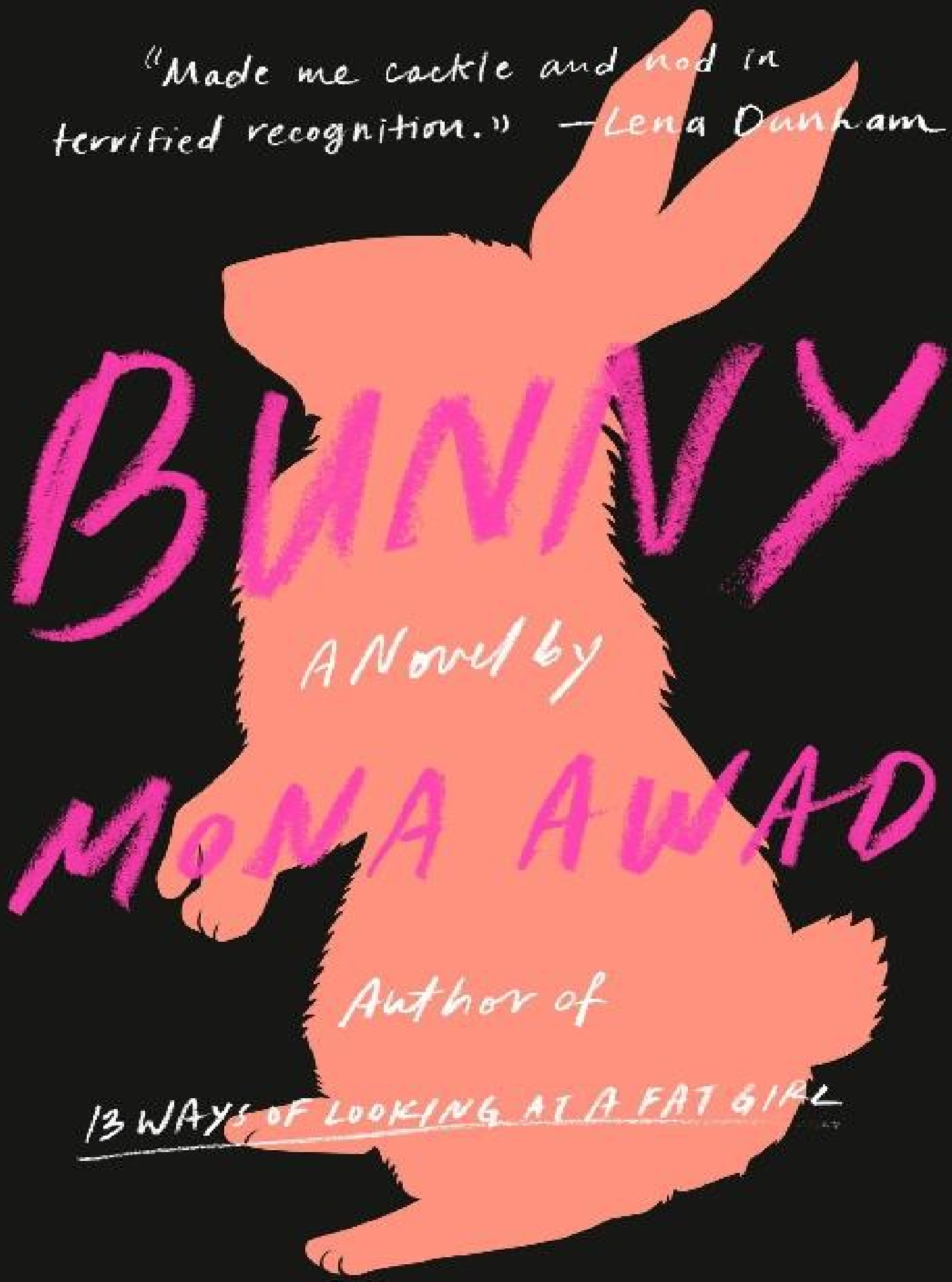
"Made me cackle and nod in terrified recognition." —Lena Dunham

BUNNY

A Novel by

MONA AWAD

Author of

13 WAYS OF LOOKING AT A FAT GIRL

Bunny

Mona Awad

VIKING
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2019 Mona Awad tarafından
Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA
İsimler: Awad, Mona, yazar.
Başlık: Tavşan / Mona Awad.
Açıklama: New York, New York : Viking, an imprint of Penguin Random House LLC, [2019] |
Tanımlayıcılar: LCCN 2018045360 (basılı) | LCCN 2018048708 (e-kitap) | ISBN 9780525559740 (e-kitap)
| ISBN 9780525559733 (ciltli) | ISBN 9781984878731 (dışa aktarma)
Sınıflandırma: LCC PS3601.W35 (e-kitap) | LCC PS3601.W35 B86 2019 (baskı) | DDC 813/.6-dc23
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2018045360 adresinde mevcuttur

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Jason Ramirez
Kapak el yazısı Grace Han

Sürüm_1

Jess için

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İthafı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Teşekkür Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

1.

Onlara Tavşanlar diyoruz çünkü birbirlerine böyle sesleniyorlar. Ciddiyim. Bunny.

Örnek:

Selam,

Bunny!

Selam,

Bunny!

Dün gece ne yaptın, Bunny?

Seninle takıldım, Bunny. Hatırladın mı, Bunny?

Bu doğru Bunny, benimle takıldın ve geçirdiğim en güzel zamandı.

Bunny, seni

seviyorum.

Seni *seviyorum,*

Bunny.

Sonra birbirlerine öyle sıkı sarılıyorlar ki göğüslerinin patlayacağını düşünüyorum. Hatta amfinin, bölüm salonunun, oditoryumun karşı köşesinde oturduğum, durduğum, eğildiğim yerden, dört yetişkin kadının - akademik akranlarımın- birbirlerini kur yaparak boğazlamalarına tanıklık ederek gizlice bunu umardım. Ya da güle güle. Ya da *sadece çok harika olduğun için, Bunny*. Birbirlerinin pembe-beyaz bedenlerini nasıl da şiddetle kavradılar, kaburgalarımı kıracak kadar sıcak bir sevgi ve anlayış çemberi oluşturdular, nefesim kesildi. Ve sonra kayak atı burunlarının, şeftali yanaklarının birbirine sokulması. Şakaklar, bana bonoboların dudak sürtünmesini ya da korku filmlerindeki güzel, katil çocukların telepatisini düşündüren bir şekilde şakaklara bastırıldı. Sekizinin de gözleri sanki bu kolektif boğulma bir tür dini mutlulukmuş gibi sımsıkı kapalıydı. Parlak ağızlarının dördü de yüzümü acıtan canavarca aşk sesleri çıkarıyordu.

Seni seviyorum, Bunny.

Geçen yıl tüm yıl boyunca sessizce kucaklaşmanın patlaması için dua ettim. Ateşli sarılmaları, etlerinin kollarından, boyun deliklerinden ve cupcake elbiselerinin A çizgisi eteklerinden çok anlamsız bir krema gibi sızmasına neden olabilirdi. Birbirlerinin *Game of Thrones* saçlarına

dolanacaklarını, saçları tarafından boğulacaklarını

Birbirlerinin kalp şeklindeki küçük kafalarına sonsuza dek ördükleri süslü örgüler. Birbirlerinin yumuşak çimenli parfümünde boğulacaklarını.

Hiç olmadı. Bir kere bile olmadı.

Bu kucaklaşmalardan her zaman sağlam ve yara almadan ayrıldılar, benim bakan gözlerimden çizgi romandaki kötü adam zehri gibi akan kötü niyete rağmen. Birbirlerine gülümsüyorlardı. Sıkılmış ellerini sallıyorlardı. Tenleri, sanki en saf dağ derelerinden su içmişler gibi sevgi ve aidiyetle ışıldıyordu.

Bunny, seni seviyorum.

Yüksek lisans öğrencisi arkadaşlarının küçümsemelerine karşı tamamen bağışık. Ben.

Samantha Heather Mackey. Tavşan olmayan. Asla bir Tavşan olmayacak olan.

Çadırlı yeşil alanın en uzak köşesinde kendime ve Ava'ya daha fazla bedava şampanya dolduruyorum ve burada dalgalanan tüllerle süslenmiş beyaz bir Dor sütununa yaslanıyorum. Eylül ayı. Warren Üniversitesi. Anlatı Sanatları bölümünün yıllık hoş geldin *demitasse'si,* çünkü bu okul bir partiye parti diyemeyecek kadar Ivy ve New England. Kaplan zambağı ağırlıklı orta süslere bakın. Noel ışıklarıyla aydınlatılmış beyaz tüllerin hayalet gibi her yerde süzülüşüne bakın. Somonlu fırıldaklardan oluşan kalaylı tepsileri, küçük şekerli orkidelerle süslenmiş ördek ciğeri crostini'yi görün. Kimsenin okumadığı şairleri Fransızcadan çevirmek için kazandıkları bursları tartışan siyahlar içindeki beyazları görün. Konuşma sanatı dışında her sanatta ustalaşmış, aşırı eğitimli insanların kaynaştığı şatafatlı çadırı görün. Cehennemin ağzında olduklarından habersiz, gülümseyerek. Ya da Ava ve benim dediğimiz gibi, Cthulhu'nun İni. Cthulhu, delirip burada ölen bir korku yazarı tarafından icat edilmiş dev bir mürekkep balığı canavarı. Ve biliyor musun, bu çok mantıklı. Çünkü Warren Bubble'ın ötesindeki sokaklarda yürürken bu kasabanın yanlış bir kasaba olduğunu hissedebiliyorsunuz. Evlerde, ağaçlarda, ışıkta doğru olmayan bir şeyler var. Bu konuyu açtığınızda çoğu insan size sadece bakıyor.

Ama Ava değil. Ava, "*Tanrım, evet."* diyor. *Kasaba, evler, ağaçlar, ışık, hepsi berbat.*

Burada duruyorum, burada sallanıyorum, ılık köpüklü, hayvan ciğeri ve Ava'nın Drink Me şişesinden plastik bardağıma dökmeye devam ettiği sert alkolle doluyum. "Bunun içinde ne var?" diye soruyorum.

"Sadece iç," diyor.

Ödünç aldığım güneş gözlüklerimin arkasından, meslektaşlarım diyebileceğim kadınların, çeşitli zorluklarla geçen bir yazın ardından

yeniden bir araya gelişlerini izliyorum.

uzak tropik adalar, Fransa'nın güneyi, Hamptons gibi yerler. Onların ateşli küçük bedenlerinin mest olmuşçasına birbirlerine saldırmalarını izliyorum. Doğal zehir rengindeki tırnaklar, kendime sahte, kesinlikle sahte bir sevgi olduğunu söyleyip durduğum şeyin gücüyle birbirlerinin kollarına batıyor. Birbirlerine ortak evcil hayvan isimleriyle seslenmek için ayrılan parlak dudaklar.

"Tanrım, bunlar gerçek mi?" Ava şimdi kulağıma fısıldıyor. Onları hiç yakından görmedi. Ona geçen yıl onlardan ilk bahsettiğimde bana inanmamıştı. "*Yetişkin kadınların böyle davranmasına imkan yok."* dedi. *Bunu uyduruyorsun, Smackie.* Yaz boyunca ben de öyle düşünmeye başladım. Şimdi onları görmek bazı açılardan rahatlatıcı, sadece deli olmadığımı teyit etmek için bile olsa.

"Evet," diyorum. "Çok gerçek."

File peçesinin arkasından onları incelemesini izliyorum, David Bowie gözleri korku ve sıkıntıyla dolu, ağzı etkilenmemiş kırmızı bir çizgi.

"Artık gidebilir miyiz?"

"Henüz gidemem," diyorum, gözlerim hâlâ onlarda. Sonunda birbirlerinden ayrıldılar, ince elbiseleri buruşmadı bile. Parlak saçları bile bozulmamış. Bir profesörün sürekli zıplayan shih tzu'suna toplu olarak miyavlamak için hep birlikte çömelirken tenleri sağlık sigortasıyla parlıyor.

"*Neden*?"

"Sana söyledim, ortaya çıkmalıyım."

Ava bana bakıyor, sarhoş bir şekilde sütundan aşağı kayıyor. Kimseye merhaba demedim. Kendi taze, hırçın cehennemleri olan şairlere değil. Karides kulesinin yanında garip garip gülen yeni gelen kurgu yazarlarına da. Bu tür etkinliklerde genellikle yapıştığım, kurumuş kızarmış ekmek parçalarının üzerine titreyen sakatatları koymasına yardım ettiğim dost canlısı yönetici Benjamin bile. Ne geçen bahardaki atölye liderim Fosco ne de saygın fakültenin başka bir üyesi. *Yazın nasıl geçti Sarah? Tezin nasıl gidiyor, Sasha?* Kibar bir kayıtsızlıkla sordu. Adımı hep yanlış anlıyorsun. Verdiğim yanıt ne olursa olsun -yakın başarısızlığımın içten bir itirafı, yüzümü alevlendiren dobra bir yalan- aynı bilmiş baş sallamayı, aynı dünyadan bıkmış gülümsemeyi, Süreç'in anlaşılması zor, İş'in zor bir metres olduğuna dair basmakalıp sözlerin söylenmesini sağlayacaktır. *Güven, Sasha. Sabır, Sarah. Bazen uzaklaşman gerekir, Serena. Bazen, Stephanie, boğayı boynuzlarından yakalaman gerekir.* Bunu, benzer bir yaratıcı krizin/atılımın anlatılması izleyecek

uzak Yunanistan, Bretanya ve Estonya'da artık feshedilmiş bir ikamet sırasında deneyimlediler. Bu sırada başımı sallayacağım ve tırnaklarımı kolumun üst kısmındaki etime geçireceğim.

Ve açıkçası Aslan'la konuşmadım. Burada olmasına rağmen tabii ki. Bir yerlerde. Onu daha önce göz ucuyla gördüm, her zamankinden daha yeleli ve dövmeli, açık barda kendine bir kadeh kırmızı şarap dolduruyordu. Kafasını kaldırmasa da beni gördüğünü hissettim. Ve sonra beni gördüğünü, beni gördüğünü ve doldurmaya devam ettiğini hissettim. O zamandan beri onu görmedim, sadece ense kıllarımda hissettim. İlk geldiğimizde Ava onun yakınlarda olduğunu hissetti *çünkü bak, gökyüzü bir anda kararda.*

Bu akşam sosyalleşme anlamında tek yaptığım, Tavşanların Psycho Jonah dedikleri, şairler arasındaki sosyal eşdeğerim olan, punch'ın yanında tek başına duran ve kendi antidepresanla beslenen ateşli rüyasında mutlu bir şekilde gülümseyen kişiye yarım gülümsemek oldu.

Ava iç geçiriyor ve masamızı süsleyen çok sayıdaki çay lambalarından biriyle bir sigara yakıyor. Şimdi küçücük elleriyle birbirlerinin kollarını okşayan Tavşancıklara bakıyor. "Seni özledim Bunny," diyorlar birbirlerine sahte küçük kız sesleriyle, tam yan yana durmalarına rağmen ve kalplerindeki nefreti dilimin üzerindeki demir gibi tadabiliyorum.

"*Seni* özledim, Bunny. Bu yaz sensiz çok zor geçti. Zar zor tek kelime yazdım, çok ama çok üzgündüm. Bir daha asla ayrılmayalım, lütfen?"

Ava buna yüksek sesle gülüyor. Gerçekten gülüyor. Tüylü kafasını geriye atıyor. Eldivenli eliyle ağzını kapatma zahmetine girmiyor. Lezzetli, gürültülü bir ses. Akşamın kayıp müziği gibi havada çınlıyor.

"*Şşşşt,*" diye tıslıyorum ona. Ama çoktan bitti.

Kahkahalar, Düşes dediğim kişinin uzun, gümüş rengi peri cadısı bukleli başını bize doğru çevirmesine neden oluyor. Bize bakıyor. Önce Ava'ya. Sonra bana. Sonra tekrar Ava'ya. Belki de bir kez olsun yalnız olmadığımı, bir arkadaşım olduğunu görünce şaşırıyor. Ava onun bakışlarını benim rüyalarımda yaptığım gibi kocaman açılmış gözlerle karşılıyor. Ava'nın bakışları heybetli ve Avrupalı. Göz temasını kesmeden sigara içmeye ve şampanyamı yudumlamaya devam ediyor.

Bir keresinde bana Paris'te metroda tanıştığı bir çingeneyle yaptığı bakışma yarışmasından bahsetmişti. Kadın ona bakıyormuş, Ava da ona bakmış - ikisi de bakışlarını silah gibi birbirlerine doğrultmuşlar - Işıklar Şehri boyunca. Sadece karşı kıyılardan birbirlerine bakıyorlardı.

tıkırdayan tren. Sonunda Ava küpelerini çıkardı, gözlerini hâlâ kadından ayırmıyordu. Neden? Çünkü o anki varsayımı, ikisinin ölümüne dövüşeceği yönündeydi elbette. Ama tren hattaki son durağa yanaştığında, kadın trenden inmek için ayağa kalktı ve inerken de Ava'nın önden gidebilmesi için sürgülü kapıları kibarca geri çekti.

Buradan çıkarılacak ders nedir,
Smackie? Hemen sonuca varma
mı?
Önce asla bakışlarınızı indirmeyin.

Düşes bize doğru dönerken diğer Tavşanlar arasında bir dönüş dalgası etkisi yaratıyor. Önce Cupcake bakıyor. Sonra kaplan gözleriyle Ürpertici Bebek. Sonra Viktorya döneminden kalma sevimli kafatası suratıyla Vignette, taş ağzı sonuna kadar açık. Her biri sırayla Ava'ya, sonra bana bakıyor, başımızdan ayaklarımıza kadar tarıyorlar, gözleri garip içecekleri yudumlayan küçük ağızlar gibi bizi içine alıyor. Bunu yaparken burunları seğiriyor, sekiz gözleri kırpışmıyor ama bakıyor ve bakıyor. Sonra tekrar Düşes'e bakıyorlar ve birbirlerine doğru eğiliyorlar, dudakları parlayan ağızlarından fısıltılı kelimeler dökülüyor.

Ava kolumu sıkıyor, sertçe.

Düşes dönüyor ve bize kaşlarını kaldırıyor. Elini kaldırıyor. İçinde görünmez bir silah mı var? Hayır. Boş, açık bir el. Sonra da el sallıyor. Bana doğru. Yüzünde gülümsemeye benzer bir şeyle. *Selam*, diyor ağzı.

Ben daha kendimi durduramadan elim kendiliğinden havaya kalkıyor. El sallıyorum, el sallıyorum, el sallıyorum. *Merhaba,* diyorum ağzımla, hiç ses çıkmasa da.

Sonra diğer Tavşanlar da el kaldırıp el sallar.

Hepimiz çadırlı yeşil alanın büyük kıyılarından birbirimize el sallıyoruz.

Ava hariç. Sigara içmeye ve dört başlı bir canavarmış gibi onlara bakmaya devam ediyor. En sonunda elimi indirdiğimde ona dönüyorum. Bana bir yabancıdan daha kötü bir şeymişim gibi bakıyor.

2.

Ertesi gün, okulumun posta kutusunda beyaz bir origami kuğusuna ustalıkla katlanmış davetiyeyi buldum. İçlerinden biri davetiyeyi deneysel şiir dergileri ve fakülte okumaları için kartpostal boyutunda ilanlar, bir Romanya belgeseli ve kasabanın Beden, Bedenin de kasaba olmasıyla ilgili tek kişilik bir oyun. Buraya erken saatlerde, aylık burs çekimin gelip gelmediğini görmek için geldim. Çek yoktu. Mektuplarımın geri kalanını geri dönüşüm kutusuna atıyorum, sonra da içlerinden birinin üzerine eflatun mürekkeple ilkel bir yüz çizdiği kuğuya bakıyorum. Keskin gagasının her iki yanında birer tane olmak üzere, göz yerine iki kanlı nokta çizilmiş; gamzeleri ve mürekkepli rujunun da yardımıyla bana gülümsüyor gibi görünüyor. Kanatlarından birinde, *Aç Beni* ☺

Samantha Heather Mackey, sizi
içtenlikle davet ediyoruz.

SMUT SALON

Ne zaman? Mavi Saat ☺
Nerede: Nerede olduğunu
biliyorsun ☺ *Getir: Kendiniz,*
lütfen ☺

Dönen, parıldayan yazı tipine, içlerinden birinin (Cupcake olmalı, ya da muhtemelen Creepy Doll?) ismimin etrafına çizdiği küçük kalplere bakıyorum. Bu koridorda hava buz gibi olmasına rağmen terlemeye başladığımı hissediyorum. Hata. Öyle olmalı. Beni asla Smut Salon'a davet etmezlerdi. Bu onların kendi özel Tavşan şeyiydi, Salı günleri Dokunmak ya da

Bekarlığa veda ya da *badem* ezmesinden küçük orman yaratıkları yapmak. Biz Atölye'nin başlamasını beklerken geçen yıl boyunca alçak sesle konuştukları bir şey.

Dün geceki Smut Salon çok çılgıncaydı, aman
Tanrım. Dün gece Smut Salon'da çok fazla
içtim.
Düşünüyordum da, bir sonraki Smut Salon için ...

Sonra da birbirlerinin kulaklarını okşayıp gerisini fısıldarlardı.

Davetiyeyi tekrar taradım. Benim için olması imkansız. Ama üzerinde adım ve her şey yazıyor. *Samantha Heather Mackey,* şişirilmiş kalplerle çevrelenmiş. İsmimin o ilmekler içinde yer aldığını görünce kalbimde tuhaf ve utanç verici bir şişme hissediyorum. Dün gece el salladıklarını hatırlıyorum. Önce Düşes, sonra diğer Tavşanlar. Nasıl el salladığımı ve inatla karşılık verdiğimi.

Bu dönem Atölye'de yine sadece beşimiz olacağız. Yarın başlıyor. Bütün yaz bundan korkmuştum. İki saat yirmi dakika boyunca görünür bir kaçış yolu olmayan bir odada sadece ben ve onlar. On üç hafta boyunca her hafta. Geçen yılki gibi olacağını hayal ediyordum. Masanın bir tarafında ben, diğer tarafında onlar, kucak kucağa oturuyor, gözlerimi kıstıkça dört başlı tek bir bedene dönüşüyorduk. Düşes elmas işlemeli bir camdan yüksek sesle bir şeyler okurken Tavşanlar gerçek bir arya duyuyormuş gibi gözlerini kapatıyorlardı. Birbirlerinin hikâyelerini överken el ele tutuşuyorlardı. *Bundan beş bin sayfa daha alabilir miyim lütfen? Senin satırlarında yaşamayı sevdiğimi ve sonsuza dek orada yaşamak istediğimi söyleyebilir miyim?* Haftalık okumayı tartışırken dalgın dalgın birbirlerini okşuyorlardı. Aniden bir iç şakada kahkahalarla patlamak, asla katılmadığım bir kahkaha çünkü şakada hiç bulunmadım, asla açıklamadılar çünkü gülmekle çok meşguldüler. Kusura bakma *Samantha,* diyebilirlerdi soluk soluğa, *sen orada değildin*. Hayır, aynı fikirdeyim, değildim. Bu kahkaha birkaç dakika sürebilirdi. Ben masanın diğer tarafında oturmuş onları izlerken ya da kafalarının arasında bir boşluk varken onlar kahkahadan titrer, gözleri dolar, birbirlerinin bileklerine ve omuzlarına sarılırlardı. Bu arada Fosco hiçbir şey söylemeden hepimizi izliyordu. Derse gittikçe daha geç gelmeye başladım. Ve sonunda, hiç gelmedim. *Samantha nerede?* Fosco'nun sorduğunu hayal ettim. *Hiçbir fikrimiz yok*. Terli omuzlar silkildi. Çaresiz gülümsemeler.

Ama belki de bu yıl gerçekten beni de dahil etmeye çalışıyorlar? Belki de bu davet bir nezaket jestidir? Ya da bir şaka olabilir. Tabii ki bir

Şaka. Bir çift küçük parmaklı elin, meşe ağacından yapılmış büyük bir masanın başında kuğuyu katladığını hayal ediyorum. Küçük beyaz dişleriyle kendini ısıran ılık bir sırıtış.

"Sürtükler," diyorum koridorda sessizce.

"Hey, Sam."

Atlıyorum. Jonah. Yanımda duruyor, posta kutusunu karıştırıyor, *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* gülümsemesini takınıyor.

"Jonah, beni korkuttun."

"Üzgünüm, Sam." Gerçekten üzgün görünüyor. "Hey, az önce kiminle konuşuyordun?"

"Hiç kimse. Sadece ben. Bazen kendi kendime konuşuyorum."

"Ben de." Sırıtıyor. "Her zaman." Çorba kasesi saç kesimi. Hiç çıkarmadığı fermuarsız bir parka. Altında uzayda klavye çalan bir kedi yavrusunun resmedildiği bir tişört var. Jonah iyileşmekte olan bir bağımlı ve ilaçlara o kadar doymuş ki sesi çamurun içinde tünel kazıyormuş gibi konuşuyor. Programdaki açık ara en iyi şair. Ayrıca en dost canlısı, sigara konusunda en cömert olanı. Şair arkadaşları tarafından neden bu kadar aşağılandığını tam olarak bilmiyorum - birkaç karma tür dersi dışında, şairler ve kurgu yazarları hem akademik hem de sosyal olarak birbirlerinden uzak durma eğilimindedir. Ama Jonah'ı sokakta arkadaşlarının arkasından giderken, Atölye'de sınıfın en uzak köşesinde otururken, onlar geribildirimleriyle onun içini boşaltırken gülümseyerek boşluğa bakarken gördüm. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum elbette. Aradaki fark, Jonah'ın bunu umursamıyor gibi görünmesi. Şiir bulutunun içinde başıboş ve bağışık kalmaktan az çok memnun görünüyor.

"Neyin peşindesin Sam?"

"Oh, sadece maaş çekimi arıyordum."

"Oh, hey, ben de." Kendinden geçmiş görünüyor. "Buna çok ihtiyacım var. Tüm bu kitapları ve plakları aldım ve sonra ayın geri kalanında neredeyse makarna ile yaşamak zorunda kaldım. Bunu hiç yaptın mı?"

"Evet." Ben bunu yapmam. Buna gücüm yetmez. Biraz sertleştim.

"Hey, buna gideceğini düşünüyor musun?" Oyun kartpostalını elinde tutuyor. "Hayır," dedim. Sonra kendimi kötü hissettim. "Oyunlardan nefret ediyorum Jonah." diye ekliyorum. "Ben de çoğunlukla. Hey, dün gece seni partide gördüm. Benim de bir
Sokakta seni bekleyen fazladan duman var ama sen gelmedin."

"Evet. Erken çıktım."

"Oh." Rüya gibi, bilgili bir şekilde başını sallıyor. Jonah'ı, kaçmaya çalıştığım çeşitli departman partilerinin ve etkinliklerinin ara sokaklarında, köşelerinde ve arka verandalarında paylaştığımız sigaralar sayesinde tanıdım. Kapıdan gizlice çıkacağım, kaçmak için çaresiz kalacağım ve onu orada karanlık soğukta, titrerken ve çöp kutusunun yanında sigara içerken bulacağım. *Hey, Samantha.* Benim gibi onun da kohortunda ünlü bir lisans programından gelmeyen tek kişi olduğunu böyle öğrendim. O da bize sürekli ülkenin en seçkin, seçici, girilmesi zor MFA programlarından biri olduğu söylenen bu programa bir hevesle başvurmuş ve Cehennemde Yolu Yok diye düşünmüş.

Burada olmak bir *gezi değil mi*? İlk partilerden birinde arka verandada bana söyledi.

Evet, diye mırıldandım, gözlerim Tavşancıkların üzerindeydi, daha yeni tanışmış olmalarına rağmen gözlerini sımsıkı kapatmış, boa ile sıkıca sarılmışlardı.

Bu bir tür rüya gibi, diye devam etti Jonah. *Ne zaman uyanacağımı düşünüp duruyorum. Belki de birinden beni yumruklamasını istemeliyim.*

Çimdiklemekten mi bahsediyorsun?

Bir çimdik beni bu durumdan uyandırmaz. Ve eğer uyandırsaydı, Fairbanks'e geri döner, babamın bodrumunda yaşardım. Seni yumruklasaydım nerede olurdun Samantha?

Batı dağlarının arasındaki bir kasanın arkasından hayatımın tuğla duvarına bakarak düşündüm. Akşamları kendimi başka bir yere yazıyordum.

Mordor, Jonah'a söyledim.

O *zaman birbirimizi yumruklamasak iyi olur, sanırım,* dedi bana sırıtarak. "Yazıların nasıl gidiyor Sam? Yazma fırsatından *yararlandın* mı?

Yaz mı?" Gülümsüyor. Geçen bahar Karma Türler Atölyesi liderimiz Halstrom'*un yazın geçip gitmesine izin vermememiz gerektiğini* söyleyip durmasıyla dalga geçiyor. Çünkü bu yıl, hepimizden Nisan ayına kadar eksiksiz bir taslak üretmemizin beklendiği son yıl, inanamayacağımız kadar çabuk geçecekti. *Kelimenin tam* anlamıyla göz açıp kapayıncaya kadar tüm bunlar -manikürlü eliyle etrafımızdaki bayat sınıf havasını, sahte sütunları, yanmayan şömineyi, mağara gibi duvarları işaret etti- yok olacaktı. Tavşanların titreyişlerini ve sadece gözleriyle birbirlerine sarılışlarını izledim. Şairler kendilerini yakın, aşırı eğitimli yoksulluk için hazırladılar.

"Neredeyse boşa harcadım," diyor Jonah. "Yani, iki cilt şiir yazdım ama hepsi berbattı, bu yüzden başa döndüm. Eminim bu yaz deli gibi yazmışsındır."

Yazı düşünüyorum, Warren müzik kütüphanesinin bilgi büfesinin arkasından toz zerreciklerine bakarak geçirdiğim günlerimi, Ava'nın çatısında içerek ve tango yaparak kendimizi unuttuğumuz gecelerimi. Bazen elimde gevşekçe tuttuğum bir kalemle boş bir sayfaya bakardım. Bazen sayfaya gözler çizerdim. *Burada ne yapıyorum? Burada ne yapıyorum?* kelimelerini tekrar tekrar karalardım. Çoğunlukla sadece duvara bakardım. Bütün yaz boyunca sayfa ve duvar benim için bir ve aynıydı.

"*Çılgın gibi* bilmiyorum ....."

"Geçen yıl Atölye'ye getirdiğin parçayı hâlâ hatırlıyorum. Hani herkesin nefret ettiği?"

"Evet, Jonah, hatırlıyorum." Dehşete düşmüş yüzler. Başlar hafifçe eğildi. "Hâlâ düşünüyorum. Yani, unutmak oldukça zordu. Öyle bir şeydi ki ....."

"Anlamlı mı?" Ben teklif ediyorum. "*Kasıtlı olarak çarpık*? *Agresif bir şekilde karanlık*? Biliyorum, sanırım herkes bu konuda hemfikirdi."

"Hayır! Yani evet, kötü, çarpık ve karanlıktı ve haftalarca ödümü kopardı. Ama tüm bunları sevdim. Bu kadar acımasız, çarpık ve karanlık olmasını seviyorum." Bana gülümsüyor. "Bir akvaryuma gitmenin bu kadar tehlikeli ve korkunç olabileceğini kim düşünebilirdi ki?"

"Evet."

"Ama gerçekten düşünürseniz, öyle sayılır."

"Teşekkürler Jonah. Herkesin nefret ettiği parçanı ben de beğendim." "Gerçekten mi? Onu çöpe atacaktım ama-"

"Bunu yapma, onların *istediği* de bu." Bunu niyetimden daha yoğun, daha acı bir şekilde söylüyorum.

Jonah'ın kafası karışmış görünüyor. "Ne?"

"Yok bir şey. Gitsem iyi olacak. Derse geç kaldım." Derse geç kalmadım. Şu anda ders yok. Ama Ava'nın dışarıda bankın yanında beni beklediğini, öğrencilere ölümcül bakışlarını attığını hayal ediyorum. *Acele et, Smackie*.

"Oh, tamam. Hey, Sam, bir ara senin yazılarını okuyabilir miyim? Hoşuma gidiyor. Yani, gerçekten hoşuma gidiyor. Aslında okuduktan sonra canım çekti, biliyor musun?"

"Sanırım öyle. Elbette."

"Güzel. Belki bir ara takılabiliriz ve....."

Koridorun sonunda, Jonah'nın arkasında asansörün sesini duyuyorum ve midem bulanıyor. Çünkü daha kapılar açılmadan gelenin kim olduğunu biliyorum. Uzun, zarif gövdesinin ıslık çalarak kapıdan çıktığını görmeden önce bile biliyorum. Yele özenle işlenmiş bir kaos. Kollarında dikkatli kargalar. Aslan.

Bize yaklaşıyor. Her zamanki belirsiz gürültü grubu tişörtünü giyiyor. Eskiden konuştuğumuz zamanlarda hakkında konuştuğumuz gruplardan biri. Ofisinde bizim için demlediği, törenle karıştırıp çamur renginde, kulpsuz fincanlara doldurduğu yeşil çayın kokusunu taşıyor.
Yazı nasıl gidiyor Samantha? diye sorabilir o derin İskoç sesiyle.

Şimdi, arkadaşlık etmesi gereken öğrencileri görünce aslan gibi yüzünün hafifçe düştüğünü görüyorum. Yazları hakkında sorular soruyor. Yazılarını. Burs çeklerini aldılar mı? Bir de benim öğrencilerden biri olduğum gerçeği var. Bu işi daha da zorlaştırıyor. Ama gülümsüyor. Tabii ki gülümser.
Bu onun işi.

"Merhaba Jonah. Samantha." Adımı söylerken sesi kesinlikle düşüyor ama yine de soğukkanlı ve sakin görünmeye çalışıyor. Yeleli başını hafifçe salladı.

Harfler ve kitaplarla dolup taşan kendi bölmesiyle meşgul olmasını izliyorum. Biraz mırıldanıyor. Acele etmiyor.

"Samantha, iyi misin?" Jonah diyor.

Kaç kez yapmayı hayal ettiğim gibi oraya gidip omzuna dokunmalı ve "*Bak, biraz* konuşabilir miyiz*?"* demeliyim. Şaşırmış görünecektir belki. Hazırlıksız yakalanmıştır. *Konuşmak mı?* diyecek, bakışları bir o yana bir bu yana kayacak, kaçış yollarını değerlendirecek. Sanki önerdiğim şey son derece şüpheli bir faaliyetmiş gibi. Yasadışı. *Korkarım şimdi konuşamam Samantha*. *Ama belki ofis saatlerimde uğrayabilirsin?*

Ya da belki de aptalı oynayacak. Bana ürpertici bir şekilde nötr bir ifadeyle bakar, hiçbir şey belli etmez. *Elbette, Samantha. Ne var ne yok?* Gözlerimin içine bakarak, devam et, *kesinlikle, lütfen, konuş.*

"Samantha?"

Sonra ne olacak? Ve sonra *sadede gelip, aramızda ne olduğunu tam olarak anlamadığımı ama artık garip olmayacağını* söyleyebilir *miyim?* Ama korkum bana deliymişim gibi bakması. Tuhaf mı?
Oldu mu? Aramızda mı? *Samantha, üzgünüm ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, korkarım.* Ve o hiç de korkmuş görünmüyor.

Ama şimdi onu orada dikilirken, mırıldanırken, kendi postalarını yavaşça kontrol ederken, kendi kendine gülümserken gördüğümde, vücudum kaskatı kesiliyor - gerçekten ne olduğunu bilmiyorum, ama gitmeliyim.

"Samantha, bekle-" dedi Jonah.

"Derse gerçekten geç kaldım."

Aslan postasından başını kaldırıyor. Muhtemelen hiçbir şeye geç kalmadığımı biliyordur. Şu anda ders olmadığını. Korkmuş küçük bir sürtük gibi ondan kaçtığımı. Bir aslanın avı neydi?

"Oh, tamam. İyi dersler, Samantha." Sonra Jonah bana el sallıyor, el sallıyor, el sallıyor ve ben de dün gece elimi başımın üzerinde salladığım halimi hatırlıyorum.

3.

Ava'yla buluşmaya gitmeden önce davetiyeyi cebime attım. Beni Anlatı Sanatları Merkezi'nin dışında bekleyeceğini söyledi. titreşimleri kontrol et. *Çünkü oraya girmeyeceğim, Smackie. Üzgünüm. Nedenini biliyorsun.* Ciddiyetle başımı salladım. *Evet.* Gerçek şu ki, militanca Warren karşıtı olması ve kendini beğenmiş pisliklerle dolu olduğunu düşünmesi dışında nedenini gerçekten bilmiyorum. Ayrıca ruhumu/yaratıcılığımı öldürdüğünü de. Bunu ilk elden biliyor çünkü kendisi de hemen yanı başındaki, neredeyse Warren kadar ünlü ve elit bir sanat okuluna gitti ve neredeyse onunkini de öldürüyordu. Ama o buna izin vermedi.

Ruhunu öldürmeden önce okulu bıraktı. Siktir et. Siktir et *onları*. Şimdi tepenin aşağısındaki doğa laboratuvarının bodrumunda çalışıyor, ölü böcekleri raflara diziyor. Her bir ölü böceğin kendine ait küçük bir cam çekmecesi var. Güzel bir şey. Ve ruhsal ve yaratıcı refahı için, sahte fakir ve modaya uygun olarak dengesiz, yani sanat okulu öğrencilerinin etrafında takılmaktan sonsuz derecede daha iyi.

Ava'nın Warren'la ilgili hoşlandığı tek şey, öğrenci yurtlarının arkasındaki çöp bidonlarını yağmalamak ve öğrenci kampüs turlarıyla dalga geçmek. Hatta zaman zaman meşhur uçan tavşan heykelinin yanındaki bankta sarhoş olur ve bir sürü öğrenci adayı ile ailelerinin geçmesini bekleriz. Anneler her zaman son derece ilgili alıcılar gibi kampüse bakar, mücevherli elleriyle yavrularının sırtlarını ovuştururlar: *Bu senin olabilir, bu senin olabilir*. Geleceğin öğrencileri, kendi tenleri gibi parıldayan kampüs yeşiline açlıkla ya da sahiplenici bir rahatlıkla bakıyor, belki de cömertçe döşenmiş yurtlarını ya da Ava'nın sadece çok ezik ve heyecan verici olmayan çıplakların katıldığını söylediği okul alemlerini hayal ediyorlar. Eminim, bir gece öğrenci barından eve dönerken kafalarının kesilmesi gibi çok gerçek bir olasılığı hayal etmiyorlardır. Ya da kampüs ve çevresinde kol gezen çeteler tarafından levyelerle dövülmeyi. Çünkü bu yerin şiddeti, kaynayan yoksulluğun kırılgan kalbinde olduğu gibi, tam olarak senaryoda yer almıyor

Warren kampüs turu, her zaman geri geri yürürken heykel ereksiyonu ve avizeler hakkında rahat bilgiler bağırmakta oldukça uzman olan tasarımcı spor kıyafetleri giyen bir lisans aracı tarafından yönetilir. Ava'nın sivri çıkışının sebebi de bu.

Warren 1775 yılında kuruldu ve burada-

Bla, bla, bla, yanımdaki bankta oturan Ava bitiriyor. *Size söylemediği şey, kampüste kafanızı kesecek insanlar olduğu, diye* bağırıyor ona dehşetle bakan annelere. *Bu doğru. Bir baltayla! İşte böyle*. Sonra ayağa kalkıp omzunun üzerinden görünmez bir baltayla onlara doğru bir adım atacak ve içlerinden biri, birkaçı ya da hepsi çığlık atacak.

Dehşete kapılsam da her seferinde ağlayana kadar gülüyorum.

Artık o bank bizim gayri resmi buluşma yerimiz haline geldi. Şu anda oturması gereken yer orası, gelip geçen öğrencilere dik dik bakıyor ve her zamanki gibi eskiz defterine *korkunç gerçek* dediği şeyi çiziyor.

Boş bankı görünce panikliyorum. Geçen yıl yaşadığım tüm yalnız günler kalbimde kabarıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Sonra sağ kolumun tutulduğunu hissediyorum ve tanıdık bir kokuyla gafil avlanıyorum. File ağla sarılmış iki el gözlerimi kapatıyor.

"Yuh!" diye fısıldıyor kulağıma.

Kim olduğunu bilmeme rağmen şaşırmış gibi yapıyorum. Nefes nefese.

Gürültülü kahkahalar. Ellerini çırpıyor. "Tanrım, çok kolaysın," diyor.

"Biliyorum. Nereye gittin?" diye sordum.

"İki salak Virginia Woolf hakkında öyle bir ciddiyetle tartışıyorlardı ki yerimden kıpırdamak zorunda kaldım. Neden bu kadar uzun sürdü? Beş yıldır falan yoktun."

Cebimdeki davetiyeyi hatırlıyorum, biz konuşurken kuğu gagası mide etimi dürtüyor. "Jonah ile biraz konuştum."

"Seni becermek isteyen hülyalı şair çocuk mu?"

"İstemiyor."

"Bu kadar çok şey yapması çok saçma."

"Bana karanlık, sapkın ve kötü dedi."

"Ne kadar tatlı. Aşık olmuş."

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Bana baktı. "Başka bir şey oldu. Anlat bana."

"Hiçbir şey. Sadece. Bir çarpışma yaşadım. Neredeyse çarpışıyordum. . . . bilirsin işte." Ava başını sallıyor. Elbette biliyor. "*Konuştunuz mu*?"

"Yapamadım. Bilirsin işte. Onunla yüzleşemedim. Bilirsin, her şeyden sonra ..." Sözümü yarıda kesiyorum çünkü bana dikkatle bakıyor. Beni hayal kırıklığına mı uğrattı yoksa ona mı kızdı anlayamıyorum.

"Ofisini ateşe vermeyi gerçekten düşünmelisin," diyor sonunda ve gülümsüyor. "Bir an için o bonobolar tarafından kaçırıldığını sandım."

"Tavşancıklar," diyorum, yüzümün kızardığını hissederek. Davetiyedeki gülen yüzleri hatırlıyorum. Tüm o elle çizilmiş kalpleri.

"Her neyse. Endişelendim."

Büyük ağaçların görüntüsünden ürperiyor, sanki onlar ağaç değil de gerçekten iğrenç bir şeymiş gibi, sanki kampüsü sonsuza dek yıkayacakmış gibi görünen tüm o pembe-sarı ışık, korkunç bir zengin yumruğu gibi suratına inmek üzereymiş gibi. Her şeye tiksintiyle bakıyor - yüksek eski binalar, süslü çivili kapılar, parlak gözlü sincaplar ve tavşanlarla dolu, özenle bakımlı, parfümlü yeşilin sonsuz uzantısı, orada burada yürüyen, Derrida'yı ve burun ameliyatlarını tartışan öğrenciler, saçları Eylül ışığıyla öyle altın sarısı ve mükemmel bir şekilde öpülmüş ki sanki güneşe tam da bu şekilde üzerlerine düşmesi için para ödemişler. Bu güzelliğe karşı bağışıklığım yok. Geçen yıl boyunca her mevsim, günün farklı saatlerinde, her türlü ışıkta, kırık dökük, eski telefonumla kampüsün bir sürü fotoğrafını çektim - tık, tık*, tık*
-Artık bakmadığım ve kimseye göndermediğim. İki ağlayan ağacın arasında bir bank. İki yüz yıllık bir çan kulesi. *Yurttaş Kane'*deki gibi içinde ayağa kalkabileceğiniz bir şömine. O şöminede çektiğim bir selfie var. Ava'yla birlikte şöminenin yanında çektiğimiz bir tane var, şakaktan şakağa, bizim tarzımız olduğu gibi gülümsemeden. Kolu bana sarılmış, dantelle sarılmış. Bir tane de sadece Ava'nın fotoğrafı var. Alevlerin önünde duruşu yüzünden kazığa bağlanıp yakılan bir cadıya benziyor.

Şimdi bir elini yanağıma koyuyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Buradan defolup gidebilir miyiz lütfen? Buraya sadece senin için geldiğimi biliyorsun."

-

BÜTÜN GÜN AVA'YA TAVŞAN DAVETI HAKKINDA HIÇBIR ŞEY SÖYLEMEDIM. ONUN YERINE,

Onun sürekli olarak özgürlüğümün son günü olarak adlandırdığı günü, onun çizdiği ve benim yazdığım canavar lokantasına giderek kutluyoruz. Sözde. Orada defterimi açıp oturdum ve onun çizimini izledim. Sonra

merhaba demek için hayvanat bahçesine.

Ayı'nın çukurunda. Sonra şehir merkezinde sevdiğimiz yarım yamalak bir yerde Vietnam buzlu kahvesi içtik, neredeyse vuruluyordum.

"Neredeyse vurulmuyordun, Smackie. Tanrı aşkına. Geri geri giden bir araba falan vardı," dedi konuyu açtığımda.

"Evet, yaptım."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Ben çıkıyorum. Seninle dışarıdayım, değil mi?"

Şimdi onun evine döndük ve yaptığı sangria'yı içiyoruz, o kadar sert ki zehirli olduğundan eminim. Köpekle kurt arasındaki saat dediği akşamın o vakti. New England'ın bu üzgün bölgesini güzelleştiren bir zaman, gökyüzü flamingoların renginde bir gün batımıyla ışıldıyor. Onun sarkık çatısındayız, yandaki gürültülü Meksika müziğini bastırmak için Arjantin tango müziği dinliyoruz. Bütün yaz yaptığımız gibi tango çalışıyoruz, sırayla birbirimiz için Diego oluyoruz. Diego, bir gün hayatımıza girip bizi kocaman ayaklarımızdan çekip alacağını hayal ettiğimiz panter ayaklı hayali bir adam. Rudolph Valentino'nun sırıtan, tehlikeli derecede büyüleyici bakışlarına sahip ama Paul Newman'ın güvenilir göz kırışıklığına, The Cramps'ın Lux Interior'unun gülümseyen deliliğine ve çok uzun gövdesine sahip ama Jacques Brel'in bayıltıcı ciddiyetiyle. Diego beyaz takım elbise ya da turuncu alev desenli siyah Küba gömlekleri giyer. Sabahları bizim için ekmek pişiriyor. Taze çiçekleri keser ve kavanozlara doldurup evimizin her yerine bırakır. Şiir yazmıyor ama eğlenmek için okuyor. Paris'te bir pied-à-terre'i, Buenos Aires'te bir malikanesi var. En önemlisi, rüya gibi tango yapıyor. Şu anda Ava için Diego'yum, yani ben yönetiyorum ve o gözlerini kapatabilir.

Tavşan davetiyesi hâlâ cebimde küçük bir bomba gibi duruyor.

Bu *akşam geliyor musun?* ☺ öğleden sonra onlardan biri mesaj attı.

"Bir mühendis gibi dans etmeye devam edersen Diego olduğunu hayal edemem.

inek, Smackie. Panter ayaklı zarafet, hatırladın

mı?" "Özür dilerim."

"Bu gece neyin var?" "Hiçbir

şey."

"Dikkatin dağınık görünüyor."

Üzgünüm, hastayım ☹ diye mesaj atıp işi bitirmeliyim. Çünkü gitmemeliyim. Çünkü onların yakınında olmak, çocuksu seslerini duymak bile

Odanın diğer tarafında, dişlerim acıyor. Ve güneş battı. Ve ben henüz hayır demedim. Muhtemelen zaten gelmemi istemiyorlar. Muhtemelen

sırf kibarlık olsun diye yaptı. Kibarlık mı? Hayır. Tam olarak hoş değil. *En azından denedik* diyebilsinler diye. *Gelmeyen oydu.*

Gördün mü Bunny? Sana gelmeyeceğini söylemiştim. O böyle istiyor. Böyle istiyor.

Ama neden? Ürpertici Bebek soracak. Geçen Cadılar Bayramı'nda kafasına taktıkları ve henüz çıkarmadığı kedi kulaklarını takıyor olacak.

Sana söylemiştim, Cupcake onu okşayarak söyleyecek.

O bir ucube. *Çok komiksin, Bunny. Seni seviyorum*.

Seni *seviyorum, Bunny*.

"Tamam," diyor Ava,

"duralım." "Neden?"

"Belli ki bu gece bu işin içinde değilsin."

"Hayır, hayır, var," diye yalan söyledim.

"Ben varım."

"Neyin var senin?"

Şu an saat 6:30. Karar vermek zorundayım. Gitmemeliyim.

Sadece gitmeyeceğim. "Bu gece dışarı çıkmak zorunda kalabilirim," diyorum.

Kaşını kaldırıyor. Anlaşılır bir şekilde. Geçen baharda ilk tanışmamızdan bu yana geçen onca gün içinde başka bir planım olmamıştı.

"Okuldaki şu şey," diyorum.

"Daha geçen gün bir tanesine gitmemiş miydik?" "Bu da başka bir tane."

Bana bakıyor. "Benden bıkmadın, değil mi?"

"Hayır. Asla." Bunu hararetle söylüyorum çünkü doğru.

"Bana söyleyebilirsin, biliyorsun. Ağlamayacağım ya da başka bir şey yapmayacağım." Cebimden davetiyeyi çıkardım ve ona uzattım.

Dokunmuyor, sadece bakıyor.

"Muhtemelen Caroline'dandır," diyorum. "Cupcake mi?" Gerçek isimlerini onunla hiç paylaşmadığımı fark ederek açıklıyorum.

Bana göz kırpıyor, ifadesiz.

"Sarışın olan, mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçı, incileri ve bileğindeki mavi orkide korsajı olan mı? Twinkie'ye benzediğini söylemiştin. Ya da baloya giden bir mısır çocuğuna?"

"Bana *hepsi* Twinkies gibi geliyor, Smackie: sahte tatlı, yumuşak, şaşırtıcı olmayan ambalaj. Bahse girerim bunun üzerindeki mürekkep kazıma ve koklama özelliğine sahiptir," diyerek davetiyeyi elimden kaptı, *samimi bir şekilde kaşıdı* ve burnuna götürdü. "Bu şeyi ne zaman aldın?"

"Bu sabah okuldaki posta kutumdaydı."

"Demek bu yüzden bütün gün tuhaftın."

"Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Eğer yapmazsam ..."

"İşte," diyor ve Zippo'sunu çıkarıp parıltılı davetiyenin köşesine tutuyor.

"Bekle," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Aslında bu aptallar partisine gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ee," çakmağı tekrar davetiyeye doğru tutuyor, bu sefer daha da yaklaştırıyor ve bana bakıyor. Çıtırdamaya başladı.

"Bekle, bekle,

bekle." *"Ne?"*

"Sadece. Atölye yarın başlıyor." "Yani?"

"Yani bu dönem sınıfta yine sadece ben ve onlar olacağız. Sadece beşimiz."

"Ve?"

"Sadece nasıl kaba olmayacağımı düşünüyorum. Hayır dediğimde. Yani, hayır diyeceğim tabii ki. Sadece ... bilirsiniz, bunlar benim departmanımdaki kadınlar, benim ... bilirsiniz ... akranlarım."

"Cuntscapades dediğiniz kişi."

"Sadece doğru ifadeyi bulmam gerekiyor. Böylece onlardan nefret ettiğimi düşünmezler."

Bana bakıyor. "Ama Smackie, onlardan nefret *ediyorsun.*"

Gözlerimin üzerinde uzatmam için beni teşvik ettiği perçemlerimin arasından ona bakıyorum. Seni punk gösteriyor, diyor. Farklı renkteki gözlerine, Tavşan saçının antitezi olan ağartılmış ve tüylü saçlarına, asimetrik kesilmiş ve yer yer kazıtılmış saçlarına, sadece cesaret ederseniz geçebileceğiniz bir eşik gibi taktığı file peçesine bakıyorum. Ve şunu fark ettim: O asla kedi yavrusu şeklinde eldivenler ya da Peter Pan yakalı bir elbise giymezdi. *Elbisenden* nefret etse bile asla "*Elbisene bayıldım"* demezdi. Nasıl olduğun umurunda olmasaydı asla "Nasılsın*?" demezdi.* Tadı parfüm gibi olan lavantalı bir keki asla yemez ya da kek gibi kokmasına neden olan bir parfüm sıkmazdı. Asla kozmetik amaçlı dudak kremi sürmezdi. Dudakları ciddi ciddi çatlamadığı sürece asla sürmezdi. Çatlamış olsalar bile yine de Lady Danger sürerdi, rujunun adı bu, onda olağanüstü güzel görünen ama bir kez denediğimde beni

delice görünüyor. Parfümü yağmur ve duman gibi kokuyor ve göz makyajı küçük çocukları korkutuyor ve benden en az iki santim uzun olmasına rağmen topuklu ayakkabı giyiyor ve ben bir ucubeyim. Neden mi? Çünkü hayat bizden daha kısa, diyor, öyleyse neden lafı dolandıralım?

"Onlardan nefret ediyorum," diyorum sessizce. "Yani sadece hayır demeliyim. Yani ... sence ne yapmalıyım?"

Günün sonunun sıcaklığıyla birlikte hafif bir çöp kokusu yükseliyor. Bir süre ona bakıyorum ama yüzü tamamen donuk. Bir sigara yakıyor. Siyah, yavan kot pantolonumun içindeki bacaklarıma bakıyorum.

Dayanılmaz derecede uzun gibi gelen bir süreden sonra, çınarının arasından bir rüzgâr esiyor, nefesimi kesen sert bir rüzgâr, hiç görmemiş olsam da bana okyanusa yakın olduğumuzu hatırlatıyor - ama Tavşancıklar görmüş tabii, çünkü içlerinden birinin Mercedes SUV'u var ve hafta sonları oraya gidip Esther Williams tarzı mayolarla, kollarını kavuşturmuş beyaz dalgalara doğru gülerek ilerlerken fotoğraflarını çekiyorlar - Eva, "Gitmek istiyorsan gitmelisin," diyor.

"Ne? Gitmek istemiyorum."

"Ama kaba olmak da istemezsiniz, değil mi? Bunlar sizin bölümünüzdeki kadınlar."

Ben gözlerimi indirene kadar bana bakıyor.

"Bak, onlarla aynı sınıfta olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Onlarla atölyede olmak. Belki bu yıl çaba göstermeye çalışıyorlar. Bilirsin, iyi olmak için falan."

Homurdanıyor.

"Ben ciddiyim. Ve eğer onları terslersem, ..."

"Ne yaparlar? Bana ne yapabileceklerini

söyle."

Geçen yılı düşünüyorum. Gönderdiğim her hikayeye, sanki az önce onlara parmak sallayan bir bebekmiş gibi nasıl baktıklarını ve sonra uzun süre birbirlerine yan gözle baktıklarını.

Sonunda *çok kızgın* olduklarını söylediler.

Evet. Aşındırıcı. Benim zevkime göre mi?

*Aynen öyle. Kendi dışsallığına aşık gibi mi? Kendi sertlik anlatısına? Tabii ki, bu sadece ben olabilir*im. (Küçük bir saygı gülümsemesi.) *Yine de. Kendini biraz daha açmasını isterdim.*

"Bak, bir saat falan giderim," diyorum. "En fazla. Sadece görünmek için."

"Her neyse."

"Sana dairelerinin fotoğraflarını göndereceğim, böylece ne kadar iğrenç olduğunu görebilirsin."

Başını salladı. "Elbette."

"İstersen sen de gelebilirsin," diye teklif ettim.

"Dert etme, Smackie. O küçük suareye katılmam için bana dünyanın parasını veremezsin. Lafı açılmışken, oyalanmamalısın. Acele etsen iyi olur."

"Yakında döneceğim. Hatta bu gece geç saatlerde. Neyse, sana mesaj atarım."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece açtığı kitaba kaşlarını çatıyor, sanki kitap ona bir surat yapmış, dilini çıkarmış gibi.

"Hey," dediğini duyar gibi oluyorum çatıdaki merdivenden inmeye başlarken, ama yukarı baktığımda bana bakmıyor. Hâlâ kitabına bakıyordu. Rüzgâr yeniden hızlanıyor, sayfaları karıştırıyor, bir o yana bir bu yana çeviriyor ama o hiç yerinden kıpırdamamış gibi okumaya devam ediyor.

4.

HKaç zamandır burada, kapısının önünde durmuş, pirinç çanın yanına çizdiği lale benzeri çiçeğe ve kabarık harflere bakıyorum gerçek adını mı içeriyor? Gökyüzünün kararmasına yetecek kadar uzun. Sokaklar daha tatlı kokacak. Gölgeler incelecek ve dişleri çıkacak kadar. Üst kattaki bir pencereden gelen iyi eğitimli kadın kahkahalarını duyabiliyorum. Ağırlığımı sağdan sola kaydırıyorum. Geri dönüyorum. Geri dönmek ve rakun ailesinin her akşam yaptıkları gibi Ava'nın tahliye borusundan aşağı inişini izlemek için çok geç değil. Aşağı inmekten her zaman korkan küçüğü alkışla. *Hadi ufaklık, diyoruz* Ava ve ben her zaman, içkilerimizi ona kaldırarak. *Cesur ol. Cesur ol.*

Onun mahallesi müstehcen derecede güzel. Mermer basamaklarında, gagaları açık taş grifonlarla çevrili bir şekilde dururken bunu gözlemlemekten kendimi alamıyorum. Görkemli evlerden oluşan bir sıra, görkemli bir şekilde eğilen ağaçlardan oluşan bir gölgelik. Kampüsten sadece bir blok ötede, kadeh kadeh şampanya sunan bistroların, tüm fakültenin içtiği süslü köpük sanatlı cortadaları yapan kafelerin, soğuk sıkım meyve suyu ve organik köpek mamaları satan dükkanların sıralandığı lüks ve şirin bir sokak. Benim üzgün adam sidiği kokan sokağımın aksine, onunki sonbahar yaprakları kokuyor.

Parmağımı zilin üzerine koymuş burada dururken, kahkahalar cehennem çığlıklarına dönüşüyor. Dört farklı çığlık. Zile basıyorum, istediğim için değil, hava soğuduğu ve bu şehir, Cupcake'in mahallesi bile belli bir saatten sonra gülünç derecede tehlikeli olduğu için. Dalgalanan beyaz perdelerin çevrelediği üst kat penceresinde aniden beliren dört kafanın gerçeğini hissetmek için yukarı bakmama gerek yok. Beyaz, ortodontik olarak geliştirilmiş dişlerle dolu dört kafa. Saçlar o kadar parlak ki, doğrudan baktığınızda bir güneş tutulması gibi sizi kör edecek. Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen, ellerini gözlerinin üzerine kapatmış bir maymunun ifadesini içeren bir mesajla çalıyor. Düşünüyorum: *Gitmeliyim, gitmeliyim, gitmeliyim.* Ama olduğum yerde kalıyorum. Bekliyorum. O kadar uzun süre bekliyorum ki gökyüzü daha da kararıyor. Sokağın tatlı kokusu

bir çürüme tadı. Yakındaki lüks bir ağacın yaprakları düşüyor ve ben onları sayıyorum. Bir. İki. İki. Üç.

5.

I Cupcake dediğim kişinin gözlerinin içine bakıyorum. Çünkü o bir kek gibi görünüyor. Kek gibi giyiniyor. Pişmiş limon kokusu yayıyor Şeker. Buzlanma süslerini hatırlatan bir şekilde güzel. Süpermarketlerdeki orman yeşili ve elektrik mavisi dehşetlerini değil, düğünlerde veya zevkli Paskalya toplantılarında kullanılan pastel türden. Bir keke o kadar çok benziyor ki, oryantasyonda onunla ilk karşılaştığımda, onu yemek için çok gerçek bir istek duydum. Beyaz omzunu derince ısırmak. Yanağına bir çatal batırmak.

Bu gece, kıvrımlı beyaz bulutlarla desenli serulean mavisi bir elbise ve birçok uyumlu hırkasından birini giyiyor. Sarı saçları yeni ütülenmiş. Dudakları parlak ama renksiz çünkü *ruj fahişeler içindir, Bunny,* dediğini duydum ve gerçekten şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamadım. Boynunda hiç çıkarmadığı parıltılı inciler. Çalıştay'da yüksek sesle eserlerini okurken sık sık onları hafifçe çekiştirir - en son yinelemesi kendisi ve çeşitli mutfak aletleri arasındaki postfeminist diyaloglardı.

Sanırım beni her zamanki gibi karşılayacak, sanki yakında sığınması gereken talihsiz bir gri gökyüzü parçası ya da uzun, hafif hastalıklı bir ağaçmışım gibi - çıplak ve uygunsuz dallarım çok üzücü ve ürkütücü. Normalde koridorlarda ya da kampüste birbirimizi gördüğümüzde Christopher Robin hırkasını daha da yaklaştırır, kitaplarını göğsüne sıkıca bastırır, sanki, tut, tut! Yağmura benziyor. *Selam Samantha*, der, sanki onu tam karşısında durduğum gerçeğinden kurtaracak bir şamandıra olabilirmiş gibi etrafına bakınır. Uzaktaki bir telefon direği. Sadece onun görebileceği bir sivrisinek. Açıkçası, Cupcake'le ters düşecek ne yaptım bilmiyorum. Belki de ilk tanıştığımızda açlığımı hissetti ve anlaşılır bir şekilde mesafesini korudu.

Ama bu gece, Cupcake bana gülümsüyor. Pembe-beyaz yüzü ışıldıyor. "Samantha, *merhaba!*" Sanki beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi. Ben mücevher renkli bir hırkayım. *The Bell Jar'ın* ilk baskısıyım. Ben bir badem ezmesiyim.

Sincap. Ben onun özenle toplanmış altın sarısı saçlarını nasıl kullanacağını çok iyi bilen bir kuaförüm.

"Gelebilmenize *çok* sevindim. Tavşancıklar! Bakın kim gelmiş! Geldi!"

–

ELIMI TUTUYOR -GERÇEKTEN ELIMI TUTUYOR- VE BENI KENDI EVINE GÖTÜRÜYOR.

Devasa bir oturma odası, hayal ettiğim gibi ve hayal ettiğim gibi değil. Bir sürü yumuşak, gür, minderli kumaşlar. Tavanlar uzadıkça uzuyor. İçine narin pembe çiçeklerle dolu bir vazo yerleştirdiği beyaz bir şömine. Hepsi mum ışığıyla aydınlatılmış bir sehpanın etrafında sanki bir misafiri bekler gibi oturuyor. Ürpertici Bebek, nam-ı diğer Kira. Vinyet, nam-ı diğer Victoria. Ve tabii ki, başka bir hayatta sadece Eleanor olan Düşes. Buraya gelirken, beni neyin beklediğine dair çeşitli kabus senaryoları hayal ettim. Çıplak olmalarından, *Alice Harikalar Diyarında'dan fırlamış* tuhaf mobilyalara yaslanmış olmalarından korkuyordum. Ya da pastel iç çamaşırları içinde, Anaïs Nin erotikalarını hayranları olarak kullanıyor olabilirlerdi.

Stereolab müziği eşliğinde birbirlerine masaj yapıyorlar. Büyük bir ekrana yansıtılan belirsiz ama bilgili porno. Mikrofon olarak pastel dildolar kullanarak yetmişli yılların seks manifestolarını okumak. Erotik temalı keklerden oluşan katmanlı bir tepsi, hiç bilmiyordum. Ama bunun yerine, Atölye'deymiş gibi daire şeklinde oturuyorlar, her zamanki kıyafetlerini giyiyorlar, defterleri kucaklarında çanta gibi tutuyorlar. Normalde Atölye'ye girdiğimde bana elleri sıkı bir şekilde selam verirler, dudaklarını yukarı doğru hafifçe sallarlar ve yerime oturduğumda sanki odaya uğursuz bir sis çökmüş gibi hissetmeme neden olurlar. Ama bu sefer hepsi bana bakıyor ve sanki gerçek bir güneşmişim gibi gülümsüyorlar. Ağızlarının ve gözlerinin tamamıyla gülümsüyorlar.

"Samantha!" Ürpertici Bebek soluk soluğa. "Buradasın. *Kaybolduğunu* sanmıştık.

ya da başka bir şey."

Kayıp mı oldun? Ürpertici Bebek dediğim kişinin kehribar gözlerine bakıyorum. Çünkü o bana küçükken istediğim ürkütücü bebekleri hatırlatıyor; fincan tabağı gözleri, kadife elbiseleri, Shirley Temple bukleleri, kan kırmızısı saçları ve Cupid's-bow dudaklarıyla dünyaya hayret eden küçük pembe oh! Kız şeytanlar, kurt prensler, memleketi New Hampshire'ın rahat fantazmagorisi hakkında peri masalları yazıyor. Antika daktiloları biriktiriyor, her birinin kendine özgü bir "hayalet enerjisi" olduğunu iddia ediyor ve başı geriye eğik, gözleri kapalı daktilo yazarken bu enerjiyi öykülerine aktarıyor. Diğer Tavşancıkların gerçek anlamda

oyuncak bebeğidir. Onların etekli kucaklarında bir kedi gibi kıvrılıp oturuyor. Onu sevdiklerinde mırlıyor, okşadıklarında tıslama sesleri çıkarıyor.

Dur. Sesi korku filmlerindeki çocukların tüylü bebek sesi gibi. Aynı sesin yalnız olduğunu düşündüğünde beş oktav kadar alçaldığını, bir kuyu kadar derinleştiğini duydum. İçlerinde bana sosyal bir el uzatan ilk kişi genellikle rastgele bir trol emojisi ya da zaten bulundukları yerlere son dakika daveti şeklinde oluyor.

Merhaba Samantha, bento kutularımız var. Sen de katılabilirsin ☺

Ayrıca sosyal etkinliklerde benimle konuşmaya çalışan tek Tavşan o. Yanıma gelip bana küçük kazma kancaları gibi sorular soruyor ve ben cevap verirken, gözleri bir o yana bir bu yana gidip gelirken başını sallayıp *sakin sakin* mırıldanıyor. Sanki Boo Radley'in kapısını çalmaya cesaret etmiş bir çocuk gibi ve şimdi o kapıyı açtığına göre ne yapacağından emin değil, kaçmalı mı?

Şimdi ise altın rengi gözleri iyi niyetle parlıyor. İçlerinde açık ara en müstehcen güzel, en garip şekilde seksi olanı. Geçen Cadılar Bayramı'nda Tavşan arkadaşlarının sarhoşken kafasına geçirdiği leopar desenli kedi kulaklarını hâlâ takıyor (resimleri FB'de gördüm). Gözleri kan lekesi gibi görünen beyaz hayaletlerle desenli siyah bir elbise.

Eminim kaybolmadığımı biliyordur. On beş dakika boyunca kapının önünde durduğumu gördüler.

Kulaklarımın ısındığını hissediyorum. Dudağım seğirmeye başladı. "Um.

Hayır. Ben-"

"Bunny, *gerçekten böyle* düşünmemiştik," diye araya giriyor Vignette. Düşes'in solundaki şezlongda, ışığı kumral saçlarını aydınlatan kuğu boynu şeklindeki bir lambanın altında oturuyor. Vinyet, seksi punkları. Tavşanların en künt olanı. Zarif elbisesine karşılık savaş botları, taranmamış saçları, hiç kapanmayan yarı açık ağzı. Bulutlu gri gözleri "*siktir* git "le dolu. Şok değeri için yazıyor. Disney prensesleri hakkında varoluşsal vinyetler, kan alemleri, Beckettian zihin kuyularının dibinde dört ayak üzerinde sürünen vahşi kız-kadınlar, Barbie bebek parçaları çiğniyor. Çoğu zaman kafası güzel görünüyor, sanki sürekli afyon dumanıyla sarılmış gibi. Görünüşe göre başka bir hayatta balerindi, raydan çıkmadan, kavramsal sanatı ve kambur durmayı keşfetmeden önce.

Ava'ya kafataslarını, bana da Viktoryenleri hatırlatan yarı saydam, mavi damarlı güzelliğine rağmen, her zaman güzelleştirilmiş şekerlemeler gibi giyinmezdi.

Onunla ilk Narrative Arts karşılama resepsiyonumuzda tanıştığımda, elinde daha önce hiç bardak tutmamış gibi tuttuğu plastik bir bardak şarapla kot pantolon ve ekose giymiş başka bir kız gördüğümde, belki de arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Bir keresinde bir partide yalnızken yanına gittim,

henüz Tavşancıllığa çekilmemişken. Merhaba, dedim. Merhaba, dedi. Ve bana çok minnettarmış gibi baktı. Pilatesi seviyormuş gibi yaparak uzattığım kekeme bir sohbetimiz oldu. Kısa süre sonra birbirimize başımızı sallıyor, içkilerimizden daha hızlı, daha büyük yudumlar alıyor, New England kışlarının ne kadar soğuk olabileceğini duyduğumuzu mırıldanıyorduk. Sonra tuvalete gitmek için izin istedi. O zamandan beri, ne zaman bir partinin bir köşesinde birlikte olsak, sanki kapana kısılmış gibi etrafına bakar. Yüzündeki tüm kapılar teker teker kapanır. Ama şu anda bana, ona ilk yaklaştığım günkü gibi bakıyor, yüzü *içeri gel, içeri gel* diyor.

"Bir an için kaybolup kaybolmadığını merak ettik," diye ısrar ediyor Ürpertici Bebek. "Merak *ettiniz,*" diyor Vignette, narin elini Ürpertici Bebek'in üzerine koyarak Doll'un. "Sadece ortaya çıkıp çıkmayacağını merak *ediyorduk.* Ama işte geldi." Bana baktı. "İşte buradasın Samantha." Bana yarım bir gülümseme verdi.

"Evet," diyor Ürpertici Bebek. "İşte buradasın."

İkisi de yumuşak pelüş kadife döşemeli bir koltukta oturan Düşes'e bakarlar. Başını bir tarafa eğmiş. Uzun gümüş rengi bukleleri ürkütücü bir şekilde ışıl ışıl, cennet kuşlarına benzeyen saçlarıyla oraya buraya savruluyor. Dantellerle süslenmiş beyaz, çan kollu bir önlük giyiyor, sanki C listesindeki bir ay tanrıçasının ya da hayvanat bahçesindeki ağlayan söğütlerde gördüğüm o dikkatli bakışlı ak balıkçıllardan birinin gravürüymüş gibi. Karmaşık dantel işçiliği ve dokuma kumaş, kristal de satan bir mağazada harcanan büyük miktarda paranın kokusunu taşıyor.

Sonsuz bir sabrın nötr ifadesiyle bana bakıyor, ne zaman Atölye'de konuşsam aynı ifadeyi takınıyor. Düzyazıları arasında en ulaşılmaz ve şifreli olanı, boynuna taktığı hançer şeklindeki bir elmasla cam bölmelere kazınmış. Onlara *proem* diyor. Sınıfta onun çalışmaları hakkında bir şeyler söylemek zorunda kalırsam, mücevher gibi ve esrarengiz olarak tanımlayacağım. O da bana yalan söylediğimi biliyormuş gibi bakar. Sanki o benim terapistim ve ben onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi, ki o da bunu bekliyordu, ama hadi *Samantha, biraz ciddi olalım.* Sanki herkesten daha iyi olduğumu düşündüğümü biliyor. Kekeleyen utangaçlığım, kulaklıklarım, karanlık, mütevazi kıyafetlerim, kibarlığım hepsi iyi ve güzel ama o bunun içini görebiliyor, *evet Samantha ve gördüğü şey,* maskelediği şey, çok derin bir nefret, çok derin bir öfke, çok derin bir sosyal çürük, *orada ne oldu Samantha?* Sanki hepsine lakap taktığımı biliyor ve *ne kadar üzücü, gerçekten.* Ama bir ay olmak

Tanrıça, daha gelişmiş bir sanatçı, sevgi ve tropik sahilden başka bir şeyle dolu bir varlık (Charleston üzerinden Yukarı Batı Yakası olsa da), buna tahammül edecek, beni yine de uzaktan sevecek, öfkemi bir kitap ya da evcil bir fare gibi sımsıkı tuttuğum bodur küçük yolumda bana iyi dileklerde bulunacak. *Sonuçta hepimiz kendi yollarımızdayız, değil mi?*

Dudağım o kadar şiddetli seğiriyor ki odadan kaçmam gerektiğini hissediyorum.

Düşünüyorum. Bir kapı bile aramayacağım, sadece koşup duvarda bir delik açacağım.

Sonra birden bana gülümsüyor ve sanki kucaklaşıyoruz.

"Samantha," diyor, "gelebildiğine *çok* sevindik."

Tavşanlar onun iki yanında başlarını sallıyorlar. Cupcake'in yanımda başını salladığını hissedebiliyorum. *Evet, çok memnunum. Çok memnunum,* diyor yüzleri. *Evet.*

"Paltonu alabilir miyim?" Cupcake teklif etti. Ona dönüyorum. Bana öyle umutla bakıyor ki. Giymediğim bir paltoyu almaya o kadar istekli ki, neredeyse ona derimi vermek istiyorum. Göğsümün alev alev kızardığını hissediyorum.

"Um."

"Palto giymiyor *Bunny,*" diye gözlemliyor Vignette görünmez afyon bulutundan, hala komplocu yarım gülümsemesiyle bana bakıyor.

Hepsi kahkahalara boğuldu. Cupcake elini ağzına kapatıyor ve bana dehşetle bakıyor. Sanki çıplaktan daha kötü bir şeymişim ve o bunu şimdi fark etmiş gibi. Kendimi çok sıcak hissediyorum. Sırtımdan aşağı ter damlıyor.

"Özür dilerim," kelimeleri ben onları durduramadan ağzımdan döküldü.

"Neden özür diliyorsun Samantha?" Ürpertici Oyuncak Bebek, göz kırpan gülen suratlarla çevrili şeytani ifadelerle dolu nefesli sesiyle şöyle diyor.

"Neden?" Tekrar ediyorum.

Hepsi bana bakıyor. *Evet, neden?*

Başım dönüyor, hala ayakta olduğumun ve hepsinin dar bir daire şeklinde oturduğunun acı bir şekilde farkına varıyorum. Creepy Doll ve Vignette arasında, ayakları için olduğunu tahmin ettiğim kalp şeklindeki bir sedir dışında oturacak yer yok. Onlar oturmamı isteyene kadar beklemeli miyim? Oturmalı mıyım-

Düşes kollarını açarak, "Samantha," dedi. "Gel. Otur." Loveseat'te yanındaki boşluğa vuruyor. Diğerleri Cupcake'e bakıyor, o da ben oraya gelene kadar sanki orası onunmuş gibi bakıyor. Sanki suratına bir tokat yemiş gibi dönüp bana bakıyor. Sonra gülümsüyor. "Evet Samantha,"

diyor, "otur lütfen."

"Buraya oturabilirim," diye teklif ediyorum, sediri işaret ederek.

"Hayır Samantha, kanepeye otur," diyor Cupcake. "Kesinlikle oturmalısın. *Çok* uzunsun."

"Mantar yiyen Alice gibi," diyor Ürpertici Bebek.

"Ya da Gılgamış," diye gözlemliyor Vignette koltuktaki uzanmış pozisyonundan. "Ya da Babil Kulesi."

"Ama *en iyi* şekilde."

Düşes'e doğru ilerliyorum. Daha önce hiç yanına oturmamıştım. Kollarını açıyor ve bana sarılıyor, havadar kucağı mis kokulu saçları, narin kemikleri ve zarif kumaşıyla. Çiçek ve yanık kokusu gibi. Geri çekildiğinde, sanki az önce kelimelerin ifade edemeyeceği bir şey yaşamışız gibi içten gülümsüyor. Uzun parmaklı elleri kollarımı kavrıyor. Bana en sevdiği özel gereksinimli çocuğuymuşum gibi bakıyor.

"Samantha," diyor ellerimi tutarak, "gelebilmene *çok* sevindik. Bir içkiye ne dersin? Sadece senin için bir kokteyl hazırladık."

"Benim için mi?" İçimde bir şeyler koptu. Kuğunun kanadında adımı ilk gördüğümde hissettiğim o garip kalp kabarması. Benim için olabileceğine inanamamak. Benim için olabilir mi?

Hepsi başını sallıyor. *Evet, Samantha. Senin için.*

"Al, tadına bak," diyor Ürpertici Bebek, bana içkisini uzatarak. İçinde küçük siyah bir dışkıya benzeyen şeyin yüzdüğü safra yeşili karışıma bakıyorum. İçinde ne olduğunu sormak istiyorum ama bu nedense kabalık gibi geliyor. Hepsi bana hala böyle gülümserken.

Teklif edilen bardağı almamı izliyorlar. *Neden bana iyi davranıyorsun?* Bağırmak istiyorum. *Neden, neden, neden, neden?* Onun yerine gülümsüyorum. İçkiyi dudaklarıma götürüyorum. Dilime değince irkildim.

"Eee?"

"Sen de *öyle* değil misin?" Ürpertici Bebek diyor ki.

Ağız dolusu koyu bir asit, bitiminde gözlerimin yaşarmasına ve dudaklarımın büzülmesine neden olan derin, amansız bir acı var. Onlar izlerken kendime rağmen öksürüyorum.

"Biraz yoğun, değil mi?"

"Bu şekilde doğrudan kabul etmek biraz zor, değil mi?"

"Biraz tatlandırabilirim, belki? Belki de tek ihtiyacı olan budur." Çok içten endişeli görünüyorlar.

"Hayır, böyle iyi, gerçekten." "Emin misin?"

"Evet. Harika." Berbat içkiden bir yudum daha alıyorum, yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Düşes hariç hepsi gülümser.

"Samantha," diyor elini dizime koyup sıkarak. "Smut Salon'da *yalanlara* izin verilmez. Bu gece Mutlak Hakikat gecesi." Dantelli beyaz kucağına bakıyorum, tavşan kürkü bir kılıftan dışarı fırlamış bir cam bölme duruyor. Camın üzerinde kazınmış kelimeler var gibi görünüyor. İçimde bir korku hissediyorum.

"Bayıldım," diyorum. "Seviyorum. I-"

Gülüyorlar. Bu *kadar komik olan ne?* Söylemek istiyorum. Ama demiyorum. Onlarla birlikte gülüyorum. Ha. Haha. Hahaha.

Düşes, "Samantha, burada olmana *çok* sevindik," diyor.

"Ben de," diyorum. Gizemli likör ayak parmaklarımda. Her tarafımda küçük çiçekler açtırıyor. Sahte şöminesinde açanlar gibi. Sehpanın üzerindeki frezya gibi. Pastel renkli, inanılmaz yüksek duvarlarının her tarafına işlenmiş olduğunu gördüğüm laleler gibi. Yukarıda bir yerlerde bir tavan var, oradan gizemli pembe-altın bir ışık hepimizin üzerine parlıyor.

Ağzımı açıyorum ve özürler yağıyor. Onları beklettiğim için çok özür dilerim. Umarım onları bekletmemişimdir? Beklettim mi? I-

"Bunun için endişelenme bile Samantha. Açıkçası daha yeni başlıyorduk."

Altıgen şeklindeki sehpasının üzerinde, orası burası çay ışıklarıyla aydınlatılmış, bilinçli bir kitap dizilimi dikkatimi çekiyor: Byron ve Keats'in derlemeleri. Biraz Sade. Barthes'ın *Erotisme'i*. *Wuthering Heights*. Ovid'in *Metamorfoz'u*. Ve, sürpriz, sürpriz, Aslan'ın bir kitabı. Kadınlara karşı derin felsefi cinayet eylemlerine girişen sosyopat bir İskoçyalı hakkında bir ateş rüyası olan rezilce korkunç ve ahlaksız romanı, bir Rus masalları antolojisinin üzerine saygıyla yerleştirildi. Kapakta onun adını görünce kızardım, kapağın kendisini görünce. Düşes kitaba baktığımı görünce, kitabı gizlice yığının altına sıkıştırıyor.

Geçen yıl Aslan'la aramızda geçenler hakkında ne kadar şey bildiklerini düşünüyorlar, kimse tahmin edemez. Muhtemelen onu becerdiğimi düşünüyorlar.

Belki de benden uzak durmalarının sebebi bile buydu. Ya da belki de beni uzak tuttukları için onunla yakınlaştık, bilemiyorum. Geçen sonbahar boyunca Atölye'de, hikâyelerimi övdüğünde birbirlerine yan gözle bakıyorlardı. Çünkü mutlaka beni onunla sınıftan çıkarken, yanımızdan geçerken, sohbet ederken görmüşlerdir.

Salonda kitap ve plak değiş tokuşu yaptığımızı gözlemledim. Bizi kafelerde ya da İrlanda barının bodrumunda birlikte otururken, bir içki, bir içki *daha, yol için bir tane daha* içerken yakaladılar, *neden olmasın?* Bölüm etkinliklerinde yanıma gelip benimle konuştuğunu, okumalarda yanıma oturduğunu fark etmişlerdi. Sonra, kış döneminde, tüm bunların birdenbire nasıl durduğunu gözlemlemiş olabilirler - artık okumalarda yanıma oturmadığını, partilerde benimle konuşmadığını ya da kampüs dışında benimle buluşmadığını. Ve sonra, tabii ki, baharda, yıl sonu partisinin olduğu gece, beni kesinlikle Subaru'sunun yolcu koltuğunda sarhoş olarak gördüler.

Çılgınca şeyler hayal ettiklerini hayal ettim. *Muhtemelen onu hastalıklı hikayelerindeki gibi bağlıyor ve o da hastalıklı hikayeleri yüzünden buna bayılıyor.* Bu dile getirilmeyen suçlamalara karşı, Düşes'in şimdi gülümseyerek kitap yığınını düzeltmeye ihtiyacı olmadığı halde düzelttiği mikroagresif tavra karşı kendimi savunmak istiyorum.

Bildiğinizi sanıyorsunuz, onlara söylemek istiyorum. *Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun.*

Ama tam olarak neyi bilmek? Gerçekten bilecek ne var? Bazen kendime ya da Ava'ya hikayeyi anlattığımda, dişler büyüyor ve bir şey oluyor. Kesinlikle bir şey. Diğer zamanlarda, ellerimde hava gibi dağılıyor. Ama tüm doğru detayları hatırlarsam. Onları doğru sırayla anlatırsam. Doğru yerlerde duraklarsam, doğru yerlerde devam edersem. . .

Düşes masadaki diğer eşyaları yeniden düzenlerken bana gülümsüyor -Kısa kahverengi çubuklar ve kurutulmuş çiçek yapraklarıyla dolu bir Ziploc torbası. Görünürde dildo yok.

"Samantha," diyor nazikçe. "Daha önce *hiç* müstehcenlik salonuna gitmedin mi?"

Beni hiç davet etmedin, demek istiyorum. Bunun yerine sehpanın ortasında kurbanlık koyun gibi duran gülümseyen pembe plastik midilliye bakıyorum. "Sanmıyorum. Bir şey getirmem mi gerekiyordu? . ? Kurallar var mı?"

"*İyi* olacaksın," diyor Cupcake, sorumu bir sinek gibi savuşturarak. "Sadece bizi takip et. Gerçekten bu sadece bizim için bir ilham gecesi olacak. Sanatçılar olarak, anlıyor musun?"

"Yaratıcılığımızı uyandırmak için," diyor Creepy Doll. "Kalplerimizi açmak için." "Sapkın olmak için," diye ekliyor Vignette.

"*Bunny*. Her neyse, Samantha, göreceksin," diyor Düşes. "Caroline aslında tam da bizi başlatmak üzereydi, değil mi Bunny?"

Cupcake ciddiyetle başını sallar ve kokteylini bırakır.

"Işıkları kıs lütfen, Kira," diyor oturduğu yerden fırlayan Ürpertici Bebek'e.

Birdenbire yarı karanlıkta kaldık. Odadaki tek ışık birkaç çay lambasından ve saçlarındaki parıltıdan geliyor. Cupcake yerden kalkıyor. Boğazını temizliyor. Tarçın çubuğu olduğunu şimdi anladığım şeylerle dolu Ziploc poşetine uzanıyor. Bir tanesini çıkarıp mum gibi önünde tutuyor. Hararetle kokluyor. Gözleri sımsıkı kapalı.

Sonra başlıyor.

"Tarçın soyucu olsaydım," diye başlıyor titrek bir sesle, "yatağına binerdim ..."

Ondaatje şiirini okurken, sopayı uzun, yumuşak vuruşlarla tıraş etmeye başlar. Toprak rengi tozlar masanın üzerine düşüyor. Etrafıma bakıyorum. Hepsi dikkatle dinliyor, ciddiyetle başlarını sallıyorlar. Düşes'in gözleri kapalı. Ürpertici Bebek dalgın dalgın midillinin kabarık pembe kuyruğunu okşuyor.

Vignette ağzı açık bir şekilde önüne bakıyor. Ne yapacağımı bilemeden öylece oturuyorum, içkime sarılıyorum, Cupcake'in giderek hızlanan, hararetli vuruşlarla tıraş olmasını ve ezberden okumasını izliyorum. Başını geriye atmış ve kendinden geçmiş görünüyor. Biraz da nefessiz. Düşes, okuduğu süre boyunca elimi sıkıca tutuyor, sanki doğumuma tanıklık ediyormuş gibi. Boğazımdan kötü bir kahkaha yükseliyor ama onu tutuyorum.

Bitirdiğinde, hepsi bir dakika sessiz kalır. Ciddi. Sanki az önce bir dua duymuşlar gibi.

Sonunda Ürpertici Bebek fısıldıyor, "Aman Tanrım.

Çok erotik." "Ateşli," diyor Vignette.

Düşes başını sallıyor. "Erotizmin dokunsal ve kokusal bir deneyim olarak sunulmasına kesinlikle bayılıyorum. O şiiri her okuduğunda, Bunny, seni ele geçiriyor gibi görünüyor."

Hepsi bana bakıyor, şimdi fark ediyorum, beklenti içindeler. Bir şey söylemem gerekiyor.

"Çok harika," diye mırıldanıyorum ama yanlış anlaşılıyor, bu yüzden "Tarçın kabuklarına bayılıyorum," diye ekliyorum.

"Sadece toz yapacaktım ya da tarçınlı kurabiye servis edecektim ama sonra hayır, kabuk olsun dedim. Kabuk olmalı."

Düşes, "Tarçının saflığını da bozmak istemediniz," diye gözlemliyor.

"Kesinlikle," diyor Cupcake, sanki Düşes yıllardır bulmaya çalıştığı bir gerçeği dile getirmiş gibi.

Düşes derin nefes alıyor, sonra gözleri kapalı bir şekilde yavaşça nefes veriyor, tıpkı eski terapistimin yaptığı gibi. Ben gençken, annem öldükten sonra babamın beni gönderdiği terapist. Karmaşık düğümlü eşarpları olan. Ona yalan söylerdim. *Sesler duyuyor musun? Evet, duyuyorum. Şeytani varlıklar görüyor musun? Her zaman.*
Şimdi Samantha, söyle bana, neden bu rüyanın yakında ateşli bir şekilde öleceğin anlamına geldiğini düşünüyorsun?

Düşes, "Kira, sıra sende Bunny." diyor.

Birbiri ardına gidiyorlar. Creepy Doll kırmızı bir pelerin giyerken "Kırmızı Başlıklı Kız "ın erotik bir versiyonunu okuyor, Vignette Marguerite Duras'ın The *Lover'*ından bir bölüm okurken Cupcake Vietnam böreği dağıtıyor ve en sonunda Düşes cam bölmesini tavşan kürkü kılıfından çıkarıyor ve Julia Kristeva'dan erotik olanın doğası hakkında aşırdığı çok dolambaçlı ve dolambaçlı bir teori pasajını yüksek sesle okumaya başlıyor.

Her biri işini bitirdikten sonra, sanki orgazm olmuş gibi hep birlikte iç çekiyorlar. Ben de onlarla birlikte iç çekiyorum. Gecenin bu noktasında, birkaç Samantha kokteylinin yanı sıra Dark and Stormy'nin tersi olan gökyüzü renginde icat ettikleri bir içki olan birkaç Light and Sunnies içtim. Koltuğumda sallanıyorum. Düşes elimi okşayıp duruyor. Pembe midilli, kıskanılacak kirpiklerle çevrili ışıltılı gözleriyle bana göz kırpıyor. *Harika, çok harika, diye* mırıldanıyorum. *Bu eğlenceli, bu eğlenceli, bu eğlenceli. Eğlenceli,* diyorum kendime. Gerçekten eğlenceli. Aptalca ya da ezikçe değil. Onlarla birlikte alkışlıyorum ve sanki sonunda dokunaçlarına yay takmalarına, uyuzlarını örmelerine izin veren çok başlı bir canavarmışım gibi hepsi bana gülümsüyor.

Burada olduğun için çok mutluyuz Samantha, diyorlar tekrar tekrar.

"Ben de memnunum," diyorum. Ve her seferinde daha da içten söylüyorum. Bunu söylüyorum.
Dört çift gözünün her birine şiddetle. Şöminenin üzerindeki frezyaya. Pastel yastıklara. Masanın üzerinde göz kırpan midilliye, şimdi hiç boşalmayacakmış gibi duran kadehimi kaldırıyorum. *Ben de memnunum.*

Arada bir Ava'yı düşünüyorum, onun kahkahaları kafamın içinde tehlikeli bir havai fişek gibi patlıyor. Bu odada oturamazdı bile, çünkü hangi Şirin sandalyesi onun boyuna uygun olabilir ki? Çalıntı kıyafetlerini, yırtık taytını giyiyor, file peçesinin arkasında dudağını ısırıyor, kalp şeklindeki tüylü halının üzerine kül döküyor, odayı dolduruyor

yağmur ve dumanıyla. Mavi gözleri ve kahverengi gözleri yüzlerinde delikler açardı. *Ezik, derdi* yüzü. *Ezik, ezik, ezik.*

"Ne dedin Samantha?"

"Yok bir şey." *Kapa çeneni,* diyorum Ava'ya, sallanarak. *Bunlar benim bölümümdeki kadınlar. Bunlar benim akranlarım.*

Kadınlar mı? Çocukları dene, Smackie. Küçük kızlar gibi davranan yetişkin kadınları dene.

Onlar yüksek lisans öğrencileri, ben de karşılık veriyorum.

Aynen öyle. En şımartıcı, içe kapanık ve kendini yücelten şekilde hayattan saklanmak.

Ama görüyorum ki Düşes elmas proemini tavşan kürkü kılıfına geri koymuş. Bana bakıyor. Hepsi öyle. "Pekala Samantha, şimdi sıra *sende.*"

Onlara bakıyorum, beni yarım daire şeklinde çevreliyorlar, saçları bu ışıkta aynı parlak gölgesiz.

"Benim sıram mı? Ama ben bir şey
getirmedim." "O zaman bize bir şey
söyle." "Müstehcen bir şey tabii ki."

"Az önce yaptığımız gibi," diyor Ürpertici Bebek, kırmızı pelerini hâlâ omuzlarında.

Düşes elini hafifçe omzuma koyuyor. "Bahse girerim bir *ton* müstehcen hikayeler, Samantha."

"Bambaşka kirli, gizemli bir hayat." "Ne?
Ben-"

"Tabii ki biliyorsun."

Karanlığın içinde çok bacaklı bir leke haline geldiler. Sekiz göz büyük bir beklentiyle bana bakıyor. *Dökül. Dökül.*

"Hayır, gerçekten ben-"

"*Hadi,* Samantha." Gözleri yarıklara dönüşür. Gülümsemeleri sıkılaşır. Bana sanki bilerek sakladığım yakıcı bir sürtük sırrım olduğunu biliyorlarmış gibi bakıyorlar. Sanki onları fahişe vajinama girmekten mahrum bırakıyormuşum ve bu gerçek bir sorunmuş gibi. *İşte bu yüzden bu işlerin bir parçası değilsin Samantha. Sorun bizde değil, sende. Bunu görmüyor musun? Kendini ortaya koymaya ve paylaşmaya istekli olmayan sensin.*

Masanın üzerinde benim şerefime hazırladıkları yeşil, acı içeceğe
bakıyorum.

Sonra masanın üzerindeki kitap yığınına baktı, kitaplardan birinin sırtında kendi adı yazılıydı.

"Hiç sevişmedik, eğer düşündüğün buysa," diye fısıldıyorum.

"O neydi Samantha?"

"Hiçbir şey." Kucağıma bakıyorum, zihnim büyük, alev alev yanan bir boşluk. "Sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Özür dilerim."

"Bize bir *şey* söylemek zorundasın Samantha. Kurallar böyle."

Kurallar mı? Ama bana müstehcen bir şey söylemedin!

Düşes'e bakıyorum, çok üzgünmüş gibi başını sallıyor ama evet, kurallar böyle. *Onları biz icat etmiş olsak bile çiğneyemeyiz.*

"Kitaplarınızdan birinden bir şiir ya da pasaj okusam nasıl olur?" Yığına doğru uzanarak teklif ediyorum. *Sizin yaptığınız gibi,* eklemiyorum.

Cevap vermiyorlar. Vinyet lüks bir şekilde esniyor. Cupcake yumruğunun arkasından öksürüyor. Hepsinin giysilerindeki görünmez tüyleri karıştırmasını, gözlerimden kaçarken Light ve Sunnies'lerinin gök mavisi tortularını dikkatle yudumlamalarını izliyorum.

Açıklamak istiyorum. Onlara "kirli ve gizemli bir hayatım" olduğu izlenimini veren her ne ise - beni Ava ile görmek mi? Aslan mı? "Hasta" hikayelerim mi? - kesinlikle yanıltıcı olduğunu söyleyin. Benim kirli ve gizemli bir hayatım yok. Benim hayatım yok. *Keşke geçen yılki saatlerimin ne kadar boş ve sıkıcı olduğunu bilseydiniz. Belki de gitmeliyim.*

Onun yerine, "Sanırım sana Rob Valencia ile birlikte öldüğüm zamanı anlatabilirim." diyorum.

Şimdi bana bakıyorlar. *Ne oldu?*

Bir nefes alıyorum, sonra Samantha'yı yutuyorum. Acı tadıyla yine irkiliyorum ama kolayca iniyor. Kadifemsi. Neredeyse tatlı.

"Rob Valencia liseden bir çocuktu," diye başladım. "Benden birkaç yaş büyüktü. Gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünürdüm." Buraya kadar hepsi doğru.

"Kime benziyordu?" Cupcake yönlendirir.

Rob Valencia'yı düşünüyorum. Okul koridorundan daha uzun ve daha genişti, ya da o zamanlar bana öyle geliyordu. Sıvı duman gibi küçük kara gözleri. Erken saçsız kahverengi bukleli kafası. Solgun, ince dudaklı gülümsemesi beni sonsuz bir şehvete sürüklemişti.

"Zeus," dedim sonunda.

"Yunan *tanrısı* mı?"

Başımı salladım. "Ama on yedi yaşındaydı. Ve eski takım elbise giymeyi severdi. Sızıntı gibi karizması vardı."

Hepsi eğilir. "Onu seksi yapan neydi Samantha?"

"Seksi mi?" Tekrar ediyorum. Bana bakıyorlar,

bekliyorlar.

"Belirli bir şey değil, gerçekten. Daha karmaşıktı, anlıyor musun? Bir tür hayvan manyetizması gibi."

Görüyorum ki hepsi gözleri fal taşı gibi açılmış küçük kızlar gibi bana bakıyor. *Anlat bize, Samantha.*

Onlara eski usul İspanyol Katolik olduğunu ve ailesinin arka bahçede keçi kestiğini anlattım. Bu yüzden hep İncil gibi kokardı. Tütsü ve kavrulmuş et gibi.

Vignette, "Bu çok ateşli," diyor.

"Bir de sesi vardı," diyorum. "Belgesel anlatıcısı gibi derin, dingin, her şeyi bilen bir sesi vardı. Sanki her an size bir penguen ya da savaş hakkında bir gerçek söyleyebilir ve siz de ona inanırdınız. Huzur vericiydi. Ama seksiydi de. Sanki her merhaba dediğinde bir dili kalçanıza doğru sürükleniyordu."

Her sözümü dinliyorlar. Toplanacak tiftik kalmadı. Asla. "Ama Rob

Valencia hakkında en iyi, en ateşli şey . . . ," diyorum, duraklayarak "onunla birlikte ölüyordu." "Anlat

bize, Samantha."

Onu ne kadar uzun zamandır uzaktan sevdiğimi anlattım. Sonra okul piyesinde onun karısını oynadım. Bir cinayet gizemi olduğu için ikimiz de yolun üçte ikisinde elektrik çarpması sonucu öldürüldük. Sahnede el ele tutuşuyorduk ve sonra onun duvara bir lamba takması gerekiyordu, bu noktada sarsılıp ölmemiz gerekiyordu.

"Sıcak," diyor Vignette.

Onlara defalarca birlikte nasıl öldüğümüzü anlattım. Üç ay boyunca her Pazartesi ve Çarşamba öğleden sonra prova sırasında ve ardından performansımızın beş gecesi boyunca ve bir kez de son matine için Rob Valencia ile nasıl öldüğümü. El ele tutuşup nasıl titrediğimizi ve bir yığın halinde sahneye nasıl birlikte düştüğümüzü. Herkes çığlık atıyormuş gibi yaparken ve birbirimizi cinayetlerimizle suçlarken orada nasıl yattığımızı. Sahne karanlığa gömülene kadar orada öylece yatardık ve ancak o zaman ayağa kalkardık. Kalkmak zorunda kaldığımızda bundan nasıl da nefret ederdim.

"Tabii ki yaptınız," diye mırıldanırlar. Düşes hariç. O hiçbir şey söylemiyor. Sadece içkisini yudumluyor ve önüne bakıyor.

Onlara sahnede onun yanında uzanmanın ve onun tamamen hareketsiz olmaya çalışıp başarısız olduğunu hissetmenin, göğsünün yanımda yükselip alçalmasının, nefes nefese nefesinin yüzümde olmasının, kavrulmuş keçi ve tütsü kokusunun ciğerlerime dolmasının ne kadar erotik olduğunu anlatıyorum. Bazen birbirimize dolanarak yere düşerdik ve vücutlarımız

dokunurdu. Bazen birbirimizden birkaç metre uzağa düşerdik ve o yakın ama çok uzakta olurdu. İkisi de farklı şekillerde erotikti.

"Sikişmek gibiydi," diyorum içkimden bir yudum alarak. "Ama çok daha yoğun, anlıyor musun? Kozmik."

Cupcake ve Creepy Doll başlarını sallıyorlar. *Evet. Tabii ki. Kozmik. Hem de çok.*

"Yani onu hiç becermedin mi?" Vinyet diyor ki.

Düşes'e bakıyorum, o da gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Güzel koyu mavi gözleri gerçeği görüyor, ki *bu o kadar da ilginç, karanlık ve cesur değil, öyle değil mi Samantha? Bu üzücü ve sıkıcı bir zavallılık, değil mi?* Maalesef şekillendirilmiş bir bakirenin ciltsiz fantezisi, havadan yapılmış zayıf bir kale.

Rob'u hiç becermedim. Boy olarak birbirimiz için mükemmel olmamıza rağmen bana aşık olmak bir yana, şehvet bile duymuyordu. Harap olmuş tenimin ve sırık gibi saçlarımın arasından ruhumun derinliklerini gördüğünü bilsem de. Benzer müzikleri, benzer kitapları sevmemize rağmen - o da Dante'nin *Cehennem'ini* mum ışığında okumuştu, emindim. İçimde dünyalar olduğunu bildiğini bilsem de. Bir keresinde oyuncuların partisinde benimle "Slave to Love" şarkısında acıyarak dans etmişti. Ama hepsi bu kadardı. Fransız metresi Véronique'i oynayan Alyssa Fisher'a aşıktı. Onu baloya götürdü. Dans pistinden bana el salladı. *Hey, Samantha.*

Ama kim bu hikayeyi dinlemek ister ki?

Şimdi bu kadınlara bakıyorum, tenleri karanlıkta biraz parlıyor, bana hülyalı bir beklentiyle bakıyorlar, hatta - hayranlık mı bu? Düşes hariç hepsi. Kısa bir an için, üzerinde ateş püskürten ejderha olan pişmanlık verici Goodwill elbisemle dans pistinin eteklerinde üzgün üzgün oturduğumu, Rob ve Alyssa'nın zaten nefret ettiğimi söylediğim bir şarkıda yavaşça dans etmelerini izlediğimi, kırık kalbimi, ergenlik küçümsememi hafifletmek için *Carrie benzeri bir* felaket dilediğimi görebildiğini düşünüyorum.

Bunun yerine onlara, birlikte öldüğümüz son gece, perde indikten hemen sonra ama ışıklar yanmadan önce, karanlıkta elini uzatıp beni okulun arkasındaki ormanlık alana nasıl götürdüğünü anlattım. Orada, çıplak dallı titrek kavakların arasında Rob Valencia beni bir kurt gibi parçaladı. Altımızdaki rengarenk yaprakların çıtırtısını anlatıyorum. O ağzıyla mucizeler yaratırken ben gri gökyüzüne nasıl baktığımı. Orgazm olurken ellerimi çamurlu toprağa nasıl batırdığımı. Aylar boyunca birlikte ölmenin sonucu olarak o ormanlık alanda yaşadığımız zihin-beden-ruh bağlantısının ne kadar yoğun olduğunu.

Birbirimizi tekrar. Ölürken sevişiyor gibiydik. Ama seviştiğimizde ölüyormuş gibiydik. Gerçekten. Ve ondan sonra . . .

"Ondan sonra, ne?" Cupcake soluk soluğa soruyor. "Ondan sonra, sadece dilimizi aştık," diyorum. Sessizlik.

"Sıcak," diyor Vignette sonunda, bir kadeh kaldırarak. "Çok sıcak," diyor Cupcake.

"Yani," diye ekliyor Ürpertici Bebek.

Gülümsüyorum. Evet. Sıcaktı, değil mi*?* Utanç verici bir gurur dalgası hissettim. Hikayemi beğendiler. Hikâyemi beğenmeleri hoşuma gitti. Kızarıyorum ve artık hiç de acı olmayan Ben'den bir yudum daha alıyorum. Bu mükemmel.

"Ama aynı zamanda oldukça . Samantha," diyor Düşes, eğik başıyla bana bakıyor, Zen yüzünü inceliyor, ani bir sıcaklık ve endişe yüz hatlarına bir kızarıklık gibi yayılıyor. "Kalbini kırdı, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Dudağım titriyor. Tekrar şiddetle seğirmeye başladı.

Bana büyük bir nezaketle bakıyorlar. "Sorun yok Samantha."

Gözlerim doluyor. Gerçek gözyaşları.

Düşes elini benimkinin üzerine koyup sıkıyor. "Sana bir içki daha alalım."

6.

Yüzüm sarkan yatağıma gömülmüş bir şekilde uyanıyorum, hala bir önceki geceden kalma kıyafetlerim üzerimde. Omuzlarımda kırmızı bir pelerin var.

Tarçın kokusu, pişmiş limonlu şeker, bu dünyanın tüm ince şeyleri kendi bedenimden yükseliyor, etrafımdaki bayat havada asılı duruyor.

Buraya nasıl döndüğümü hatırlamıyorum. Farları hatırlıyorum. Seğiren pembe bir burun. Uzun gri-kahverengi kulaklar. Bir hayvan gözünün siyah parıltılı boncuğunu. Tavşan suratlı bir kız tarafından doldurulup tekrar doldurulan kafam büyüklüğünde gök renkli bir kokteyl. *Sadece senin için bir kokteyl Samantha,* dedi tavşan kız, doldururken. *Teşekkür* ederim, dedim. *Hepinize teşekkür ederim*. Ve bardaktan içtim ve içtim. Onlara ne söyledim? Tek hatırladığım başlarını salladıkları. Gülümsüyorlardı. *Evet. Anlat bize, Samantha*.

Sonunda ne kadar icat ettim? Muhtemelen çok.

Neden bu kadar çok yalan söylüyorsun? Ve en tuhaf küçük şeyler hakkında? Annem bana hep sorardı.

Bilmiyorum, hep söyledim. Ama biliyordum. Çok basitti. Çünkü bu daha iyi bir hikayeydi.

Çatlamış tavanıma bakıyorum. Çeneli canavarlara benzeyen su lekeleri, buraya son gelişimden bu yana yayılmış gibi görünüyor. Sarı aydınlatma armatürü daha fazla güve leşiyle doldu, bu yüzden artık ışıktan çok güve var. Duvarlara yığılmış kitap kulelerinin hepsi yıkılmanın çeşitli aşamalarında ve beni bir taraftaki sapık bir devden ve diğer taraftaki solgun yüzlü bir kızdan ayıran tek şey olan ince ve sidik renkli duvarların kendisi birbirine daha da yaklaşmış gibi görünüyor. Daireyle birlikte gelen ve bir önceki kiracının defalarca bıçakladığı anlaşılan siyah vinil perdeler açık ve yontulmuş tuğla görüntüsünü ortaya çıkarıyor.

Ava'yla tanıştığımdan beri eve dönmedim. *Burada yaşama*, dedi, boyuna göre fazla uzun olan tek kişilik odamda dururken.

Boyuyla inanılmaz derecede üzgün ve küçük görünüyordu. *Burada yaşadığını düşünmek istemiyorum*.

Ona *o kadar da kötü olmadığını* söyledim. Şehirdeki ilk dairemden çok daha iyiydi; Warren'da ders verdiğini iddia eden ama kısa sürede uysal bir öğrenci arayışında olan, kendini beğenmiş, hafif azgın bir filozof olduğunu anladığım, ne yazık ki akli dengesi yerinde olmayan bir Hollandalının kedi sidiği dolu bodrum katındaki küçük mavi bir oda. Hollandalı "öğretilemez" olduğumu kanıtladıktan sonra depozitomu geri vermeyince kısa bir süre yaşamak zorunda kaldığım arabamdan da iyiydi ve burslarımız Ekim ayına kadar başlamadı. Ya da bir öğretim üyesinin beni arabamda uyurken yakalamasının ardından kısa bir süreliğine kaldığım lisans yurdu. Böceklerle kaplı ön camımdan onunla göz göze geldiğimde, bahçelerindeki köpeklerin bile parayla ışıldadığı böylesine yapraklı, lüks bir sokağa park ettiğim için kendime lanet ettim. Arabamı satmaya karar vermem için gerçekten absürd zenginlerin arasında, onların uyumsuz hapishane koğuşlarında yaşamam sadece birkaç hafta sürdü ve işte o zaman bu yeri buldum. Batı yakasında tek kişilik bir oda, intihar görselleştirme testimi tam olarak geçememiş olsa da gerçekten iyi olduğunu düşündüm. Burada kendimi vurduğumu hayal edebilir miyim? Kesinlikle. Kendimi asmayı? Elbette. Hatta bazı geceler tavandaki aydınlatma armatüründen sallanan ilmiği bile görebiliyordum. Ama iyi yerleştirilmiş birkaç posterle, mutfaklı bu tek odaya girdiğimde bazen kulaklarıma dolan gelecekteki ölüm çığlığımın sesini kısabileceğimi düşündüm. Belki başyapıtımı bile yazabilirim. Ya da en azından, Büyük Düşünceler Düşünebilir, Büyük Hayaller Kurabilirdim. Burada bunların hiçbirini yapmadım. Burada yaptığım şey, önemsiz şeyler hakkında sızlanmaktı. Güve ölümlerini saymak.

Parayı düşün.

O kadar da kötü değil, Ava'ya söyledim. *Her neyse, oda arkadaşı olmadan yaşayabileceğim tek yer burası. Oda arkadaşlarıyla iş yapamam, sana söyledim*.

Ama o zaten eşyalarımı topluyordu. *Benimle eve geliyorsun*.

Şimdi birkaç kitap ve sokakta bulduğum, zaten hiç çalışmadığım çam masanın dışında ev neredeyse bomboş. Ve tabii ki şimdi üzerinde yattığım şilte, kırmızı pelerinin ağırlığı omuzlarımda. Avucumda dikenli bir çiçek var. *Burada,* Düşes'in gümüş saçlarından çekerken söylediğini hatırlıyorum. *Senin için Samantha*.

Sempati dolu miyavlamaları hala kulaklarımda. Parmak uçları hala yanaklarımdaki yaşları siliyor. Çünkü ağladım. Neden tekrar ağladım? Ne yaptım ben?

onlara anlatmak mı? Küçük elleri dizlerimi, omuzlarımı, ellerimi okşuyor. *Bize başka bir hikaye anlat Samantha. Başka bir hikaye. Ne kadar erotik. Ne kadar cesur. Ne kadar parlak.*

İşte o zaman penceremin dış pervazına tünediğini görüyorum. İçeri bakıyor, bana doğru bakıyor, ya da öyle görünüyor. Burnunu seğirterek. Yarık gözleri siyah ve parlak, buğulu camdan bana bakıyor. Sarkık kulaklar yüzünün iki yanında küçük kız örgüleri gibi sarkıyor.

Yandaki solgun kız yumruğuyla duvara vurana kadar çığlık atıyorum.

Bir gece önceki her şey aklıma geliyor. Onlara Rob Valencia'dan nasıl bahsettiğim. Nasıl biraz daha içtiğimizi. Bu noktada oda dans eder gibi sallanmaya başladı, pastel mobilyalar şekil değiştirmeye başladı. Duvardaki gölgeleri uzuyor gibiydi. Saçları daha parlak ve uzun, gözleri kırmızı oldu ve hangi küçük elin hangi pembe-beyaz bedene ait olduğunu, hangi parıltılı ağızdan hangi kohonun çıktığını, hangi parmakların saçlarıma dolandığını bilmiyordum. Ve sonra ılık kürk gibi bir ses, kulağıma çok yakın ılık dudakları.

Dışarı çık ve bize bir tavşan getir Samantha.

Hepsine baktığımı hatırlıyorum, benden eşit uzaklıkta oturuyorlardı, ağızları çanta tokası gibi kapalıydı.

Ne?

Düşes *bizi duyduğunu* söyledi.

Aslında çok kolay, Samantha. Çok kolay.

Kampüste onlardan bir ton var, fark etmedin mi? Neden? Ben sordum.

Bu bir meydan okuma, dedi Vignette.

Her Smut Salon'u nasıl tamamlıyoruz, diye ekledi Cupcake. Şaka yapıp yapmadıklarını anlayamadım. Şaka mı yapıyorlardı? *Tavşanlar hakkında asla şaka yapmayız, Tavşancık*.

Bunny, az önce bana Bunny mi dediler?

Evet, Bunny.

Karanlığa, saatin geç olmasına, gecenin bu saatinde sokağa çıkmanın tehlikesine biraz itiraz ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Son zamanlarda çıkan korkunç haberlerden bahsettim - yurda dönerken tecavüze uğrayan kız, geçen gece laboratuvardan eve dönerken sopayla dövülen çocuk. Ve sonra şu gerçek kafa kesme söylentileri, bu söylentileri duymuşlar mıydı?

Senden laboratuvara gitmeni istemiyoruz Samantha. Hemen dışarıda.

Boş ver Samantha, Düşes araya girdi. *Sorun değil. Geç oluyor. Haklısın, muhtemelen eve gitmelisin*.

Hayır, bekle, dedim.

Ben Ürkünç Bebek'in kırmızı pelerinini giymiştim, onlar üst kattaki pencereden ne kadar süre izlediklerini bilmediğim bir şekilde dışarıdaki nemli çimenlikte sarhoş bir şekilde dolaşıyordum.

Eve nasıl geldiğimi hâlâ hatırlamıyorum. Yürüdüm mü? Otobüse mi bindim?

Gözümde canlanıyor. Süslü caddesinde otobüs beklerken, ışıltılı kaldırımlara bakarken. Her sesin palalı bir manyak olduğunu düşünmek. Ona *zengin olmadığımı* söylemeye hazırlanırken. *Onlardan biri değilim. Bir kadını kaplan postu kadar yumuşak kırmızı peleriniyle yargılama. Bu ceplerde tiftikten başka bir şey yok.*

İşte o zaman hışırtıyı duydum. Kesinlikle rahatsız edilmiş yaprakların sesi. Çıtırtılar. Uzayan bir gölge. İki gölge. Üç. Dört. Yedi. Çalıların arasından çıkıyor.

Gözlerimi kapattım. Kaçınılmaz olanın üzerime düşmesini bekledim. Bıçağın boynuma saplanmasını bekledim. Lütfen çabuk ol. Yakında yanına gideceğim cennetteki anneme selam verdim. Bana başını salladı: Hava *kardıktan sonra dışarı çıkıp bu amcıklarla takıldığın için aptalsın. Kaderini hak ediyorsun,* dedi. *Ama evet, yakında görüşürüz. Burası çok güzel. Her çeşit mor çiçek var, ağlayan büyük ağaçların gölgesi var, esintide hışırdayan altın yeşili yapraklar var ve her şeyin üzerine bir Ağustos sonu ışığı düşüyor.* Onun sesiyle değil, Ava'nın sesiyle. Sonra Ava'nın yüzünü gördüm. Sonra hiçbir şey. Kafatasıma bir sopa inmedi. Boğazımda bıçak yok. Boynumda bu dünyaya ait bir sonbahar esintisinden başka bir şey yoktu. Ve sonra kucağıma bir şey sıçradı. Küçük. Ağır. Yumuşak. Yere baktığımda parlak siyah gözleriyle bana baktığını gördüm.

Gördün mü? Üst kattaki pencereden bir ses tısladı.

Tam zamanında bakışlarımı kaldırdığımda bir ışığın yandığını ve sonra söndüğünü gördüm. Tekrar aşağı baktığımda kucağım boştu.

Böyle mi oldu? Gördüğüm şey bu muydu? Böyle olmasına imkan yok. Gördüğüm ya da duyduğum şeyin bu olmasına imkan yok. *Hayır,* eşiğimde oturan tavşana söylüyorum. *Hiçbir yolu yok.*

Şimdi, parmaklıklı penceremi boş bırakarak, bir tuğla duvar ve New England gökyüzünün manzarasını kuşluk vaktinin tüm kasvetiyle seyrediyorum. Beynimdeki sis dağılıyor. Ava. Mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

Creepy Doll'dan bir trol emojisinden başka bir şey yok, ardından bir lale ve açık kollu bir hayalet geliyor. Ve sonra, bilinmeyen bir numaradan: *Eve sağ salim vardın mı kızım?* Ve sonra başka bir bilinmeyen numaradan: *Yarın sınıfta görüşürüz* ☺

Sınıf. İlk çalıştayımız. Oraya giderken lokantaya gideceğim. Ava'yla sabahları hep gittiğimiz yere. Barutlu çayını içtiği ve dünyayı bir dizi zombi olarak çizdiği yere. Onun gökyüzü şimşeklerle dolu. Güneşinin dişleri var. Bütün şımarık Warren kızlarına solungaçlar, dişler, kanatlar verir. Erkek arkadaşlarını ateşe veriyor. O bunları yaparken, ben New England'a bakıyorum. Bazen yazıyorum. Bazen sadece bakıyorum.

7.

Evimden okula yürüyerek gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki oraya nasıl gideceğimi unuttum. Kayboldum. Ava'yı hiçbir yerde göremiyorum. Hava
çatlak sonbahar ve deli insanların mırıltılarıyla yaşıyor. Burası o kadar güzel ki, deliler, çaresizler ve yalnızlar tarafından istila edildiğine inanmakta zorlanıyorsunuz. Vahşi saldırılar neredeyse her gün gerçekleşiyor. Tecavüz, bıçaklama ve silahlı saldırılar, bistro menülerinde kadehle pembe şampanya bulmak kadar yaygın. Rastgele kafa kesme söylentilerinin arttığını. Bir gün, eğik sonbahar güneşi altında karşınızdaki caddede yürüyen son derece saygın görünümlü bir adam görebilir ve burası hakkında yanıldığımı düşünebilirsiniz.
Sonuçta burası çılgın ve vahşi bir yer değil. Yanlış bir yer de değil. İnsanların eğik güneş ışığında yavaş adımlarla yürüdüğü bir yer. Adını şükran ve kaderin tanrısal bir jestinden alan bir kasaba. Sonra hafif bir rüzgâr çıkıyor ve adamın paltosu bir yarasanın kanatlarını açması gibi açılıyor.
Ve yaklaştığında bu adamın kendi kendine konuştuğunu görüyorsunuz. Sadece kendi kendine konuşmuyor, hayır. Hararetle tartışıyor. Yüzü kıpkırmızı. Yüz hatları öfkeyle çarpılmış. Boynundaki tüm damarlar zonkluyor, kalınlaşıyor ve kanla dolup taşıyor. İşte o zaman tüm terk edilmiş evleri, vitrinlerdeki örümcek ağı gibi parçalanmış camları, kırılmış ön camları, kaldırımda duran yırtık, boş bir çantayı fark etmeye başlıyorsunuz. Tüm bunları görüyorsunuz ve hatırlıyorsunuz, doğru, Sketch City'deyim. Cthulhu'nun İni'ndeyim.

Okul olduğunu düşündüğüm yere doğru yürüyorum, tekrar tekrar kayboluyorum, ta ki sonunda harap, boş vitrinler meyve suyu barlarına ve köpek salonlarına dönüşene ve Ivy Bubble'ı görene kadar. Ava ve benim çirkin birer heykel gibi üzerine oturduğumuz kuleler. Sokaktaki herkes bir anda zombi filmindeki figürandan Fransız Yeni Dalga filminin yıldızına dönüşüyor.

ATÖLYE ÇALIŞMASI MAĞARA OLARAK ADLANDIRILAN, ANCAK ASLINDA SADECE SIYAH BIR

Anlatı Sanatları Merkezi'nin bodrumundaki kutu tiyatro. Görünür kapı yok, pencere yok ve tabii ki saat de yok. Sadece karanlık, nemli duvarlar ana rahmini çağrıştırıyor. İçeri geç giriyorum ve içimden özür diliyorum - tezgâha eğilmiş, tabağına tıslayan kırmızı suratlı bir adam dışında boş olan lokantada Ava'dan iz yok. İçeri girdiğimi gören Tavşancıklar kütüphaneciler gibi gülümsüyor, sonra başka tarafa bakıyorlar. Akşamdan kalma gibi görünmüyorlardı. Hem de hiç. Kare şeklindeki içi boş masaların bir tarafında her zamanki gibi toplu halde oturuyorlar ve diğer üç tarafı bana açık bırakıyorlar. Bunu görünce midem biraz bulandı. Ama yine de ne bekliyordum ki? Birdenbire beni kucaklamalarını mı?

Göğsümde soğuk bir korku. Çırpınan sinek kuşu kalbi.

Onlara bakıyorum - bakışlarım bir soruya dönüşüyor - ama onlar, çok ama *çok önemsediği için* KareKare adını verdikleri öğretmenimiz Ursula'ya, tasarım okuma gözlüklerinin ardından düşünceli bir şekilde göz kırpıyorlar. Ben ona Fosco diyorum, Gotik roman *Beyazlı Kadın'*daki kötü adamdan esinlenerek. Neden bilmiyorum. Sanırım ağırbaşlılığında, kalın bir sis gibi sesinde, uzun, sürekli hareket eden beyaz ellerinde ve sakkadik mor gözlerinde, bodrumunda sıkıntılı bakireler, buzdolabında insan ciğerleri olduğunu, evcil farelerle bebek gibi konuştuğunu, operaya locadan katıldığını, gölgelerden hafifçe alkışladığını düşündüren bir şey var. *Tanrım*, *evet*, dedi Ava onu gördüğünde. *Aman Tanrım.*

"Samantha," diye sesleniyor Fosco her zamanki gür sesiyle, ağır çift kapı arkamdan çınlayarak kapanırken. "Bize katılabildiğine çok sevindim."

Hepsi de bir oyundaymış gibi oturdukları odanın ortasındaki sahneye doğru yürümemi izliyor. Fosco'nun "Hermeneutik Çember", yani "Güvenli Alan" olarak adlandırmayı sevdiği bu yerde ruhlarımızı şifreli söz sanatı biçiminde cesurca birbirimize açıyoruz. Simyasal deneyimlerimizi ve deneylerimizi çağrıştıracak. *Bizim işimiz Beden'i, Beden de bizim işimizi gerçekleştirecek*. Bu her ne demekse. Warren'da geçirdiğim bir yılın ardından bile hâlâ tam olarak emin değilim. Okul, anlatıya son derece deneysel yaklaşımıyla tanınıyor. Bu yüzden Mağara'da pencere ya da saat yok. Çünkü zaman-mekân sürekliliğinin, yani olay örgüsünün kölesi olamayız, olmayacağız. Yine de geç kaldığımı biliyor.

"Endişelendik," diyor Fosco, çıplak bileğine sanki orada bir saat varmış gibi dokunarak. Fosco'nun biz kraliyet ailesini mi yoksa kendisini ve Tavşanlar'ı mı kastettiği benim için her zaman belirsizdir.

"Endişeli misin?" Tekrar ediyorum.

"Sana bir şey oldu, değil mi?"

Onay almak için tüm Tavşanlar'a bakar. Başlarını sallıyorlar, nemli yüzleri bir tanrıça tapınağına bakar gibi ona doğru dönüyor. Geçen bahar Atölye liderimizdi ve bu sonbahar Aslan'la tekrar çalışmamız gerekirken KareKare'nin tekrar gelmesi için mücadele ettiler.

Çünkü bizi daha çok etkiliyor. Ayrıca, o harika bir ayı gibi. Bir bakım ayısı! Bir karekare!

Evet, KareKare, şimdi başlarını sallıyorlar. *Endişeliler. Hem de çok. Çok endişeliler.*

"Özür dilerim," diyorum. "Ben ..."

"Kayıp mı?" Ürpertici Bebek araya giriyor. Kaplan gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor ama Eros'un yay dudakları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. *Sen sarhoş olup ağlarken kırmızı binici pelerinimi titreyen omuzlarına örtmüştüm. Hatırladın mı*?

"Kayıp," diye tekrarlıyor Fosco, zengin sesi salonda yankılanıyor. Kelimeyi tekrarladığında, ses tonundaki hafiflik benim durumuma uygun olduğunu gösteriyor.

Belki de Samantha, birden fazla şekilde kaybolmuşsundur?

Şimdi gümüşi gül rengi dudaklarıyla bana gülümsüyor. İnzivaya çekilmiş sessizliği havayı makine tarafından üretilmiş bir sis gibi dolduruyor. Warren'a sadece Fosco ile aynı tütsülü havayı solumak için gelen insanlar var. Bileklerinin iç kısmına, sırtlarının küçük kısmına, kanat gibi kürek kemiklerine onun adını dövme yaptıran kudurmuş fangirller. Onun son derece deneysel romanlarını cadı tılsımları gibi göğüslerine bastıran, pasajları sanki birer dua, birer büyü gibi mırıldananlar. *Çünkü o çok mistik, çok anaç, çok bilge*. Ben onlardan biri değilim. Fosco'yu New Age rahibelerini çağrıştıran yanardöner önlüğüyle, ilk kez hızlı okuduğundan emin olduğum öykülerin üzerinde belli belirsiz jinekolojik jestler yapan elleriyle, gül dudaklarından arada bir o meşhur hamile duraksamasıyla noktalayacağı şifreli geribildirimlerle izlediğimde onlardan biri olamam.

Yine de yüzümü umutsuz bir vakaymış gibi inceleyen gözlerinin gizli araştırmasına karşı tamamen bağışık değilim.

"Özür dilerim." Kızardığımı hissediyorum.

"Kafa karıştırıcı bir bina," diyor Cupcake, bana bakmadan. Dalgın bir şekilde parmağını incilerinin üzerinde gezdirmesini izliyorum, sarı saçları ışıkların altında parlıyor. Bugün üzerinde yeşil çimen desenli bir elbise var. Yeşil hırkası vardı. Tarçın çubuğunu hararetle tıraş edişini, altın sarısı başını arkaya yatırışını, yumuşak mavi damarlardan oluşan inci gibi boğazını ağzı açık bir vecd içinde ortaya çıkarışını ve ona kısaca sarılmak

için duyduğum ani, şiddetli dürtüyü hatırlıyorum

kollarımdan aşağı iniyor, parmaklarımı seğirtiyor. Daha önce hiç benim için ayağa kalkmamıştı.

"*Hâlâ* kampüste kayboluyorum," diye ekliyor Creepy Doll. "Her zaman." "Gerçekten mi, Kira?" KareKare diyor ki. "*Her* zaman mı?"

"Kesinlikle bazen. Bir keresinde kesinlikle yaptım," diyor bana bakarak. *Selam, Bunny.*

Minnettarlıkla ona gülümsüyorum ama o hemen gözlerini kaçırıyor. Ancak o zaman meydanın karşı tarafındaki her zamanki yerime doğru yürüdüğümü fark ediyorum. Alışkanlık ve kas hafızası beni oraya yönlendirmiş olmalı. Orada tereddüt ediyorum, elim sandalyenin arkasında. Belki de onlara daha yakın oturmalıydım, belki de onlara daha yakın oturmak bana bağlıydı? Şimdi oturmalı mıyım? Etrafa bakıyorum ama hepsi KareKare'ye odaklanmış.

"Her şey yolunda mı Samantha?" "İyiyim. Evet, iyiyim. Tabii ki iyiyim. Özür dilerim."

Her zamanki yerime oturdum. Fosco, sondan bir önceki dönemle ilgili olan konuşmasına geri döndü. Atölye'deki son dönemimiz. Derinlere inmemiz gereken bir dönem. Kendimize büyük ve korkutucu sorular sormamız gereken bir dönem.

Tezlerimizi bağımsız olarak yazacağımız son dönemimizin vahşi doğasına bırakılmadan önce Yaratılışın simyasal deneyimini tamamen kucaklayın. Geçen yıl yaptığı gibi, akşamdan kalma sersemliğimle, belirsiz ve çırpınan paniğimle ancak yarısını duyabildiğim çok sayıda doğum metaforu kullanıyor. Bu arada, Fosco'nun terli teriyeri onun peşinden koşuyor ya da etrafımızda aptalca daireler çiziyor. Geçen dönem her derse onu getirmişti. Fosco'nun o hafta verdiği rastgele, biçimsel olarak deneysel metin her neyse, kitabı yüzüme çok yakın tutarak tekrar okuyormuş gibi yaparken, Tavşanlar dersin başında on beş dakika boyunca yaratığa miyavlarlardı. Onlar "*Çok tatlı!" diye* ciyaklarken ben gözümü dikip yoğun, okunmaz satırlara bakardım. *Çok şirin! Aman Tanrım, çok.* Kendime burada olmanın ne büyük bir fırsat olduğunu, bu okulun kapılar açtığını, pek çok kapı açtığını, kesinlikle açtığını, değil mi? Buraya geldim çünkü size en fazla fonu ve yazmak için en fazla zamanı veriyorlar, her ikisine de umutsuzca ihtiyacım vardı. Kitapçıda garsonluk, ofiste garsonluk ve yine garsonluk yaparken, yani İngilizce diplomamla girebildiğim tek iş olan bu işlerin hiçbirine sahip değildim.

Zavallı Sindirella, diyor Ava ona bu hikayeyi anlattığımda.

Antropomorfik farelerin nerede? Külle kaplanmış elbiselerin?
Ama ihtiyacım vardı-

İstemek, Ava her zaman düzeltir. *İhtiyaç, aşkım, bambaşka bir hikaye*. *Ayrıca, burada fırtına gibi yazmıyorsun, biliyorsun.*

Buraya gelmeden önce çok daha fazla yazdığım doğru. İşten ya da işlerden sonra gecelerimi elime geçen her türlü yüzeye bir şeyler karalayarak geçirirdim. Geldiğimden beri pek yazmadım. Hâlâ o güneşin altında yaşarken geçen sonbahar Aslan için birkaç cılız öykü. O zamandan beri mi? Bazı yarı biçimlendirilmiş şeyler, çoğunlukla parçalar, cümleler. Bir sürü göz çizimi. Bana bakan.

Sana ruhunu ezdiğini söylemiştim.

Ama bunun olacağını nereden bilebilirdim ki? Bu fırsatı geri çeviremezdim. Warren'a gitmek için mi? Yani, orası *Warren*. Yüksek deneysellik, tabiri caizse, can sıkıcı, elbette, ama buna değer.

Öyle mi? Ava hep öyle der.

Son olarak, Fosco'nun yaz boyunca her birimizden seçtiğimiz bir tılsımı *külün içinde* sürükleyerek ya da desteden rastgele bir tarot kartı çekip bir kavşakta iki büklüm yürürken üzerinde düşünerek yazmamızı istediği bu haftanın öykülerini tartışmaya geçiyoruz.

Ve sen de neden engellendiğini merak ediyorsun, Smackie?

İlk olarak, Vignette'in yazısı: nihilist düşünceler düşünürken çorba kusan ve ardından bir karavanda anal seks yapan Z adlı bir kadın hakkında bir dizi noktalanmamış vinyet. Vignette'in eserlerinden nefret ediyorum. Her zaman çözemeyecek kadar sıkıldığım ve sinirlendiğim kasvetli kelime bulmacaları. Her paragraf yarı gülümseme, yarı kaş çatma, kendi kıçına doğru bir yol. Ayrıca, Interlochen'den Barnard'a yaptığı tehlikeli, pirouetting yolculuğunda ne zaman bir karavanda olduğu gibi sorular soruyorlar?

Ava, *zenginin fakiri oynadığını* söylerdi. *Aşırı eğitimli sahte beyazlar*. *En kötüsü. Sanat okulunda her zaman olur.*

Fosco Vignette'in parçasına normalde baktığı gibi bakıyor, benimki hariç tüm parçalarına baktığı gibi. Sanki telaşlı, zeki ama biraz geri zekalı bebeklermiş gibi. Doğum kanalında ne yanlış gitti? Endişeli bir kaş şeklinde bir fener tutuyor. Sonunda açıklayacak, *ne düşünüyoruz? Düşünceleriniz?*

"Çorba beni büyüledi," diyor Cupcake, sanki gerçekten büyülenmiş gibi. Ona sarılma isteğimin belirgin bir şekilde azaldığını fark ediyorum.

"Ben de öyle Caroline," diyor Fosco. "Benim gibi." Tekrar sayfalara bakıyor.

Düşes, sanki bir hastalığın prognozu hakkında endişeleniyormuş gibi, "Sanırım buna daha çok inanmak istiyorum," diyor. "Yine de söylemeliyim ki Victoria, Beden'le nasıl ilişki kurduğun her zaman *çok* ilginç."

Etrafta onay mırıltıları. Küçük baş sallamalar. *Oh, kesinlikle. Katılıyorum. Çok ilginç.*

Defterime 1098 sayısını kaydediyorum. Bu, Warren'a geldiğimden beri "Beden "den kaç kez bahsedildiğini duyduğumun sayısı. Çünkü Warren'da "Beden" çok moda. Sanki akademik dünyadaki herkes, et ve kemikten oluşan, hızla çürüyen, tehlikeli evlerde kaplandıklarını yeni keşfetmiş gibi... Tanrım, ne malzeme ama! Ne kadar zengin bir tema ve olay örgüsü! Beden hakkında büyük harflerle yazmanın ne anlama geldiğini hâlâ tam olarak anlamış değilim ama her zaman anlamış gibi başımı sallıyorum. Evet, Vücut, elbette.

Takip ettiğim diğer kelimeler: *alan*, *jest* ve *performans*. "Eserin

işaret ettiği belirsizliği takdir ediyorum," Creepy Doll diyor. "Bence rüya alanına daha fazla girebilir. Travmayı canlandırması ve oynaması çok ilginç."

Vignette'in bu konuda notlar almasını izliyorum. Sanki faydası varmış gibi, bu içgörüler. Kumral saçları bir omzuna dökülüyor, bir afyon bulutu burada bile etrafını sarıyor. O yazarken, Cupcake hafifçe omzunu okşuyor. *Bunny, seni seviyorum.*

"Ne düşünüyorsun Samantha?" Fosco bana soruyor.

Gösterişli bir bok parçası olduğunu. Hiçbir şey söylemediğini, hiçbir şey vermediğini. Onu anlamadığımı, muhtemelen kimsenin anlamadığını ve anlamayacağını. Anlaşılmamanın karşılayamayacağım bir ayrıcalık olduğunu. Bu kadının buraya gelmek için para aldığına inanamıyorum. Bence ağaçlardan özür dilemeli. Bütün bir günü ormanda dizlerinin üzerinde geçirmeli, titreyen titrek kavaklara, meşelere ve kâğıdın yapıldığı diğer ağaçlara bakmalı ve durgun gözlerinde yaşlarla şöyle demeli: *Özür dilerim. İlginç olmadığım apaçık ortadayken kendimi bu kadar ilginç sandığım için özür dilerim.*

İşte ben buyum: Ben sıkıcı bir ağaç katiliyim.

Ama Vignette'e, Ürpertici Bebek'e, Cupcake'e, Düşes'e bakıyorum. Hepsi utangaç gülümsemelerle bana bakıyor.

"Sanırım ben de çorbayı biraz daha görmek istiyorum," dediğimi duyuyorum.

Sonunda benim yazıma dönüyoruz, tıkanmadan önce tamamladığım son öykülerimden birine. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Fosco nereden başlayacağını bile bilmiyormuş gibi parçaya bakıyor. Resmi bir deney yok. Hayır.

Alfabenin bir harfinden adını alan karakter. Çorba kusmuğu nihilizmi yok. Ve her şeyin bir konusu var, *oh, canım*.

Her zamanki eleştirilerine karşı kendimi hazırlıyorum.

Kızgın.

Kötü.

Mesafel

i.

Karanlık ama iyi anlamda değil

mi? Komik, evet, ama neredeyse

çok komik?

Aynen öyle. Kahkahanın arkasında ne var gibi, anlıyor musun?

Ama hâlâ sessizler, düşünceli bir şekilde hikâyeye bakıyorlar.

"Çok tuhaf," diyor Cupcake sonunda. "İlk okuduğumda, itiraf etmeliyim ki oldukça soğudum." Sanki hikâyede hoşuna gitmeyen bir koku varmış gibi burnunu kırıştırıyor.

"Bize bundan bahset Caroline," diye ısrar

ediyor Fosco. "Şey, ilk başta *çok* ... kötü

görünüyordu."

"Ve öfkeli," diye ekliyor Ürpertici Bebek, bana bakmadan. "Ve yıpratıcı." "Karanlık ama iyi bir karanlık değil," diyor Vignette.

"Ve kendi dışsallığına çok fazla yatırım yapıyor."

"Aynen öyle. İlk başta okuyucuyu gerçekten mesafeli tutuyor. Ama sonra ..." "Ama sonra?" Fosco soruyor.

"Bilemiyorum. İkinci okuyuşumda, şimdi bunların hepsini seviyorum. Endişeli sertlik, ergen hamlığı. Bu ... zorlayıcı."

Odanın diğer ucundan bana bakıyor, altın sarısı başını bir yana eğiyor.

"Beklediğimden daha savunmasız. Neredeyse çaresiz."

"Üzücü," diyor Vignette.

"Ama *en iyi* şekilde," diye ekliyor Ürpertici Bebek.

"Yani, hala kesinlikle kendini biraz daha açabileceğini düşünüyorum. ....."

"*Çok* daha fazlası."

"Ve kesinlikle daha fazla sıçrama kullanabilir ?" Vinyet diyor ki, bakıyor

Düşes, bu noktaya kadar hiçbir şey söylemedi.

Düşes, "*Daha fazlasını* istiyoruz, sanırım bunu söylüyoruz Samantha," diyor. Elleri sayfalarımın üzerinde örgülü, bana değil, anne ciddiyetiyle başını sallayan Fosco'ya bakıyor.

"Bu mantıklı mı?"

8.

Ava. Bütün hafta onu görmedim. Evinin önünden geçiyorum: karanlık. Lokantanın önünden geçiyorum: Ava'sız. Doğa laboratuvarına gidiyorum.

Genellikle ölü böceklerin çekmeceleri arasında otururken ya da bodrum katındaki kütüphanede Gerçek Cesetler adını verdiği raflarda bulunur. *Çünkü kitaplar ölüdür, Smackie, bilmiyor muydun? Çünkü buraya senden başka kimse gelmiyor.* Her koridordaki uğultulu ışığı açıyorum ama o sigara içmiyor ve uzun karanlık rafların arasında kitap okuyor. Yakınlardaki bir masada oturan adam bana dönüp kaşlarını çatana kadar ona sesleniyorum. *Yardımcı* olabilir miyim?

Üniversite yurtlarının arkasındaki çöplükte oturmuyor, bacakları sallanmıyor, yumrukları Warren ganimetleriyle dolu. Anarşi kitapçısında yeni çıkan kitaplara göz atmıyor. Bilim binasının kubbeli çatısında bir glam rock gargoyle'ı gibi oturmuyor.

Genellikle onunla buluştuğum göletin yanındaki park bankına geri dönüyorum. Bank boştu. Göletin durgun yüzeyine bakıyorum, ağaç yaprakları öğleden sonra ışığında etrafımda göz kırpıyor ve titriyor. Ava'dan önce bile buraya tek başıma gelirdim. Daha az yalnız hissetmek için. Yazmak için, gerçi hiç yazmadım. Yanımda el değmemiş bir kahve, kucağımda bir defter, gevşek elimde bir kalemle burada oturur, yalnız bir kuğunun çamurlu suda daireler çizmesini izlerdim. Saatlerce bunu yapardım. Dersten sonra buraya gelirdim, Tavşanların içten kahkahaları hala kulaklarımda çınlardı. Ya da dersten önce, kendimi gitmek için hazırlardım, *sadece git, bu çok saçma, hem neden korkuyorsun ki?* Hafta sonları, kendime bu aradan hoşlandığımı söylüyordum, plansız, asla plan yapmadan geçirdiğim bu yalnız zaman için mutluydum, işim için kesinlikle iyiydi. Sessizliği seviyordum. Burada hiç kimsenin olmamasını. Kuğu hariç tabii ki. Yalnız dairelerini dönüp duruyordu. Ya da orada öylece sürükleniyordu.

Ve sonra, bir sabah, korkunç ve harika bir sabah, Ava oradaydı. Sanki hep oradaymış gibi bankta oturuyordu. Benden sahip olduğumu bilmediğim bir ışık istiyordu.

Ama şimdi, suda kuğu yok.

Ava da yok.

Tek gördüğüm nefret ettiği insanlar ve ateşe vermek istediği binaların üzerine düşen, daha çok nefret ettiği altın ışık.

Ve tavşanlar.

Ne kadar çok tavşan var. Gözlerime inanamıyorum. Ama oradalar. Muhtemelen hep oradaydılar. Yeşilin üzerinde zıplıyorlar. Yolumun üzerinden geçip bir çalı kümesinin içinde kayboluyorlar. Yumuşak, ağır taşlar gibi dolambaçlı kampüs yollarında bana çelme takıyorlar. Ne zaman bir tanesini görsem, içimde küçük bir korku ve heyecan kırbacı hissediyorum. O gece kucağımdaki hayvanın yumuşak ama ağır büyüsünü hatırlıyorum. Sarhoş bir şekilde onun seğiren, leporin yüzüne bakıyordum. Üst kattaki pencere bir açılıp bir kapanıyor. Küçük kız sesleri kulaklarımda sıcak ve derimsi.

Ne kadar kolay, gördün mü Samantha? Sana söylemiştik.

-

HER GÜN BANA KÖPEKLIK EDIYORLAR, KÜÇÜK KÜRKLÜ GÖLGELER. BIR ÖĞLEDEN SONRA

Bir, iki, dört tavşanla karşılaşmak için okumamdan başımı kaldırıyorum. Sanki liderleriymişim ve bir konuşma yapacakmışım gibi etrafımda küçük, tüylü bir çember oluşturmuşlar. Hatta kendimi ağzımı açarken buluyorum. Sonra tekrar kapatıyorum. Kalkıp gidiyorum. Kütüphaneye doğru aceleyle yürüyün. *Beni takip etme. Tamam mı?*

Birkaç Wes Anderson tipi kız hipster çerçevelerinin ardından bana bakıyor. Sade bir desene sahip küçük ipeksi Fransız gömlekleri. Buna uygun küçük sırıtışlar. Çünkü ben tavşanlarla konuşan yetişkin bir kadınım. Okula yürürken gördüğüm, bir ağaca bağıran adamı hatırlıyorum. *Sana ne yaptı*? Ona sormak istedim. Şimdi bunun adil bir soru olduğundan emin değilim.

"Beni takip *etmeyin*!" Tavşanlara nefesimin altında tıslıyorum.

"Samantha?" Jonah parkasının içinde, sigarası parmaklarının arasında yanıyordu.

Buğday rengi saçları gözlerinde. Bana Noel'mişim gibi sırıtıyor.

"Selam Jonah. Özür dilerim-"

"Hey, az önce o tavşanlarla mı konuşuyordun?"

"Hayır."

"Eğer öyleysen sorun değil. Bazen ben de bir şeylerle konuşuyorum." Beni rahatlatmak istercesine başını sallıyor. "Ve sana oldukça sert bakıyorlar. Garip."

"Öyle mi?" Öyle olduklarını bildiğim halde.

"Oh, evet. Kesinlikle. Vay canına. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki seninle konuşmak istiyorlarmış gibi. Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Olmamalısın. Bir keresinde Alaska'da bir ayı beni bardan eve kadar takip etti ve uzun süre konuştuk. Bana bir sürü şey anlattı. Sanırım benim bir şair olduğumu bildiği ve hikayesini anlatacak birine ihtiyaç duyduğu için."

Hâlâ bana bakan tavşanlara dönüp bakıyoruz.

"Belki de yarı tavşansın ve bunu bilmiyorsun." Bana gülümsüyor. "Hey, bir şeyler içmeye gitmek ister misin? Dersten yeni çıktım. Birahaneye gidebilir miyiz?"

"İçki içmediğini sanıyordum."

"Evet. Ama seni içerken izleyebilirim? Bunu yapmayı seviyorum."

Omzunun üzerinden tavşanlara bakıyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. "Şu anda yapamam Jonah. Özür dilerim. Belki başka bir zaman,

Tamam mı?"

Aceleyle yola çıkıyorum ve neredeyse yolun karşısına geçen tüylü gri bir tanesine takılıyorum. Ona bir araba çarpıyor ve ben çığlık atıyorum.

–

TAVŞANLAR ARTIK BENI KAMPÜSTE HER GÖRDÜKLERINDE "MERHABA SAMANTHA" DIYORLAR.

Hoşlanabilecekleri bir çocukmuşum gibi gülümsüyorlar bana, henüz emin değiller. Küçük kümelerinde oturdukları yeşilin karşısından bana el sallıyorlar. *Merhaba. Merhaba. Merhaba. Hey. Bonjour, Samantha.* Garip bir şekilde havadan sudan konuşmaya çalışıyorlar. Haftamın nasıl geçtiğini soruyorlar. Vignette'in yarım gülümsemesi dörtte üçe çıkıyor.

Cupcake utangaç bir şekilde bana cupcake ikram ediyor. Elbise giymediğim halde elbisemi beğendiğini söylüyor. Ben asla elbise giymem. Ama "*Teşekkürler."* diyorum. *Ben de seninkini beğendim.* Ürkütücü Bebek bana keskin, ışıltılı siyah bir taş veriyor. *Sunağın için, Bunny. Senin bir sunağın var, değil mi?* Yok, ama evet var, bunun için çok teşekkürler der gibi gülümsüyorum. Sınıfta iki kez, Düşes uzanıp elini bileğime koydu. Dantelli bir kucaklama gibi bir sesle adımı söylüyor.

"Çok eğlenceliydi" demek dışında Smut Salon*'dan* bahsetmiyorlar. *Öyle değil miydi?*

Evet, ben de öyle diyorum. *Öyleydi.* Ancak bunu söylediğimde yalan söylemediğimi fark ediyorum.

Bu doğru.

Eğlenceliydi, tekrar ediyorum.

Onlara sormak istiyorum, *benden gerçekten bir tavşan avlamamı*

istediniz mi? Kucağıma bir tavşan mı atladı?

Onlara *şunu* söylemek istiyorum*: Tavşanlar beni takip ediyor.*

Bunu bir ara tekrar yapmalıyız, diyor Ürpertici Bebek utangaç bir şekilde, sanki bana ikinci bir randevu teklif ediyorlarmış gibi.

9.

A Her hafta, Ava'nın yaşamamam gerektiğini söylediği eve tek başıma gidiyorum. Geçen sonbaharda aldığım jenerik marka biber konservelerini yiyorum.
hafif ve kasvetli bir yağmurdan başka bir şey olmadığı ortaya çıkan bir kasırga beklentisi. Buzdolabımdaki asitli iğne tadındaki birkaç aylık şarap şişesini, üzerinde memleketim Falling Şelalesi'nin bulunduğu hatıra kupasına doldurup içiyorum.

Muhtemelen Düşen Şelaleleri ziyaret etmişsinizdir. Bir saat, yarım gün, bir gün ve en fazla bir gece boyunca, orada sudan başka bir etkinlik olmamasına rağmen etkinlik parkına park ettiniz. Bir selfie ya da aile fotoğrafı için korkuluklara dayandınız, Şelaleler arkanızda kükrüyordu, daha sonra pişman olacağınız şortlar giydiniz, gülümsemeye çalıştınız ya da belki de su bacaklarınıza, kollarınıza ve saçlarınıza sonsuz bir sis püskürtürken gerçekten gülümsediniz. Belki daha sonra, Şelalelerin Altında adlı tekne turuna katıldınız, aslında Şelalelerin altına girmiyorsunuz çünkü bu sizi tam anlamıyla öldürür, iliklerinize kadar ıslanmanızı engelleyemeyen ince sarı kaygan ayakkabılardan birini giyiyorsunuz, çünkü buna değmeyeceğini söylemek için orada değildim. Falling şehir merkezindeydim, Falling halkı dışında kimsenin gitmediği bir yerde, muhtemelen öğretmenimin odasında matematik ödevi yerine gönderdiğim hikayeler yüzünden başım beladaydı, ya da annemin kuaför salonunda onları yazıyordum, ya da odamda ya da dışarıdaki ince ağaçların dallarında kendimi başka bir yerde hayal ediyordum.

Muhtemelen Falling şehir merkezine gitmediniz ama belki de su kenarındaki sevimsiz ana caddede bir gün geçirecek kadar ileri gittiniz - dandik oyun salonlarını gezdiniz, dokuz yaşımda boyumun yetmediği ayna labirentinde kayboldunuz, "geleceğin dondurmasını" tattınız, gemi şeklindeki bir restoranda sörf ve çim yemeği yediniz. Sahte balıklarla dolu bir ağın altında lomboz pencerelerinin yanında kuru bir biftek kestim, sis dolu havaya borularla yerleştirilmiş gibi her yerde olan Heart'ın müziğinin tadını çıkardım. Cadılar Bayramı'nda oraya gittiyseniz, hokey maskeli bir adamın bir et dolabından çıkıp

Sahte bir testereyle sizi kapkara tünellerde kovalar. 1985'ten 1992'ye kadar bu adam benim babamdı. Belki daha sonra çalıştığı kumarhanede birkaç kuruş düşürdünüz, garsonluktan müdürlüğe kadar basamakları tırmandı.

Ama kefaliniz ya da derin bir ironi anlayışınız yoksa bunlardan herhangi birini yaptığınızdan şüpheliyim.

Muhtemelen şelale selfie'sinden sonra Falling'den ayrıldınız ve geriye dönüp bakmadınız. Belki çıkarken pahalı bir shot bardağı ya da bunun gibi bir kupa aldınız. Ya da çektiklerinizden daha iyi bir Şelale fotoğrafı olan bir magnet. Belki de bir gökkuşağına çarpmaktır. *Sana aşık oluyorum.* Annem bana bir keresinde şaka olsun diye böyle bir şey vermişti. Her yere yanımda götürdüm. O zamandan beri sahip olduğum her buzdolabına koydum, hatta buna bile. Bu yaz Ava'ya verdim, o da buzdolabına astı.

Buzdolabımız, dedi.

Daha çok iğne şarabı içerim. Yan odadaki sapık devin bir sitcom'a gülmesini dinliyorum ama asla gülme bandına eşlik etmiyorum. Herhangi bir insandan daha büyük olduğu halde o küçük, alçak tavanlı odada nasıl yaşadığını merak ediyorum. Yontulmuş ön kapısının önüne bıraktığı ucuz siyah lastik çizmeler bir fok balığını sopalayabilir. Üstümde, Sürekli Pratik Yapan Opera Şarkıcısı, D listesindeki bir operadan şarkılar söylüyor. Sesi şizofrenik bir şarkı kuşunun raydan çıkmış hali gibi. Flasher Man yine yangın merdivenimde oturup bana parıltılı aletini göstermek için nefesini tutmuş beklemesin diye perdelerimi kapalı tutuyorum. Akşamın soğuğuna rağmen hep çıplak. Elinde siki, nefesiyle camı bulandırıyor, bana bakıyor ya da bakmıyor, bunu anlamak için perdeleri asla yeterince uzun süre açık tutmuyorum. Ayrıca, ne zaman perdeleri açsam, aynı tavşan sanki hiç gitmemiş gibi pervazda oturuyor. Bana bakıyor.

Şarabı bitirdim ve yazmaya çalıştım. Yazmalıyım, yazmak zorundayım. Yazmak için buradayım. Açık defterime bakıyorum, kötü çizilmiş bir göz dışında herkes için boş. Birkaç girdap. *Bilmediğim* kelimeler tekrar tekrar çizilmiş. Etrafım cılız çiçeklerle çevrili.

İlk yazı ofisimi, ben çocukken annemin çalıştığı kuaför salonunun bekleme alanını özlüyorum. Tozlu Buda ve daha tozlu sahte çiçekler arasındaki o sarkık kanepede, inanılmaz, acı verici derecede özenli saç düzenlemeleri altında gülümseyen kadınların çerçeveli fotoğraflarının altında ateşli bir şekilde yazdım. Müşteriler yakınlardaki bekleme alanı sandalyelerinde oturur, dergi okuyormuş gibi yapar ama bir yandan da bana, denizkızını tutan Swamp Thing tişörtü giymiş sırık gibi bir çocuğa

Annemin kesmesine neredeyse hiç izin vermediğim kaküllerimin arasından onlara bakıyordum. Gözlerimi oymasından korkardım.

Orada ne yapıyorsun? Bana sorabilirler.

Gizli utancını ortaya çıkarmak diye düşündüm.

Kızıma aldırma, derdi annem onları bir sandalyeye götürürken, başlarını lavaboya doğru eğip hemen gözlerini kapatırlardı. Döner sandalyelerinde pelerinli bir şekilde oturmalarını, yüzleriyle ilk kez mücadele ediyormuş gibi aynaya bakmalarını izlerdim. Bir şeyler söylerlerdi - ona mı yoksa kendi yansımalarına mı hitap ediyorlardı, asla anlayamazdım. *The Best of Heart'ın* sesi ve saç kurutma makinesinin vızıltısı arasında yakalayamadığım ve umutsuzca tahmin etmeye çalıştığım şeyler.

Ben aslında bir kertenkele insanıyım.

Akşamları uzaylılarla iletişim kuruyorum, bu yüzden saçıma böyle ihtiyacım var.

Parkta bir sincap var, benim sevgilim olan bir adam. Boya işi onun için.

Bu gece yeni permalı uzantılarım arkamda güzelce uçarken şelaleye balıklama atlayacağım.

Bir fırçayı, bir makası, bir usturayı, bir kızgın ütüyü onların klipslerle dolu hafifçe eğilmiş kafalarına götürürken, ıslak kilitlerini tek tek küçük folyo karelerine sararken, sonra onları o zamanlar beyin emici kafa fırınları olduğuna inandığım şeylerin altına oturturken başını sallar ya da gülerdi. Orada dergileri karıştırarak mutlu bir şekilde yemek pişirirlerdi.

Annem bazen adamı ya da kadını döner koltuğa değil, koridorun sonundaki küçük, loş bir tedavi odasına götürürdü. O kapalı kapının arkasından gelen sesler, ilk korku hikâyelerimin kaynağıydı. Havlamaya benzer çığlıklar, homurtular duydum. Gergin kahkahalar. Daha yumuşak çığlıklar da, neredeyse iç çekişler gibi. Anlam veremediğim, beni korkutan, şaşırtan ve heyecanlandıran diğer yüksek sesli sözsüz sesler. Müşterilerin bu odadan kavrulmuş yüzlerle, yanaklarına derin kesilmiş solungaçlarla, kafalarına çakılmış boynuzlarla çıkmalarını bekliyordum. Ama dışarı çıktıklarında, yüzlerinin hafifçe kızarmış olması dışında hiçbir farkları yoktu.

Ağda odasıymış, bana hiç söylemedi ama ben de hiç sormadım.

Kuaförde yazdığım ateşli hikayeler, onun molalarda ve akşamları yuttuğu ve benim de gizlice okuduğum gerilim ve korku kitaplarının kopyalarıydı. Karakterleri onun müşterilerine, sınıf arkadaşlarıma, beni üzen öğretmenlere dayandırdım.

Bakayım, derdi, akşam beni yazarken görünce.

Kesinlikle *hazır olmasına* rağmen *hazır* olmadığını söyleyebilirim.

Kızınız bunu kompozisyon yarışmasına gönderdi ve içeriğinden dolayı oldukça endişeli olduğumuzu söylemeliyim, bunun bir kompozisyon olmadığını bir kenara bırakın, öğretmenim daha sonra anneme bildirdi.

Lütfen, dedi annem. *Samantha kendi gölgesinden korkuyor. Sadece canlı bir hayal gücü var. Hangi çocuğun yok ki?* Yine de endişelendiğini biliyordum. Olayları giderek daha korkunç ve fantastik hale getirmem. *Okul nasıldı?* gibi sorulara cevap olarak ona gerçekte olan sıkıcı şey yerine her türlü yalanı söylemek. Denizkızı defterimle odama ya da apartmanımızın arkasındaki ince ağaç kümesine kaybolmak. Annem yatak odasının kapısındaki aralıktan "*Ne yapıyorsun orada?"* derdi, sanki apartmanında bir odada değilmişim de onun ulaşamayacağı uzak bir yerde, burada değil de yaşamaya karar verdiğim bir yerdeymişim gibi.

O kuaför romanları artık bende değil. O öldükten sonra Şelaleler'de yutulduklarını düşünmek istiyorum. Hafızamda, o yıllar en üretken yazma dönemim olarak kaldı, ancak hiçbir zaman gerçekten yazmadım, hiçbir zaman kaçmak için kendi yarattığım başka bir dünyaya sahip olmadım, ruhumun çoğu başka bir dünyada hayal kurup yaşamadan bu dünyada nasıl olacağımı hiç bilmedim. Ta ki buraya gelene kadar.

Bazen ara vermek iyidir, dedi Aslan bana geçen Ocak ayında çayını çırparken. *Başka şeylere odaklan. Okuyun. Başka dünyalara konuk olun. Belki de büyüyorsunuzdur. Gelişiyorsundur. Güven, Samantha. Sabırlı ol.*

Neden yeni bir yazı teslim etmediğimi tartışmak için ofisinde buluşuyorduk. O noktada arkadaşlığımız çoktan kopmuştu. Hala buluşuyorduk ama artık sadece birkaç haftada bir ve sadece ofisinde ve sadece kapı açıkken buluşuyorduk. Neden artık gecenin bir yarısı bana şarkı listelerini e-postayla göndermediğini ya da gün ortasında onunla viski içmemi istemediğini hiç sormadım, o da hiç açıklamadı.

Utanılacak bir şey yok, dedi. Sıkı bir gülümseme.

Sanırım ne olduğunu anlamıyorum, dedim gözlerimi kısarak, penceresinden gelen güneş ışığı onu aydınlatıyor ve beni kör ediyordu. *Benim için yani. Eskiden sürekli yazardım. Ve şimdi . . .*

Bu tür şeylerin kendi iniş çıkışları vardır, dedi ve dikkatle saatine baktı.

Ve sonra delirmiş gibi hissettim. Sanki onun sıcaklığını, yakınlığımızı hayal etmiştim.

Saçmalık, dedi Ava. *Eminim bonobolar yüzünden sakinleşmiştir. Eminim sizin dostça davrandığınızı gördüler ve şeker bıyıklarını burdular. Bir dedikodu çıkardı ve küçük bir korkak gibi çıldırdı. O bir aslan değil, bir lemming.*

Kendime toparlanmamı, yazdıklarıma odaklanmamı ve onu unutmamı söyledim. O artık Atölye liderimiz bile değildi, sadece tez danışmanımdı. Arada bir e-posta göndermenin ötesinde bana gerçekten ne borçluydu? Kağıt üzerinde, kesinlikle hiçbir şey.

Siktir et onu. Artık ben varım.

Telefonuma baktım. Ava'dan haber yok. Çoğunlukla boş olan sayfama dönüp bakıyorum ama tek gördüğüm o gün ofisinde olan Aslan'ın yüzü.

Bunu çok fazla düşünüyorsun Samantha. Gerçekten.

Belki de. O zaman haftaya buluşalım mı? Ona sordum.

Neden şimdilik bekletmiyoruz? Soru değil. *Hazır olduğunda bana bir şeyler gönder.*

O zamandan beri ona hiçbir şey göndermedim. Yaz gelmeden göndermeyi planlıyordum ama sonra bahar partisi oldu. Daha önce aramızda garip bir şeyler olduysa bile, ondan sonra imkansız hale geldi.

Teorik olarak yaz boyunca onu birkaç kez kontrol etmeliydim. Bu hafta kesinlikle kontrol etmeliydim, tezimle ilgili çalışmalarımı, ilerlememle ilgili güncellemeleri göndermeliydim. Ama ben ona ulaşmadım, o da ulaşmadı. Şimdi onunla yüzleşme fikrine katlanamıyorum. Elimde bir avuç göz ve hüzünlü çiçeklerden başka bir şey yok ve ona ne vereceğimi de *bilmiyorum.*

–

BOŞ DEFTERIMI KAPATIYORUM. GRILEŞEN KÜVETIMDE DUŞ ALIYORUM. DIŞLERIMI FIRÇALIYORUM

paslı küçük aynadaki yansımamdan kaçınarak yontulmuş lavaboya bakıyorum. Bunun yerine, burada yattığım tek adamın ona bir donanma gemisini hatırlattığını söylediği eski tuvaletin üzerindeki çatlak sarı fayanslara bakıyorum. Bir zamanlar zengindim. Kısa bir süre. Annem öldükten sonra. On üç yaşında asık suratlı bir çocukken göçebe babamla yaşamaya gittiğimde, sadece kendisinin görebildiği zenginlik hayallerinin peşinden koşarken onu ülkenin dört bir yanında takip ettim. Yaşamak için tam olarak ne yaptığını hiç anlamadım. Annem bir keresinde sarhoşken "*Boktan konuş"* demişti. Babam buna gayrimenkul geliştirme, *burada ve yurtdışında iş fırsatları, Samantha, vizyon sahibi olmak, görecek gözler* diyordu. Güney Amerika'da bir tatil köyü zinciri. Karadeniz'de bir kaplıca. Sadece yatırımcılara ihtiyacı vardı, onun gördüklerini gören, inanan

insanlara. Sonra da

Onları bulduk - bir ya da iki Orta Doğu prensi, büyük düşünen Bulgarlar, bir sürü Teksaslı - ve bir gecede hayatımız değişti.

Sadece birkaç yıl sürdü, onun iyi talihi, benim Tavşan hayatı olarak hayal ettiğim şeye bir bakışım. Bahar tatilleri ve yazlar, bir zamanlar kale olan merkezi konumdaki otellerde geçirildi. Deniz yosunu içeren spa uygulamaları. Okyanuslar kadar derin lavabolar. Rüya gibi yataklar. Bakımlı parklara, inişli çıkışlı tepelere, dalgalara bakan uzun pencereler. O diğer hayattaki her şey gerilmiş, pırıl pırıl ve mis kokuluydu. Her odanın küçük bir kadranı çevirerek kontrol edebildiğim bir sıcaklığı vardı. Kendimi Tanrı gibi hissetmeliydim. Bunun yerine fakir olduğumu bile unutmuştum. Bu hayat çok çabuk normalleşti. Bu zamanı hatırladığımda, pencereden dışarı, dünyanın bakılacak en güzel, en sakin yerine sıkılmış bir şekilde bakıyor, onu görmüyordum bile. Boynuma ilk takıldığında boğuluyormuşum gibi hissettiren ama bir hafta sonra hiçbir şey hissettirmeyen bir dizi inci takıyordum.

Demek sen bir Tavşandın, dedi Ava duman bulutunun arkasından, ona söylediğimde.

Ben değildim.

Sen de öyleydin. Gözlerini kıstı ve sigarasını bana doğrulttu. *Şimdi her şey mantıklı geliyor.*

Neymiş o?

Ben gözlerini kaçırana kadar bana baktı.

Her zaman fakir olamayacak kadar ezilmiş ve fakir olmayı takıntı haline getirmişsin, dedi, sanki bilmesi gerekiyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Mavi ejderha kimonosunun içinde ona baktım, o kadar mükemmel yıpranmış ve yırtılmıştı ki bunu onun planladığını düşünebilirdiniz. Çöp gününde birinin kaldırımından kaldırdığımız kırmızı kadife sandalyeye uzanmış. Kırmızı boyalı ayak parmakları file taytının deliklerinden şeker gibi dışarı fırlamıştı. Çalıntı lambasının ışığı, titrek bir motel tabelası gibi tüylü kafasının üzerinde vızıldıyor. Geniş ağızlı bir flütten şampanya yudumluyor. Nereden bulmuş? *Boş ver. Bir yerlerden.* Ava para konusunda hiç endişelenmiyor gibi görünüyor. Yine de bir şekilde dairesi Paris'teki gösterişli yoksulluğun bir filmi gibi. Köhne ama şık.

Sen daha iyisin, dedi Ava. *Öylesin, Smackie. Ruhunun kimonosunda birkaç yırtık kullanabilirsin. Ciddiyim. Küçük bir düşüş kimseyi incitmez, biliyor musun?*

Ayrıca, kendi örümceklerini öldürmeyi öğrenmelisin. Benim için hallettiği küvetteki örümcek sorunuma atıfta bulunuyor. *Sadece kemanlarda çıldırma. Bir tür körlüğü diğeriyle takas etme.*

Evet, ben de öyle dedim. *Bekle. Bu da ne demek şimdi?*

Ama o sadece şampanyasını yudumladı.

Şimdi ona *seni özledim diye* mesaj *atıyorum*. *Her şey yolunda mı*? *Yanlış bir şey mi yaptım*? Ve sonra ona mesaj atıyorum *Her ne yaptıysam, özür dilerim*. Ona *banyomda dev bir örümcek var diye mesaj atıyorum.* Çünkü muhtemelen vardır.

Hiçbir şey.

Sonra bir sabah, altı sabah sonra, ellerimin kan ve beyaz tüylerle dolu olduğu korkunç bir rüyadan uyanıyorum. Bir mesaj aldım. İki mesaj. Üç mesaj! Dört mesaj!!! Çok heyecanlıyım, telefona sarılıyorum ama Ava'dan değil.

Trol emojisi. Lale. Açık kollu hayalet.

Ve sonra *selam kızım. Bu gece bir parti vereceğimizi haber vermek istedim.*

Ve sonra *katılmak istersen.*

Ve sonra ☺

Bu *gece* kelimesinin yanına kırmızı elbiseli dans eden bir kız emojisi koymuş.

Sonra hatırladım: Tango dersi. Bu gece. Ava'yı orada bulacağım. İşte orada olacak.

Ona çok üzgün olduğumu söyleyeceğim. *Beni bir daha asla terk etmemesini* söyleyeceğim.

10.

Tehir merkezinde, ölü ağaçlara ve eskiz sokaklara bakan bir stüdyoda tango dersine gidiyoruz. Adı Tango Sarayı, her ne kadar tek şey, çoğunlukla çalışmayan ışıklarla dolu alçak tavanlı bir oda. Dersi, askılı siyahlar giymiş kaba saba, güzel Polonyalı bir kadın ve takım elbiseli, her zaman uygunsuz miktarda ter içinde görünen ciddi görünümlü bir adam veriyor.

Kötü bir şey yaptığımızda bize havlıyorlar. Bizi zor durumda bırakırlar. *Sen! Ne yapıyorsun sen*? *Bilmiyorum,* derim hep, kıpkırmızı olurum. Ama çoğunlukla utançla aram iyidir.

Öğrenciler çoğunlukla yerel halktan ve bunu sosyalleşmek için bir fırsat olarak kullanan Warren'dan bazı mühendislik ineklerinden oluşuyor. Efsanevi Diego'dan hiç iz yok, bu yüzden Ava ve ben, gerçekten berbat olmamıza rağmen (ben gerçekten berbatım) dans etmenin katıksız zevki dışında geri gelmeye devam ediyoruz. Birbirimizle dans ediyoruz çünkü bu, ofis tipleri ve mühendislik inekleriyle dans etmekten daha iyi. Diego'yu bekliyoruz.

Bu geceyi kaçırmasına imkan yok.

Ama stüdyoya vardığımda ondan hiçbir iz yoktu. Bize bu gecenin kombinasyonunu göstermeye başlamış olan çiftin etrafında kümelenmiş küçük öğrenci çemberinde yok. Ne dışarıdaki bankta sigara içiyor, ne de bir köşede durmuş sosyal kıyameti planlıyordu.

Müzik başladı ve ben gitmek üzereydim çünkü o burada değildi ve zaten yeni harekete dikkat etmemiştim. Ama sağımdaki mühendislik öğrencisi garip bir gülümsemeyle bana döndü. Solundaki kişi benim, değil mi? Öyleyim. Dans ediyoruz.

Berbatım. Takip edemiyorum. Sadece Ava ile dans etmenin dezavantajı bu. Takip etme-önderlik etme olayını pek yapmıyoruz, sadece gözlerimizi kapatıp öylece gidiyoruz. Ayağına basıyorum. Bu konuda kibar ama gözle görülür bir şekilde sinirli. Özür dilerim ama çok fazla değil çünkü dikkatim dağınık.

Nerede o? Neden burada değil?

İşte o zaman onu gördüm, dans eden çiftlerin oluşturduğu çemberin biraz dışında duruyordu. Bana hiç bakmıyordu. Bu hareketleri öğrenmekle, herkesin ayaklarını gözlemlemekle gerçekten ilgileniyormuş gibi davranıyor. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama yakalayamıyorum. Sonunda benim yönüme yakın bir şeye baktığını gördüğümde gülümsüyorum. Ama o beni geçip gidiyor, bana doğru bakıyor. Bir adam ona dans teklif ediyor ve ben de kabul etmesini izliyorum.

"Hey," dedi dans ettiğim adam. "Ow." "Özür
dilerim."

–

TENEFFÜSTE HIZLA SINIFTAN ÇIKTI. ONU TAKIP ETTIM.

Karanlık sokak. Ava! Önce her yer simsiyah, ama sonra gözlerim karanlığa alışıyor ve Tango Palace tabelasının altında, bir duman bulutunun içinde onun siluetini görüyorum.

Ona doğru koştum. "Ava!!!"

"Hey," diyor. Gülümsüyor. Sanki her şey normalmiş gibi. Sanki son iki haftadır beni görmezden gelmiyormuş gibi. Sanki buraya aylardır ilk kez ayrı ayrı gelmemiz garip değilmiş gibi. Bilirsin işte, *Hey. Uyan.*

"Ne oluyor lan?" demek istiyorum. *Hangi cehennemdeydin? Neden ortadan kayboldun?* Ama bana o kadar normal bakıyor ki tek söyleyebildiğim "Selam. Nasılsın?" oluyor.

Omuz silkiyor. "Tamam. Bilirsin işte. Ölü böcekler ve kitap cesetleri arasındaki hayat. Ya sen?"

File peçesinin arkasından yüzüne bakıyorum. Kızgın mı? Söyleyemiyorum çünkü karanlıkta yüz ifadesini görmek zor. Omuz silkiyorum, gülümsüyorum ama dudağımın bir tarafa kaydığını hissediyorum.

"Tamam. Stresli. Okul ve her şey."

Okul gibi aptalca şeyler yüzünden asla strese girmeyecek olan Ay'a başını sallıyor. Keşke bana baksa.

"Seni özledim." Hissederek söyledim. Çok fazla duyguyla. "Mesaj atmaya çalıştım. Belki şehri terk etmişsindir falan diye düşündüm."

"Hayır, hâlâ buradayım. Paris'te Diego ile çok kısa bir süre geçirdik. Bana bu paltoyu o aldı."

"Güzelmiş." Bunu daha paltosuna bakmadan söylüyorum ama şimdi bakınca güzel bir palto olduğunu fark ediyorum, çok güzel bir palto ve onu daha önce hiç üzerinde görmemiştim. Muhtemelen Warren çöplüğünden bir başka ganimet ama hayır, çok yeni görünüyor.

Kürk yakası var. "Bu gerçek kürk mü?"

"Tavşan." Burun deliklerinden bir ejderha gibi soğuk bir şekilde duman üflüyor. "Derisini kendi yüzdü. Öyle dehşete düşmüş gibi bakma, Smackie. Avrupa'da böyle yaparlar. Her neyse, o vurmadan önce iyi bir hayatı vardı. Bir sürü uzun ot ve Bois de Boulogne'da zıplama ya da her neyse."

Bana sırıtıyor, gözleri parlıyor. "Bu arada, küçük seks partiniz nasıldı?"

"Tamam."

"Harika."

"Yani, çok ezikçeydi," diye ekliyorum. "Bunu bir daha yapacağımı sanmıyorum.

Asla."

Bana bakıyor. "Bensiz de eğlenebilirsin, biliyorsun." "Biliyorum," diyorum. "Ama gerçekten eğlenmedim. Hem de hiç."

Ben kafamı çevirene kadar bana

bakıyor. Sessizlik.

Ona dönüp baktığımda, aya bakıyor, sanki ay onun yeni en iyi arkadaşıymış, ona dünyanın en muhteşem şeylerini söylüyormuş, bazı aptal amcıklar için ona asla ihanet etmeyecekmiş gibi sakin bir şekilde gülümsüyor. Asla kıyaslayamam. Denememeliyim.

"Bu hafta seni gerçekten özledim. Belki bana kızgınsındır diye düşündüm."

"Neden böyle düşündün?"

"Bilmiyorum."

"O ezik partiye gittiğin için mi?"

Bu şekilde yüksek sesle söylediğinde kulağa son derece aptalca geliyor. "Hayır. Bilmiyorum. Belki," diyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Aptal olma."

Ay'a doğru geri döner. "Yeni arkadaşlarının aksine, ben *yetişkin* biriyim. kadın."

"Biliyorum."

"Benim kendi cihazlarım var." Sanki her an gelip onu alıp götürecek bir taksi bekliyormuş gibi caddeye bakıyor. Sokak karanlık ve boş, kaldırımda hızla yürüyen, birbirine sokulmuş, saçları taranmış, çantalarının logosu karanlıkta parıldayan birkaç ürkek görünümlü öğrenci dışında. Muhtemelen şehir merkezindeki tek havalı bara doğru gidiyorlardı.

Tango müziği tekrar yükseliyor.

"İçeri dönsek iyi olacak," diyor ve içeri girmek için hareket ediyor.

"Gittiğim için üzgünüm," diye ağzımdan kaçırdım. "Seninle takılmayı tercih ederdim." Gerçek bu. O kadar gerçek ki ona bakamıyorum bile.

"Sana kızgın olmamı mı istiyorsun? Bu mu

yani?" "Hayır," diyorum.

"Çünkü olacağım. Samantha, bu ne cüret."

"Ava."

"Neden beni üç saatliğine terk ettin?" "Kes şunu."

"Neredeyse ölüyordum biliyor musun? Aslında," bana bakmak için döndü, "ben öldüm."

"Yapma."

"Oh evet. Ben artık bir hayaletim Samantha. Kırık bir kalpten öldüm. Kederden öldüm. Otopside yazıyor. Ve hepsi senin suçun. Mezar taşımda "Akşam için terk edilen arkadaş" yazıyor. Seni cenazeye davet etmedim çünkü umursamayacağını düşündüm."

"Ava, lütfen dur-"

Yaklaşıyor. Ellerini yüzüme doluyor. Elleri soğuk, yumuşak ve tenimi rendeleyen file eldivenlerin arasından güçlü. Islak yaprak, yakacak odun ve yeşil çay gibi kokuyor. Saçları platin tüyleri gibi yanaklarımı okşuyor. Gözleri makyajdan akıyor ve korkutucu, hem kahverengi hem de mavi olanı kafatasımı deliyor. Dans edecekmişiz gibi hafifçe sallanıyoruz.

Sınıfa ilk geldiğimizde geç kaldığımızı ve bütün erkeklerin alındığını hatırlıyorum. Öğretmen dedi ki, "*Siz ikiniz, eşleşin! Sırayla yönetin*.

Sen mi yönetiyorsun yoksa ben mi? Ava'ya sordum.

Her *neyse,* dedi. *İkimiz de liderlik edebiliriz.*

Tamam, dedim, ne yapacağımı bilmeden. Böylece hem takip ettim hem de yönlendirdim. Bana hülyalı, mutlu bir şekilde bakıyordu, ne mutluluk, *ne eğlence, değil mi?* Ama nereye bakacağımı bilemedim, bu yüzden gözlerimi sol kulağından sarkan tavus kuşu tüyü küpeden ayırmadım. Sanki bir rüyayı tutuyormuşum gibi hissettim.

Şimdi o tüye bakıyorum ama bu bir rüya gibi gelmiyor. "Samantha,"

diyor şimdi, "*umurumda* değil, tamam mı? Gerçekten umurumda değil.

İstiyorsun

gösterişli bir partiye gitmek ve bonobolarla arkadaşlık etmek, gerçekten hiç sikimde değil. Ne yaptığın ya da nereye gittiğin umurumda değil, tamam mı?"

Nefesimin kesildiğini hissediyorum. "Tamam," diyorum.

Bana bakıyor.

Gözyaşlarım aniden yüzümden aşağı akmaya

başlıyor. "Smackie," diyor usulca.

Ama uzaklaşıyorum, tökezliyorum sonra koşuyorum. Gece beni korkutsa da. Gecenin içinde yürürken adımı çağırdığını duysam da. Beni geri çağırdığını duyuyorum ama arkamı dönmüyorum. Ona korkmadığımı göstermek istiyorum. Aniden bana doğru gelen ve YALNIZIM, *ÇOK YALNIZIM diye* bağıran o tuhaf adamdan korkmuyorum*!* Gecenin içinde tek başıma yürüyebilirim. Onsuz. Çok hızlı adımlarla. Dörtnala adımlarla. Cebimde telefonumun çaldığını hissediyorum. O olduğunu düşünerek çıkardım. "*Geri dön"* diyor. Öyle demek istemediğini söylüyor. Onun yerine, ekranda hayal meyal tanıdığım bir numaradan gelen bir mesaj var. Laleler ve açık silahlı hayaletlerle çevrili kelimeler.

2nite geliyor musun? :D

11.

Samantha," diyor Cupcake, avuçlarını yanaklarıma öyle sert bastırıyor ki neredeyse yüzümü kıracak. "Saçını örsek bizi öldürür müsün?"

Peter Pan yakalı bir elbise giyiyor, bana internetten sipariş ettiğini söyledi, adı All She Wants To Do Is Prance. Tavşan kokteyli ile sarhoş olduğum için küçük parfümlü parmağıyla dudaklarıma sürmesine izin verdiğim şeftali rengi bir dudak kremi. Creepy Doll'un lise dansı tarzı parti süslemeleriyle donatılmış oturma odasındayız. Tavandan süslü düzenlemelerle sarkan krepon kağıtları. Bir kule dolusu mini kek ve yakındaki beyaz tülle örtülü bir masanın üzerinde arkadan aydınlatılmış parlak bir punch kasesi. Her hoparlörden Kate Bush sesleri yükseliyor. *Wuthering Wuthering Wuthering Heights.* Aynalı bir küre, Arthur'dan ilham alan saçlarının üzerinde yavaşça dönüyor.

Kapıyı açtıklarında üzerlerinde pastel renkte elbiseler vardı. Bileklerinde korsajlar vardı. Çünkü bu balo gecesi, bilmiyor muydum? Ve tema da "Bu Rüyalar". *Bütün yüksek lisans öğrencileri bunu yapıyor, Samantha. Bu bir şey, bilmiyor muydun? Ayrıca, bunları giymek için bir bahane arıyorduk,* diyorlar, beyaz eldivenli ellerini kaldırıp parmaklarını oynatarak. Sana söylemedik *Samantha*, *çünkü sana söyleseydik-*

"Geleceğinizi düşünmemiştik."

"Ama geldiniz."

"Ve çok mutluyuz."

"Sorun şu ki giyinik değilsin."

Seni giydirebilir miyiz? diye soruyorlar, beni elimden tutup yatak odasına götürüyorlar. *Ayrıca internette gördüğümüz bir saç var, yüzüne çok yakışacak, aman Tanrım. Sakıncası var mı? Bizi öldürmeyin.*

Ürpertici Bebek'in, ona göre çok seveceğim ve bebeklerini giydirmek isteyeceğim elbiseyi bulmak için dolabını karıştırmasını izlerken domuz kanına bulanmış Sissy Spacek'i düşünüyorum. Yatak odasına bakıyorum - duvarlar daktilolarıyla kaplı, masal kurtlarının çeşitli baskıları ve

efsanevi yaratıklar, garip kokulu bir duman çıkaran bir sunak. Biraz daha punç içiyorum. "*Bu güzel, değil mi?" diye* düşünüyorum. Elleri saçlarımı karıştırıyor, onları sahte ortaçağ şekillerine sokuyor. Bu *kadar kibirli ve asık suratlı olma Samantha,* diyorum kendime. *Şüpheci olma. Muhtemelen sadece iyi davranıyorlardır. Bu onların tarzı. Sen de kibar olmalısın.*

"Bunun için teşekkürler," diyorum aynada Cupcake'i izlerken, sarhoş bir şekilde saçımı onlarınki gibi bir topuz haline getirirken. Annem onlara, balo canavarlarının ve gelin adaylarının favorisi, onun ve benim varlığımın felaketi, çünkü bazen akşamları benim üzerimde pratik *yapıyordu.* Bunları talep eden kuaför müşterileri elbette Tavşanlar gibi değildi -çok daha fakirlerdi, Latince, abject teorisi ya da lute bilmiyorlardı- ama yüzlerinde beni utandıran, her zaman başka tarafa bakmama neden olan bir tür imkansız dönüşüm için aynı aşikar arzu vardı. Dehşet verici bir şekilde, şimdi kendi yüzümde de bu var.

"Endişelenme kızım. Geldiğine sevindik."

Ürpertici Bebek aynada saçımı örmekte olan Cupcake'e bakıyor ve gülümsüyor. Kızıl saçlarının başının tepesinde sarmal bir düğüm haline getirildiğini ve bir kurdeleyle tutturulduğunu fark ediyorum. Kafa derisinin görebildiğim kısmı parlak pembe.

"Bize balondan bahset Samantha," diyor Ürpertici Bebek. "Nefret ettin mi?" Beklenti dolu bir *iğrenme* ifadesi takınıyor ve ben de kendi *iğrenme ifademi* takınıyorum.

"Nefret ettiğinizi hayal
ediyoruz." "Ya da bunun için
fazla havalı olduğunu."

"Nefret etmedim." Tüm ruhumla nefret ettim.

"Randevun mu vardı?" Cupcake saçımı öyle sert çekiştirerek soruyor ki bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"O zamanki en iyi arkadaşımla gittim." Alice. Birlikte okulu kırıp kütüphaneye korku romanları okumaya gittiğim tembel gözlü gotik kız. Alice kapıma kurukafalı ve güllü bir balo elbisesi ve Ölüler Günü tacıyla geldi. Ben de Goodwill'de ilk gördüğümde çok modern olduğunu düşündüğüm, üzerinde ateş püskürten bir ejderha olan, yere kadar uzanan siyah ipek askılı bir elbise giymiştim. Ama o gece onu giydiğimde, omuzlarımın açıkta kaldığını ve alevlerin göğüs dekolteme dolandığını gördüğümde garip bir şekilde utandım.

Bütün gece, derin bir utanç içinde kollarımı ejderhanın çatallı dilinin üzerinde kavuşturdum. Ava olsa sallardı tabii. Omuzlarını geriye atardı. Çivili topuklar eklerdi. Bir Lady Danger dudağı. Hiç kullanmadığım bir sigara ağızlığı.

kullanacak cesaretleri var. Ava'nın tango dersinin dışında karanlıkta durduğunu düşünüyorum. *Smackie. Özür dilerim. Geri dön.* Geri dön demedi mi?

"Oh," diyor Cupcake. "Bu harika ama biraz üzücü değil mi?"

"Peki ya bize bahsettiğin şu seksi çocuk?" Ürpertici Bebek soruyor. "Lisedeyken kafayı taktığın çocuk mu? Sürekli birlikte öldüğün çocuk? O gerçek miydi?"

Onun kalp şeklindeki sorgulayan küçük yüzüne bakıyorum. "Daha çok bir kompozit gibiydi," diye yalan söylüyorum.

"Oh. Çok gerçekçi hissettirdi. Adı neydi? Rob falan mı?"

Onuncu sınıftan on ikinci sınıfa kadar sahip olduğum her deftere türlü mürekkeple yazdığım ismi, onun küçük yay ağzından kapmak istiyorum.

"Rob Valentino?" diyor.

"Valencia," diye düzeltiyor Cupcake. "Seni internetten takip ettik."

"Umarız bu ürkütücü değildir," diyor Creepy Doll.

"Hayır." Tabii ki tüyler ürpertici. Dördü bir ekranın etrafında toplanmış, şampanya içiyor ve mini kekler yiyor, bulabildikleri fotoğraflarımı inceliyorlar. Neyse ki çok değil.

Açık kapıdan Düşes ve Vinyet'i oturma odasında, göze çarpan dört yakışıklı genç adamla dans edip gülerken görebiliyorum. Adamlar buzul göllerinin mavi-yeşili boş gözleriyle dikkatle bana bakıyorlar.

"Kira, kapıyı kapatır mısın? Bu saça konsantre olmam gerek." Cupcake'in sanki tımar etmek istediği ürkek bir atmışım gibi parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdiğini hissediyorum. Bir yanım elini itmek istiyor. Onun yerine gözlerimi kapatıyorum.

"FB'de arkadaş olduğun Rob Valencia ile aynı kişi mi?" Ürpertici Bebek kapıyı kapatmaya giderken bana soruyor. "Şu erken kelleşen mi?"

"Evet." Neredeyse hiç paylaşım yapmıyor. Gönderdiğinde de hayal kırıklığı yaratıyor. Cuma gününün gelişini kutlayan sevmediğim bir şarkı. Yine Cuma gününün gelişini kutlayan bir kokteyl fotoğrafı. Onun ve diğer iş adamı görünümlü insanların bir masada tapaslarla inlerken çekilmiş bir fotoğrafı. Bir çeşit satış yapıyor gibi görünüyor ama çok yakından bakmıyorum. Profil fotoğrafı hep aynı.
İspanyol kilisesinin merdivenlerinin önünde, gömleğinin yakası açık, rüyalarımdaki kadar uzun görünüyor.

"Şey," diyor Cupcake, enseme hafifçe masaj yaparak, "biraz Zeus'a benziyor."

"Samantha," diyor Ürpertici Bebek, elini bileğime koyarak, "eminim Rob baloya seninle gitmeyi çok istemiştir."

"Tabii ki yaptı. Muhtemelen çok korkmuştur." Şimdi yine saçımı çekiyor. Ayrıntılı düğümler gibi hissettiren şeylere bağlıyor.

"Geçen yıl olduğu gibi," diye ekliyor Ürpertici

Bebek. "Öyle miydiniz?" Acıdan nefesim

kesiliyor.

Geçen yılı düşünüyorum. İşlevler sırasında odanın karşı kıyılarından bana bakmalarını. Hepimiz Atölye'den önce Mağara'nın dışında Aslan'ın gelip kapıyı açmasını bekliyorduk. Her zaman koridorda yere oturup bekliyorlardı, sanki ayakta duracak enerjileri yokmuş, bacakları tutmuyormuş gibi duvara yaslanmış, birinin kaldırmayı unuttuğu oyuncak bebekler gibi dede saatinin etrafını sarmışlardı. Birbirlerine gülümsüyorlardı. Bir gece öncesine dair bir sürü GRE kelimesi kullanarak usulca sohbet ediyorlardı. Ben yaklaştığımda sessizleştiler. Yukarı, yukarı, yukarı bana bakıyorlardı, çok uzundum. Kot pantolonum ve üzerinde çene taşıyan bir hayvan olan tişörtümle. Onları korkutmak için giydiğimi düşünüyorlarsa, yanılmıyorlardı. Bazen içlerinden biri -genellikle Cupcake ya da Creepy Doll- Düşes ve Vignette birbirlerine bakarken bana bir şeyler söylerdi.

Çantanı beğendim Samantha, Creepy Doll öyle diyebilir. *Nereden aldın onu?*

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim. Çantamı nasıl beğenebilirdi ki?

Sadece bu yer. Bir bodrum

katında. Oh. Güzelmiş.

Küpelerini beğendim, Cupcake öyle diyebilir. Küpe takmıyor olsam bile.

Ne söylemem gerekiyordu ki? Sadece ona baktım.

Dün gece ne yaptın Samantha?

Bu hileli bir soru muydu?

Cevap olarak mırıldandığım basmakalıp sözlere "*Harika"* derlerdi. Sonra hepsi başını sallar ve birbirlerine bakarlardı.

"Kesinlikle," diyor Ürpertici Bebek şimdi. "Hâlâ biraz öyleyiz. Sen çok ... Her neyse, muhtemelen bunca yıldır seninle ilgili fanteziler kuruyordur."

"Kesinlikle öyle. Bu kesin." Cupcake saçlarımı öyle sert çekip büküyor ki kafatasım yanıyormuş gibi hissediyorum. Her kafa derisi siniri çığlık atıyor.

"Belki de senin yüzünden ölmüştür. Hayal edebiliyor musun?"

"O *ölmedi,* Kira. Her şeyi hayalet hikayelerinden birine dönüştürmeye çalışmayı bırak. Muhtemelen hayatı mahvolduğu için kalbi kırılmıştır. Ama eminim şu anda burada olsaydı, *Samantha* gibi olurdu,

Aman Tanrım, sevgili Samantha, benimle dans et. Bebeklerimi al, lütfen." Çığlık atan başımı çeviriyor, böylece tekrar aynaya bakıyorum. İçinde tanımadığım bir kadın var. Kakülleri geriye tutturulmuş. Saçları fantastik diyarlardaki kraliçelerin saçlarına benziyor. Acıdan gözlerinde yaşlar var.

"Aman Tanrım, inanılmaz," diyor Cupcake keskin bir nefes alarak. "Ben harikayım. Sen ne düşünüyorsun?" Bana sormuyor, Ürpertici Bebek'e soruyor.

Ürpertici Bebek bana bakıyor, kafası bir tarafa eğik. "Bence Rob Valencia şu anda burada olsaydı ölürdü. Özellikle de bunu giyersen." Bana kafası kesilmiş bedenlerinin yanında gülümseyen kafaları uçuşan, sarı arı kovanı saçlarıyla kafası kesilmiş küçük kızlarla desenli bir elbise uzatıyor. "Marie Antoinettes," diyor.

–

BENI DÜŞES VE VIGNETTE'IN BULUNDUĞU OTURMA ODASINA GÖTÜRDÜLER.
derme çatma dans pistinde, yakışıklı sevgilileri tarafından döndürülüp duruyorlar. Tango sınıfına doluşan üzgün öğrencilere hiç benzemiyorlar. Yüzlerinde mastürbasyon parıltısı yok. Kirli gömlekleri yok. Buzul gölü gözlerinde çıplak açlık bakışı yok. Düşes beni görünce elini korsajlı kalbine bastırdı. Vinyet sadece sırıtıyor.

"Mükemmel mi?" Cupcake
soruyor. "Çok mükemmel,"
derler.

"Samantha," diyor Düşes, sanki sakatmışım gibi ellerimi tutarak, "sana bir sürprizimiz var."

Parlak, şeritli bir kutudan patlayan kurtçuklar görüyorum. "Ne tür bir sürpriz?"

Hepsi birbirine bakar ve gülümser.

"Rahatına bak, hemen döneceğiz, tamam mı?" "Bekle, ne-"

"Arkadaşlarımız sizi eğlendirecek. Hugo, Beowulf, Blake, Lars, bu Samantha. *Samantha,*" diye yüksek sesle tekrarlıyor Düşes, sanki neredeyse sağır, yabancı ya da beş yaşında biriyle konuşuyormuş gibi.

"Samantha," diye tekrarlıyorlar hep bir ağızdan. Tavşanlar bir kıkırdama kümesi içinde Ürpertici Bebek'in yatak odasının sağındaki bir kapıdan kaybolurken, orada durup bana göz kırpıyorlar.

Bir süre orada durduk, ben ve bu adamlar. Oda dönüyor.
Kate Bush hala "Wuthering Heights" şarkısını söylüyor. Bu şarkı ne kadar uzun ki? Disko topu başımızın üstünde gereksiz yere dönüyor. Büyük punç yudumları alıyorum. Onlara daha yakından bakıyorum. Beowulf genç bir Marlon Brando'ya benziyor, diğer üçü de belli belirsiz gençlik televizyonu oyuncularına. Hepsi koyu mavi takım elbise giyiyor. Saçlarıma her an patlayabilecek bir volkanmış gibi bakıyorlar.

"Warren'a gidiyor musunuz?" Pançımın kalanını yudumlarken sordum.

Birbirlerine bakıyorlar. İçlerinden biri, sanırım Lars, yüzüme doğru öksürüyor.

Sonra Beowulf hüzünle şöyle der: "Güzelliğin Proust'un bir cümlesi gibi incelikli ve labirent gibi."

Ben gülüyorum ama Beowulf çok ciddi görünüyor. Kadehini bana doğru kaldırdı. Punçunun plastik bir bardakta olduğunu fark ettim. Siyah deri eldivenler giydiğini.

"Melanie Shingler senin yanında bir fahişe gibi kalıyor," diyor yanındaki çocuk. Blake. "Güvercin parmaklı. Kötü eyeliner. O zamanlar aptal olduğum için görememiştim ama o zamandan beri algım gelişti."

O da ciddiyetle damlatmaz bardağını bana doğru kaldırıyor. Ayrıca siyah deri eldiven giydiğini görüyorum. Hepsi öyle.

Birden yukarıdan gelen çığlıkları duydum.

"Tanrım. O da neydi öyle?"

"Samantha," diyor Beowulf. "Bize kendinden bahset, Samantha."

"Samantha, bize her şeyi anlat, Samantha."

"Samantha, dinlemek istiyoruz."

"Samantha," diyor Blake, ellerimi avuçlarının arasına alarak, "bilmek için ölüyoruz." Gerçekten de ölüyor gibi görünüyor. Belki de sarhoştur.

Üst kattan daha fazla çığlık duyuyorum.

"Bunu duymuyor musunuz?"

Birbirlerine bakarlar. Kaşlarında gerçek bir şaşkınlık var. "Duydunuz mu?"

"Bu çığlık mı?!"

"Güzelliğin çığlık gibi Samantha," diyor Beowulf yüzüme dokunarak. Sanki tenim en narin hayvanmış gibi eldivenli eliyle okşuyor.

Işıklar sönüyor. Sonra yanar. Bir hışırtı. Bir gümbürtü. Sonra sessizlik. Merdivenlerden inen topuklu ayak sesleri. Beowulf'un eli düşüyor ve Blake damlatmaz bardağını avucunun içinde eziyor.

Yan kapıdan çıkıp bir saç ve pastel tafta salgını gibi oturma odasına doluşuyorlar. "Hey, kızım," diyorlar. Belli belirsiz dağınık görünüyorlar. Ürpertici Bebek'in kedi kulakları kafasında yamuk duruyor ve ormanda kaybolmuş gibi Cupcake'in kolunu tutuyor ama burası orman değil, kendi oturma odası. Cupcake'in eldiveninin üzerinde küçük koyu bir leke var. Cildinde pembe bir parlaklık var, sanki az önce mastürbasyon yapmış gibi.

"Siz neredeydiniz?"

Vignette bir avuç cips alıyor, ağzına atıyor ve çıtırdatıyor. O güzel, siktir git gözleriyle bana bakıyor. "Sürpriz," diyor.

"Size söyleyemeyiz," diye açıklıyor Cupcake sanki onun tercümanıymış gibi. "Çığlıklar duyduğumu sandım."

"O *bendim,*" diyor Ürpertici Bebek. "Bazen çığlık atıyorum." Önce benim bardağıma, sonra da onunkine özensizce biraz daha punç doldurmasını izliyorum. "Bu bir tür bozukluk."

Huzursuz görünüyorlar. Heyecanlı. Hepsinin ön kapıya baktığını fark ettim. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Yok bir şey, yok bir şey," bunu söyleyen, kendi korsajlı bileğini sıkan, gözleri ön kapıda olan Cupcake.

Kapı çalındı.

Birbirlerine bakarlar. Sonunda Düşes, "Bunu almalısın Samantha. Sanırım bir misafiriniz var." Bana sanki ben hasta bir çocukmuşum da o da bana hayatımda gördüğüm en büyük lolipopu vermek üzere olan bir hemşireymiş gibi bakıyor.

"İşte," diyor. "Ben de seninle geleceğim."

Ayağa kalktı, bana elini uzattı ve gülümsedi. Bana baktığı en güzel andı. Bir an için bana Ava'yı hatırlattı.

Serin, ince bir atlama taşı gibi hissettiren elini tutuyorum ve kapıya doğru yürüyoruz.

"Aç şunu," diyor, sanki bir hediyeymiş gibi kapıya doğru eliyle işaret ederek. "Neler oluyor?"

"Sadece kapıyı aç, Samantha. Bu sefer bize güven, tamam mı?" Yüzü *bize güvenme zamanının geldiğini* söylüyor. Yüzü, şimdiye kadarki sorunun bu olduğunu söylüyor. Benim. Benim güven eksikliğim.

Kapıyı açıyorum.

"Samantha Heather Mackey," diyor.

Kalbim patlıyor. Çığlık atardım ama sesimi kaybettim. Koşardım ama bacaklarım yüzüyor. O da aynı. Biraz kel. Sahip olduğum son günlüğümde dumanlı olarak tanımladığım küçük gözler. Uzun boylu ve

Koyu mavi takım elbisesi içinde geniş. O gece giydiği takımla aynı mı? Dört şarkıya bile kalmadığım gece mi? Alice ile iki masa ötede hard roll yerken onu Alyssa Fisher ile dans ederken izledim. Adını bir deftere yazacağım son adam. Tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar.

"Rob Valencia."

"Samantha Heather Mackey," diyor tekrar. "Merhaba."

"Aman Tanrım. Burada ne işin var?"

Düşes'e bakıyor.

"Onu aradık," diyor ona bakıp başını sallayarak. "Umarız kızmamışsındır Samantha. Onu aradık ve senin burada olacağını öğrenince hemen geldi. Öyle değil mi?"

Rob da başını sallıyor. Elimi tutuyor ve onun da siyah deri eldivenler giydiğini fark ediyorum.

"Hemen geldim Samantha," diyor elimi sıkarak.

Rob Valencia elimi sıkıyor. Bu, zihnimdeki dev bir tabelada. Yanıp sönüyor, yanıp sönüyor ve yanıp sönüyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum."

Düşes, "İnan buna Samantha," diyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendimi tekrar söylerken duyuyorum. Rob Valencia tekrar Düşes'e bakıyor.

Düşes, "İş için buradasınız, değil mi?" diye sorar. "İş için şehirdeyim," diyor Rob. "Ben artık bir iş adamıyım, Samantha. Seyahat ediyorum ve çok başarılıyım."

Düşes bana bakarak, "Tesadüfi," diye iç geçirdi. "Öyle değil mi?" Rob başını sallıyor.

"Sizi yalnız bırakayım," diye fısıldıyor Düşes, ikimizin de sırtını sıvazlıyor, biraz da benim omzumu okşuyor. Sonra da uzaklaşıyor.

Rob Valencia hâlâ kapıda elimi sıkıyor. "Samantha, içeri girmek istiyorum," diyor. "Beni içeri alır mısın, Samantha?

–

ROB VALENCIA ILE CREEPY DOLL'UN OTURMA ODASINDA OTURUYORUM. BIR AYNA zaman zaman danıştığım bir tarafa doğru bunu doğruluyor. Rob Valencia bir serap değil. O aslında burada. Yanımdaki koltukta oturuyor. Takım elbise giymiş etten bir şey. Belli belirsiz Zeus'a benziyor. Daha fazla punç içtim. Yirmi beş yaşında bir genç olduğumu unuttum.

Kadın. Rob Valencia'nın elinde tuttuğu kalp on yedi yıllık bir kalptir, çarpıtılmış ve mor mürekkeple kötü bir şekilde çizilmiştir. Samantha Heather Mackey'nin on yedi yaşındaki kalp fikri. Ve içine Rob Valencia'nın adı pürüzlü, kanlı harflerle çizilmiş.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dediğimi duyuyorum kendi sesime benzemeyen bir sesle. Parıldayan yıldızlarla dolu, aşırı kirpikli çizgi film gözleri olan bir ses.

Bana gülümsüyor. Gençken beni şehvetten kudurtmuş olan göz kırışıklığı. Rob Valencia'nın on altı yaşında kel olmasını hiç umursamadım ve size nedenini söyleyeyim. Rob Valencia'nın karizması vardı. Ve 1.80 boyuyla evrende bana kendimi kısa hissettiren tek erkekti.

"Sizi şaşırtıyor," diyor sırıtarak.

"Evet," diyorum, Tavşan yumruğu yüzünden biraz sallanarak. "Hem de çok. Buna inanamıyorum."

"İnan Samantha," diyor. "Lütfen. Bu seksi daha hızlı yapar."

Seks daha hızlı mı? "I-"

Deri parmağını dudaklarıma götürüyor. "*Şşşt,*" diyor. "*Şşşt, şşşt.* Samantha, bir şey söylemeliyim. Yedi yıl önce adını bile hatırlamadığım o sürtükle dansa gittiğim o geceden beri hayatımda eksik olan bir şey var çünkü o benim için o kadar önemsiz ki."

"Alyssa Fisher," diye teklif ettim.

"Alyssa her neyse," diyor Rob. İç geçiriyor ve elimi daha sıkı kavrıyor. "Biliyor musun Samantha, onu denizkızı limuzininde siktiğimi hatırlayarak mastürbasyon bile yapmıyorum?"

Başımı sallıyorum.

"Bu gerçek," diyor.

Bize biraz punç doldurdu, ben de iki saniye içinde içtim. "Neye mastürbasyon yaptığımı biliyor musun Samantha?

Başımı sallıyorum, vücudum iğne gibi ışıklarla doluyor. Çünkü bu olamaz. Çünkü kesinlikle değil-

"Seninle ölmek, Samantha. Üç aylık prova. Beş gece performans ve bir matine. Hayatımın en erotik zamanı olmaya devam ediyor." Rob Valencia bana bu kadar dumanlı olduğunu hatırlamadığım gözlerle bakıyor.

İçimden elektrik geçiyor. Kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı. Kelebekler karnımda yumurtadan çıkıp uçuyor, göğsümde öfkeyle kanat çırpıyor. Karmaşık düğümlü saçlarım alevler içinde kalacak.

"Gerçekten mi?" Fısıldıyorum.

"Evet, Samantha. Aslında Alyssa Whatever'ın sihirli olmayan kollarında dans ettiğim süre boyunca, çeşitli mekanlarda ama en çok da arabamda başka kadınları becerdiğim süre boyunca, bunun hiç de erotik olmadığını düşünüyordum. Ve Samantha Heather Mackey ile elektrik çarparak ölmenin ne kadar sonsuz derecede daha iyi, ne kadar sonsuz derecede daha ateşli olacağını. Çünkü sevişir gibi öldük, değil mi Samantha?"

Başımı evet anlamında sallıyorum. Oh, evet.

Ellerimi tekrar tutuyor ve ben titriyorum.

"Samantha, ağaç gibi uzun boyunu erotik buldum ve kasvetli kıyafet anlayışın söyleyebileceğimden daha çok hoşuma gitti. Bütün gün göğsüne taktığın küçük kurukafa iğnesini dilime dolamak istedim. Ama yapmadım. Beni korkuttun çünkü çok ..."

"*Ne*?" Fısıldıyorum.

"Müthiş. Kızgın. Korkunç kızgın. Kaşlarını çatmayı reddettin. Bütün yıl bizi korkuttun Samantha Heather Mackey. Ama biz de gerçeği biliyorduk."

"Biz mi? Sen ne-"

"Yalnız bir kız olduğunu. Üzgün bir kız olduğunu."

Uzanıyor ve eldivenli ellerinin arasında yüzümü hafifçe, şefkatle tutuyor. Duman gözleriyle bana şefkatle bakıyor. Rob Valencia'nın duman gözleri.

"Değil mi Samantha?"

Biraz ağlıyorum. Muhtemelen yumruk yüzünden. Rob Valencia'nın kaya gibi omzuna ağlıyorum, tıpkı yedi yıl önce talaşlı sahnede yanımda yatarken olduğu gibi kokuyor. On yedi yaşındaki bir çocuğun ter kokusu, kızarmış hayvan, kilise tütsüsü. Ve şimdi başka bir şey daha, bir çeşit kek karışımı gibi.

"Samantha," diyor, "göz suyuna hiç gerek yok." "Ne?"

"Nihayetinde sizi savunmasız ve çaresiz ama bir o kadar da zorlayıcı buluyoruz."

Aniden çevrede beliren Düşes, masanın üzerinde duran şeffaf bir kutuyu ona doğru kaydırır. İçinde bir çiçek var. Bir korsaj. Orkideye benziyor. Beyaz, ışıltılı ve soluk pembe damarlarla dolu küçük mor bir ağzı var.

Çiçeği açar ve yavru bir kuş gibi avucunun içinde tutar. Açlıkla aşağıya bakıyor. Bir an için onu yiyeceğini düşündüm.

Sonra Düşes gelip onun kocaman omzuna vuruyor, o da elimi tutup çiçeği bileğime takıyor. Müzik, adını unutmuş olsam da çok iyi bildiğim bir şarkıya dönüşüyor.

"Samantha," diyor ayakta, "bizimle dans eder misin?"

-

ROB ILE DANS ETMEK DIEGO ILE DANS ETMEYE HIÇ BENZEMIYOR. ONUN FUTBOL-oyuncu göğsü. Geniş omuzları. İri, emin elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sanki boyum 1.80 değil de ufacık bir şeymişim gibi.

Onunla ilgili her şey tuğla ya da bayat ekmek gibi katı hissettiriyor. Ava'dan çok farklı. Örgü elleri. Havadar çerçevesi. Omzumu okşayan tüylü beyaz-sarı saçları. Düşen yaprak ve odun kokusu, dumanlı sentetik şekere, Rob Valencia'nın etinden yayılan yanmış hayvan kokusuna hiç benzemiyor.

Omzunun üzerinden sevgilileriyle dans eden diğer Tavşanları izliyorum. Düşes hariç hepsinin gözleri kapalı, o da doğrudan bana bakıyor. Göz göze geldiğimizde göz kırpıyor. Ben de ona gülümsüyorum. Güzel oda dönüyor. Açık pencerelerden içeri hafif bir sonbahar esintisi giriyor ve ipeksi perdeler kabarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kulağımda bir ses duyuyorum, bir fısıltı gibi, dişi, kadifemsi, diyor ki, *Yüz, yüz, bu güzel değil mi?*

"Bu güzel değil mi Samantha?" diyor.

Çok güzel. Yanık şeker kokusunun giderek güçlenmesi dışında. Rob'a bakıyorum. Hayır. O Rob Valencia. Rob Valencia ile dans ediyorum. Hem de kanlı canlı.

Ava'yı karanlıkta, çatısında sigara içerken ya da kırmızı kadife koltuğunda kitap okurken düşünüyorum ama bu düşünce bana çok uzak geliyor. Siluet halinde. Yüzünü göremiyorum.

İşte o zaman çiğneme sesini duyuyorum. Küçük hırıltılarla noktalanan heyecanlı diş çıkarma gibi.

Gözlerimi açıyorum. Cupcake ve televizyoncu oğlunu dans ederken görüyorum. Başını onun omzuna yaslamış, gözleri kapalı, dudakları ayrık ve mutlu. Adam şeftalili spagetti askısını çiğniyor. Gözleri açık ama boş. Beni izlerken gördüğünde, kayış ağzından düşüyor. Sonra tekrar eline alıyor ve çiğnemeye başlıyor. Gözlerinde sırlı, memnun bir bakış var.

Uzaklara, Ürpertici Bebek'e doğru bakıyorum. Flörtünün de aynı şeyi yaptığını görüyorum.

Çiğnediği şeyin saçından düşen bir ip olması dışında.

Başını Beowulf'un omzuna yaslamış olan Düşes'e bakmak için döndüğümde, Beowulf'un incilerini kemirdiğini görüyorum. Düşes kayıtsız görünüyor.

Ve Vinyet. Vignette köşedeki pencere kenarında sarhoş bir müzik kutusu balerini gibi oturmuş bira içerken, oğlu da kucağında uzanmış, etekliğini çiğniyor.

Sonra onu hissettim. Bileğimdeki ağzı. Rob Valencia elimin üzerine eğilmiş, dişleri orkide dolu. Bir an için bana ayakkabı yerken yakalanmış bir köpek gibi baktı.

Sonra tekrar başlar.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama bileğimi sıkıca kavrıyor ve bir hışımla korsajı kemirmeye başlıyor.

"Tanrım, kes şunu! Ne yapıyorsun?!"

Ama çiğnemeye devam ediyor, daha sert ve daha sert. Gözleri küçük karanlık yarıklara dönüşüyor.

"DUR dedim." Yanağına bir tokat attım. İstediğimden daha sert. Ses beklediğimden daha yüksekti, keskin bir çatırtı.

Müzik durdu. Herkes dansı bıraktı ve bana baktı. Rob şok olmuş bir şekilde bana bakıyor. Eldivenli eliyle yanağına dokunuyor. Gözleri bulutlanıyor.

Burnu seğirmeye başlar. Çiğnenmiş çiçek parçalarıyla dolu ağzını açıp şöyle der-

"Bak, özür dilerim," diye araya girdim. "Öyle demek istemedim-"

"Yıpratıcı," diyor yanağını okşayarak. "Öfkeli. Kendi dışlanmışlığına yatırım yapmış. Cesur, çok cesur."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Sonra

gözleri aniden nefretle doldu.

"Bizden daha iyi olduğunu düşünüyorsun Samantha. Ama değilsin."

"Ne?"

Yüzümü ellerinin arasına alıp tıslıyor, ağzından çiçekler ve köpükler tükürüyor.

"Saçını örmeye çalıştık, örmemize izin vermedin. Seni bir şeylere davet ettik, gelmedin. Senden bento kutuları için dışarı çıkmanı istedik ve sen '*Hayır, hayır, bento kutuları için çok meşgulüm, önemliyim ve senden daha iyiyim*' dedin. Ama hatırlamıyorsun. Tek hatırladığınız Samantha Heather Mackey'nin kurban olduğu. Samantha Heather Mackey acı çekiyor. Samantha Heather Mackey'nin kalbi, sadece kendisinin hissedebileceğini düşündüğü tüm duygularla yanıyor."

Yanık şeker kokusu artık çok baskın. Mürekkep salgılayan bir mürekkep balığını düşünüyorum. Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. İşte o zaman çığlık atmaya başlıyor. Ağzını açıyor, çığlık atıyor, çığlık atıyor ve sanki gördüğü en korkunç şeymişim gibi bana bakıyor.

Sonra bütün erkekler çığlık atmaya başlar. Orada durup tavana doğru çığlık atıyorlar. Gürültü sağır edici. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Tavşanların onları *susturmaya* çalışmasını izliyorum.

Rob'u uzaklaştırırlar ve onu bir kapıya götürmeye çalışırlar, ön kapıya değil, tavan arasına açılan kapıya. Ama o gitmek için çok heyecanlıydı. Kafasını sallıyor. Avazı çıktığı kadar bağırıyor. Kulaklarım kapalı olsa da her kelimesini duyabiliyorum.

"Samantha Heather Mackey hikayelerinin harika olduğunu düşünüyor! Samantha Heather Mackey söylemiyor ama tüm dünya için fazla iyi olduğunu düşünüyor! Samantha Heather Mackey fakir gibi davranıyor ama neden o zaman bir prenses gibi davranıyor? Samantha Heather Mackey profesörüyle yattı! Ona sakso çekti! Ayrıcalıklı muamele için! Samantha Heather Mackey'in o kadar uzun olmasının imkanı yok, ayaklık giyiyor! Samantha Heather Mackey bize tepeden bakabilmek için ayaklık giyiyor! Oh, ho, ho, ho bunun her saniyesini seviyor!! Samantha Heather Mackey güneşin altında her şeye sahip olduğumuzu, altın bir yatakta uyuduğumuzu ve bu arada kendisinin toprak bir yatakta uyuduğunu düşünüyor. Hiçbir şeyi yok, hiçbir şeyi ve bunun onu derin yaptığını düşünüyor. Bu seni derin yapmaz Samantha Heather Mackey, sadece seni buruşuk yapar ve eski patates kokmanı sağlar. Samantha Heather Mackey her şeyi anladığını sanıyor ama insan kalbinin derinliklerini anlamakta başarısız oluyor. Kalbimizin derinliklerini anlayamıyor. Kalbimiz, kalbimiz, kalbimiz! *Jane Eyre'i* de okuduk, seni amcık, *Dalgalar'ı da* okuduk ve okuduğumuzda dakikalarca ağladık."

Sonra ağlamaya başlar.

Şimdi gitmeyi düşünüyorum. *Siktir git şimdi,* ama dönen, sallanan odada hareket edemediğimi fark ediyorum, Rob Valencia'nın öfkesine kapılıyorum. Tıslayan, tüküren öfkesi. Gözyaşları. Onu nazikçe susturan Tavşanların görüntüsü. Yanan keklerin korkunç boğucu kokusu. Her şey korkunç bir oyun gibi geliyor. Belki de Rob Valencia ve benim yerde seğirmemle bitecek. Neredeyse gülmek istiyorum. İçimden öksürük gibi histerik bir kahkaha çıkıyor.

İşte o zaman Rob Valencia'nın kafası patlar. Kelimenin tam anlamıyla patladı. Kan ve beyin her tarafıma, duvarlara sıçradı. Tavşanların ve onların

İnleyen çocuklar. Kafatası parçaları dolu gibi parke zemine düşüyor. Başsız, takım elbiseli bedeni önümde duruyor. Sonra yere yığılıyor.

Kendi çığlığımın yüzümü gerdiğini duyuyorum.

Ayağımın dibine bir şey düştü. Bir kulak. Rob Valencia'nın kulağı.

Yere düşüyorum. Düşüyorum, düşüyorum ve düşüyorum. Kan ve kafatası parçalanmış zemine kadar uzun bir yol var. Ve arka planda o çok tanıdık şarkı çalmaya devam ediyor, on yedi yaşındaki kalbimin çok iyi bildiği ama adını unuttuğum şarkı sonunda "Slave to Love" olarak tanıdığım şarkıya dönüşüyor.

12.

Ikendime ait olmayan bir yatakta uyandım. Gözlerimi, ünlü bir İngiliz aktris olan bir kadının, korsan gibi giyinmiş bir adama sarıldığı bir posterle açtım.

duman girdabı. Kız can havliyle adama yapışmış, başını coşkuyla geriye atmış. Posterin yanında, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte gülümseyen, kızıl saçlı bir kızın fotoğraflarıyla dolu bir mantar pano var. Taş bir kumsalda poz veriyor, bereketli bir üzüm bağının ortasında, bir dağın tepesinde duruyor, her fotoğrafta aynı mutlu, aklı başında ifade. Tanıdık, çok tanıdık geliyor ama yine de yüzünü bir isme benzetemiyorum.

Altın sarısı ve yeşil yapraklara bakan bir pencereye doğru dönüyorum. İçim açıklanamaz bir huzurla doluyor. Bir önceki gecenin olaylarını büyük, bulut gibi bir yükseklikten gözlemliyorum. Yatağın ne çok sert ne de çok yumuşak olduğunu da gözlemliyorum. Mükemmel bir yatak. Tam kıvamında. Goldilocks burada sonsuza kadar kalabilir. Mastürbasyon. Goldilocks'u Üç Ayı izlerken bu yatakta yüzsüzce mastürbasyon yaparken hayal ediyorum. Kesik gözleriyle onlara durmalarını söylemeleri için meydan okuyor. Ayılar bir şey söyleyemeyecek kadar kibarlar. Bu resme gülüyorum. Ha. Hahaha. Yorgan lüks bir deterjan kokuyor, gerçek çamlar gibi. Bir ormanda olabilirdim. Yatağım bir yosun yatağı.

"Bunny?" Dönüyorum ve yatağın kenarında oturan bir kadın görüyorum. Gülümsüyorum. "Ava," diyorum. "Oh, Ava.

Tanrı'ya şükür buradasın." "Ava kim?"

Figür gözlerimin önünde eriyip gidiyor, kafasında kedi kulakları olan yetişkin bir kadına dönüşüyor. Ruhum çığlık atıyor ve uluyarak odadan dışarı çıkıyor. Kalbim yere kayıyor ve ağlıyor. Ama ben burada, onun yatağında kalıyorum, onun küçük, serin eli yüzümü okşuyor.

"Ben Kira'yım" deyip duruyor, çünkü ben başımı sallayıp duruyorum, hayır, hayır. O Kira değil. Bu onun adı değil. Başka bir şey. Ne demiştin?

"Kira."

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, öyle olmalı, çünkü yüzüm ıslak. Dün gece, Fosco'nun bazen Mağara'nın siyah duvarlarına yansıttığı sanatsal video kolajları gibi küçük parçalar halinde kendini tekrarlıyor, yaratıcı bir epifaniye doğru bize ilham vermek için üretken olmak üzere sıralanıyor. On yedi yaşındaki aşkım Rob Valencia'nın tıslayan, tüküren kafası. Duvarlardaki kan sıçramaları. Birinin lekeli beyaz eldiveni. Bir çocuğun orkide dolu ağzı. O çiçeğin pembe, damarlı ağzı, bir öpücüğe hazırmış gibi büzülmüş. Tüm bunları pamuksu bir buluttan izliyorum. İnliyorum.

"Şşşt," diyor. Bana gülümseyen karpuzlarla desenli dev bir bardak ve Paskalya yumurtası renginde iki hap uzatıyor. "Al bunları Tavşan," dedi.

Küçük avucunun içinde tuttuğu haplara bakıyorum. Tic Tac'lara benziyorlar.

"Nedir onlar?" "Yardım
edecekler. Bize
güvenin."

Onları alıyorum. Gülümseyen karpuz bardağında ne kadar şekerli sıvı varsa onunla yıkıyorum. Limonata, fark ettim. Pembe limonata. İçerken beni izliyor.

"İyi misin Bunny?" diyor kız gibi değil, derin bir sesle. Normal bir genç kadın gibi. Bana kendiliğinden yanacakmışım gibi bakan normal, endişeli görünümlü bir kadın.

"Evet." Çam ormanımdayım. Kaçırılmış mükemmel yatağımdayım ve altın rengi buklelerim etrafımda. Pencereden tekrar altın yeşili yapraklara bakıyorum.

"Rob Valencia," dedim yapraklara. "Kafası patladı."

Bunu söylediğimde ne kadar komik olduğunu fark ediyorum. İçimden yüksek, çığlık çığlığa bir kahkaha yükseliyor. Durmak bilmiyor.

Bana sert bir tokat attı. İşte böyle, sustum. Sonra yanağımı usulca okşadı. "Gördüğünü sandığın şey buydu, tamam mı?"

Testere. Bir şeyleri kesen gümüş, dişlek bıçağı düşünüyorum. Ağaçları.

Kadınları.

Karikatür hayvanlar. Kafatası dolusu. Beyin yağmuru. Kesik, hala
tüten bir kulak. "Gördüm," dedim. "Gördüm. Gördüm, gördüm,
gördüm, gördüm, gördüm-"

Beni tekrar tokatladı, bu sefer daha sert.

"Her şey göründüğü gibi değildir, değil mi?" Kedi kulaklarına bakıyorum. Altın rengi, yalvaran gözlerine. Yumruğumdaki gülümseyen karpuzlar bana göz kırpıyor. Testerenin dişlek bıçağı gümüşi, ışıkla öpüşen sularda eriyor. Dalgalarında yüzüyorum.

"Bunny," diyor, "bence bugün bizimle öğle yemeği yemelisin. Atölyeden sonra. Müsait misin?"

Yapmam gereken bir şey düşünmeye çalışıyorum. Yalan olmayacak bir şey söyleyebilirim. Görmem gereken önemli birini. Ama şimdi onu beynimde bulamıyorum. Oradaki her şekil karanlık, ayırt edilemez. Sanki biri ışığı söndürmüş gibi. Tek gördüğüm önümdeki parlak yapraklar. "Evet, özgürüm."

"Derse geç kalacağız," diyor ayağa kalkarken. "Benimle SafeRide'a binebilirsin."

"SafeRide," tekrar ediyorum. Kampüsten eve yürürken kendimizi güvende hissetmediğimiz zamanlar için üniversitenin araba servisi. Güneşli güne bakıyorum. "Ama gündüz vakti."

Omuz silkiyor. "Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

Rob Valencia'nın kafasını düşünüyorum. Duvardaki kanı. Çığlık atıyorum ama içimden gelen tek şey yumuşak bir iç çekiş.

"Şimdi hazırlanmalısın. Senin için bir elbise hazırladım çünkü giydiğin ... her neyse, işte bu," diyerek sandalyesinin üzerine örtülmüş mavi bir püskül parçasını işaret ediyor.

Elbiseye bakıyorum. Her yerinde dondurma külahı yalayan kedi yavruları var. Yavru kediler hafif yamuk taçlar takıyorlar.

"Tamam," diyorum.

"Sana kahve de bıraktım. Bunları da taksan iyi olur," diyor ve şifonyerinden kalp şeklinde çerçeveleri olan bir güneş gözlüğü alıp yatağın üzerine atıyor. "Bu haplar seni ışığa karşı hassaslaştıracak."

Odadan çıkıp gidiyor, beni gülümseyen karpuz bardağını, kucağımdaki kalp şeklindeki lensleri tutarken bırakıyor. Komodininin üzerindeki doldurulmuş kurbağa prens bana mutlu bir dehşetle bakıyor. *Samantha, ah, Samantha, ne yapacaksın?*

–

SAFERIDE MINIBÜSÜNDE, KIRA BIR BAYANLA SOHBET EDERKEN BEN DE ONUN YANINDA OTURUYORUM.

Şoför, Elaine. Elaine biz kızların aramasına sevindiğini, bu son şiddet olaylarından sonra dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor ve Kira da "Olacağız, biliyorum, çok korkunç" diyor. Sonra konuyu hava durumuna getiriyor. "Ekim için ne kadar güzel bir gün, değil mi?" Sanki hiç kimse patlamamış gibi. Sanki oturma odasının duvarlarında kan ve kafatası izleri yokmuş gibi.

Ve en tuhafı da öyle bir şey olmaması. Az önce oturma odasına girdiğimde her şey pırıl pırıl ve düzenliydi. Ne Rob Valencia'nın ölümüne dair bir kanıt, ne de These Dreams kalıntıları vardı. Sadece raflarda düzgünce sıralanmış kitapları, duvarları içinden denizkızlarının çıktığı cam sulara bakan sıkılmış su perilerinin baskılarıyla doluydu. Tüm yüzeyler pırıl pırıl, parke zeminler tertemiz. Ve Kira kırmızı çan ceketiyle ön kapıda Mary Janed ayağını vurarak beni bekliyor. *Hadi harekete geçelim, Bunny.*

Kira'nın ceketini çekiştiriyorum ve bana dönüyor. "Ne?"

"Okuma yapmadım," diyorum ona. "Ders için." Sesim bana ürkütücü derecede yabancı geliyor, sanki bir minibüste cinayete meyilli bir delinin yanına bağlanmış başka bir kadına aitmiş gibi. Bu kadına kaçıp gitmesini söylemek istiyorum.

Minibüsün kilidini aç ve kaç. Ama o sakin. Koltuğunda oturuyor. Elleri kucağında bir çift ölü balık gibi pencereden dışarı bakıyor. Konuşurken sesinde palmiye ağaçları sallanıyor. "Okuma yapmadım," diye tekrarladığını duyuyorum.

"Bunny, okumayı kim yapıyor? Ciddiyim. Bekle, Caroline elbise krizi geçiriyor."

Mesajlaşırken ona bakıyorum. Karanlık ve sevimli elbiselerinden birini giyiyor.

Boynunda beş köşeli yıldız parlıyor. Elinde defteri ve Fosco'nun verdiği saçma kitabı tutuyor.

"Okumayı sen yaptın," diyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece bir gece canım sıkıldığı için," diyor. Onu oturma odasında, üzerinde sinsi gözlü tilki desenleri olan orman rengi bir elbise içinde hayal edebiliyorum. Caroline'ın sürekli gönderdiği mesajların yangınını söndürürken bir yandan da kitap okuyor. Her zaman, her zaman okuma yapıyor. Gerçek şu ki, Warren'a giderseniz, kişisel hayatınızda ne olursa olsun -saç sorunu, varoluşsal rahatsızlık, balta cinayeti- okumayı yaparsınız.

"Ne hakkında?" Kitabı göstererek sordum.

"Söylemesi zor. Gerçekten bir anlatı omurgası yok, biliyor musun?"

"Yine de beni arayacaktır. Beni her zaman arar," diye fısıldıyorum.

"Kimi?"

"Fosco."

Kafası karışmış

görünüyor. "Ursula."

"KareKare'yi mi kastediyorsun?" diyor. Kaplan gözleri parlıyor.

"Aman Tanrım, KareKare'yi o kadar çok seviyorum ki tüm bebeklerimi onun doğurmasını istiyorum. Muhtemelen denizkızı olurlar. Bak, eğer seni

çağırırsa

Seni destekliyorum Bunny," diyor, birbirine katlanmış ellerimi okşayarak. "Sakin ol, tamam mı?"

"K."

Pencereden dışarı bakıyorum. Yeşil yapraklar görüyorum, çocuk kanı görüyorum, yeşil yapraklar, çocuk kanı. Ava'yı. Ava'yı görüyorum. Yol kenarında bir ağacın altında durmuş, minibüsün geçişini izliyor. "Ava! Arabayı durdur!" diye bağırıyorum ama sesim fısıltı gibi çıkıyor. Kira ve şoför beni duymuyor bile. Mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

Mesaj atmadı. Ona SOS gibi tek bir soru işareti gönderdim.

–

MAĞARADA BANA KARŞI ÇOK NAZIKLER. HEPSI ETRAFIMDA ÇOK YAKIN OTURUYOR. Yakın. Meydanın diğer tarafında değil, hemen yanımdaki sandalyelerde. Bana Bunny diyorlar. Hepsinin adını unuttum ama hatırlamama yardım ediyorlar. Altın saçlı, yenilebilir görünümlü kız Caroline. Başka bir yüzyıla benzeyen, küt, damarlı, güzel olan Victoria. Ve sonra onların kraliçesi olan, kötü İzlanda kraliyet ailesini andıran ama bugün bana çok nazikçe bakan kişi Eleanor. *Doğru, Eleanor,* diyor, elimi tutuyor ve ölüme yakın bir deneyimden kurtuluyormuşum gibi sıkıyor.

Bir süre önce yazdığım, sonra da panik içinde cilaladığım bir başka alt sıralardaki öyküm hakkında son derece nazik şeyler söylüyorlar. Görünüşe göre sayfaları numaralandırmış ve hatta zımbalamışım. Şimdi hepsi düşünceli bir şekilde bu sayfalara bakıyor ve küçük takdir mırıltıları çıkarıyorlar.

"Bu harika, Samantha."

"Vay canına, sadece vay
canına." "Açıkçası, aklım
başımdan gitti." "Yani."

"Yani. ... sosyal politikaları üzerine ne kadar büyüleyici bir yorum." Seslerini bastıran bir müzik duyuyorum. Eski bir filmdeymişim gibi rüya gibi, Henry Mancini kemanlarının garip bir kabarması.

"Çok doğru."

Beni Woolf'a, Borges'e benzetiyorlar, övgüleri çantaları kadar cömert. Bu odanın dışında aralarında tanık olduğum saçmalıklar geride kaldı. Saç örgüleri. Organları parçalayan sarılmalar. Sanki onların cıvıltılarını, tavşanlıklarını hayal etmişim gibi hissediyorum.

Şimdi sıra altın saçlı kıza geldi.
Caroline. Bir kız hakkındaki hikayesi hakkında kendimi çok nazik şeyler söylerken buluyorum

Sadece kendisinin görebildiği bir sisle belli belirsiz bir aşk ilişkisi yaşıyor. "Bu harika Caroline," diyorum. İsmi ağzımda tuhaf ama bir o kadar da hoş, yeni bir şeker gibi. *Caroline, ne kadar orijinal. Ne içgörü, Caroline. Caroline, ne şiirsel bir ifade.*

"Peki okuma hakkında ne düşünüyorsun Samantha?" Fosco bana -bana öyle geliyor ki birdenbire- okumayı tartışmaya başladığımızda soruyor.

Saçlarının yanmasından memnun görünen bir kızın sanat evi fotoğrafının yer aldığı kitap kapağına bakıyorum. Göz gezdiriyorum ve noktalanmamış metin bloklarından başka bir şey bulamıyorum. Başımı kaldırıp Fosco'ya bakıyorum, okumayı benim yapmadığımın kesin bilgisiyle bana bakıyor.

Kısaca, kafasının patladığını hayal ediyorum.

"Fosco," diyorum usulca. "Aslında ben-"

Eleanor adındaki kız bana bakmadan, "Daha önce bana bu kitabın kadın arzularının karmaşık bir paradigmasına işaret ettiğini düşündüğünü söylüyordun," diye araya giriyor. "Hermeneutik çemberin etrafını dolaşan bir dil. Ve bence Samantha'nın eseri açıkça bu .....eserle konuşuyor. Ondan ilham almış olmalısın. ....."

Fosco başını sallar. "Eleanor, bu çok doğru. Samantha," diyor büyük başını bana doğru çevirerek. "Bu haftaki çalışmandan çok etkilendim. Son zamanlarda çok fazla duygusal gelişim gösteriyorsun, *bu* çok

açık." Hepsi bana başlarını sallayıp gülümsüyorlar.

Kalp şeklindeki çerçevelerimden Fosco'ya bakıyorum. Gözlüğün tonundan dolayı koyu pembe gibi görünüyor. Hepsi öyle.

"Temiz." Başımı salladım. "Çok memnun oldum." Caroline'ın dersin başında bana ikram ettiği mini keki ısırıyorum. *Akşamdan kalma olduğum için,* dedi utangaç bir tavırla, küçük, pembe ellerinin kabındaki süslü şekerlemeyi uzatarak.

13.

Her şeyi minyatür olarak alabileceğiniz sevdikleri kafedeyiz. Mini sodalar. Mini burgerler. Mini poutineler. Mini kekler. Onları burada birlikte yerken ne kadar sık hayal ettim? Mini kokteylleri tokuştururken. Benim hakkımda konuşuyorlardır belki. *Öyle olup olmadıkları kimin umurunda?* Ava öyle derdi. *Ciddiyim.*

Ezbere bildiklerini bildiğim cupcake şeklindeki menülerine bakmıyorlar. Onun yerine bana bakıyorlar. Menüyü tararken dört çift göz beni izliyor. Menüdeki her madde gözlerime koyu pembe, başsız bir beden gibi görünüyor ama uyuşturucunun yarattığı sis dağılıyor, dağılmaya başlıyor, birazdan dağılacak. Ve sorularım var. Cevap istiyorum. Sormak için ağzımı açıyorum

-

"Samantha," diyor Caroline, "seninle dün gece hakkında konuşmak istiyoruz." Üzerinde küçük Bunsen brülörleri desenli bir elbise vardı. Christopher Robin hırkası, saçları Fransız düğümü. Kendi başıma dokunuyorum, bağladığı özenli düğümlerin hâlâ orada olduğunu görüyorum. Artık onları hissetmemem ne kadar garip.

"Artık onları hissetmiyorum," diyorum usulca, elimdeki kek menüsünü sıkıca tutarak.

"Neyi hissetmek?" Victoria soruyor. "Tüylerimi," diye fısıldıyorum.

Birbirlerine bakarlar.

"Samantha, seninle dün gece olanlar hakkında konuşmak istiyoruz." "Ne oldu?" diye tekrarladım.

"Gördüğün şey hakkında."

Testere. Göz kırpan dişleriyle sallanan bıçağı bir kez daha hatırlıyorum.

"Gördüğünü sandığın şey hakkında," diyor Caroline. "Samantha," diye başladı

"Dün gece pek de umduğumuz gibi geçmedi." "Umarım bunu biliyorsundur Bunny," diyor Kira.

Menüye baktım. Mini churros. Mini tavuk ve waffle. Mini aioli ile

mini tatlı patates kızartması. "Rob Valencia patladı," diye duyuyorum kendimi.

Sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuşum gibi. Birazdan yağmur yağacak. Ho hum.

Caroline iç geçiriyor ve parlak sarı perçemini gözlerinden dışarı savuruyor. "O *patlamadı*."

Kira, "Şey, bir bakıma yaptı," diyor. "Ve yapmadı. Ne dediğimi bilmiyorum. Boş ver."

"Patlamadı," diyor Caroline. "Kesinlikle patlamadı, Bunny."

"Bu sadece gördüğünü sandığın şey," diyor Victoria.

Victoria'nın güzel kafatası yüzüne bakıyorum, teni beyaz orkideler gibi parıldıyor. Seni siken gözleri sıkılmış ama aynı zamanda eğleniyor. *Oh, Bunny*. Elinde köpüklü pembe suyla dolu bir flüt tutuyor, ben de üzerinde sürükleniyorum, ayakta kalmak için biraz çırpınıyorum. İçinde çivili kırmızı bir şey sallanıyor, pembe sulara kırmızı kan akıtıyor. Benim kalbim mi yoksa Rob Valencia'nın kalbi mi? Duvarlara sıçrayan kanı hatırlıyorum. Rob'un kafasının havaya uçtuğunu görünce Victoria'nın yüzünün nasıl da sakinleştiğini, şoktan çok sinirlendiğini. Gözlerini devirmiş bile olabilir.

"Ne gördüm ben?"

Adının Eleanor olduğunu öğrendikleri gümüş saçlı olana bakıyorlar, o da kemik gibi ellerini dokunmadığı mini galeta sepetinin üzerine örmüş oturuyor.

"Samantha," diyor hülyalı bir şekilde, "senin çalışmalarını her zaman sevdiğimi söyleyebilir miyim?"

"Öyle mi?"

Hülyalı kobalt bakışlarını üzerimde tutuyor.

"Çok fazla. Gerçek bir hayranınızım."

"Gerçekten mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Senin ... sertliğin. Senin toprak tuzun. Tüm o düşünceli, ruhun karanlık gecesi melodramı. Tek kelimeyle harika. Yani bazen sarsıcı, beni yanlış anlama. Abartılı. Kasten kışkırtıcı. Ama yetenek inkar edilemez. Ve sesiniz kolektife çok şey katıyor."

"Tabiri caizse bir sertlik," diye ekliyor Victoria.

Hepsinin bana başını sallayışına bakıyorum; saçları önümdeki güneşli gökyüzü kadar parlak.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"İşte bu yüzden son zamanlarda yazmakta zorlandığını duyduğumda çok *üzüldüm.* Tıkanmışsın."

Şimdi başka tarafa bakıyorlar. Bakışlarımdan kaçıyorlar. Güneşli gökyüzü kayboluyor ve ben yağmurda, gölgelerde yalnız kalıyorum. Aslan'ın onlara söylediğini, fısıldadığını hayal ediyorum. Çayını karıştırdığını, kaba olmayan bir şekilde "Bunda *utanılacak bir şey* yok." dediğini görüyorum. *En iyilerimizin bile başına gelir.*

"Ne? Kim söyledi sana?"

"Samantha," diyor Eleanor başını sallayarak ve elimi okşayarak, "bunu *hissedebiliyorduk.* Bu çok açık."

Başımı salladım ve salladım. "Değilim. Yazmıyordum. Her zaman yazıyorum." Ama düşüp düşen gözyaşlarım bana ihanet ediyor.

Kira bana gökkuşağı desenli bir mendil uzatıyor. Ben üflerken bekliyorlar.

"Samantha," diye devam ediyor Eleanor, "bunda utanılacak bir şey yok.

Sen bir sanatçısın.

Hepimiz öyleyiz. Arzularımız, ihtiyaçlarımız, sanatçı olarak gelişmemizi ve serpilmemizi sağlayan şey-"

"*Kadınlar* gibi."

"Kesinlikle. Karmaşık ve hassas bir şey, değil mi? Nüanslı ve muazzam."

Başımı salladım.

"İşte arzunuz," diyor Eleanor. Çantasından pembe plastik bir midilli çıkaran ve onu masanın ortasındaki yükseltilmiş kek standına yerleştiren Caroline'a bakar.

Standın ortasındaki uzun, pembe plastik gövdesine bakıyorum. Kalplerle süslenmiş. Ortada donmuş. Büyük, her zaman gülümseyen gözleri ışıltılarla dolu.

"Pinkie Pie," diye fısıldıyorum.

"Ve işte dünya," diyor Eleanor, çantasından küçük plastik bir kare kafes gibi görünen bir şey çıkaran Kira'ya bakarak.

Bir çit. Oyuncak bir çit.

Küçük çiti Pinkie Pie'ın önüne yerleştiriyor.

"Durumun ne kadar vahim olduğunu görüyor

musun?"

"Kullandığımız kelime iç

karartıcı." "Boğucu."

Pinkie Pie'a bakıyoruz. Çitlerle çevrili ve yüksek tüneğinde tek başına, kırıntı tozu dışında her şeyden arınmış. Masa çok aşağıda.

"Engellenmiş olmana şaşmamalı, Bunny."

"Samantha, bu konuyu ele alan bir proje yürütüyoruz." "Bir çeşit işbirliği."

"Oh," dedim. "Roman gibi mi? Ya da kısa bir öykü?"

Gülümsüyorlar. *Oh, Samantha. Zamanın çok gerisinde. Tarih öncesi masasında karanlıkta tek başına oturuyor. Küçük kör kalemini sıkıca tutuyor!*

"Hayır, hayır, hayır. Roman değil, Bunny." "Ki artık roman değil, biliyorsun." "Ne kadar yorgun bir form."

"Sarkık. Gevşek."

"Yaptığımız şey çok daha ..." "Yenilikçi."

"Deneysel."

"Performansa dayalı."

"Metinlerarası."

"*Çok* metinlerarası."

"Temel olarak: bir melez."

Bir melez. Akademik canavarların en belirsiz olanı. Artık ne yaptığınızı bilmediğiniz bir şeye verdiğiniz isim. "Melez. Türleri mi birleştiriyorsun?"

Yine o *tsk-tsk gülümsemesini takınırlar.* Kafalarını sallarlar.

"Samantha, *Warren'dayız*. Ülkedeki en deneysel, çığır açan yazarlık okulu. Bu *türün* çok ötesine geçiyor. Tüm tür kavramını altüst ediyor."

"Ve toplumsal cinsiyet anlatıları."

"Ve dilin ataerkilliği."

"Tüm bu yazı ortamından bahsetmiyorum bile."

"Bu temelde yazı ortamının canına okuyor Samantha. O da zaten ölü, biliyorsun değil mi?"

"Kesinlikle. Bu *bedenle* ilgili. Vücudun performansı. Beden tüm incelikli içselliğiyle performans sergiliyor."

"Vücut sikişi," diye ekliyor Victoria.

Eleanor ona karanlık bir bakış attı. Sonra cam kırılması gibi bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Gördüğüm kadarıyla benden bir cevap bekliyorlar.

"Harika. Kulağa çok hoş geliyor. Pardon, ne yapıyorsunuz? Tam olarak?"

Birbirlerine tekrar bakarlar. *Samantha. Üniversite için bir devlet okuluna gittiğini hep unutuyoruz. Ailesinde üniversiteye giden ilk kişi. Belki liseye bile? Bunu hep unutuyoruz. Sorun değil, Bunny. Hadi bunu onun için açıklayalım. Daha küçük kelimeler kullanalım.*

"Samantha, biz kadın sanatçılarız. Değil mi?"

"Doğru."

"Yani *gerçekten* başka birinin hikâyesinde yolcu olmak istiyor musunuz?" Hepsi bana bakıyor, bekliyorlar. Bu sorunun doğru bir cevabı var.

Düşün, düşün, düşün.

"Hayır mı?"

Gülümsemeler, çatık kaşlı bulutların arasından süzülen altın güneş ışığı gibi yüzlerine yayılıyor.

"Tabii ki bilmiyorsun."

"Güçlendirilmek istiyorsunuz."

"Yaratıcı ajans istiyorsunuz."

"Ajans istiyorsun, *nokta*. Kontrol."

"Sanatın üzerinde."

"Hayatın boyunca, Bunny."

"Hayatınızın *tüm* yönleri - fiziksel, duygusal, zihinsel, ruhsal ... hatta -"

"Becerilmek değil, becermek istiyorsun," diyor Victoria. "Samantha," der Eleanor, "bu mantıklı mı?"

Kira'nın pembe kalp şeklindeki gözlüklerinin ardından hepsine bakıyorum. Dünyayı her zaman böyle görüyor olmalı. Koyu pembe yüzlerine bakıyorum, aniden ciddileşiyorlar. Polisi aramalıyım. Meksika'ya kaçmalıyım.

"Kesinlikle."

"Harika. Çünkü hazır olduğunuzu düşünüyoruz." "Hazır mı?"

"Bize katılmak için." "Ne için?"

"Başka ne olacak? Atölye."

"Ama daha yeni Workshop yaptık," diyorum. Birbirlerine bakıyorlar.

"Ona göstermeliyiz," diyor içlerinden biri, sanırım Victoria, ağzı mini patates kızartmalarıyla doluyken.

"Bilemiyorum çocuklar," diyor Kira. "Zaten oldukça zor bir gün

geçirdi." Elimi okşuyor. "Değil mi Bunny?"

"Peki buna hazır mı?"

"O buna hazır," diyor Eleanor.

Telefonuma bakıyorum. Ava'dan cevap yok. Kalbimin pembe sulara daha da gömüldüğünü hissediyorum. Pus dağılmaya başlamıştı ama şimdi iyice yoğunlaştı. Gülümseyen karpuzun gözlerinin derinliklerindeyim.

"Göster bana," dedim.

14.

Kiira'nın tavan arası. Ulaşmak için dolambaçlı bir merdiveni tırmanmanız gereken bir bebek evi odası. Dik tavanı bulutlu bir gökyüzü duvar resmiyle kaplı.

Geçen yıl birlikte çizmiştik. Bulutlar bir çocuğun cennet fikri gibi girdaplı ve beyaz, gökyüzünün mavisi beş renkli gökkuşağının büyük parlak kemeriyle vurulmuş. Yüzüme geçirdikleri tavşan maskesinin göz deliklerinden gökkuşağını izliyorum. *Neden maske? diye* sordum. *Bize güvenin*, dediler. Çatı pencerelerindeki perdelerin alt kısımlarının kömürleşmiş olduğunu fark ediyorum, sanki birden fazla yangın geçirmişler gibi. Odanın köşesinde bir yangın söndürücü gördüm. Başka bir köşede de bir balta. *Balta mı? Ne-*

"Göreceksin Bunny, göreceksin," diyorlar ve beni elimden tutup köşedeki beyaz hasır sandalyeye götürüyorlar. "Şimdilik burada otur, tamam mı?"

Sayısız kokulu mumlarına rağmen, oda parmağımı koyamadığım bir şeyin kokusuyla yoğun. Bana eski kedim Lucifer'ın yaşadığım bodrumda bulduğu farelerin kafalarını ısırıp kemirgen cesetlerini günler sonra bulmam için yatağımın altına bırakmasını hatırlatan bir şey. Lucifer ben Warren'a kabul edildikten kısa bir süre sonra öldü. Ava, bunun *tam bir kehanet olduğunu* söyledi.

Ava. Ben-

"Şimdilik sakinleşmelisin, Bunny. Al bakalım. Bu, çıldırırsan diye," diyor Caroline, yanıma bir kova koyarak. "Yani, gördüklerin ve hayat tecrüben göz önüne alındığında korkacağından şüpheliyim."

Hayat tecrübem mi?

"Samantha korkmaz," diyor Eleanor. "O bu işlerden anlıyor."

Bana gülümsüyor. Blok. Kasap bloğu. Bir trol emojisi tarafından bilenen bir bıçak.

Tavşan göz deliklerinden onun odanın ortasında bir şeyler düzenlediğini izliyorum. Fosco tarzı bir sergi. Büyük bir kitap açık ve ortası koyu kırmızı ojeye benzeyen bir şeyle kanlanmış. Ortada oyuncak bir gelin yatıyor.

Oje kanının ortasında. Yanında kırmızı kadife bir kumaşla örtülü büyük bir kutu var.

"Bu da ne?"

"Göreceksin. Sadece korkma, Bunny."

"Çıldırabilir."

"Hâlâ korkuyorum."

"Sadece çocuğu, yani melezi korkutmayın." "Ne

çocuğu?" Ben soruyorum.

"Odaya girdiğinde misafirperver ol, tamam mı?" Caroline diyor ki. "Merhaba deyin. *Gülümseyin*. Gülümsemek önemlidir."

Çok parlak ve kalın dudaklarına bakıyorum. Sesinde tehlikeli bir yolda savrulan bir araba gibi titrek bir kalite var.

Başımı salladım. "Merhaba. Gülümsüyorum."

"Güzel." Bana biraz daha Tic Tac uzattı.

Bunlar neydi?

"Sadece biraz rahatlamak için bir şey."

"Ve gerçekten de gerginliğini azaltacak bir şey kullanabilirsin, değil mi?"

"Hepimiz

yapabiliriz."

"Hepimiz

yaparız."

Bir uçurum hayal ediyorum. Ellerim kavrıyor. Avucumdaki küçük mavi haplara bakıyorum.

"Güven, Bunny, hatırladın mı?"

Evet, hatırlıyorum. Tabii ki hatırlıyorum. *Güven.*

Yutkunuyorum. Ellerim uçurumu kavrıyor. *Güveniyorum.* Düşmeyeceğim, süzüleceğim. Kabarık bulutlar ve gökkuşaklarıyla dolu yüksek mavi gökyüzüne. Yukarı, yukarı, pembe sisin ve gülen ışığın içine.

Bu arada, aşağıda bir tür partiye hazırlanıyor gibi görünüyorlar. Eleanor kanlı oyuncak-gelin enstalasyonu üzerinde çalışıyor.
Victoria bir ses sisteminin üzerine çömelmiş. Kira küçük siyah bir taşla baltayı bileylerken, yerde oturmuş kırmızı kadife kutuyla usulca konuşan Caroline'a ters ters bakıyor.

Kira baltasına fısıldayarak, "Bazen neden sürekli benim evimde Çalıştay yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diyor.

"Bunny," diyor Caroline, kollarını kutuya dolamış, "bize bunu tekrar mı yaşatacaksın? Daha önce de söyledik. Bir, teyzen

bir itfaiyeci. İki, senin tavan aran var. Ayrıca bu dairede benimkinde olmayan bir enerji var. Çünkü eski."

"Keşke *benimki de* bu enerjiye sahip olsaydı," diyor Eleanor. Kira'nın omzunu okşuyor, beyaz dantel çan kolunu bir ak balıkçıl kanadı gibi açıyor. Mavi odanın etrafına bakıyor, her şey çok güzelmiş gibi gülümsüyor.

"Elbiseyi koridora sen mi koydun Bunny?" Eleanor soruyor. Sesi beynimde tuhaf bir yankı yapıyor. *Koridor-yol-yol. Bunny-ny-ny.*

"Hayır," diyor Kira, başını yavaşça binlerce kez sallayarak. "Yapmam mı gerekiyordu?"

"Şey. En son çıplak çıktığında Caroline'i korkutmuştu, hatırladın mı?"

Kim çıplak çıktı?

Caroline, "Sorun çıplak olması değil, sümüksü olmasıydı," diyor. "O sızıntıydı."

Victoria, en şehvetli brokarlardan yapılmış bir şezlonga uzandığı köşesinden, "Sızıntı çok sıcak," diyor. "Ben daha fazla sızıntı diyorum."

Caroline uzandı ve narin, kumral buklelerini damarlı alnından, baygın gözlerinden şefkatle fırçaladı. "İğrençsin, Bunny."

Eleanor dantelli kolunu Caroline'ın omzuna koyuyor ve Caroline yanağını ona yaslayıp Eleanor'ın ön kolu Xanadu'ymuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Seni seviyorum," diyor.

"*Seni* seviyorum," diyor Eleanor.

On yıl boyunca birbirlerine sarılmalarını izledim.

Kira da ne yapacağını bilemez bir halde izliyor. "Keşke biri bana bunun benim işim olacağını daha önce söyleseydi, hepsi bu."

"O kadar da *zor* değil Bunny," diyor Caroline, başı hâlâ Eleanor'un omzundayken. "Koridora birkaç giysi koyarsın, o kadar."

"Mesele bu değil, mesele neden yer *ve* kıyafet sağlamak zorunda olduğum? Bunun neden benim işim olması gerektiğini anlamıyorum." Kimse yanıt vermeyince ekliyor: "Ayrıca, belki bu sefer takım elbiseyle gelir. Bu işte gittikçe daha iyi oluyoruz."

Daha iyi mi? Neyde daha iyi?

"Çıplak çıkmaları *hoşuma gidiyor,*" diyor Victoria, şimdi yerden yükselmiş gibi görünen şezlongundan.

"Onlar kim?" Köşeden kendi kendime
söylendiğimi duyuyorum. Beni görmezden
geliyorlar.

"Peki ya film? Müzik?" Caroline soruyor.

Victoria bir uzaktan kumandayı silah gibi tutar. Köşedeki televizyon açılır ve siyah-beyaz bir film oynamaya başlar. Bir adam ve bir kadın, kol kola, bir çeşmenin etrafında gülümseyerek daireler çiziyorlar. Tekrar tıklıyor ve göremediğim hoparlörler birden "La Vie en Rose" ile odayı dolduruyor.

Şimdi kutunun etrafında, kanlı defterindeki gelinin yanında toplanıyorlar. Caroline kumaşı kaldırıyor ve ortaya burnunu seğirten ve kulaklarını sevimli bir şekilde sallayan bir tavşan çıkıyor. İçimden küçük bir kız sesi fısıldıyor. *Bunny wunny, gördün mü?! Aww.*

"Awww, o çok sevimli," diyor Kira. "Şu küçük pembe burnuna bak!"

"Yapma!" Caroline diyor ki. "Unutma, tavşanın ne kadar sevimli olduğu hakkında konuşmamamız gerekiyor."

Kira ağlayacak gibi görünüyor ama sadece dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum.

Caroline, "Oldukça sevimli," diyor.

Evet.

"Çok tatlı."

Evet.

"Kulaklarına bak."

"Gözlerine bakın. Çok heyecanlı görünüyor. Sanki biliyor gibi."

Neyi biliyor?

"En azından hoşça kal diyemez miyiz?"

Güle güle mi? Neden elveda?

"Güle güle, tavşancık."

Hepsi üzgün bir şekilde el sallıyor. *Neden tekrar el salladığımızı* anlamasam da ben de el sallıyorum.

"Tamam," diyor Kira, "başlayalım mı?"

Önlüklerini giyerler, bağlarlar, sanki pasta pişireceklermiş gibi. *Oh! Ben de pişirebilir miyim?*

"Al Bunny, bunu giysen iyi olur," diyor Kira, üzerinde Mutfağımda Şirretlik Yapmak Yok yazan bir önlük uzatarak.

Yaşasın! Yaşasın! Bekle. Yine ne yapıyoruz?

"Pasta mı yapıyoruz?" Ben soruyorum.

Caroline parmağını dudaklarına götürür. "Şşş. Bu noktada konuşmak yok," diyor.

"Onu Atölye'ye almak istediğimizden *emin* miyiz?" Victoria bana donuk donuk bakıyor.

Bu adaletsizliğe karşı söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama ağzım cevap vermek için hareket ettiğinde, ağzımdan çıkan tek şey mutlu bir salya oluyor.

"Bunny," diyor Eleanor. "Unutma ..." Bana bakıyor, sonra ellerini Victoria'nın kulağına götürüyor ve fısıldıyor. Fısıltıdan çıkarabildiğim tek şey tekrar tekrar "o". *Kız kız kız kız.* Ağaçların arasından esen kötü bir rüzgâr gibi.

Victoria bana bakıyor ve yarı gülümsüyor. "Peki," dedi. "O kalabilir."

Yaşasın! Yay, yay, yay, yay, yay. "Ne için kalayım?"

Bana cevap vermiyorlar. Onun yerine, tıpkı benim yüzüme taktıkları gibi tavşan kafası maskeleri taktılar. Kulakları, bıyıkları var. Gözlerinin dışarı baktığı yarık göz delikleri.

"Bugün nasıl bir çocuk arıyoruz?" diye soruyor Tavşan suratlardan biri, mutlu dudaklarını kıpırdatmadan.

"Çocuk mu?" diye haykırır başka bir Tavşan. "Bunny, bu konuşmayı yapmıştık. Onlara *erkek çocuk* gibi ikili etiketlerle hitap etmiyoruz." Kelimeyi söylerken gülümseyen tavşan maskesinin arkasından iğrenmiş bir yüz ifadesi takındığını söyleyebilirim. *Erkek çocuk.* Aptal bir oyuncak ya da ince bir çorba.

"Özür dilerim. Onlara ne dememiz gerekiyordu?" Bunny merakla Bunny'ye bakıyor. Gözleri geniş, açık ve masum, sahte parıltılı kirpiklerle çevrili.

"Onlar ne *değil ki*? Metinlerarası alanlar. Meyveler.

Melezler." "Onlara Taslaklar dediğimizi sanıyordum."

"Acele edebilir miyiz lütfen? Sıkıldım."

Birbirlerine yaklaşmalarını, daha sıkı bir halka oluşturmalarını izliyorum. El ele tutuşmalarını izliyorum. Sıcak bir özlem dalgası içimde kırmızı bir dalga gibi yükseliyor. *Bekle. Ben de çemberin içindeyim. Ben, ben.* Köşede kendi ellerimi tutuyorum ve kendimi bir çember haline getirmeye çalışıyorum.

"Bunny, orada hareket etmeyi kes."

Gökkuşağı kadar sessizim. Ağaçlar gibi hareketsizim. Çok güzel gözlerini kapatmalarını izliyorum. Ben de benimkileri kapatıyorum ama bir şekilde hala görebiliyorum. Oda ürkütücü ve ciddi, benim gökkuşağı sessizliğimden bile daha sessiz.

Anlaşılmayan bazı kelimeler söylemeye başladılar. İçimdeki midillinin toynaklarını çırpıp dans etmesini sağlıyor.

Camların kırılacağını, tavan vantilatörünün kafalarına düşeceğini düşünüyorum ama uzun süre hiçbir şey olmuyor. Film oynuyor. Edith şarkı söylüyor. Oyuncak gelin sahte kitap kanı havuzunda yatıyor.

Odanın ortasında kulaklarını seğirten tavşana bakıyorlar.

İçlerinden biri, tavşan allık sürmüş gibi dolgun pembe yanakları olan ucuz tavşan maskesinin arkasından öksürüyor. Bir diğeri iç çekiyor. Ezik. Ezik hissettirmeye başladı. En iyi arkadaşım Alice'le birlikte kendi yaptığımız ruh çağırma tahtasının etrafında oturup açıölçerimi plançete olarak kullandığımız zamanki gibi. Annem kapıyı çalana kadar saatlerce oturmuştuk. Vazgeçin *kızlar,* dedi.

Sonra ışık söner. Bir rüzgar çıkar. Perdeler alev alır. Tavşan patlar.

–

KIRA YÜZÜME TOKAT ATANA KADAR ÇIĞLIK ATTIĞIMI FARK ETMIYORUM. BU BENI
Sessiz, ama ağzımın hala kocaman bir O şeklinde açıldığını hissedebiliyorum. Ve kucağımda kanla kaplı bir şey şiddetle sallanıyor. Ellerim. Ellerim de kanla kaplı. Sadece kan değil. Parça parça. Islak, titrek ve kıyafetlerime, tenime yapışıyor. Kaçmak, çığlık atmak istiyorum ama sadece orada oturabiliyorum. Ağzım açık ve gülümsemeye çalışıyorum.

Tavşan kızlar da kana ve parçalara bulandı. Parlayan saçlarından parlayan ayakkabılarına kadar. Ama çığlık atmıyorlar, hareket bile etmiyorlar. Bir şey bekliyorlarmış gibi sessizler. İçlerinden biri saatine bakıyor.

Kapı çalındı. *Uh-oh! Kim olabilir bu?* Göz
deliklerinden birbirlerine bakarlar. "Kira," diyor
Caroline.

"Ne?! Ama geçen sefer ben almıştım," diyor Kira.

Kimse bir şey söylemiyor. Dudaklarımı sıkı sıkı kapalı tutuyorum.

"Neden her zaman almak zorunda olduğumu anlamıyorum," diyor Kira. "Takım elbise gibi. Anlamıyorum."

Hepsi onay, destek, karar için Eleanor'a bakıyor ama beyaz tavşan maskesinin göz deliklerinden, sanki Zen'deymiş gibi gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyorum. Victoria maskesini yüzünden kaldırdı.
Sıra dışı bir şey olmamış gibi, tavşan bağırsaklarıyla kaplı değilmiş gibi sakızını çiğniyor.

"Tamam. Ben bakarım," diyor Caroline ve ayağa kalkıyor. Tavşan maskesini ve önlüğünü çıkarır. Elbisesini düzeltiyor. Kan lekeli aynaya bakıyor ve inanılmaz derecede parlak saçlarını savuruyor, böylece tüm teller gülen ışık gibi sallanıp dans ediyor. *O tam* bir *sihir*, diyor içimdeki zıplayan pembe midilli. *Öyle değil mi Samantha? Evet, diye* fısıldıyorum, Tic Tac'ların beni taşıdığı gökkuşağı gökyüzünde yüksekleri, yüksekleri izlediğim yerden.

Kenarsız ve havada süzülüyor ve köşedeki baltaya uzanan Kira'ya bakıyor. Ona bakmıyor. Gözlerini kapıdan ayırmadan bir elini hafifçe üzerine koyuyor.

"Bundan sonra Pinkberry'ye gitmeliyiz," diyor kapıya doğru.

Victoria ve Eleanor yavaşça başlarını sallıyorlar. Ben de başımı sallıyorum. *Oh, evet. Pinkberry, çok güzel.*

Sonra Caroline içeri giriyor, güzel bir adamı şempanze gibi elinden tutup götürüyor. O da biraz şempanze gibi yürüyor, gülümseyerek gözlemliyorum, Tic Tac bulutlarının arasından. Kambur. Kolları gövdesinden biraz daha uzun. Ama güzel, şimdiki yüzünde eğreti bir yay gibi duran ciddi bir harelip dışında. Koyu mavi bir takım elbise ve gözleriyle aynı tonda soluk mavi bir gömlek giyiyor. Ellerindeki siyah deri eldivenleri fark ettim.

Ağzımdan soluk soluğa bir ses çıkıyor. *Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman Tanrım, a-*

"Millet," diye anons ediyor Cupcake, "bu Odysseus."

"Merhaba," diye mırıldanıyor diğerleri. Kendi ağzımın da hareket ettiğini hissediyorum, tam olarak onların parlak ağızlarıyla senkronize bir şekilde.

"Odysseus az önce bana Fellini filmlerinden ve Proust romanlarından ne kadar hoşlandığını anlatıyordu. Ayrıca Barthes'ın *Erotisme'ini de çok* iyi bilir ve Fransızca onun ana dilidir," diyor Caroline, kukla ipi gibi büyük elini çekiştirerek. *"N'est-ce pas?"*

Geniş, mavi, anlamayan gözleriyle önce ona, sonra da bize bakıyor. Beceriksiz ağzını açtı. Sonra korkunç bir çığlık attı.

Kulaklarını kapatıyorlar. Ben de kulaklarımı kapatmak istiyorum ama ellerimi bulamadığım için öylece oturuyorum.

"Kira," diyor Caroline ellerini kulaklarının üzerine kapatarak.

Kira onu görmezden geliyor. Kollarını kavuşturmuş oturuyor, baltası yanında yerde. Dosdoğru karşıya bakıyor.

"KIRA," diye bağırır Caroline. "*Haydi*."

Kira, "Bir kereliğine de olsa bir başkasının elini taşın altına koyması gerektiğini düşünüyorum," diyor.

"İYİ," der Victoria ve yerden baltayı kapar.

Victoria, Odysseus'un ölümcül çığlığı üzerine yatıştırıcı bir sesle, "Benimle gel," der. *"Ici, ici, dans la salle de bain."* Elinden tutar ve onu küçük banyoya sürükler. Odysseus onu takip ediyor, hâlâ avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Kapalı kapının arkasından daha fazla çığlık duyuyoruz.

Merak etme Bunny, diyorlar bana, çok kolay buldukları ellerimi okşayarak. *İlk Taslaklar. Sürecin bir parçası. Bazen sevgililerini öldürmek zorunda kalırsın, biliyor musun? Aslında biz onlara bazen böyle deriz. Canlarım.*

Öldürmek mi?

Victoria tek başına çıktı. Kapıyı arkasından hızla kapatıyor, böylece göz deliklerimden ne banyoyu ne de içerideki çocuğu görebiliyorum. Sadece Victoria. Taze kanla kaplıydı. İki eliyle ağzını kapatıyordu.

"Sanırım sıçıp batırdım," diyor.

"Ne demek *sıçtım batırdım*?" Kira sorar.

Bir yaratık banyodan uluyarak çıkıyor. Bir hayvan adam. Kürklü derili. Sarkık kulaklı. Hâlâ lacivert takım elbisesini giyiyor. Kürklü omzunun derinliklerine saplanmış bir balta var, yarılan etten korkunç bir şekilde kan fışkırıyor. Çığlık çığlığa altında oturduğum gökkuşağının yanından koşarak geçmesini izliyorum. Yine de ağzımdan çıkan tek şey kahkaha.
Gülen bir dere gibi kahkahalar, güneşte parıldayan sularım.

"Kovayı kullan, Bunny!"

Kova ağzımın üzerinden Caroline'ın, çığlık atan yaralı tavşan çocuk etraflarında çılgınca koştururken iç çekip gözlerini deviren Kira'ya durmadan, öfkeyle başını salladığını görüyorum. Kira yavaşça ayağa kalkıyor, duvara doğru yürüyor. Çekmeceli sandığın arkasından bir balta daha çıkarır. Şimdi yerde ağlayan bir yığın halinde yığılmış olan tavşan çocuğa doğru yavaşça yürür. Baltayı başının üzerine kaldırır.

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır-

Kafatasımı zonklatan bir çatlama sesi. Sonra ağır bir gümbürtü. Sürükleme. Korkunç, yavaş bir sürüklenme. Bir kapı kapanıyor.

Gözlerimi açtığımda Kira kapalı banyo kapısına yaslanmış, baltayı minik eliyle gevşekçe kavrıyor. Kitapta oturan oyuncak gelin gibi parlayan kanla kaplı. Onu hiç görmediğim kadar küçük görünüyor. Solgun bebek yüzü ciddi.

"Çocuklar, bunu yapmaya devam edemem. Kabuslar görmeye başlayacağım, cidden."

Caroline başını sallar, o biraz ağlarken ona sarılır.

"Bu senin yeteneğin, Bunny. Sen harika bir şekilde cesursun.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Bunny."

Tavşan bağırsaklarına bulanmış halde birbirlerine sarılışlarını izliyorum. Pembe vücutları benim tavşan gözlerimle çerçeveleniyor. Bence çok tatlı. Onlar iyi insanlar.

Sonunda Eleanor kendini toplantıdan dışarı

atar. "Tamam," diyor. "Düşünceler? Yanıtlar?"

"Sanırım bir dahaki sefere daha gerçekçi olmaya çalışacağız. Fransız olayına inanmadım. Belki de hızlı bir çözümdür. Bir eşarp gibi basit bir şey ekleme meselesi."

"Daha fazla karmaşıklık görmek isterdim - daha fazla Hamlet-vari düşünceli. Ama aynı zamanda daha fazla ukalalık. Ama aynı zamanda daha fazla gurur?"

"Daha fazla hayvan manyetizması görmek isterdim."

"Hayvan manyetizması mı? Ama biz Fransızcayı tercih ediyorduk. Burada da gerçeğe yakınlığı düşünmek zorundayız."

"İçtenlik açısından, yüksekliğe gerçekten bağlanamıyorum. Gerçekçi olmak istediğimizi anlıyorum ama yine de bunu biraz daha zorlayabileceğimizi düşünüyorum. Birkaç santim bile yardımcı olabilir."

"Lafı açılmışken, siki bu sefer işe yarasa iyi olur. Tek söylediğim bu."

Sessizlik.

"Samantha'yı da bu konuşmaya dahil etmeliyiz. Nasıl olsa o da burada."

Hepsi dönüp bana baktı.

"Samantha, bir fikrin var mı?"

Şimdi sözlerimi beklerken cesaret verici bir şekilde gülümsüyorlar. Sanki istedikleri kelimeler bende varmış gibi. Beni istiyorlar. Kanlı yüzleri bana o kadar nazik, o kadar açık bakıyor ki, bunun bir dostluk anı olduğunu biliyorum. Tek yapmam gereken sözlerimi söylemek. Hangi kelimeleri? *Kelimeleri biliyorsun Samantha* ve gözleri, tüneğindeki Pinkie Pie'ın gülümseyen gözleri gibi parlıyor ve parlıyor bana. O kadar çok parıltı var ki kör oldum.

"Eşarplar. Eşarplara bayılırım," diyorum onlara.

—

ÜÇ TAVŞAN PATLAMASINDAN SONRA BALTA GITTIKÇE DAHA KANLI BIR HAL ALIYOR, Hava ölü tavşan ve çocuk kokusuyla yoğunlaşıyor, Odysseus IV karşımızda. Kumlu bir sarışın. Yaralı. Hafif harelip.

"Bonjour," diyoruz. "Merhaba."

Odysseus IV her birimizin gözlerinin içine derin derin bakıyor. Bükülmüş dudaklarıyla bize gülümsüyor.

"Bana her şeyi anlat," diyor.

Ve birden, gıda boyası mavisi gözlerinde kayboldum. Kanım parıldıyor. Kalbim mutluluk içinde. Eskiden nefret ettiğim ama sevdiğim bir şarkı ruhumu sarıyor. Gündüz düşleri kılığına girmiş kabuslar hakkında, ruhunu bir öpücük için takas etmek hakkında bir şarkı. *Bu şarkıyı değil, asla bu şarkıyı* düşünmüyorum, ama ruhum çoktan şarkıya eşlik ediyor, bir okyanus dalgası gibi dalgalarına biniyor, parıldıyor.

Kira sırtımı sıvazlıyor, kanlı baltanın sapı hâlâ küçük yumruğunda.

"Atölyeye hoş geldin, Bunny."

İkinci Bölüm

15.

W Kiraz çiçeği ağaçlarının arasında, kadifemsi yeşilin üzerinde kucaklaşıyoruz.

Kollarımızı birleştiriyoruz. Birbirimizin bedenlerini daha iyi hissedebilmek için gözlerimizi kapatıyoruz. Sıcak, küçük bir sevgi ve anlayış çemberi oluşturuyoruz. Yüzlerimizi yüzlerimize, yanaklarımızı yanaklarımıza bastırıyoruz, kirpiklerimiz küçük sinekkuşu kanatları gibi, Tavşan burnu seğirmeleri gibi tenlerimizi gıdıklıyor.

Oh, Bunny, seni
seviyorum. Seni
seviyorum, Bunny.

Ne zamandır burada böyle sarıldığımızı söyleyemeyiz. Çünkü günün o saatinde nefes aldığımız için birbirimize teşekkür ediyoruz. Atölye sonrası sarılma zamanı. Tüm acılarımızı dindirecek bir sarılma. Hikayenizi, yani ruhunuzu bir sınıf ortamında paylaşmanın getirdiği. Gerçi bugün buna gerçekten ihtiyacımız yok. Bugün Mağara'da çok parlaktık. Çok parlak, parlayan ışıklardık. Woolf'un kızları gibiydik, bizi görmeliydiniz. Hatta dersin yarısında yıldızlarımızın parlaklığından gözlerimizi korumak için güneş gözlüğü takmak zorunda kaldık. Birbirimize, Bunny, *sen çok parlaksın, beklerken çok ünlüsün, şimdi imzanı alabilir miyiz lütfen?*

Yine de KareKare hikayelerimiz hakkında hoş olmayan şeyler söyledi.

Çok güzel olduğumuzu söyledi. Daha sert, daha ham olmalıyız. Özenle seçilmiş yazı tiplerinde dört çift aralıklı sayfa şeklinde kalbimizin kanına baktı ve dedi ki: *Nerede? Kalp nerede? Sıcaklık nerede?*

Ayrıca, *çamura* daha fazla *inmemiz* gerekiyor. Başımızı salladık. Rengarenk kalemlerimizle Moleskin'lerimize, Clairefontain'lerimize, Rhodia'larımıza notlar aldık. Düşünceli görünüyormuş gibi yaptık, gözlerimizi kıstık. Bu arada düşünüyorduk: *Bu pislik ne demek?* Bir kabus tanrısı tarafından yönetilen korkunç bir bataklık hayal ettik. *KareKare bir kâbus tanrısı mı?*

Gül yaprakları üzerine yazma isteğimiz konusunda o da tam olarak ikna olmamıştı.

–

ŞAIRLER, YANI SÜRÜNGEN İNSANLAR YEŞIL ALANDA KUCAKLAŞARAK YANIMIZDAN GEÇIYORLAR.

Profesörleri, KareKare'nin kocası, bizimle seks yapmayı çok isteyen ve bunu pek çok ipeksi, sözsüz yolla belli eden Silky ile kendi Atölyelerinden çıkıyorlar. Şairler sokağın karşısındaki bayat fıçı ve sahte peynir kokan bodrum katındaki bara bira içmeye gidiyorlar. Geçerken bize yargılayıcı gözlerle bakıyorlar, sahte fakir kıyafetleri içinde asilce homurdanıyorlar. Bizim aptal kızlar olduğumuzu düşünüyorlar. Birbirimize o kadar çok sarılıyoruz ki. Bazen onların dandik partilerinde, dandik ateşlerinin ışığında, onlar sadece beyazları görünene kadar gözlerini yuvarlarken ve yuvarlarken birbirimizi tımar etme şeklimiz. Genişleme hakkında konuşmak istemeyişimiz. Fakirmiş gibi davranmak istemeyişimiz, üzgünüm (yani, çoğumuz). Yoksa kucaklaşarak oluşturduğumuz inanılmaz empatik kovan zihnimiz mi, böylece ortak, her şeyi gören bir üçüncü göz gibi olan daha büyük, kozmik bir kalp beynine bağlanan her dokunaçta bir beyin ve kalbe sahip hayvanlardan biri mi oluyoruz? Kim bilir? Kimin umurunda? Siktirin gidin, şairler. Söz sanatınızla çok zeki, çok havalı olduğunuzu sanıyorsunuz. Hiçbir fikriniz yok. Melez alanlar yaratabilir misiniz? Bedeni canlandırabilir ve bedenin *gerçek anlamda* performans göstermesini sağlayabilir misiniz? Bir Viking masözü yapabilir misiniz? TB öncesi bir Keats? Konuşan bir Tim Riggins?

Sekiz gözünüzün birleşik gücüyle bir tavşanı patlatabilir misiniz?

On, Bunny. Senin gözlerin de.

Bu arada tavşanın patladığını görmek çok şaşırtıcı. Artık neredeyse iğrenmiyoruz bile. Şimdi bağırsaklar hala saçlarımızdayken bir sigara yakıyoruz ve Bunny'nin kanlı omzuna yaslanıp kapının çalmasını bekliyoruz. *Tak tak* sesini duyduğumuzda çok şaşırıyoruz. Eskiden bir tavşanın olduğu yerde etten bir çocuğun bize gülümsediğini görmek çok şaşırtıcı. *Merhaba Samantha,* diyecek. *Bana her şeyi anlat.*

Erkek *değil, Bunny, unutma. Bir melez. Ya da bir Darling. Ya da bir taslak. Sana söyleyip duruyoruz.*

Kendimizi biraz Tanrı gibi hissetmemizi sağlıyor. Hayır, o kadar uzağa gidemeyiz. Aslında şu anda Tanrı'dan biraz korkuyoruz, eğer oradaysa.

O, Bunny. Eğer oradaysa.

Ya da O. Biz onu daha çok bir enerji olarak
düşünmeyi seviyoruz. Merak etmeyin, O da
bunu onaylayacaktır.

Yani onaylayın. Bizi.

Çünkü az önce ne yaptığımıza bir bak. Baksana şuna.

Hepsi aynı görünse ne olur? Cape Cod'un çocuk hali gibi. Bazen klasik film yıldızları ya da geçmiş yılların masal prensleri gibi.

Hepsi aynı şeyleri söylese ne olur? *Bana her şeyi anlat. Güzelliğin çığlık gibi, Proust gibi, ses bandıyla tamamlanmış bir Fransız filmi gibi. Sen Woolf'un kızısın.*

Peki ya anatomik olarak bazı şeyler eksikse? Temel şeyler. Eller, cinsel organlar gibi. Bükülmemiş bir ağız. Muhtemelen bir ruh. Yine de, bu iyi bir başlangıç. Daha iyi olacağız.

Bu arada, bakın. Elinde bizim için bir orkide tutuyor, eğer hemen ondan alırsak, önce yemeyecek. Saçımızı tarıyor. Bunu o kadar şefkatle yapıyor ki, fırçanın sapını kafa derimize vurmak gibi bir niyeti yok. Tırnaklarımıza garip çiçekler ve baloncuk kuşlar çiziyor. Brontë'lerin kara kırları gibi çok güzel ve vahşi olduğumuzu söylüyor, yeteneklerimizin Kuzey Denizi kadar derin olduğunu söylüyor. "*Elbiseni sev"* diyor. "*Pinkberry, biraz ister misin*?" diyor. Mutfakta Light and Sunnies ya da Lady Grey çayı yapmamıza yardım ediyor ve yardımdan çok sorun çıkarıyorsa ne olmuş yani? "*Bizi becerir misin?"* dediğimizde ağlıyorsa ne olmuş? "*Bana kendinden bahset*" dediğimizde patlıyorsa ne olmuş?

Vaat ettiği şey inanılmaz. En ufak bir şekilde bile sıkılmadık. Aklımız başımızdan gitti.

"Hey, Samantha," diye sesleniyor saçları çorba kasesi gibi kesilmiş bir çocuk, el sallayarak. "Nasılsın? Hâlâ tavşanlarla mı konuşuyorsun? Hey, iyi misin?"

İnanılmaz. Hepimiz harikayız.

Sürüngen İnsanlar bir kötü niyet bulutu gibi yanımızdan geçip gidene kadar, kalplerimiz yeniden hafifleyene, neşeyle göğsümüzden fırlayacakmış gibi hissedene kadar, Glitter Viggo'yu yaptığımızda ya da tek boynuzlu atları düşündüğümüzde hissettiğimiz gibi, içimizden biri *Mini'ye gidebilir miyiz lütfen diyene kadar* sarılmaya devam ediyoruz.

–

MINI'YE GIDIYORUZ VE MENÜDEKI HER ŞEYI SIPARIŞ EDIYORUZ. MINI PATATES KIZARTMASI, MINI

sallar, mini kanatlar, bu süper küçük kuşların kanatları. Arkadaki çocuğun onları minik bedenlerinden çıkardığını biliyoruz. Bizimkilerden biri baltadan kurtuldu. Bize bunu anlatırken bile irkilmiyor.

Ama biz yine de *ıyy, ıyy, ıyy, kes şunu!* Adını unuttuk. Belki Hotspur ya da Rimbaud VI ya da Jorg muydu?

Çeşitli nedenlerden dolayı bizim için işe yaramayanları bırakıyoruz. Bunny, bunun onlar için en iyisi olduğunu söylüyor. Isıranlar, çığlık atanlar genellikle baltayı yiyor. Bunny önlüğünü giyemeyecek kadar yorgun olmadığı sürece. O zaman Bunny uzun bir yolculuğa çıkmak isteyene kadar bir süre bodrumda kalıyorlar. İşte o zaman onları çok karanlık bir saatte arka kapıdan çıkarırız. Onları batı yakasındaki bir tarlaya ya da depo alanına götürüp bırakıyoruz. Bunny onları özgür bıraktığımızı söylüyor.

Onları genellikle Bunny alır, çünkü SUV ve en güçlü duygusal yapı ondadır. Bir keresinde onunla gitmiştik. *Bana eşlik et, Bunny!* Bunny dedi ki. *Ve bundan sonra arabaya servis patates kızartması alabiliriz.*

Tamam, Bunny, dedik.

Ama pek hoş bir sürüş değildi. Mızmızlanan çocuklar -mızmızlanan *Melezler,* Bunny- bagajda karmakarışık kelimelerle mızmızlanıyordu. *Seni avlayacağım! Her şeyi anlat bana! Virginia Woolf senin kızın değil! Seni incelikli bir labirente mahkum ediyorum.*

Bunny melek gibi arp müziğini açarak onları bastırmaya çalıştı ama yine de onları duyabiliyorduk. *Neden onları bu kadar uzağa götürmek* zorundayız*?* diye sorduk.

Bunny, sana söylemiştik. Yoksa geri gelirler.

Bu gerçekten etik mi, Bunny? Onları şehrin diğer tarafına götürüp orada bırakmak? Eğer tehlikelilerse? Gidecek yerleri yoksa?

Etik mi? Bunny bu kelimeyi hiç duymamış gibi tekrarladı, oysa duymuş olduğu çok açıktı, o çok ama çok zeki. Beş yaşından beri dünyanın en iyi okullarına gidiyor. Obua çalabiliyor, çit yapabiliyor ve üç ölü dil konuşabiliyor. *Etik,* dedi Bunny, sanki bu kelimeyi biz uydurmuşuz gibi. Sanki bizim için sevgiyle ördüğü kendi saçlarımızdan yapmaya çalıştığımız aptalca bir canavardı.

Ön cama baktı. Uh-oh. Onu üzdük. *Üzülme, Bunny!*

Bunu sanatın hayatla buluşması olarak düşünüyoruz Bunny. Dünyaya sanat katıyoruz.

Yaşayan interaktif bir enstalasyon gibi. Anlıyor musun? Ama onları öldürmeyi tercih ediyorsan, hiç durma Bunny.

Hayır. Sorun değil. Henüz bir balta sallayamayız, Bunny bunu biliyor.

Zaten her gece kabus görüyoruz, Bunny de bunu biliyor. Peki uyandığımızda yanımızda kim oluyor? Bunny.

Şşşt, Bunny, diyecek Bunny, nemli alnımızı, yapış yapış örgülerimizi okşayarak. Kalbimizin atmasını durdurmak için elini kalbimizin üzerine koyacak. *Al bunları. Uyumana yardımcı olurlar.*

Melek gibi arp müziğinin sesini açtı. Her şarkı yirmi dakika uzunluğunda ve şirret bir kedi gibi dolanıyor. Kadının yüksek halk sesi dişlerimizi acıtıyor ama bunu Bunny'ye asla söylemeyiz. Bu şarkıyı sevdiğimizi söyledik. Hem de *çok.* Ama Bunny dinlemiyordu. Bunny kendi yüksek sesiyle şarkıya eşlik ediyordu. Cherubic arp müziği onun çok ama çok sevdiği bir şey.

–

MINI'DE ÇOK SAYIDA MINI CUPCAKE VAR AMA DAHA FAZLA OLMALI.

Neden daha fazla yok? Mini'de daha fazla olmalılar, daha fazla! Onlara mini'de nasıl daha fazla almaları gerektiğini söylüyoruz ve onlar bunu not etmiyor gibi görünüyorlar.

Bunny hiçbirine dokunmuyor. KareKare'nin elmas ürünleri hakkında söylediği hoş olmayan şeyler yüzünden Atölye konusunda hepimizden çok üzgün.

Bunny, diyoruz *ki, gerçekten ne biliyor ki?*

Ye, Bunny, diyoruz ki, *lütfen bir şeyler ye, lütfen.*

Bizim için mi?

Çünkü senin ölmeni istemiyoruz, Bunny!

Sensiz bir dünyada yaşamak istemiyoruz!

Eğer sen ölürsen, biz de kesinlikle ölürüz. Lütfen ye, Bunny, lütfen, lütfen, lütfen!

Bunny, kız kardeşin eğitim gören inanılmaz bir nörolog ya da her neyse, yirmi yıl boyunca onun gölgesinde okuyarak ve kaynayarak yaşadığın için bazen depresyona girdiğini biliyoruz. Ama sonra bir gün annenin odasına girip elmas yüzüğünü makyaj aynasında sürükledin ve sonra da evinizdeki tüm pencerelere Bilgelik Tanrıçası'nın mesajlarını kazıdın. İşte o gün bir edebiyat yıldızının doğduğu gündü, Bunny. O gün dünyaya özel hediyeni vermeye başladığın gündü. Elbette kız kardeşin hayat kurtarıyor, Bunny, ama sen elmas kalemlerinle ruhları kurtarıyorsun. Kaç kişi bunu söyleyebilir ki?

Bunny'nin narin parmaklarıyla mini bir churroya dokunmasını izliyoruz. Sonra ağzıyla hepsine dokunmaya başladığında ellerimizi çırpıyoruz. O yapmayacak

bugün değil, ve hemen dua ettiğimiz tek boynuzlu at tanrıçasına teşekkür ediyoruz.

Sohbeti daha ilginç konulara kaydırıyoruz. Mesela *sıradaki çocuğumuz kim olacak, yani melezimiz? Hmm?*

Bunu düşünüyoruz. Parıltılı kalemlerimizle olasılıklar üzerine beyin fırtınası yapmak çok eğlenceli. Tasarım ağaç kağıtlı deri ciltli defterlerimize not üstüne not almak! Dünyanın edebiyatını, filmlerini, müziğini ve mitlerini gözden geçirmek ve sadece kaymağını almak.

Ama Bunny yeterince derine inmediğimizi söylüyor. *Daha derine inmeliyiz. Gece gibi daha sert, daha ham ve daha zengin olmalıyız.*

Tamam, Bunny, fısıldayalım. *Tamam, tamam.*

Düşünüyoruz, düşünüyoruz, düşünüyoruz.

Bunny, mini French 75'inden bir yudum alıyor ve bize, her birimize ağız kenarından bakıyor, bize meydan okuyor. Hatta belki de bize meydan okuyor. Tavşan arkadaşlarına meydan okuyor. Bu biraz acımasızca ama biz buna izin veriyoruz çünkü *seni seviyoruz Bunny*.

"Belki de bir tür revizyonist peri masalı çalışması?" Bunny öneriyor. "Kanonik mecazlar üzerine yıkıcı bir oyun mu?"

Ki bunun Bunny'nin tekrar deniz adamı istemesinin kısaltması olduğunu biliyoruz. Ya da ormanda başka bir kurt. Ya da saçlarına tırmanmak için çalıların arasından çıkan solgun, ayık bir prens. Bunny kulesinden aşağıya kırmızı bir pelerinle bakıyor. Ya da paçavralardan yapılmış bir elbise. Yoksa altından bir elbise mi?

Ama Bunny bu yönü sevmiyor. Bunny, deniz adamı/kurt/prens fikrinin aptalca olduğunu düşünüyor. Çocuk oyuncağı. Çok heteronormatif. Aynı fikirdeyiz. *Hayır, Bunny. Seni seviyoruz, ama hayır.*

Bunny, "Postkolonyalizm ve edebi korkunun bir araya gelmesine ne dersiniz?" diye soruyor.

Yani yeniden hafifletilmiş bir Drakula istiyor. Boynunu ısırıp kan akıtacak birini değil, belki karanlık bir barda onunla kırmızı kokteyller içecek birini. Hafif ama ayırt edilemeyen bir aksanla konuşacak. Onu öldürmeyecek ama her zaman öldürecekmiş gibi görünecek - sadece yabancı yoğunluğu. Ya da belki sürmeli gözleri olan, alışılmışın dışında saç örme tekniklerine ve Sade'ın yazılarına aşina bir Mağribi prensi. Bir Öteki ama kansız bir İngiliz'in zarif hareketleriyle ona çay yapamayacak kadar korkutucu bir Öteki değil.

Bunny'nin önerisi karşısında burnumuzu kırıştırıyoruz. *Ötekileştirmenin derecesi ve Oryantalizm konusunda endişelerimiz var Bunny. Bu konuda daha dikkatli olman gerektiğini düşünüyoruz.*

Bunny, "Belki o zaman filmlerden yararlanabilir, biraz kamp nostaljisine göz kırpabiliriz," diye öneriyor.

Yani Bunny yine James Dean'i istiyor, yine tahta bir direğe yaslanmış. John Cusack yine *Say Anything'*de, yine yağmur altında müzik kutusunu tutuyor. Marlon Brando yine buharlı gecede Stella için çığlık atıyor. Ve Bunny yine tek gözlü kuş desenli beyaz straplez elbisesiyle Fransız kapılı balkonda. Adının her haykırışında üst dudağında boncuk boncuk terler beliriyor. Yine.

Daha fazla burun kırışıklığı. *Tsk tsk. Eski anlatıları güçlendiriyorsun, Bunny. Bunny, bir zamanlar başarısız bir oyuncu olman ve hala her şeyin tam da böyle bir sahne olmasını istemen harika. Muhtemelen ne kadar kusarsan kus yeterince güzel ya da zayıf olmadığını söyleseler de çok harikaydın, ama Bunny, onlar ne bilirdi ki, biz senin çok çok güzel olduğunu düşünüyoruz. Yine de artık sahnede değilsin Bunny. Daha büyük, daha vahşi düşünmelisin, lütfen.*

"Peki ya başka hayvanlar kullanmayı denesek?" diye sorduğumuzu duyarız. "Tavşanlar yerine mesela?"

Ani sessizlik. Tüm mini yiyecekler bırakıldı. Şampanya kadehleri dondu.

Bunny sanki söylediklerimizi anlamıyormuş gibi bize bakıyor. *Diğer hayvanlar mı? Onun yerine mi?*

"*Hangi* diğer hayvanlar gibi, Bunny?"

"Bilmiyorum," diyoruz. Birdenbire Tavşan dışında başka bir hayvanı hatırlamak çok zor gelir. Zihnimizde etrafımıza baktığımızda tek gördüğümüz sarkık kulaklar, kabarık kuyruklar.

"Peki ya bir kurt?" diyoruz sonunda. "Ya da bir geyik. Ya da belki bir tür kuş ilginç olabilir. Bir deney olarak."

Bunny bize deliymişiz gibi bakıyor. Muhtemelen isyankar.

"Sadece bir deney olarak," diyoruz usulca, gözlerimizi indirerek. "Sadece tavşanları kullanabilir miyiz acaba?"

"Neden tavşanlardan başka bir şey kullanalım ki, *Bunny*?"

"Peki, o zaman belki erkek çocuktan başka bir şey yapmayı deneyebiliriz?" diyoruz ve hemen pişman oluyoruz.

"Bunny, biz *erkek çocuk yapmıyoruz*, sana söylemiştik. Onlar melez."

"Canlarım."

"Taslaklar."

"Ayrıca, biz *yapmıyoruz.*"

"Tamam. Şey, belki-"

Bunny bu alıştırmanın amacını kaçırdığımızı düşünerek sözümüzü kesiyor.

Demek istediği, daha derine, daha zengine, daha yabancıya gitmemiz gerektiğidir. Kuyudan çek-

"Bize işe yarayan bir sik lazım. Ben biliyorum."

Sessizlik çöküyor. Mini tabaklarımıza bakıyoruz. Bunny bu kadar kaba olmak zorunda mı? Yine de söyledikleri inkar edilemez. Sadede gelmek gibi bir huyu var, bu doğru. Bazen zor olsa da onu bu yüzden seviyoruz. Tüm deneylerimize rağmen, henüz çalışan cinsel organları olan bir Melez yapamadığımız doğru. Ya da gerçek insan etinden elleri.

"Ellerini sikeyim," diyor en kaba, en gerçek Tavşanımız. "Sik istiyorum." "Belki de Samantha'nın çembere daha fazla katılmasının zamanı gelmiştir."

diyor.

Bu ismin söylendiğini duymak bizim için çok garip. Çok tanıdık ama uzak. Seğiren kulaklarımızı dikiyoruz. Henüz Atölye'yi yönetmedik. *Yakında, Bunny,* Bunny bize söyleyip duruyor. *Bize katacakların bizi gerçekten heyecanlandırıyor. Tüm yeteneklerin, tüm hayat tecrüben göz önüne alındığında.*

Ama dürüst olmak gerekirse bundan korkuyoruz. Çünkü ya bu bizim değil de Bunny'nin hediyesiyse?

Saçmalama!

"Çocuklar -yani Melezler- onun yanlarında olması sayesinde daha iyi oluyorlar. Daha az tuhaf ağız, çok daha az sızıntı. Ayrıca son zamanlarda çok fazla çığlık atan da olmuyor. Ya da kuyrukları."

"Ayrıca, daha inatçı görünüyorlar."

"Ve yatakta daha iyiler. Yani *yatakta* değil tabii ki ama en azından artık yataktan o kadar korkmuyorlar."

"Belki de sadece daha iyiye gidiyoruz," diyor Bunny. "Bence genel anlamda da daha iyiye gidiyoruz."

"Ben kuyruklu olanları seviyorum," diyor bir diğerimiz. "Kuyruklar sıcak.

Bana kuyruklu bir tane yapabilir miyiz, lütfen? Ooh, bir de burunlu. Bir tane daha Broken Boy, yani Taslak partisi yapmalıyız. Yıllardır yapmadık."

Bunny, iğrençsin diyoruz. Çok iğrençsin, aman Tanrım. Ama yine de seni seviyoruz Bunny, sanki sen bizim kendi hasta, uzaylı gibi küçük bebeğimizsin ve bebeklerin bazen anneleri dışında herkese göründüğü gibi iğrenç yaşlı bir adama benziyorsun.

Bunny bize surat yapıyor. Komik bir surat.

Oh, Bunny, çok komiksin.

Bunny'nin çok komik olduğunu söyleriz ve güleriz çünkü bu doğrudur. O çok komik.

Gülüyoruz, gülüyoruz, gülüyoruz ve bir garson geliyor ve bize neden güldüğümüzü soruyor, her şey yolunda mı? Çok endişeli bir sesle soruyor ve bu daha da komik, biz de daha çok gülüyoruz. Kahkahalarımız onu rahatsız ediyor çünkü anlamıyor, şakanın içinde değil, olmak istese de, bunu isteyen yüzünden anlayabilirsiniz, bu bizim için daha da komik. Daha da çok gülüyoruz, barre tonlu midelerimizi öyle bir sıkıyoruz ki nefes alamıyoruz. Mini yiyeceklerimizin arasında neredeyse ölüyorduk. Aman *Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım, çok komik*. Muhtemelen gülerken en az bin kalori yakıyoruz çünkü çok ama çok komik, Tavşan'ın komik olmasıyla ilgili yaptığımız bu şaka. Komik bir Tavşan olmak.

Ve şimdi yine acıktık. Pinkberry için acıktık. *Çok açız, aman Tanrım. Aman Tanrım, gitmeliyiz. Açık mı?*

Açık, gitmeliyiz.

Gitmeliyiz. Gitmeliyiz, gitmeliyiz, gitmeliyiz. Gidebilir miyiz?

Gidebiliriz, Bunny.

Aman Tanrım, Bunny Pinkberry'yi ne kadar çok seviyor? O kadar çok seviyor ki, o kadar çok seviyor ki, o kadar çok seviyor ki, aman Tanrım. Şu anda çok mutluyuz, zıplayabiliriz, dans edebiliriz. *Kim bizimle dans edecek?!*

Bu soruyu sorarken bir acı, bir çatı anısı yakalıyor bizi. Siyah ağlarla kaplı bir kadın eli. Bir çift göz, biri mavi biri kahverengi, havalı bir erkek şarkıcı gibi, *adı neydi?* Bir an nefes alamıyoruz. Bir adı var, elleri fileli bu kadının. Bizi bir kez yakın tuttu, ama asla çok yakın değil. Bir şey kokuyordu, ne kokuyordu? Misk gibi bir şey. Yaprak gibi. Beyaz tüy gibi saçları vardı. Adı neydi? Adı-

Seninle dans edeceğiz, Bunny.

Alışveriş merkezine kadar dans ederiz. Bazen içeride, bazen dışarıda, bazen de her ikisinde. Yolda bir sürü komik şey oluyor ve hepsine gülüyoruz. Çok sevimli şeyler de var. Elimizde olmadan bu dünyanın çok sevimli şeylerini alkışlıyoruz. Ördeklere, *aman Tanrım, ördeklere bakın, çok şirinler.* Gökyüzüne, *aman Tanrım, gökyüzüne bak, çok şirin.* Güneşin batışını yansıtan yüksek binalara bak, *ne kadar parlaklar.* Evsiz adam bakma, bakma, bakma, *bu içini bayıltır. Hayır, bak, bu üzücü. İnsanı düşündürür, derinleştirir*. Bizim

Anneler her zaman bu dünyada gözünüzü yoran şeylere daha dikkatli bakmanızı, çünkü onların içinizdeki gökkuşağına daha fazla renk katacağını söyler. Aramızdan biri sokakta bir yoga pozu veriyor, bacakları havada, başı ve dirsekleri üzerinde dengede durarak amuda kalktığı gösterişli bir hareket. Buna Karga deniyor. Onun uzun, ince vücuduna, bu uzun, ince vücudun üst yarısındaki balerin eğitimi almış tüm kaslarına bakıyoruz ve Interlochen'den neredeyse sınıfta kaldığını hatırlıyoruz. Garip biçimli bir yüzü ve şakaklarına kötü bir şekilde yapıştırılmış gibi görünen, kederli saçları olduğunu hatırlıyoruz. Hikayelerinin aptalca olduğunu, Barnard'da hiç ödül kazanamadığını hatırlıyoruz. Burnu yüzüne yarı ezilmiş gibi görünüyor. Gözleri bazı ışık türlerinde güzeldir, ancak çoğu zaman donuk bir renksizdir. Tüm bunları hatırlıyoruz ve sonra diyoruz ki, *Aman Tanrım, harika. Sen harikasın. Vay canına.*
Sen olabilir miyiz, lütfen*?*

Dik eğimli tepeden aşağı doğru yürüyoruz, *la la la,* Warren'ın kulelerinin ve çanlarının bir dilek gibi parıldadığı tepeden. Perşembe balolarında bileklerimize taktığımız korsajlar gibi. Tepeden aşağı inip şehir merkezine girdiğimizde ürkütücü bir hava var. Buranın havası farklı. Daha nemli. Daha iğrenç. Gökyüzü bize iç organları hatırlatan koyu bir pembe, banyoda baltayla olanları ve bunu başaramayan Darling'leri hatırlatıyor. Şimdi korkunç yerleri geçiyoruz. Pinkberry'ye ulaşmak için bazı korkunç yerlerden geçmek zorundayız ve onları aşmak için Pinkberry Pinkberry *Pinkberry* diye düşünmek zorundasınız. Bu şehir Pinkie Pie gibi sevimli değil, hatta genç bir Marlon Brando gibi korkutucu-sevimli bile değil. Dövme salonlarının ve terk edilmiş vitrinlerin yanından geçerken birbirimize sarılıyoruz. Boynunda örümcek dövmesi olan ve gelecek hafta tüm hikâyelerimizde yer alacak yaşlı kadının yanından geçiyoruz. Bir otobüs bekliyor, pis bir otobüs, onu çöp ve rakun dolu evine götürdüğünü hayal ediyoruz, orada kavanozlardan titrek şeyler yiyor. *Sarıl bana, Bunny. Beni yakın tutabilir misin? Daha yakın mı?* Birbirimizi bir şekilde yeterince yakın tutamıyoruz, birbirimize ne kadar sıkı, ne kadar şiddetle tutunduğumuz için nefes alamasak da, yine de hiçbir şey tutmuyormuşuz gibi geliyor. Bir şekilde bir şeyleri özlüyoruz. Sanki kaburgalarımız çatlayana, kalplerimiz patlayana, ciğerlerimiz parçalanana ve kollarımız kopana kadar sarılsak da sarılsak da sarılsak. Hâlâ havaya sarılıyor olurduk. Bedenimiz yok.

İşte o zaman hissederiz, hayır, koklarız. Önce onun kokusunu alırız. Odun. Yaprak. Tepenin yarısına gelmiştik ki, yüzümüzü kavrayan bir el hissettik ve aniden sürüklendik, sürüklendik, yakındaki terk edilmiş vitrinlerin arasındaki bir sokağa sürüklendik.

"Sakın çığlık atma," diye fısıldıyor bir ses kulağımıza, mentollü sigara nefesiyle. "Sakın nefes alma."

Sokakta, Bunny'nin adımızı çağırdığını duyuyoruz.

"Bunny? Bunny? Bunny? Bunny, neredesin, Bunny? Nereye gittin?"

"Bunny? Nereye gitti o?"

İşte, Bunny! Parmaklarımızın arasından bağırmak istiyoruz.

Bunny'nin balerin ayakkabıları, brogları, parlak Mary Janeleri ve savaş botlarıyla dönüp durduğunu duyabiliyoruz. Kaldırımda tık tık *tık.* Bizi arıyor.

Buradayız, *Bunny!* Çığlık atmak istiyoruz. *Korkunç karanlıkta! Kim bilir kaç farenin, örümceğin ve katilin olduğu ürkütücü sokakta.* Bunu söylemek isterdik ama korkuyoruz, bu parfümlü el ağzımızı sarmış, diğer elimiz de geri çekilmiş kollarımızı sıkıca kavramış.

Parmaklarının arasından bir ses çıkarıyoruz. Bir protesto sesi.

Şşşş, diyor yılan gibi tıslayan ve tüküren ses. Eğer bir yılan konuşabilseydi sesi aynen böyle çıkardı.

"Pekâlâ. Gidelim," dediğini duyuyoruz Bunny'nin. "Bizi bulacaktır. Bizi bulmak isterse, bulur."

Sonra Bunny'nin gözlerini kısarak ara sokağa baktığını görüyoruz. "Bunny? Orada mısın?"

"Evet!" diye bağırıyoruz.

Ama el yüzümüzü daha sıkı kavrıyor, sesi boğuyor.

Bunny'nin arkasını dönmeden önce ara sokağa üstünkörü bir bakış atmasını izliyoruz. Bunny gittikten sonra kulağımızdaki bir ağız yavaşça otuza kadar sayıyor, sonra bizi esir tutan eller bırakıyor.

Nereye gittiklerini görmek için ara sokağa doğru koşuyoruz. Ama sokak boş ve çok karanlık. Sonra bir anda sokak lambaları söndü. Hiçbir şey göremiyoruz. "Bunny," diye fısıldadık. "Neredesin?"

Dünya hiç olmadığı kadar karanlık. Kaybolduk. Kaybolduk, kaybolduk, biz-

16.

Y Rica ederim," diyor arkamızdan bir ses. Arkamızı dönüyoruz. Karanlık, ince bir şekilden başka bir şey görmüyoruz.

"Kimsin sen?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyor karanlık şekil, yaklaşarak. Gözlerimiz alışıyor. Bir kız. Uzun süre ona bakıyoruz, bu kıza. Ağzımızı açıp çığlık atmak üzereyiz ama yüzündeki bir şey bizi durduruyor. Onu bir yerden tanıyoruz, Tavşan'dan önce bir yerden. Ayrıca çirkinliği bizi büyülüyor. O bizim için çirkin çünkü bizi Bunny'den ve güzel zamanlarımızdan uzaklaştırdı ve ayrıca gerçekten çok tuhaf görünüyor. Bu bir şekilde yüzümüzde olmalı çünkü başka tarafa bakıyor. İyi bir şey. Bu bize bir mola veriyor. Bu sokakta onun arkasındaki tuğlalara bakıyoruz. Çok korkutucu bir sokak. Ama o korkmuş görünmüyor. Muhtemelen burada fareler, örümcekler ve katillerle birlikte yaşadığı için. Muhtemelen-

"Smackie, her yerde seni arıyordum. Hangi cehennemdeydin?"

Bize böyle seslenmesi garip. O da bizi tanıdığını düşünüyor gibi.

"Sadece okul," diye omuz silkiyoruz. "Okul işleri. Şu anda çok meşgulüm, aman Tanrım."

Ona bakıyoruz. Yüzünde *beni ne sanıyorsun* der gibi bir ifade var.

Peki ya sen?" diye soruyoruz. "Nerelerdeydin?" "Seni arıyordum."

"Oh." Onu ara sokaklarda, dünyanın çöp tenekesi kapaklarını açıp içine bakarken hayal ediyoruz. Çok yanlış anlıyor. "Neden?"

"Çünkü çok endişelendim."

"Endişelenme," diyoruz.

"Ne?"

"Merak etme."

"Smackie, iki aydır ortalıkta yoktun. Elbisenin nesi var?"

Elbisemize bakıyoruz. Bu dünyanın kralları ve kraliçeleri oldukları için taç takan yavru kedilerle kaplı. Muhtemelen bu kızın altında hiç yaşamadığı en parlak gökyüzünün mavisi. Onun gökyüzünün ağır olduğunu söyleyebilirsiniz. Her zaman. Öyle olmasını isterdi.
Evet. Bunu araştırdım. Bazı insanlar yapar.

"Çok güzel bir elbise," diyoruz ve neredeyse elbisemizi biraz sallayacağız ama sonra yapmıyoruz, bu kızın önünde yapamayız. Bir şekilde elbisemizi salladığımız için bizi utandırıyor. Kollarımız iki yanımızda kaskatı duruyor. "Senin elbiseni de seviyorum," diyoruz ona.

"Yalancı," diyor.

"Hayır," diyoruz, az önce yalan söylemiş olsak da. Elbisesinden nefret ediyoruz. Karanlık ve parçalanmış görünümlü bir şey. "Bayıldım," diyoruz.

"Bir tarikatın içinde olduğunun farkındasın, değil mi? Lanet olası bir *tarikattasın*." Bu kelime kulaklarımızı acıtıyor, bu yüzden kulaklarımızı kapatıyoruz ve yeni favori müzikalimiz olan son Disney müzikalinden bir şarkı söylüyoruz. Hatta Daha yeni izlememize rağmen şimdiden beş yüz kez izledik. Karlı bir yerde yaşayan ve içlerinden birinin ruhu buz tutan iki kız kardeş hakkında. Bir peri masalına dayanıyor. Şimdi, masal bu sokak gibi karanlık ve bıçak gibi ama film versiyonunda konuşan bir kardan adam var ve söylemeyi sevdiğimiz şarkılar var. Buzlu kızın karlı bir tepede tek başına olduğu ve kalbinin buz gibi olmasından yakındığı şarkıyı söylüyoruz şimdi. Değişmek istiyor ama yapamıyor. Çünkü kalbi buza dönüşmüştür.

"Kapa çeneni, Smackie."

Yağmur yağmaya başlar. Sert. Çünkü bu tür bir kızı takip eden hava böyle. O kadar sürtük ve karanlık ki bulutları da sürtük ve karanlık yapıyor. İkimizin de üzerine sertçe yağmaya başlayan bu kirli yağmura hamile.

"Keşke seni daha önce bulabilseydim," diyor. "O geceden sonra sebepsiz yere benden uzaklaştın, seni takip ettim ama kaybettim. Bu yüzden senin evinde bekledim ama hiç gelmedin."

Yerimiz mi? Bir yerimiz mi var? Beynimizde lağım ve haşlanmış şeyler kokan bir koridorun silik bir görüntüsü.

"Smackie, bana bak."

Neden bize böyle seslenip duruyor? Her neyse, bu kıza bakmak istemiyoruz. Çünkü garip görünüyor, işte bu yüzden. Çünkü onun gökyüzü bizi iliklerimize kadar ıslatıyor, kakaolu limonlu vanilyalı nemlendiricimizi ve çimenli parfümümüzü gözyaşları içinde vücudumuzdan kaydırıyor, elbisemizdeki kedi yavrusu kraliyetini boğuyor. Ona bakmakla ilgili bir şey var.

nefes alamıyormuşuz gibi hissediyoruz. Daha önce nefes alamadığımız gibi kaburgalarımızı sızlatan kahkahalarla nefes alamamak değil. Şu ördekler çok tatlı nefes alamıyoruz da değil. Bu farklı. Sanki ciğerlerimizin derinliklerine sapladığı korkunç keskin bir iğne sonsuza dek orada kalacakmış gibi.

"Smackie," diyor usulca, "bana bak." Artık yılan sesiyle konuşmuyor. Sesi eski evimizin çatısındaki yağmur kadar tanıdık geliyor. Annemizle gittiğimiz Seaside'daki motelin dışındaki dalgalar. Yatak odamızın penceresinin dışındaki ağaçların yaprakları arasından esen rüzgâr, ateşli bacaklarımızı serinletiyor, rüyalarımızı çiziyor.

"Bana bak," diyor.

Neden ona bakmamızı bu kadar çok istiyor? Ona bakmak korkutucu, altın ayaklı mükemmel beyaz küvetimizde bir örümceğe bakmak gibi. Bizim değil. Bunny'nin. *Banyo yap, Bunny,* dedi Bunny bize bir gece atölyeden sonra. *Rahat olun*. Ama sonra kocaman bir örümceğin içeride süründüğünü gördük, sekiz ayağı cilalı, pırıl pırıl emayenin üzerinde biraz kayıyordu. Banyo yapmayı ve unuttuğumuz ılık kokulu suda gözlerimizi kapatmayı çok istedik ama o şey yüzünden yapamadık.

"Bana bak."

Ona bakarız ve yüzümüz parfümlü bir yumruk olur. Örümceği parçalamaya hazırız. Onu asla öldüremeyecek olsak bile. Bizim yolumuz bu işi başkasına yaptırmak. Üzerine bir saksı koyup ölene kadar kaç gün gerekiyorsa o kadar uzaklaşmak. Ama şimdi ona bakıyoruz. Vücudumuza sürdüğümüz tüm bu yapışkan madde akmış, onun sürtük yağmuru yüzünden tenimizden kaymış. Ve bu sefer ona baktığımızda, içimizde bir şeyler açılıyor. İsteğimiz dışında. Açıldığını hissediyorum. Bir keresinde benim için bir örümcek öldürmemiş miydi? Ben onu kapı aralığından izlerken, banyomda elinde bir süpürgeyle duruyordu. *Görmüyorum,* dedi. *Orada,* dedim. *Bakmaya devam et, diye* yalvardım. *Lütfen, Ava*.

"Ava," dediğimi duyuyorum şimdi.

Biraz gülümsüyor, uzanıp elimi tutuyor. Eli, ağla kaplı olmasına rağmen, sağlam ve tanıdık bir şey.

"Hadi," diyor.

"Nereye?" Çoktan gitmiş olmama rağmen söylüyorum. Cevap vermiyor. Yine de onu takip ediyorum.

17.

I' Canavar lokantası dediğimiz yerde, her tarafı koli bandıyla yapıştırılmış yırtık pırtık bir kabinde onun karşısında oturuyorum.

"Eskiden benimle buraya gelmeyi severdin," diyor bana.

"Ben mi yaptım?" Kahve fincanlarına küfreden ürkütücü müşterilere bakıyorum. Kıllı dudak kıvrımları ve ucuz altın zincirleriyle aşçılara. Kapının yanındaki bulanık tankın içinde yüzen köpekbalığına benzeyen balığa.

Bakışlarımı takip ediyor. "En çok köpekbalığını sevdin. Ve bu bir köpekbalığı değil." "O mu-"

"Smackie, ye. Yoksa seni köpekbalığına yediririm."

Bana her zamankinden olduğunu iddia ettiği şeyi sipariş etti. Kahverengi çukurlar üzerinde sarı irin lekeleri gibi görünen küçük olmayan bir tabağa bakıyorum. Siyah safra dolu yontulmuş bir kupaya. İçimdeki pembe midilli usulca ağlıyor.

"Nedir bu?" Ona sordum.

"Kahve. Tostta yumurta."

Şurup var mı? Ya da bir yerlere serpiştirilmiş mi? Sormak istiyorum ama korkuyorum. O yüzden başımı sallıyorum. *Şu an aç değilim. Yine de çok teşekkürler.* Şeker yemekten ağzım kurudu. Elbisem soğuk ve ıslak bir çuval. Bana baktığını hissetmeme rağmen gözlerinin içine bakamıyorum. Telefonum boğulmuş kedi yavrusu kucağımda vızıldayıp duruyor.

Beni aradığı her yeri anlatıyor. Burada. Kütüphanede. Kuğu göleti. Kitapçılar. Kafeler. Hayvanat bahçesi. Hayvanat bahçesinde, her zaman ayı çukuruna çok yakın duruyordum. Son zamanlarda kimse parçalandı mı? Bana ulaşmak için ne kadar uğraştığını. Nasıl da arayıp durdu. Pencereme kim bilir kaç tane taş atmıştır. Hatta bir keresinde yangın merdivenime tırmanıp kırılmış cama vurdu ve sadece boş, yapılmış bir yatak gördü. Yangın merdivenimde bekleyerek binamın etrafında dolaşan çıplak adamı çok iyi tanıyordu. Bir keresinde bir sigarayı paylaşmışlardı. O kadar da kötü biri değil. Sadece belli bir saatten sonra çıplak olması gereken biri. Ama evinde çıplak olması yeterli değil. Çıplak olarak görülmesi gerekiyor.

Bir kez görüldüğünde, bir kez çıplak vücudu karşısında çığlık attırdığında, sanki bir kaşıntı kaşınmış gibi olur ve içeri girip yarışma programlarını izleyebilir.

Onu binama alan sapık devdi. Yukarı çıktı ve ön kapımın önünde oturup eve gelmemi bekledi, bir noktada eve geleceğimi, gelmek zorunda kalacağımı düşündü, ama sonra gelmedim.

Onu pis kokulu, dar koridorumun zemininde otururken hayal etmeye çalışıyorum, yırtık taytlarının içindeki uzun bacaklarının gidecek hiçbir yeri yok.

"Bunu gerçekten yaptın mı?"

Bunu bir cevapla onurlandırmıyor. Bana Warren'a nasıl gittiğini anlattı, gerçek binaların içine. *Oraya gitmediğimi biliyorsun*. Ama o benim için gitti. O cilalı koridorlarda adımı sayıklamış. Beni arıyordu. Arkadaşı. Parfümlü banyoların kapılarını açtı. Kendi şömineleri olan sınıflara. Kök hücreler ve Mısır'daki arkeolojik bulgular hakkında kim bilir kaç derse girdim ve orada da adımı söyledi.

Bağırdım. Kimse bir şey yapmadı. Belki de onun bir performans sanatçısı olduğunu düşündüler.

"Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim."

İlk başta, kızgın olduğum için ondan kaçtığımı düşündü - beni bu kadar kızdıracak ne yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. Ama haftalar geçtikçe gerçekten endişelenmeye başladı. Hatta kayıp ihbarında bile bulunacaktı. Daha önce yaşadığı bazı tatsızlıklar nedeniyle polise gitmekten korkuyordu. Ama yine de yapacaktı. Onu tutuklasalar bile umurunda değildi. Belki de Rastgele Kafa Kesiciler'in kurbanı olduğumu düşünüyordu, sözde gezici bir grup katil manyak.

Var olduklarına hiç inanmamıştı. Bunun sadece asılsız bir söylenti, bir şehir efsanesi, ayrıntılı bir erkek öğrenci şakası olduğunu düşündü. Ama ortadan kaybolduğumda endişelenmeye başladı. Belki de gerçekten varlardı, kafamı kesip bir dolaba falan koymuşlardı ve mermer bir koridoru kokutuyorlardı. Bir keresinde burada olmuştu. Gerçekten oldu.

"Ama sonra seni gördüm," diyor. "Sonunda."

Yeşil alanda. Bonobolarla birlikte ışık sıçramış çimlerin üzerinde oturuyordum. Yaşıyordum. Başım hala vücudumdaydı. İyiydim. Yoksa iyi miydim? Bonobolar ve ben bir çember oluşturmuş, garip bir şekilde kucaklaşıyorduk. Yüzümdeki ifade . . .

"Ne?" Bilmek istemesem de soruyorum.

Başka tarafa bakıyor, sanırım benim için utanıyor. Utanç gibi bir şeyin yanaklarımı şişirdiğini hissediyorum.

"Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Daha kısa görünüyordun. Ayrıca, ... giyiyordun." Gözleri zıplayan yavru kedilerime kaydı. "Her neyse."

Bana el salladığını söyledi. Adımı söylemiş. Onu duyduğumdan emin olmasına rağmen arkamı dönmedim. Sonra "Bunny" diye bağırdı ve ben de döndüm. Hepimiz döndük.

"Bana doğru baktın. Bana doğru baktın ve sonra gözlerini kaçırdın."

Bunu hatırlamıyorum. Ona bunu nasıl hatırlamadığımı anlatmaya çalışıyorum. "Gerçekten hatırlamıyorum. Yemin ederim. Seni görmedim. Seni görmemiş olmalıyım."

Sadece bana bakıyor.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum. Gerçekten öyle." Kelimeler ağzımdan ölü yapraklar gibi dökülüyor. İçlerindeki ölülüğü, çatırtıyı duyuyorum. Gerçek şu ki hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki ona çok uzun bir tünelin karşı ucundan, derin, karanlık bir kuyunun en dibinden bakıyorum. O ise çok yukarıdan bana bakıyor ve başını sallayıp duruyor. *Ne oluyor be? Neden? Neden oraya düştün Samantha?*

Neyin var senin?

Bilmiyorum, tek cevabım bu. Sadece oldu işte.

"Sanırım kendimi kaptırdım," dediğimi duyuyorum

şimdi. "'Kendini *kaptırmak*' mı? Tam olarak neye?"

Beowulf VII ile Bunny'nin evinde geçirdiğimiz geçen akşamı düşünüyorum. Alacakaranlıkta pencere kenarında oturmuş, Bunny'nin en iyi bal likörünü içiyorduk. Ben bal likörü içiyordum; Beowulf ise bir Dixie bardağından elma şekeri yudumluyordu (*gerçek alkolün onları üzdüğünü öğrendik, Bunny*). Bana durmadan iltifat etti. Elimi siyah deri eldivenlerinin arasına aldı ve bana şimdiye kadar gördüğü en parlak ışık olduğumu söyledi, bunu biliyor muydum Samantha?

Evet. Bunu biliyordum.

Ve eğer yiyeceğe ihtiyacım olursa, benim için avlanırdı. Bunu biliyor muydum Samantha?

Evet. Bunu ben de biliyordum.

Bana her şeyi anlat Samantha, her şeyi. Dinliyorum. Gerçekten duymak, görmek, dokunmak ve sana saygı duyan her şekilde seni tanımak istiyorum.

Ya sen?

Oh, evet, Samantha.

Hissettiğim her şey mi?

Samantha, her şeyi.

Sarhoştum. Sıkılmıştım. Beowulf, gözleri mavi boşluklar olan Donald Glover'a benziyordu. Brooks Brothers takım elbisesinin altına gizlenmiş geniş ama hafif şekilsiz omuzlarına baktım.

Buradan defolup gitmemiz gerektiğini hissediyorum, diye fısıldadım ona. *Biraz uyuşturucu alalım ve dışarıdaki ormanda tavşanlar gibi sevişelim*. Bunun üzerine yüzü buruştu ve ağlamaya başladı.

Bunny*, onlara bunu sormayı bırakmalısın,* dedi Bunny koltuktan. Oğluyla birlikte oturmuş, fırçanın tersiyle saçlarını okşuyordu.

Biliyorsun, bu sadece onları üzüyor, diye kabul etti Bunny. Oğlu kucağında bir kedi gibi kıvrılmıştı. Ağzına sürekli yakalayamadığı frezya parçaları atıyordu.

Ya da geçen gece, iltifatlardan, *her şeyi anlatmaktan* sıkıldığımda, Big Rig dediğimiz kişiye dedim *ki, Hayır, bir kez olsun bana bir şey söyle!*

Bir şey mi? Ve sonra kafası patladı.

Ya da dün gece Lancelot'un siyah deri eldivenlerinin altında ne olduğunu görmek için bakmaya çalıştığımda. Et kütükleri mi? Pençeler? Kancalar? Ve beni ısırdı. Omzumdan ve sonra elimden ısırdı. Sertçe. Ben çığlık attım, Lancelot çığlık attı ve ben gözlerimi kapatıp yapma, *yapma, lütfen* derken Bunny baltayı kaptı. Sonra Bunny beni hastaneye götürmek zorunda kaldı çünkü *tavşandan erkeğe dönüşümden sonra kuduz riski ortadan kalkıyor mu?* Google'da araştırdık, araştırdık, masal ve efsane antolojilerimize başvurduk ama nafile, sonunda her ihtimale karşı tıbbi tedavi almanın en iyisi olduğunu düşündük, her ne kadar *ölmene izin vermem gerekse de Bunny, çünkü sana defalarca elleri rahat bırakmanı söylemedim mi?* Ve sonra yol boyunca hikayelerimizi düzeltmek zorunda kaldık. *Evcil tavşanım raydan çıktı. Ona ne oldu bilmiyorum.* Ve *ağlamayı unutma*, diye hırladı Bunny bana, uzun gümüş saçları dikenli çiçeklerle toplanmıştı, kobalt gözleri öfkeden simsiyahtı, yüzü ve elbisesi, üzerinde soluk pembe el yazısıyla Kitchen Diva yazan gerçek incilerle kaplı balta önlüğünü giymiş olmasına rağmen kan parçalarıyla oraya buraya sıçramıştı. Randevusunu mahvetmiştim. *Ama ne tür bir randevu bu, gerçekten, Bunny?* Düşündüm. *Yani, sevişmeyi bırak, elin ete bile değmiyorsa? Bu bir randevudan çok Disney gezintisi değil mi?* Ama bunu kendime sakladım.

açıktı ve isyan sözcükleri dilimin ucundaydı, sadece boğazımdan çıkan seslerin onları havaya savurmasını bekliyorlardı. Sessiz kaldım.

Gerçekten ölmene izin vermeliyim, Bunny, dedi Bunny bana tekrar. Ben de kabul ettim. Evet, kabul ettim. Yapmalıydı. Bunu yapmaması çok büyük bir nezaket.

Evet. Çünkü seni seviyorum, Bunny. Aslında seviyorum. Aslında sen benim favorimsin.

Sen de benim favorimsin, yalan söyledim. Ama o anda ciddiydim. O kadar ciddiydim ki ağladım.

Sonra yaralı elimi tuttu ve soğuk, merhem gibi dudaklarıyla öptü.

Lütfen Yaratılışın ağır bir sorumluluk olduğunu unutmayın. Ve Çalışma, gerekli olsa da, hayati olsa da, son teknoloji olsa da, aynı zamanda uçucudur, tehlikelidir, hiç de hafife alınacak bir şey değildir.

Evet, Bunny.

Ve aklıma Chuck E. Cheese geldi. Bir keresinde babam beni doğum günüm için oraya götürmüştü ve mekanik hayvan grubunun şarkı söylemesini izlemiştik. Bitirdikten sonra onlara enstrümanlarıyla ilgili sorular sormaya çalışmıştım ve onlar da ölü gözlerle bana bakıp-

"Smackie!" Ava

bağırıyor. "Ne?"

Menüyü aldı ve içindeki her şeyi bildiğini bildiğim halde, yemeğimizi çoktan yemiş olmamıza rağmen menüyü havada tuttu. *Kızarmış tavşan kalbi istiyorum, lütfen?* dedi garsona.

Ne gibi?

Yeşil çay istiyorum.

"Ben gidiyorum," diyor.

Birden soğuk yağmuru bedenimde hissediyorum. Kalbim göğsümde sıkı bir yumruğa dönüşüyor.

"Gidiyor musun?"

Telefonum tekrar çalmaya başladı.

"Cevap versen iyi olur," diyor.

"Bekle. Ne demek istiyorsun?"

"Cevap ver. Yoksa Tavşan Polisi'ni üzerime salabilirler. Beni tutuklatırlar. Beni diğer iyi olmayan insanlarla birlikte Tavşan hapishanesine koyarlar."

"Ava."

"Acaba hücre arkadaşlarım kim olacak? Ördeklere yeterince sert ötemeyenler mi? Cupcake meraklısı olmayanlar mı? Yemeklerini normal tercih edenler mi?

ve serpintilere karşı kayıtsız mısınız?" Bana çarpık kalp şeklinde duman halkaları üflüyor.

"Gidiyorum da ne demek?"

Bana bakıyor. David Bowie. Gözlerinin bana hatırlattığı şarkıcının adı bu. "Yani, buradan gidiyorum," diyor. "Cthulhu'nun İni. Eskiz Şehri. Artık her ne diyorsanız. Ben buradan gidiyorum."

Panik içime işliyor. *Yapamazsın, yapamazsın, yapamazsın.* "Ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum. Yakında." Sanki şimdi gidebilirmiş gibi pencereden dışarı bakıyor.

"*Yapamazsın*!" Bağırıyorum ve sesimin ortasından akan çatlağı duyuyorum.

"Neden yapamıyorum?" Bana bakışı meydan okuyucuydu.

"Çünkü . . ." Çünkü çok önemli bir şey. Kelimeler nerede? Kelimelerim çok uzakta. İhtiyacım olan kelimeler yüksekte ve ulaşılamayan balonlar gibi gökyüzünde süzülüyor. *Kalmanı istiyorum. Gitmeni istemiyorum.* Neden bu kelimeleri gökyüzünden indiremiyorum?

"*Çünkü mü*?" diye soruyor.

"Burayı sevdiğini sanıyordum," diyorum sonunda, güç bela.

Yüzünü buruşturuyor. "Buradan nefret ediyorum. Senin gibi sızlanmıyorum ama tabii ki nefret ediyorum. Warren burayı bir zombi gibi sömürüyor. Tavşan yemi olmaktan bıktım. Aslında bir süredir bunu düşünüyordum, bilmen gerekiyorsa. Ama ayrılmak konusunda endişeliydim çünkü ..."

"Çünkü mü?"

Bana bakıyor.

"Dolores yüzünden," diyor sonunda, yorgun sırtı bize dönük olan garsona sevgiyle gülümseyerek. Bir aşçıya bağırmanın tam ortasındaydı. Dolores sütyeninin içinde en ufak bir tahrikte çıkaracağı bir bıçak taşıyor. Buraya sadece Dolores'in bıçağın ucunu silinmemiş masalarına sapladığını görmek için gelen erkekler var.

"Onu burada, ona bir cazibe merkeziymiş gibi davranan Warren puştlarıyla yalnız bırakmak istemedim."

"Gitmeyi düşündüğünü bana hiç söylememiştin."

"Son zamanlarda sana ulaşmak zor oldu." Bir elini tüylü platin saçlarında gezdiriyor. Başının yan tarafında bozuk para büyüklüğünde bir kel nokta fark ediyorum. Onu gördüğümde korkunç bir acı hissediyorum.

"Lütfen gitme," diyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıyor. Bir an için yüzümü okşayacağını düşünüyorum ama onun yerine taktığımı unuttuğum kalp şeklindeki güneş gözlüklerini çıkarıp takıyor. Gözlerinin üzerinde iki kalp var. Dünya koyu pembeden, kirli lokanta ışıkları altında gri-beyaz bir cehennem manzarasına dönüşüyor. İçindeki tek güzel şey o.

"Gitmemen için ne yapabilirim?"

Ama o benim önümden ön kapıya bakıyor. "Kulaklarını kapat," diyor bana.

"Neden?"

"Yap şunu."

Ama ellerimi kulaklarıma götüremeden, onu duyuyorum. Başımın iki yanına, iki şakağıma küçük vidalar sokuluyormuş gibi bastırıyor.

"BUNNY?!?!?!"

-

MASAMIZA DOĞRU KOŞUYORLAR, PARLAK GÖZLERI KOCAMAN, YÜZLERI ÇARPIK endişe ve rahatlamayla.

"Bunny, Tanrı'ya

şükür!"

"Her yerde seni arıyorduk!"

Caroline. Kira. Lokantada, kıyametteki iki Paskalya şekerlemesi kadar yersiz görünüyorlar. Dişli gölgelerden oluşan bir ormanda kaybolmuş yavrular. Kalbim bir yükseliyor bir alçalıyor.

"I-"

"Kesinlikle polisi arayacaktık." "Ya da

kampüs güvenliğini falan."

"Ama sonra Eleanor, 'Samantha için endişelenme, o *Samantha*. O bizim gibi değil. Bir şeyler gördü.' dedi. Biz de yapmadık." Cupcake pencereden dışarı bakıyor ve el sallıyor. Dönüyorum ve Eleanor ile Victoria'nın dışarıda, Eleanor'un cipinin yanında takıldıklarını ve kırık camdan bizi izlediklerini görüyorum. *Tanrıya şükür* güvendesiniz, diyor Eleanor pencereden ellerini göğsüne bastırarak. Victoria onun yanında ağzı bir balık gibi açık duruyor ve bana göz kırpıyor.

"Ama sana mesaj attık," diyor

Caroline. "*En az* bin kere."

Ava'ya bakıyorlar, onu ilk kez fark etmiş gibi görünüyorlar. Koyu renk giysileri, peçesi, sigarasını kavrayan örgü parmakları

onunla kolayca bir gözü çıkarabilir. Ve bundan mutluluk duyardı. Sonra bana dönüp baktılar.

"Peki ne oldu?" Caroline diyor ki. "Bizimle birlikteydin ve sonra bizimle birlikte *değildin.*"

"Sanki sen *kaçırılmış* falan gibi mi?" diyor Kira. Dönüyor ve Ava'ya gergin, belirsiz bir gülümseme veriyor. "Bilmiyorduk."

"Yine de senin için korkuyorduk," diye ekliyor Caroline.

"Çok korkuyorum," diyor Kira, Ava'ya gizlice bir kez daha bakıyor, Ava ona öylesine dikkatle, öylesine tehditkâr bakıyor ki Kira tokat yemiş gibi arkasını dönüyor.

"Ne oldu, Bunny?" Caroline diyor. "Evet,

Bunny, ne oldu?"

Bunu açıklayın lütfen.

Boğazımdaki kuruluğun bir kez daha farkına

varıyorum. "Şey, ben-"

"Neredeyse dev bir kurt çocuk tarafından boynuzlanıyordu," diyor Ava, ağzından sigara sarkarken. "Bembeyaz dişleri ve Freddie Krueger gibi tırnaklı bıçakları vardı."

"*Ne?* Aman Tanrım!"

"Samantha, bu doğru

mu???"

"Korkunçtu," diyor Ava, masanın altından beni tekmeleyerek. "Neredeyse ölüyordu. Neyse ki ara sokaktaydım. Onu tam zamanında çektim. Sana tecavüz etmeden önce. Ve seni öldürmeden önce. Sonra da cesedine tecavüz etti."

Caroline ve Kira'ya bakıyorum, ağızları bir karış açık Ava'ya bakıyorlar. Ava onlara bakıp sigara içiyor.

"Onu kızdıran o yavru kedilerdi," diye devam ediyor, sigarasının kirazını elbiseme doğrultarak. "Onların gerçek kedi yavruları olduğunu düşündü. Bu yüzden onu yakaladı, bilirsiniz, öğle yemeği düşüncesiyle. Ama sonra onun etten bir kadın olduğunu fark ettiğinde, bu her türlü diğer iğrenç iştahı uyandırdı."

Ürperirler, birbirlerine sarılırlar, birbirlerinin ellerini

tutarlar. "İşte bu yüzden asla şehir merkezine gitmemeliyiz,"

diyor Caroline. "En azından alışveriş merkezine

gitmemeliyiz," diye ekliyor Kira.

Ava, "Bundan sonra kesinlikle internetten alışveriş yapmalısınız," diyor.

Ona kesinlikle bir Owie'ymiş gibi bakıyorlar. Ama gözleri onun başka bir şey olduğunu da söylüyor. Uzun otların arasında parlayan bir kolye, bir yılan olabilir. Bu bir kolye olabilir.

"Seni daha önce görmüştüm," diyor Caroline, gözlerini biraz kısarak ve başını hülyalı bir şekilde eğerek.

"Öyle mi?"

"Okul yılının başında *Demitasse*'de. Onu gördük.
Onu görmedik mi?"

"Evet," diyor Kira. "Seni gördük."

İkisi de başlarını eğmiş, hülyalı-meraklı gözlerle ona bakıyorlar.
Kolye mi? Yılan kolye mi? Yılan kolye mi?

Ava sanki Paris metrosundaymış gibi onlara bakıyor. Her an küpelerini çıkarıp gölge saçan boyuna yükselebilir.

"Sen Samantha'nın arkadaşısın."

"Samantha, neden bizi hiç tanıştırmadın?"

"Isırırım," diyor Ava, kabinden kayarak çıkarken. "Bu korkunç, gönüllü bir hastalık." Ayağa kalkarak onları cüceleştiriyor.

"Nereye gidiyorsun?" Kendi kendime söylediğimi duyuyorum.

Güneş gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine bırakıyor. Önce onlara, sonra bana bakıyor. "Hava," diyor. "Sadece biraz hava."

"Bekleyin, sizinle geleceğim," diyorum, ayağa kalkmak için hareket ediyorum, ama beni köşeye sıkıştırıyorlar, Caroline yanıma yerleşiyor ve Kira karşımda, ellerimi sıkıca tutuyor, nemli saçlarımı okşuyor ve bana aynı anda beş milyon soru soruyor.

Bunny, iyi misin? Gerçekten bir kurt çocuk tarafından saldırıya mı uğradın? Kimdi o? Neye benziyordu? Aman Tanrım, burası garsonun masanı bıçakladığı yer mi? Derin bir travma mı geçiriyorsun? Bu deneyimin Çalışmayı besleyeceğini düşünüyor musunuz?

"Seksi miydi?" (Bunu bize yeni katılan Victoria söylüyor.)

"Bunny, o ateşli *değildi,* ayrıca şu anda ona sorulacak ne tür bir soru bu?"

"Başını keseceğini düşünüp düşünmediği gibi daha korkunç şeyler üzerinde durmak istemediğim için beni mazur görün."

"Aman Tanrım, öyle miydi Samantha?"

"Belki. Bilmiyorum," diyorum. Beni görmezden geliyorlar. Soruları artık bana değil, birbirlerine yönelmiş. Kırık camdan Ava'yı görüyorum. Eleanor'la dışarıda duruyor. Konuşuyorlar. Konuşuyorlar mı? Eleanor'un konuşuyormuş gibi dudaklarını oynattığını görüyorum. Ava da dinliyor gibi görünüyor, ifadesi soğuk. Midemin bulandığını hissediyorum, göğsümde bir panik dalgası.

Ava Eleanor'dan uzaklaşıyor ve benim ona baktığımı
görüyor. Bir anlığına göz göze geldik.

Sonra uzaklaşıyor. Otoparkın dışına. *Ben gidiyorum.*

"Ava, bekle!"

Caroline'in üzerine tırmanıyorum, kabinden çıkıyorum ve lokantanın sallanan, çınlayan kapısından dışarı koşuyorum. Dışarıda, hiçbir yerde ondan bir iz yok, otoparkta serseriler ve Eleanor'dan başka kimse yok, bana eğik bir başla, sempatik, meraklı bir gülümsemeyle bakıyor.

"Her şey yolunda mı Samantha?" diyor.

Samantha. Bana en son ne zaman Samantha demişti? "Kızlar senin için endişelendi ama ben endişelenme dedim.
Samantha. Ona büyümesi için ihtiyaç duyduğu zamanı verin."

Bana gülümseyen bir kederle bakıyor. *Oh, Bunny. Bizden ne kadar uzağa sürüklenmekte ısrar ediyorsun. Senin için kaç kez adam öldürmüş olmama rağmen. Sana verdiğim onca elbiseye rağmen. Seni yıllardır hiç olmadığın kadar sıcak tutan ateşin başındaki tüm o kalpten kalplerimize rağmen. Ama anlıyorum, elbette, küçük yabancı anların olmalı. Ve bize bak, bizi üzse de sana izin veriyoruz. Doğal olarak. Bizi de sıkıyor.*

Başımı eğiyorum. Ama sormak zorundayım. "Ava'ya ne dedin?"

Koyu, güzel gözlerindeki sertlikten *çizgiyi aştığını anlayabiliyorum, Bunny*. Ama o benimle dalga geçiyor.

"Kim?" diye sorar. Yüzünde sahte bir şaşkınlığın ardından sahte bir hatırlama beliriyor.

"Oh. Arkadaşını kastediyorsun. O senin arkadaşın, değil mi? Eva mı?

Ada?" "Ava," diyorum ve hemen ona bir şey veriyormuşum gibi hissediyorum.
ona vermemelisin.

"Ava. Bu doğru. Böyle bir tarz. Benim için biraz karanlık ve abartılı elbette, ama olduğu şey için harika. Mükemmel, gerçekten. Tam da hayal ettiğim gibi." Yüz ifadesindeki keder beni hasta ediyor. "Neden bize ondan daha önce hiç bahsetmedin Samantha?" diye soruyor, endişeli terapisti oynayarak, içinde yıkandığı tüm esansiyel yağları koklayabilmem için öne doğru eğilerek.

"Ona ne söyledin?" Kendimi şaşırtarak daha güçlü bir şekilde tekrar soruyorum.

Ağzının gülümseyen kenarları sertleşiyor, gözleri küçük siyah çukurlara dönüşüyor.

Geçen gece gözyaşları içinde ona "*Sen çok ama çok güzelsin"* dedim. Oysa o anda benim için güzel değil, dehşet vericiydi. Gümüş rengi saçları ve kapkara gözleri.

"Konuşuyorduk ve sonra çekip gitti."

"Öylece çekip gitti mi? Öylece çekip gitti mi?"

"Ona çocukken hangi evcil hayvanlara sahip olduğunu sordum. Sadece sohbet etmek için.

Ama bunun onu nasıl kızdırmış olabileceğini bilmiyorum."

Omuz silkiyor. Çaresiz. *Ah Samantha, senin ve senin gibi cesurların tuhaf yöntemlerini anlamam nasıl beklenebilir ki?* "Acelesi varmış gibi *görünüyordu.* Sanırım gidecek başka bir yeri vardı? Sormadım."

Araziyi koşarak geçiyorum, sokağı tarayıp onu arıyorum ama hiçbir şey yok. Kara bulutlar yıpranmış evlerin üzerinde sürükleniyor. Otobüs bekleyen solmuş insanlar.

Burası umutsuzluk yeri, Smackie. Burası lanet bir umutsuzluk yeri.

Kaldırıma çıkıp beni izleyen Eleanor'a dönüyorum, yüzünde küçümseyici bir sempati ve başka bir şey var. Acıma mı? Merak mı? Tüylerimi diken diken eden bir şey.

"Oh, hey. Baksana. Şuradaki senin arkadaşın Jonah değil mi?" "Ne? Nerede?"

"İşte. Selam, Jonah! Hey, buraya gel! Jonah!" El sallıyor, el sallıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek Jonah'ın bir arabaya yaslanmış, sigara içen, diğer elinde açık bir kitap olan kambur figürünün olduğu yere gidiyorum.

"Jonah! Jonah!" diye sesleniyor.

Şşş, söylemek istiyorum.

Ama Jonah yukarı bakar. Gözlerini kısar ve Eleanor'un el salladığını görür ve etrafına bakınır, çünkü Eleanor'un ona el sallıyor olması mümkün değildir. Ama el sallıyor. Gülümser ve kararsızca el sallar.

"Hey, Jonah, buraya gel!" Eleanor bağırıyor.

Kitabı cebine sokup yanıma geldi. Eleanor'a ve bana sadece gizlenemez bir neşe olarak tanımlayabileceğim bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba Samantha. Merhaba, Ellie."

"Jonah," diyor, yaklaşan bir geçit törenindeymiş gibi ellerini çırparak. "Seni görmek *çok* güzel."

Ona şaşkınlıkla bakar. *Öyle mi? Gerçekten mi?*

"Samantha da *tam* senden bahsediyordu."

"Öyle miydi? Bu harika, Samantha." Bana gülümsüyor ama ben gülümsemeye karşılık veremiyorum. "Ben de tam seni düşünüyordum. Bugün seni gördüm ve selam vermeye çalıştım ama beni görüp görmediğinden emin olamadım. Biraz meşgul görünüyordun."

"Evet."

"Seni bir süredir buralarda görmüyordum. Sanırım bir şeyler yazıyordun."

Eleanor, "Samantha İş'in, Süreç'in derinliklerinde," diyor. "Sen de öyle değil misin?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Harika. Ben de," diyor Jonah. "Lokantada mı yazıyordunuz? Ben de bazen yazmak için oraya giderim. Oradaki herkes çok iyi. Dolores bana her zaman bedava kahve falan veriyor. Köpekbalığını da çok seviyorum."

"*Köpekbalığı* mı?" Eleanor diyor ki.

"Evet, akvaryumda köpekbalığına benzeyen bir balık var." "*Vay* canına.

Köpekbalığına benzeyen bir balık. *Çok* ilginç. Ben bile
Hayal et. Hayal edebiliyor musun Samantha?"

Eleanor'a bakıyorum, bana sahte bir şekilde gülümsüyor, bana olan nefreti Beowulf IV'ün buzul gözleri kadar net ve derin. Yunus'un sevinci kadar çıplak. Daha önce gördüğüm gibi şimdi de açıkça görüyorum.

Jonah bize bakıyor. Elbette hiçbir şey görmüyor. Birbirine gülümseyen iki kız. Bu çok hoş.

"Ee Samantha, Atölye nasıl gidiyor?"

"Jonah, sorun yok, tamam mı?" Kendimi tutamadım. Ama sonra kendimi suçlu hissediyorum ve ekliyorum: "Yani, biraz bunaltıcı bir durum. Şu anda biraz boğuluyorum."

Eleanor'un yanımdan kayıp gittiğini
hissediyorum. "Bu çok kötü Samantha. Çok
üzüldüm." "Öyle. Bak, gerçekten-"
"Şu tavşanlar yüzünden mi?"
"Ne?"

"Bu sonbaharın başlarında, şu tavşanlarla konuşuyordun. Hatırlıyor musun, yeşil alanda? Korkmuş gibi görünüyordun."

"Yeşil," diye tekrarlıyorum, Eleanor ve Tavşanların toplanıp Eleanor'un cipine doluşmalarını izlerken. Golden Retriever cinsi köpeklerinden biri arkada havlıyor ve mutlu bir şekilde kuyruğunu sallıyor. *Dikkat et yoksa seni Ryan Gosling'e çevirirler.* Dur, bekle demek için ona el sallamaya çalışıyorum ama bana gülümseyerek göz kırpıyor, sanki *seni burada bırakmamın nedeni lanet bir amcık olmam değil de* o *ucube çocukla sohbet etmene dikkat* etmekmiş gibi.

"Yani, kulak misafiri falan olmadım," diyor Jonah. "Neye kulak
misafiri olmadın?"

"Tavşanlarla yaptığınız konuşma. Yoğun muydu?"

"Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum Jonah." Yağmur yeniden yağmaya
başladı, şiddetli bir şekilde.
Ava. Şimdiye kadar her yerde olabilirdi.

"Üzgünüm ama gitmem gerek."

"Bekle, Samantha. Çok şiddetli yağmur yağıyor. Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

18.

W Balina adını verdiği arabadayız. Jonah saatte yaklaşık beş mil hızla gidiyor, sigara içiyor ve ön cama bakarak mutlulukla gülümsüyor. Krank açık
stereo, çoğunlukla korna sesleri ve gıcırtılardan oluşan garip bir caz.

"Umarım bu müziğe aldırmazsınız," diyor.

"Hayır." CD'yi alıp camdan dışarı atmak istiyorum, muhtemelen önce onu ateşe vereceğim.

"Cazı çok seviyorum" diyor.

Otobüs durağına, tren istasyonuna, Ava'nın evine (boş) gittik, sonra tekrar otobüs durağına döndük.

"Şehirden ayrılıyor musun,

Samantha?" "Evet. Bilmiyorum.

Belki." "Nereye gidiyorsun?"

"Emin değilim."

"Sadece spontane olmak mı? Bu harika."

Ama otobüs durağında ya da tren istasyonunda değildi.

"Gitmemeye mi karar verdin?" diyor, otogarın etrafında ikinci kez zombi gibi döndükten sonra arabaya döndüğümde. Ön cama doğru başımı sallıyorum.

"Harika, Samantha, sevindim. Peki, şimdi nereye? Çay ister misin? Sanırım kullanabilirsin-"

"Biraz daha dolaşabilir miyiz?"

Bu havada çok uzağa gitmiş olamaz, değil mi? Sonra Haziran'daki o muson gecelerini hatırlıyorum. Çatıda anlayamayacağımız kadar sarhoştuk. Parlak mavi bir gökyüzü gibi fırtınaya bakıyordu.

Hadi yürüyüşe çıkalım, derdi.

Şaka mı yapıyorsun? Bunun içinde mi? Ama o çoktan gitmişti.

Saatler sonra, yüzü benimkinin üzerine damlarken uyanırdım. Siyah giysileri tenine kadar ıslanmıştı.

Günaydın, günışığı.

"Elbette Samantha. Arabayla dolaşabiliriz. Nereye mesela?"

"Her taraf gibi mi?" Pencereden dışarı bakıyorum ama gri gökyüzü ve camlara sıçrayan sulardan başka bir şey göremiyorum.

"Kendini biraz gezgin hissediyorsun,

ha?" "Evet."

"Ben de öyle oluyorum. Bazen saatlerce arabayla dolaşıyorum. Gideceğim bir yer ya da başka bir şey yok. Eskiden kitapçılara giderdim ama artık gidemiyorum çünkü çok fazla kitap alıyorum. Ada Kitap'a son gittiğimde neredeyse yüz dolar harcadım. Muhtemelen yüz dolardan fazla."

"Bu çok hoş."

"Evet, ama sonra beş parasız kaldım. Ama buna değdi. Harika şiir kitapları ve caz kitapları aldım. 1900'lerden kalma çılgın bir adamın yazdığı *Moonchild adında çılgın bir* New Age kitabı. Çılgıncaydı. Yine de oldukça havalıydı."

Bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Fırtına dinseydi onu görebilecektim. Eleanor ona ne söylemiş olabilir ki?

Bu arada Samantha bana gizlice senden nefret ettiğini

söyledi. Samantha artık bize sahip. Sana ihtiyacı yok.

Ama saçlarını karıştırmadan ve tüm sahneye seksenler filmi müziği vermeden bunu söylediğini hayal edemiyorum. Ayrıca Ava neden Eleanor'un ne dediğini umursasın ki? Zaten gideceğini söylemişti. Midem bulanmaya başladı.

"Gitmediğine sevindim Samantha. Bu dönem seni pek ortalıkta göremedim. Sanırım Eleanor ve diğerleriyle sık sık takılıyorsun?"

Yüzünü görüyorum, keskin, zarif kemiklerini, mücevherli çukurlar gibi gözlerini ve sonra onun Düşes olduğunu hatırlıyorum. Onu başka bir isimle nasıl çağırabilirdim ki? Bana öyle iğrenç bakıyordu ki... neydi o? Bilgi. Bana bilgiyle bakıyordu. Sanki benimle ilgili en lezzetli gizli lokmaya sahipmiş gibi. Çok tatlı. Çok kremsi, kadifemsi güzel. *Seni tanıyorum, Bunny.*

"Sayılır," diyorum.

"Bu harika," diyor. "Biraz tuhaf gerçi," diye ekliyor.

Ona bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü onlardan nefret ediyorsun,

değil mi?" Kızardığımı

hissediyorum.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Evet yaptın," diyor Jonah. "Hatırladın mı? Bahar partisindeydik ve sen ve ben dışarıda sigara içiyorduk. Sana bir sigara verdim ve sonra sen yaktın.

filtre, hatırladın mı? Sana başka bir tane vermeye çalıştım ama sen onu içmek istedin, ki bu iyiydi. Sanırım o sırada oldukça sarhoştun. Sana işlerin nasıl gittiğini sordum, sen de 'Berbat' dedin, ben de 'Nasıl olur Samantha?' diye sordum, sen de 'Benim sınıfımdaki kızlar amcık kılıklı Jonah' dedin."

Şimdi o an gözümün önüne geliyor. Yanan filtrenin korkunç kokusu ve kendi yanmış saçlarım. Boğazımda yükselen tavşan kaynaklı safra. Sarhoş kalbim, o üzücü parti bahanesiyle içtiğim içkilerin karışımıyla çarpıyor. Sokak garip bir şekilde daralıyordu. Gece hafifçe sola doğru eğiliyor. Yaz için ayrılmak zorunda kaldıklarına hayıflanırken tekrar tekrar kucaklaşan bataklıklara dönüşmelerini izlerken hissettiğim öfke kollarımdan akıyordu. Onların çakırkeyif açıklamaları. *Seni özleyeceğim, Bunny! Bunny, ben de seni özleyeceğim! Seni özleyeceğim, Bunny! Hayır, Bunny, en çok seni özleyeceğim.*

Cuntscapades!!!

"Ben öyle bir şey demedim," diyorum ön cama bakarak.

"Yaptığına oldukça eminim. Biraz şaşırdığımı hatırlıyorum ama 'Tamam, muhtemelen biliyordur çünkü onlarla daha fazla derse girmesi gerekiyor' diye düşündüm. Ama ben böyle şeyleri pek fark etmem. Zaten fark etmemeye çalışıyorum. Bana iyi görünüyorlar." Bana dönüyor ve gülümsüyor, herkesin iyi olduğu balonunda çok mutlu. Herkes iyi niyetli olmalı. Kesinlikle.

"Hiç hoş değiller," dediğimi duyuyorum birden. "Aslında."

"Değil mi?"

Ve ona *seninle sürekli dalga geçtiklerini* söylemek üzereyim. *Antabuse bulutu içinde dolaştığını ve şiirlerinin iyi olmasının tek sebebinin bu kadar berbat olman olduğunu söylüyorlar. Geçen yılki okumana katılan kız kardeşinin kıyafetiyle dalga geçtiler*. Aslında bana hiç mesaj atmadıkları halde mesaj attılar. *Şu şapkayı gördün mü kızım?* Maymun gözlerini kapatıyor. Ağzını kapatan maymun. Gülen ağlayan kedi suratı.

"Hayır," diyorum ona dönerek. Ona doğru bakarak. "Değiller."

"Huh." Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman nasıl oluyor da onlarla arkadaş oluyorsun?"

Evet, Samantha neden? Bu aslında çok iyi bir soru. "I-"

Göz ucuyla, sulu ön camın ardından Ava'yı gördüğümü sanıyorum. Siyah deri sırtı kaldırımda aceleyle yürüyordu.

"Jonah, dur!"

Kenara çeker çekmez soğuk yağmura doğru koşuyorum, hızla buza dönüşen kaygan kaldırımda kayıyorum ama ona yetişene kadar koşuyorum. Ava'ya. Yıpranmış deri omzuna dokunuyorum.

Bir yabancı bana doğru dönüyor.

-

GERI DÖNDÜĞÜMDE ARABASINDA BENI BEKLIYORDU.

Ses. Islak başımı ellerimin arasına alarak yırtık pırtık yolcu koltuğuna oturdum. "Samantha, iyi misin?"

"Evet. Hayır."

"Uyuşturucu mu arıyorsun?"

"Ne?"

"Önce otobüs terminali, sonra tren istasyonu, sonra girdiğiniz o tuhaf ev ve sonra tekrar otobüs istasyonu? Ve şimdi de arabadan çıkıp o satıcıya doğru mu koştun? Ayrıca, bir şeyin etkisindeymişsin gibi görünüyorsun. Yani, eğer öyleysen yargılamıyorum, ama-"

"Bu uyuşturucuyla ilgili değil Jonah, söz veriyorum. Ben sadece ... ...

Bir şey kaybettim." "Olamaz, ne kaybettin?"

Çok ilgili ve iyi niyetli. Ona söyleyemem. Başlamak için ne kelimelerim ne de nefesim var.

"Bir kitap," dedim ona.

"Üzgünüm, Samantha. En sevdiğin kitap gibi bir şey miydi? Her yere taşıdığınız bir kitap gibi mi?"

"Evet."

"Peki, seni bir kitapçıya götürmeme ne dersin? Belki orada bulabiliriz."

"Orada olmayacak."

"Emin misiniz? Bu kasabadaki kitapçılar, gelen tüm öğrenciler nedeniyle oldukça iyidir. İstersen hepsine gidebiliriz. Sadece seninle içeri girmeme izin verme, yoksa-"

"Biliyorum. Her şeyi satın alacaksın."

Gülümsüyor. Öyle nazik bir gülümseme ki neredeyse ağlayacağım.

"Jonah, özür dilerim, gerçekten. Beni yağmurda oradan oraya sürüklediğin için-"

"Anlıyorum Samantha. Kitaplar eski arkadaşlar gibidir. Bu yaz buradayken yanımda sürekli dört ya da beş tane taşırdım."

"Bu yaz burada mıydın?"

"Evet, yani bir haftalığına Vancouver'daki amcamı ziyarete gittim ama hepsi o kadar. Sanırım biraz delirdim. Bir kedi çaldım."

Gülüyorum. "Kedi mi çaldın?"

Ön cama doğru gülümsüyor. Çorba kasesi saçlarının daha uzun olduğunu fark ediyorum, kenarları tüylü.

"Sadece bir günlüğüne. Üç gün. Bir hafta kadar. Sonra geri verdim. Kendimi kötü hissettim. Sahipleri bana karşı çok iyiydi. Bana para falan vermek istediler. Onlara paranızın sizde kalmasını söyledim."

"Neden Alaska'ya geri dönmedin?" "Çünkü
gitseydim içerdim. Hey, kar yağıyor."

Ön camdan bakıyorum. Kar yağıyor. Minik pulların havada hızlı balıklar gibi yüzüşünü izliyorum. Şimdi kanalın yanındayız ve Noel ışıkları köprüler boyunca dizilmiş, sokak lambalarına tırmanıyor. Telefonda tatil konusunu açtığımda, babam parazit şelalesinin içinden, *sıkı dursan iyi olur,* dedi. *Ama seni gerçekten görmek istiyorum, diye* tekrarlamak zorunda kaldım, beni duyana kadar daha yüksek ve daha yüksek sesle.

Biliyorum. İkimiz de beni ziyaret edemeyeceğini biliyoruz, bana birçok hassas şekilde söylediği gibi. Birilerinden -yatırımcılardan, alacaklılardan, muhtemelen yetkililerden, kim bilir kimden- kaçıyor. Hikayenin tamamını asla öğrenemeyeceğim. Bir tatil köyü için para toplayan insanlarla ortaklık yapmakla ilgili bir şey, sonra fonlarla ortadan kayboldu ve çantayı ona bıraktı. Yatırımcılar paralarını geri istemişler. Bazılarının *asla borç almamaları gereken türden insanlar olduğunu* söyledi. *Ortalık sakinleşene kadar ortalıkta görünmesem iyi olur*.

Peki, oraya gelsem nasıl olur? Ona sordum.

Sessizlik. Daha fazla şelale.

Yerinde kalman muhtemelen en iyisi.

Şimdilik. Ama sadece iyi olduğunu bilmek
istiyorum.

Ben iyiyim. Ama sesindeki titremeyi duydum. Ağır nefes alışını. Elinde bitmeyen sigarasıyla telefonun başında otururken ne kadar gri ve yıpranmış olduğunu hayal edebiliyordum. Arka planda havlayan köpekler. Horozlar ötüyordu.

Orada kalabileceğin bir arkadaşın var mı? diye sordu.

Ön camdan Ava olmayan insanların yürüyüşünü izliyorum.

tar
afı "Bu yaz ben de buradaydım," diyorum Jonah'a.
nd "Öyle miydin? Keşke bilseydim. Aileni ziyarete falan gitmedin mi?"
an.

Aile kelimesi beni yumruk yemiş gibi hissettirmekten asla vazgeçmiyor. Demir bir kapı, ışıklı pencereleri olan bir evin etrafındaki uzun çitler, utanç verici bir şekilde dışarıdan içeriye bakan ben. Görmem gereken insanlar, gitmem gereken bir yer varmış gibi davranıyorum.

"Babam iş için ülke dışında." İfademden anında pişman oldum. Daha o sormadan irkildim.

"Peki ya annen?"

Ve sonra tam orada, aklımda. Parmaklarının arasında sigara içiyor. Koyu renk saçları agresif bir şekilde şık. Oturma odasından adımı çağırıyor. Yazmak ya da odamda oynadığım hayali oyunu oynamak yerine ona katılmam için beni cesaretlendiriyor. *Dünyadan Samantha'ya. Bulutlardan inme zamanı, lütfen.*

"O öldü."

"Siktir. Üzgünüm, Samantha."

"Sorun yok." Sorun değil. "Bir süre

önceydi." "Nasıl öldü?"

Mağazaya gidiyorum, hemen dönerim. Bunu söyleme şekli - o kadar hafif, hızlı ve çoktan kapıdan çıkmış olması - Grace Slick'in arabasını çalıştırırken çıkardığı tanıdık kükreme, o gün gökyüzünün parlak maviliği, hiçbir şey hayal etmedim. Bir kez olsun onun hemen döneceğinden başka bir şey hayal etmedim.

"Araba kazası."

"Tanrım. Kaç yaşındaydın?" "On

üç."

"Babam ben on yedi yaşındayken öldü. Akciğer kanseriydi, yani bunun

olacağını biliyorduk.

Yine de çok zordu."

"Özür dilerim

Jonah."

"Bu beni bir süreliğine oldukça kötü etkiledi. İşte o zaman raydan çıkmaya başladım. Bilirsiniz, uyuşturucu ve benzeri şeyler. Önceden de kullanıyordum ama ondan sonra kendimi kaybettim sanırım. Sanki artık bir dayanağım kalmamıştı, anlıyor musun?" Bana hüzünle gülümsüyor.

"Dinle, neden bize gelmiyorsun? Çay yaparım ve plak dinleriz. Belki aradığın kitabın bir kopyası bile vardır bende.

Bana adını hiç söylemedin."

"Kitap mı?" Sonra Ava'yı hatırladım. Dışarıda. Şu anda karın içinde.

"Yapamam. Gitmek zorundayım. Aslında şimdi çıksam iyi olacak."

"Tamam. Umarım kitabını bulursun Samantha. Belki o bulur

Sen. Bazen, bilirsiniz, böyle şeyler olur."

Telefonum kucağımda çalıyor.

Bu gece geliyor musun, Bunny?

Ve sonra: *Konuşmamız gerektiğini düşünüyoruz.*

Bir konuşma. İçimde bir şey yumruklarını kıvırıp açıyor.

"Aslında Jonah, beni başka bir yere götürebilir misin?"

19.

Eleanor'a vardığımda kar yavaş yavaş yağmaya başlamıştı. Peri masalı pulları. Film pulları. Mükemmel evinin üzerine düşen mükemmel pullar, kuleleri, gerçek kuleler, mükemmel bir ayın altında beyaz ve sivri dişler gibi parlıyor. Bir santimi yere düşüyor, mükemmel çimlerini beyaz ve ışıltılı yapıyor.

"Güzel yermiş," dedi Jonah arabayı çektiğimizde. Şimdi, onun yoldan aşağıya doğru balıklama atlayıp gözden kaybolmasını izliyorum. Jonah'a *aslında iyi olmadıklarını* söyledim. Bu bilgi içime işliyor ve beni daha cesur yapıyor. Kendi dudaklarımdan çıkan sözler. Kapıya doğru yürüdüğümde onları yakınımda tutuyorum. Kapının ardında benim hakkımda fısıldaştıklarını hayal ediyorum, hayır, *biliyorum.* Eleanor onlara bir şeyler anlatmış. Hangi şeyler olduğunu bilmiyorum ama onu taht benzeri koltuğundan öne doğru eğilmiş, onları da etrafına toplanmış olarak hayal ediyorum. Onlara benim hakkımda söylediği her türlü iğrenç yalanı ya da yarı gerçeği ucuz bir şeker gibi yutmaya hazırlar. İddialarını doğrulayan küçük külçeleri kusma arzusuyla neredeyse nefes nefese.

Geçen gün, kekini pek sevmiş gibi görünmüyordu. Eminim onları sevmiyordur bile.

Bence Pinkberry'yi sırf bizi memnun etmek için yiyor ve bunu sırf bizi memnun etmek için yapmayın, anlıyor musunuz?

You-Know-Who'yu uçurduğuna eminim. Bu yüzden geçen sonbaharda onun işiyle çok ilgilendi.

Çocuklar, onun dairesini görmelisiniz. Bir hücrede yaşıyor. Cidden. Hücre gibi. Çok kasvetli. Çok üzücü. Etrafımızda hüzün ister miyiz? Biz güneşiz, bulut ister miyiz?

Kapı zilini çaldım. Ona bir şey sormaya geldim, hepsi bu. *Ava'ya ne dedin?*

Senden nefret ettiklerini unutma. Senin de onlardan nefret ettiğini unutma. Bu iki şeyi bir mantra gibi defalarca kendime tekrarlıyorum.

Tam o sırada arkamda bir dalın kırılması gibi hafif bir ses duyuyorum. Bir tavşan ya da sincabın ağaçlara doğru çılgınca koştuğunu görmeyi umarak dönüyorum. Onun yerine gördüğüm şey tüylerimi diken diken ediyor.

Bir geyik. Karlı ön bahçesinde benden sadece birkaç metre uzakta duruyordu.

Sıvı duman gibi gözleriyle bana, içime bakıyordu.

Ayın altında parıldayan iri gövdesine, karla kaplı çimenleri karartan boynuzlu gölgesine, beni delip geçebilecek beyaz uçlu boynuzlarına bakıyorum. O çok güzel. O kadar güzel ki bir an için kim, nerede ve neden olduğumu unutuyorum. Kalbimin atışından başka hiçbir şeyin farkında değilim.

Muhtemelen evinin arkasındaki ormandan çıkmıştır. Ama onun varlığı, o kadar büyük, canlı ve vahşi ki, onun yumuşak pitoresk bahçesini, içinde durmamın saçmalığını, içeride bekleyen Tavşanları, her şeyi bir rüyaya dönüştürüyor.

Bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor.

"Merhaba Samantha. Bana her şeyi anlat," diye bir ses geliyor arkamdan. Ön kapısı açıldı. İçeride Orphic French Welder duruyordu. Gitar Çalıyor, benim zamanımdan çok önceki başarısız kolaj deneylerinden biri. Her zamanki gibi ciddi şekilde depresif görünüyor. Muhtemelen yarattıkları pek çok şey gibi o da ne olduğunu bilmiyor. O, onların birleşik kaprislerinin bir ürünü. Başka bir şey değil. Koyu mavi takım elbisesi vücudunun ne kadar şekilsiz olduğunu gizlemiyor. Siyah eldivenleri küçük pençelere benzeyen şeyleri gizliyor.

Ölmediğine, bodruma kapatılmadığına ya da bir tarlada dönüp durmadığına şaşırdım, ki bu genellikle onların kaderidir. Ama bazen uysal, yakışıklı olanları tutarlar ve bıktırana kadar bir süre hizmetçi olarak çalıştırırlar. Bu biraz biçimsiz Montgomery Clift'e benziyor.

"Samantha," diyor şimdi. "Senin için avlanacağımı biliyorsun, Woolf'un kızı."

"Evet. Biliyorum."

Hatırla, iki şeyi hatırla. "İçeri gel,

Samantha. İçeri gel."

Geyiği aramak için geri döndüğümde gitmişti.

-

ORPHIC FRENCH WELDER'I OTURMA ODASINA KADAR TAKIP ETTIM.

Golden Retriever'ları tarafından kuşatılmış küçük bir daire şeklinde oturuyorlardı. Onlar

Benim hakkımda konuşuyorlar, bu çok açık. Yanakları dolgun, pembe ve çok fazla şeker yemiş gibi parlıyor, ama aslında bu Dedikodu Parıltısı, başka bir kadını otobüsün altına atmaktan kaynaklanan kızarmış görünüm. Oda çimenli parfümleri ve organik saç kremleri kokuyor. Her birinin önündeki küçük kadehler ağzına kadar menekşe rengi ve gazlı bir şeyle dolu. Her bardağın dibinde göz küresine benzeyen bir şey yüzüyor. Bir liçi.

Kalbim çarpmaya başladı. İki şey. İki şeyi hatırla. "Samantha, geldiğine çok sevindik."

"Samantha, konuşuyorduk." Birbirlerine yan gözle bakıyorlar.

"Ve sana söylemek istediğimiz bir şey var."

Birden tüm kararlılığım beni terk etti. *Bende de bir şey var! Benim de bir şeyim var. Öyle değil mi?*

"Ne?"

Yine birbirlerine yan gözle bakıyorlar.

Bana gitmem gerektiğini söyleyecekler. Beni gruptan atacaklar. Sevgililerini bodrumdan ve kilitli yerlerden dışarı çağıracaklar ve bana meşe ön kapıya kadar eşlik etmelerini emredecekler. Bana boş, ışıltılı gözleriyle bakacaklar ve bozuk ağızlarıyla "*Git"* diyecekler. Aptal olanlar sadece kapıyı işaret edecek. Ve Ava'sız soğuğa geri dönmekten başka çarem kalmayacak. Sapık devle solgun yüzlü kızın arasına sıkışmış, ince duvarlı odamla yüzleşeceğim. Kaçındığım masayla.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum. "Otursana."

"Sadece çok uzun olduğun için," diyor Ürpertici Bebek. "Otururs*an* daha az tuhaf olur."

Yere son derece alçak, boş bir pufu işaret ediyorlar.

Oturuyorum. Onlarla yüzleşiyorum. Yıllar önce bir tavşan almamı istedikleri o ilk gece gibi hissediyorum. Ültimatom, sanırım. Bana bir ültimatom verecekler. *Veremezsin. Sen-*

Düşes bana gülümsüyor. "Kim ona söylemek ister?"

"Sen söyle, Bunny."

"Sen söyle ona."

"Hepimiz ona söyleyelim mi?" Bunu bir ikrammış gibi söylüyor. "Hepimiz ona söylemeliyiz."

"Yine de sayalım mı?"

"Tamam! Bir ... iki ... üç."

Bağırarak söylenen, ne olduğu anlaşılamayan sözler ve ardından patlayan kahkahalar.

"*Çocuklar,* bir kez daha deneyelim, tamam
mı?" "Tamam!"
"Bir, iki, üç."

Yine oluyor. Gülüyorlar, gülüyorlar, gülüyorlar ve ben pufumda oturup onları izliyorum. *Siktir git. Sadece git. Neden yapamıyorsun?* diyor bir kadın sesi kulağımda. Biraz zorbaca. Sabrım tükeniyor. Kayıyor. Ava'nın sesi. Benim sesim. Nefret ruhumda kabarıyor ve yine de beni sonsuza dek dışarı atacaklarına dair korkunç bir korku beni oraya sabitliyor.

Düşes, Cupcake'in dizine sakinleştirici bir el koyar ve bu da üzerlerinde bir domino etkisi yaratır.

Düşes uzun bir aradan sonra, "Samantha," dedi, "bu gece Atölye'yi senin yönetmeni istiyoruz."

"Hazır olduğunu düşünüyoruz, Bunny."

"Aslında, neler yapabileceğinizi görmek için *sabırsızlanıyoruz.*"

"Tüm o ham enerji iş başında. Bu hayal gücü." Her yerde küçük, utangaç gülümsemeler. Ardından, kontrol edemediğim bir şey yapıyor olmalı ki, yüzümde göz kırpan, parıldayan gözlü bir endişe.

"Bunny, sorun ne?" "Bunny,
ağlıyor musun?" "Bunny,
ağlama."

"Özür dilerim, sadece başka bir şey söyleyeceğinizi sandım, hepsi bu."

"Ne söylememizi bekliyordunuz?"

"Bilmiyorum, ben sadece-" Gözyaşları onları yüzer ve sulanır hale getirir. Pastel gökkuşağı rengi bir elbise giyen şeftali renginde bir et parçasına dönüşürler. Altın köpekleri yanlarında parıldayan sütunlar halinde uzanıyor.

"Seni dışarı atacağımızı söylememizi mi bekliyordun? Artık senin arkadaşın olmak istemediğimizi mi?" diye soruyor blob endişeli bir sesle.

Yukarı bakıyorum. Bütün ağızlarıyla usulca gülüyor. "Bunny,
burası lise değil."
"Bu üniversite öğrencisi bile değil,
Bunny." "Ya da seksenler filmi."
"Ya da doksanlardan bir film."
"Burada hepimiz eğitimli
yetişkinleriz."

Damlanın arkasında, köşede gizlenen başka bir Darling fark ediyorum. Bir elinde tahta kaşık, diğerinde çekiç var. Chefarpenter, çünkü şef mi yoksa marangoz mu olması gerektiğine karar verememişler. Karıştırmaya başlamasını ve şaşkınca havayı dövmesini izliyorum. Acı dolu, boşluğa benzeyen gözleriyle bana bakıyor.

"Al, Tavşancık," diyor blob. Bana Pinkie Pie'ı uzatıyor, Mini'deki ilk günlerinde arzularını -karmaşık ve incelikli- temsil etmek için kullandıkları.

At suratına göre çok büyük olan saçma sapan kocaman plastik gözlerine bakıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bizimle arkadaş olmanın güzelliği de bu, Bunny."

"Bazen kelimeler olmak zorunda değildir."

"Yarın öğleden sonra bize bir balina mesajı atabilirsin ve biz de 'Biliyoruz' deriz. Tam olarak ne hissettiğini biliriz."

Damla dört başını kuvvetlice sallar. Sonra birçok tahtından kalktı. Beceriksizce, neredeyse utangaçça bana doğru geliyor. Bir an tereddüt etti. Sonra ileri atılıyor ve tüm kollarını bana doluyor. Çimen ve kek parfümünden başka bir şey soluyamayayım diye çok göğüslü vücudunu yüzüme yapıştırıyor. Ta ki boğulana kadar. Boğulana kadar. Nefretle doluyorum. Bu sakarin kucaklamadan kaçmak için umutsuz bir arzu içimde dolaşıyor. Kendime bununla savaşmam gerektiğini söylüyorum - *onlardan nefret ettiğini* hatırla, *onların senden nefret ettiğini hatırla- ama bir anda* başarısız oluyorum. Yenik düşüyorum. Hiçbir tiksintinin öldüremeyeceği hastalıklı ihtiyacın soğuk, ıslak karanlıktan çıkarılıp okşanmasına izin veriyorum. Onun içinde eriyorum, sarılmalarına, ezilmeme izin veriyorum, hatta bunu *istiyorum.* Damlacıkla bir oluyorum. Ya da olabildiğim kadar yakınlaşıyorum.

"Tavşan," diyor ağızlardan biri, "tavşanı getir."

-

O GÜN ERKEN SAATLERDE BENIM IÇIN YAKALADIKLARINI SÖYLEDILER. ONU ÇIKARDIKLARINDA

Kafesteki kırmızı kumaştan, nefesim kesildi.

"Ne düşünüyorsun? Mükemmel değil mi?"

"Onu gördük ve aman Tanrım, bu *tam* Samantha'nın tavşanı dedik."

"Çok sevimli ama aynı zamanda korkutucu mu?"

Önümdeki tüylü canavara bakıyorum. Kar gibi beyaz. Kulakları ve ağzı siyah. Kırmızı bir gözünün üzerinde küçük siyah bir leke, sanki göz bandı takmış gibi.

Güzel mi, iğrenç mi yoksa ürkütücü mü karar veremiyorum. Ama onu

benim için yakalamışlar. Benekli yüzüne bakarken, yardım edemem ama duygulanıyorum.

"Mükemmel," diye tekrarlıyorum.

"Teşekkür ederim." "Biz de öyle

düşüneceğinizi düşündük."

Kokulu mumları yakmışlar. Genelde yaktıkları vanilya çubuklarından daha miskli, daha baharatlı, daha kokuşmuş görünen bir tütsü.

"Büyü dükkanındaki Fern'e, eğer daha çok bir sürtükseniz yakmak için iyi bir tütsünün ne olduğunu sorduk."

"Hayal edilebilecek en iyi şekilde bir kaltak olman

gibi mi?" "Ya da sadece bir sürtüksen."

"Ve düşünmesine bile gerek kalmadı, 'Oh, işte' dedi."

Bu gece görsel-işitsel yokmuş, çünkü *onlara ihtiyacın olmadığı kesin Samantha. Kendi başına getirdiklerini renklendirmekten nefret ediyoruz. Yaratıcılığına engel olmak istemeyiz.*

–

NE KADAR ZAMANDIR BURADA OTURUP BU YARATIĞA BAKIYORUZ BILMIYORUM. Kendini sıkı, boyun eğmeyen küçük bir top haline getirmiş. Kırmızı gözleri benimle alay ediyor. Bakışları benimle alay ediyor. *Patla. Lanet olası patla, seni küçük pislik.* Caroline gizlice esniyor. Victoria açıkça esniyor. Kira saatine bakıyor, sonra her birine ve sonra tekrar saatine. Eleanor sadece beni izliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Üzülme kızım. Olur böyle şeyler. Yani, benim başıma hiç gelmedi."

"Ya da benim."

"Ya da ben. Ama her zaman paranoyakça davranıyorum."

Eğlenin, sezgilerinizi *kullanın, hayal gücünüzü serbest bırakın,* diyorlar bana.

"Tüm o ham, öfkeli enerji."

"Hikayelerinizdeki tüm o karanlık, karmaşık şeyler." "Ne

demek istediğimi anladı. Ben burada çok sıkıcıyım."

Bana gülümsüyorlar. Çok nazikçe. *Görmek için sabırsızlanıyoruz Samantha. Neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyoruz.* Ve sanki kameralı biri *gülümse* diyor ve onlar bunu söylediğinde ağzınız aniden donuyor. Dudaklarını oynatamadığını fark ediyorsun.

Zaman geçiyor, ne kadar bilmiyorum. Bir değişiklik yok. Onlara tekrar *çok üzgün* olduğumu söylüyorum. Ve onlar bana yine en anlaşılmaz şekilde gülümsüyorlar.

Hayal kırıklığı mı? Sabırsızlık mı? Zevk mi?

"Belki de fazla düşünüyorsun Samantha."

"Belki de soyunman gerekiyordur."

"Belki de görsel-işitsel bir ilham kaynağı olabilir?"

"Belki de sadece becermek isteyeceğin erkekleri düşünmelisin," diyor Victoria. "Buna ne dersin?"

Bazı şarkıcılar ve aktörler aklıma geliyor. Daha derine inmeye çalışıyorum. Yatağımda uzanıp dinlerken, ucuz çarşaflardan tavana doğru yükseldiğimi hissettirecek şarkıları düşünüyorum. Islak bir bahar gecesi. Damlayan yeşil ile tatlı. Rob Valencia'nın uzun, sevimli gölgesi okul koridorunda yanımdan geçiyor, katliam ve duman kokusunu takip ediyor. Aslan çayını karıştırıyor. Bana ne anlatıyordu, hatırlamıyorum bile. Çünkü arkasında, her an görebileceği kadar geniş, mor-sarı ve güzel bir gökyüzünü görebildiğim bir pencere vardı. Hiç yüzü olmayan Diego ile dans ediyordu. Yağmur yağmış adaçayı kokusu. Boyunda esneyen tendonlar. Bir keresinde Edinburgh'da gördüğüm bir ateş yiyicinin yontulmuş, dövmeli kolları. Alevi ağzına götürürken gözlerimin içine bakışı. Gençken ziyaret ettiğim hayvanat bahçesinde bir süre takıntılı hale geldiğim tek gözlü bir kurt. Eğer kaçarsa her şey korkunç bir şekilde ters giderdi ama çok da güzel olurdu. Sonra az önce dışarıda gördüğüm geyiği düşündüm. Gözleri duman gibiydi. Muhtemelen çoktan ağaçların arasında kaybolmuştur.

"Samantha?"

Ama tavşan orada öylece oturuyor. En kötü korkularımı doğruluyor. Onlar gibi olmadığımı. Bunu yapamayacağımı, asla yapamayacağımı.

"Belki de ona yardım etmeliyiz," diye öneriyor Caroline. Ama bana değil, başını yavaşça sallayan Eleanor'a bakıyor. *Hayır, hayır der* gibi. *Bu Samantha'nın felaketi.*

Belki de bunun bir nezaket ve güven jesti değil, bir test olduğu kafama dank ediyor. Ya da daha kötüsü, beni aşağılamanın bir yolu. Bu yeteneğe sahip olanın ben değil, onlar olduğunu göstermek için. *Sen değil Samantha. Özür dilerim. Bu yetenek biz olmamızla birlikte geliyor. Yazlık evlerimiz, büyük piyanolarımız, mükemmel ve ince zevklerimiz gibi bize miras kaldı.*

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum. "Özür dilerim."

Onlara bakıyorum. Mutlular mı? Kızgınlar mı? Benim için üzülüyorlar mı? Anlayamıyorum.

Gülümsemeleri hafifçe seğiriyor. Küçük hayal kırıklıkları içlerinden kaçıyor.

"Kendine daha çok güvenmelisin, Bunny." Söyleyiş tarzından bunun parfümlü bir toplantıda konuştukları bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Kirli peri tozu gibi şirret fısıltılardan oluşan bir bulut.

Samantha'nın kendine güveni yok, bu çok sinir bozucu. Kendine inanmıyor. Kapa çeneni gibi.

Onu en güzel şekilde sarsmak istiyorum.

Ya da yüzünü tokatlamak.

Ya da onu yumruklamak, anlıyor musun? Ve şöyle ol, seni seviyorum. Sen harikasın.

"Daha fazla odaklanmalısın."

"Zihnini boşalt."

"*Arzunu* düşün Samantha," diyor Düşes aniden, lafı dolandırmadan. "Sadece ne istediğini düşün."

Benim ne istediğimi mi yoksa senin ne istememi istediğini mi? O kadar basit değil.

"Gerçekten bu kadar basit, Bunny."

Tavşanın kırmızı, boncuk gözlerine bakıyorum, bakıyorum ve bakıyorum. Orada öylece oturuyor, kürklü küçük bir Fuck You gibi kendi içine gömülmüş.

Hiçbir fikrin yok, değil mi? Tavşan bana öyle diyor. *Üzücü. Çok üzücü, Samantha. Bu şekilde kaybolmak. Üzücü, üzücü, üzücü ki biri sana "*Ne istiyorsun?" diye *sorduğunda aklına küçük kırık parçaları kavrayan bir çift yumruktan başka bir şey gelmiyor.*

Kafamı kaldırıyorum; hepsi peri gözleriyle bana bakıyor. Benimle dalga geçiyorlar. Öyle olmalılar. Yine de o gözleri ruhumun her yerinde hissediyorum, orada yaşadığını hayal ettikleri her türlü acıyı ve arzuyu yağmalıyorlar. Geçen yıl bütün yıl mesafelerini korumalarına neden olan şey. Bu onları bir şekilde buraya çekiyor. Yirmi döşeklerinin altına koyacakları, geceleri hissedebilecekleri bir bezelye, bir şekilde yaşadığım izlenimini verdiğim, düşündükleri Aşağıdan bir şey. *Çıkar onu, Bunny. Göster bize. Ya da biz izlerken kendini aptal durumuna düşür.*

"Devam et, Samantha."

Gözlerimi kapatıyorum ve Ava'yı görüyorum, aşınmış topuklu ayakkabılarıyla karda tek başına dolaşıyor. Ava ve ben onun çatısında dans ediyorduk. Gerçekte kiminle dans ediyorduk? Hiçbir şeyle. Birbirimizle. Hava. Yalnız gecelerim. Ve işte o zaman anlıyorum ki, tüm bu yağlı, omurgasız memnun etme ihtiyacının altında yatan acım, gerçek arzum her neyse, onlara vermek istediğim bir şey değil.

Tavşan bana bakıyor. Kulakları seğiriyor. Sonra aniden açılıyor. Bana doğru bakıyor. Kırmızı tavşan gözleriyle bana bakıyor ve çemberin dışına doğru koşuyor.

Şerbetçiotu demek daha doğru olur sanırım.

–

"Olur böyle şeyler. Yani, *daha önce* hiç olmamıştı," diyor Cupcake, Ürpertici Bebek'e bakarak.

"Ama olabilir," diye öneriyor Ürpertici Bebek. "Yani ... ... Sanırım olabilir." "Az önce oldu," diyor Vignette, bana sopayla vurmak istermiş gibi bakarak
gözleriyle.

Hepsi hiçbir şey söylemeyen Düşes'e bakıyor çünkü sessizliği her şeyi anlatıyor. Borges Julio Bolano VII tarafından kendisi için hazırlanan soluk menekşe kokteylini yudumluyor. İçine fazladan liçi koymuş, tam da onun sevdiği gibi.

"Ne düşünüyordun Samantha?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Sadece ne istediğimi düşünmeye çalıştım. Sizin de söylediğiniz gibi."

Bana bakıyorlar. Yalancı.

"Gözünüzde canlandırdınız mı? *Odaklandın* mı? Söylediğimiz gibi mi?"

"Evet. Yani, denedim." Gözlerimi mükemmel zemine indiriyorum, koyu kiraz ağacı cilalanmış ve göz alabildiğine kabartılmamış.

Vinyet ayağa kalkar. "Ben çıkıyorum," diyor. "Yarın sınıfta görüşürüz."

Gidişini izliyoruz. Savaş botlarının koridorda ilerleyişini dinliyoruz. Sonra aniden durur.

"Aman Tanrım, çocuklar," diye sesleniyor ön kapıdan. "Buraya gelin."

Orada, pırıltılı karın içinde, ayın aydınlattığı hayvan izleri var. Çimenlerin ortasında, pencerenin hemen altında başlıyorlar ve ışıltılı beyaz çimenlikte dolambaçlı bir yol izliyorlar, kaldırıma çıkmadan önce sıska bir ağacın etrafında bir kez dönüyorlar ve sonra caddenin karşısındaki otobüs durağına geçiyorlar.

Bir tavşan için fazla büyükler, diye düşünüyorum ama sonra Vignette'in bakışlarını otobüs durağına kadar takip ediyorum. İçindeki karanlık, kambur şekli.

Çocuk şeklinde bir
şekil. Bir oğlan.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

20.

Otobüs durağının uzak köşesinde, kırılmış camdan bir duvarın yanında duruyor. Sigara içiyor, kulaklığı takılı. Kafasını kaldırıp bakmıyor bile.

Gerçi beş ceketsiz kız barınakta ona katılmış, damlayan ağzında durmuş, bakıyor ve bakıyor.

"Ee, Samantha?" Ürpertici Bebek kolumu çekiştirerek fısıldıyor.

Ay bir bulutun arkasına geçti ve yüzünü göremiyorum. Sadece profilinde kurtvari bir eğim var. Koyu, dağınık saçlar. Yıpranmış siyah trençkot. Kulaklığındaki müziğe başını sallayarak eşlik etmeye başlıyor. Dürüst olmak gerekirse, otobüs bekleyen bir adama benziyor.

Cupcake ona dikkatle bakarak, "Tuhaf bir otobüs," diye fısıldıyor.

"*Seksi* bir otobüs ucubesi," diye düzeltiyor Vignette. "Aferin Samantha." "Ne giydiğine bir baksana. O bir Satanist."

"Ya da bir sanat öğrencisi? Ya da bir serseri, belki," diye fısıldıyor Ürpertici Bebek grup kucaklaşması sesiyle.

"Ön kapıyı çalmadı," diyor Cupcake usulca. "Kapıyı *çalmaları gerekirdi.*"

"Ama Samantha'nın tavşanı farklı olabilir," diyor Ürpertici Bebek. "Mesela daha ... ... Bilmiyorum... Pislik gibi mi? Ya da başka bir şey?"

Bana dönüp bir açıklama bekliyorlar. *O mu, değil mi? Onun adına cevap verin lütfen.* Ona tekrar bakıyorum. Bizden tamamen habersiz, ya da öyle görünüyor. Uzun, geniş gövdesi Muir Ormanı'ndaki bir ağaç gibi. Elmacık kemikleri bıçak gibi. Saçında belli belirsiz bir punk, belli belirsiz bir katil havası var. Kendi kendine gülümsüyor gibi. Gülümsüyor mu? Evet, sanki müzik ona bir sır veriyormuş gibi gülümsüyor. Zengin, alçak bir sesle mırıldanmaya başlıyor.

"Bilmiyorum," diyorum.

"Ona bir şeyler söylemelisin. Her ihtimale karşı."

Karanlıkta bile, kesinlikle kafamızı kesebilecekmiş gibi görünüyor. Siktiğimin havası ondan ateş gibi yayılıyor.

"Ne gibi?" Tıslıyorum.

"Bilmiyorum. Bu *senin* tavşanın. Belki de."

Vignette normal ses tonuyla, "Çocuklar, bizi duyacak hali yok ya," diyor. "İzle. HEY, SEN ERKEK MISIN YOKSA TAVŞAN MI?"

"*Şşşt*. Kapa çeneni!"

"Affedersiniz?" Adam kulaklıklarını boynuna kadar indirdi. Şimdi bize doğru bakıyor, yüzü hâlâ büyük ölçüde gölgede. Ama tam, yara almamış bir ağzı seçebiliyorum. Hafifçe gülümsüyor. Bir şeye. Bize mi?
Belki de biz.

Tavşanların beni biraz ileri ittiğini hissediyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum muhtemelen sadece bir adam olan adama. Belki de bir katil. Muhtemelen bir kafa kesici. "Sadece bakıyorduk... bir şey kaybettik."

"Bir tavşan," diyor Cupcake. "Şans eseri bir tane gördün mü?"

"Zıplayarak mı geçiyor?" Ürpertici Bebek ekliyor.

"Ya da bir oğlan," diyor Vignette. Sesinin bacakları sonuna kadar açık. Diğerleri ona ters ters bakıyor.

Bize bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. *Bizi öldürmeden önce gidebilir miyiz?* Ama keskin omuz kemikleriyle beni iki yanımdan sabitlediler.

"Bilirsin işte, bir tavşan," diye devam ediyor Ürpertici Bebek. "Uzun kulaklı? Etrafta zıplar mı?"

"Tavşanın ne olduğunu *biliyor,* Bunny," diyor Cupcake.

Vignette, sesinin bacakları daha da genişleyerek, "Ve bir çocuk ne demek," diyor.

Aman Tanrım*, kapa çeneni,* sanırım. *Kapa çeneni de gidelim.*

Adam sanki düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Ceketinin önü açıldığında, ayın vurduğu bir denizin üzerinde bir kafatası bulunan siyah bir tişört ortaya çıkar.

"Bir tavşan . . . ." diyor yavaşça, bana bakarak. Derin bir ses. Sanki kelimenin tadı ağzında şaşırtıcı derecede güzelmiş gibi. Tuza ihtiyacı var. Ama kötü değil. "Evet. Kesinlikle bir tavşan gördüm."

"Yaptın mı?" Cupcake hevesle söylüyor.

Yalancı, sanırım.

Duman burun deliklerinden ikiz yılanlar gibi kıvrılıyor.

"Evet. Burada karın üzerinde zıplıyor. Uzun kulaklar ve her şey.
Şu tarafa gitti." Sokağın aşağısını işaret ediyor.

"Teşekkür ederim!"

"Ta ki trajik bir şekilde ölene kadar" diye ekliyor.

"Ne?"

Adam yırtılmamış ağzıyla yarı gülümsüyor. "Kızıl kurt. Bir anda ortaya çıktı. Küçük adamın boğazını parçaladı. Gözlerimin önünde. Çok üzücü." Sahte bir hüzünlü gülümseme olduğu açık, ama bunu bütünüyle yuttuklarını görebiliyorum. Bakışlarını bana dikiyor. Gözlerinde mavi ya da boşluğa benzer bir şey yok. Ensemin diken diken olduğunu ve ısındığını hissetmeye başlıyorum.

"Sonra onu boynundan tutup arkadaki çalılıkların içine sürükledi."

Çalılara bakıyoruz. Karda gerçekten de küçük hayvan izleri var. Küçük kızlar gibi dramatik bir şekilde nefes alıyorlar, kollarımı piton gibi sıkıca kavrıyorlar.

"Kötü bir sahne," diyor.

"Ne kadar kötü?" Vinyet

diyor ki.

Vignette'e hülyalı bir şekilde bakıyor, onun sevimli kafatası yüzünü düşünüyor. "İğrenç," diyor usulca, yüzünü buruşturarak. "İğrenç gibi."

Etrafımda başlarını salladıklarını hissediyorum. *Ew. Evet. Çok iğrenç.*

"Bilmem hiç tavşan çığlığı duydunuz mu?" der. Başlarını

sallarlar. Hayır, yalan söylüyorlar. *Asla duymadım.*

"Korkunç bir ses. Ama aynı zamanda bir çeşit ..." Sözünü kesiyor. Yumuşak derilerinin altında kaynayan yavru köpek kanlarını hissedebiliyorum.

"Güzel," diye bitiriyor, o kadar ağırbaşlı, o kadar dikkatle onlara, bize bakıyor ki, korksam da kahkahayı patlatmak istiyorum. Birden hepsinin stereo olarak etrafımda iç geçirdiğini hissediyorum.

"Güzel," diye

tekrarlıyorlar. "Eminim

öyledir." "Evet."

"Yani."

Ayrılmış dudaklarıyla ona bakıyorlar. Birbirlerinin ve benim kollarımı tutuyorlar. Ağırlıklarını değiştiriyorlar. Saçlarını savuruyorlar. Dillerini dişlerinin üzerinde gezdiriyorlar.

Adam bana bakıyor. "Senin mi?" dedi. "Benim

mi?"

"Tavşan." "Oh.

Evet."

"*Sayılır,*" diye düzeltiyor Ürpertici Bebek.

Cupcake, "Daha çok ortak bir çaba gibi, gerçekten," diyor.

Düşes soğuk bir ifadeyle, "O bizimdi," diyor. İlk kez konuştuğunun farkındayım. "O *bizim* tavşanımızdı."

"Doğa çok acımasız," diyor. "Vahşi doğa."

Siyah paltosunun içine uzanır ve kızlar yine nefes nefese kalır. *Silah mı? Bıçak mı? Balta mı?* Sigara. Çakmak. Alevin içinde kurt yüzünün bir parıltısı. Eller, eldivensiz ve tamamen insan. Pençe yok, kanca yok, sadece et. Bunun mümkün olmadığını bilmeme rağmen kalbim sıkışıyor. Başarısızlık. Ben bir başarısızım.

Gitmek için döndüm, beni takip etmelerini bekliyordum. Ama orada öylece durup gölgelerin arasında sigara içmesini izliyorlar.

"Ben Caroline."

"Kira."

"Victoria."

"Eleanor."

Bana bakıyor. İyi mi?

"Samantha," diyorum.

"Samantha," diye tekrarlıyor. Karanlıkta bana gülümsediğini hissedebiliyorum. "Seni bir yere bırakabilir miyiz?" Cupcake teklif ediyor.

Dönüp Cupcake'e bakar, elbisesi tek boynuzlu at desenlidir.

"Çünkü otobüs için çok geç olabileceğini düşünüyorum" diye ekliyor.

Tam o sırada, virajdan bir otobüs gelir. Boyu kadar doğruldu ve *afedersiniz* demesine bile gerek kalmadı. Barınağın ağzına doğru adım attığında, bir anda yavan bir deniz gibi ayrılıyoruz. O yanımızdan geçerken, hayvani ve canlı bir şeyin kokusunu alıyorum. Kan gibi acil ve hayati. Sonra beyaz adaçayı gibi bir şey.

"Nereye gidiyorsun?" Ona soruyorum. Bana gülümsüyor. "Eve."

"Ev," diye tekrarlıyorum ama stereo olarak. Başka ağzım var mı? Hayır, hepimiz tekrarladık.

"Ev nerede?" diye soruyor içlerinden biri. Eleanor.

Ama kulaklıklarını tekrar takıyor. Birden ayak parmaklarımın etrafında soğuk, karlı çamuru hissediyorum. Titremeye başlıyorum. Onun otobüsün içinde kayboluşunu izlerken kollarımdaki tutuşları gevşiyor. Ve sonra otobüsün karanlıkta kayboluşunu izliyorum.

21.

L Dönemin en iyi atölyesi. Daha önce olduğu gibi yine tek başıma, içi boş meydanın karşı tarafında oturuyor, bir delik açmaya çalışıyorum. Gözlerimle mağara duvarını. Bir saat diliyorum. Beynimin dışarı fırlayıp bedenimi burada cansız bir et torbası olarak bırakacağı bir pencere. Fosco'ya bakıyorum, harika bir sömestrin sonu için anlamsız tebrik sözlerini söylerken.

Masada açılmamış bir paket kaju fıstığı var. Bir şişe orta fiyatlı kırmızı şarap. *Küçük Çemberimizi kutlamak için,* dedi. Biz kızlar *yaraya* gerçekten *dokunduk.*

Bugünkü kazağı Yule temalı olan teriyerinin havlayarak dönmesini izliyorum. *Başarısızlık. Ben bir başarısızım.*

"Ne oldu Samantha?" "Hiçbir
şey."

Konuşmasına geri döner ve onlar da başlarını sallamaya devam ederler. *Evet, KareKare. Yara. Çember.* Bana bakmıyorlar. Ben de onlara bakmıyorum. Dün gece para ya da osuruk kadar tarifsiz görünüyor.

Çok kötü, Samantha, daha sonra bana söylediler. *Bazen başarısız oluyorsun.*

Sefilce. Umutsuzca. En iyilerimizin bile başına gelir. Bize değil, bizim başımıza hiç gelmedi. Ama olabilir. Teoride. Ve o adam! Bize tecavüz etmediğine çok şaşırdım. Defalarca. Ya da bizi öldürmediğine. Ya da ikisinin arasında iğrenç bir şey yapmadığına? Ve aman tanrım, kurt hakkında anlattığı hikaye? Çok garip.

Belli ki çarpıtılmış. Muhtemelen ona isimlerimizi söylememeliydik. Hatırlamayacak, değil mi? Yani, izimiz sürülebilir falan değil ya? Bizi takip edebilir mi? Facebook'tan falan? O deli, hatırladın mı? Katil. Muhtemelen Facebook'u bile yoktur. Tüm bu zaman boyunca polisi aramaktan bir nefes uzaktaydım. Ya da kampüs güvenliğini. Ya da sadece "tecavüz" diye bağırmak. Gerçi "ateş" diye bağırman gerekiyordu.

Çünkü "tecavüz" diye bağırdığında kimse gelmiyor, bunu bilmiyor muydun Bunny?

NE KADAR ÖZEL BIR GRUP OLDUĞUNU SÖYLÜYOR FOSCO ŞIMDI.
Gözlerimi kaçırıyor, biliyorum ki beni değil onları kastediyor. Warren'ın tamamı kadınlardan oluşan ilk kurgu grubu. Ve yetenek çok çeşitli, çok büyük. Kolektif enerji çok farklıydı. Gerçekten kendimizin derinliklerine indik. Deneyimi gerçekten kucakladık. Hepimiz, diyor ve ben yine onun bakışlarının sahte büyülü anne kucağına dahil edilmiyorum.

"Ursula," diyor Düşes, aniden kız Dobermanlar gibi etrafını saran Cupcake ve Vignette'in ellerini sıkarak, "*Sizinle* çalışmanın büyük bir ayrıcalık olduğunu söylersem sanırım hepimiz adına konuşmuş olurum. İşe yaklaşımımızı gerçekten yeniden şekillendirdi. Hepimiz çok şey öğrendik."

Ona saksısında büyük kırmızı bir fiyonk olan, ona alacaklarını bilmediğim ve benden para istemedikleri bir ficus verirken izliyorum. Bir de kart var, üzerinde Noel Baba şapkalı bir tavşan var ve ben hariç hepsi imzalamış. "Oh. Bunu ne zaman ayarladınız?" diye sordum.

Ancak sorum, patlak veren toplu mırıldanmalar arasında boğuluyor. Fosco derinden etkilenmiş gibi elini önlüklü göğsüne götürüyor. Tavşanlar onun duygulanmış gibi yapmasına duygulanmış gibi yapıyor. Yoksa hepsi gerçekten duygulandı mı? Artık bilemiyorum.

"Aman Tanrım," diyor. "Gerçekten buna gerek yoktu. Hem de maaşlarınızla."

Allah aşkına zenginler, bağırmak istiyorum. Ama orada öylece oturuyorum. Gülümsemem yüzümde sabit, oraya çivilenmiş, iğnelerin altında sarsılsa da.

"*İstedik*," diyor Düşes.

Fosco o kadar duygulanmıştır ki, ipek eşarbı sahte duygularının gücüyle dalgalanır. Bu tatilin tadını çıkarmamızı umduğunu tekrarlıyor. Çünkü bir sonraki dönem, mezun olmadan önceki son dönemimiz, tıpkı bu dönem gibi uçup gidecek. Tezimize sıkı sıkıya sarılmamızı umuyor çünkü ne yazık ki kolektif yolculuk burada sona eriyor. Gelecek dönem Yaraya Tek Başımıza Dokunacağız. Ben hariç hepsi bilerek, alçakgönüllülükle, itaatkârca başını sallıyor. Bu odada lanet bir saat olmalı. Çok kafa karıştırıcı. Saati bilmemek. "Saati bilen var mı?" diye soruyorum.

Hepsi dönüp bana bakıyor, varlığımı ilk kez kabul ediyorlar. Şok içinde.

"Gitmen gereken başka bir yer var mı Samantha?" Fosco sorar.

"Hayır. Sadece. Zamanı bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum." Belki de bu arzuyu incelemeliymişim gibi bakıyor bana. Paketinden çıkar. Öğle yemeğine götür. Bir tarot kartı, bir rune taşı ya da

Çiğnediğim ve sonra tükürdüğüm acı bir otun malçları.

"Ben şahsen bilmemeyi seviyorum," diyor Vignette.

"Ben de öyle. Hem de çok," diye katılıyor Ürpertici

Bebek.

Eleanor, "Gerçek dünyayı geride bırakabileceğiniz bir alana girmek çok ferahlatıcı," diye ekliyor.

"Aman Tanrım, ben de *tam* bunu söyleyecektim," diyor

Cupcake. "Bunu kafa karıştırıcı buluyorum," diyorum.

Sessizlik. Bir öksürük. Sonra Fosco'dan, karmaşık bir iksiri yayıyormuş gibi bir sesle, "Şaşkınlık bir yazar olarak işgal etmek için çok ilginç bir alan olabilir Samantha. Tatillerde bunu bir alıştırma olarak denemelisin. Bence senin için oldukça aydınlatıcı olabilir."

Sonra gruba geri döner. "Mola sırasında yazın hanımlar. Ama dinlenmeyi de unutmayın. Bunu hak ediyorsunuz. Çok sıkı çalıştınız. Şimdi biraz şarap içmeye ne dersiniz?"

Küçük şeffaf plastik bardaklara dökmesine yardım ediyorlar ama sadece Fosco ve ben içiyoruz. İçimi ısıtacağını umuyorum -bir önceki geceden beri hâlâ çok üşüyorum- ama tadı ekşimiş, soğuk ve kan gibi yoğun. Tam kalkıp sınıftan çıkmak üzereydim ki Düşes konuştu.

"Acaba son günümüzü kutlamak için kısa bir yazı egzersizi yapabilir miyiz?" diyor. Birden ateş bastı. *Hayır. Hayır, Fosco. Lütfen.*

Ama Fosco'nun ağzı zevkten köpürmeye başladı bile. Ne bağlılık! Atölye'nin her anını üretken kılmak için ne kadar da hevesliyiz.

"Eleanor. Ne harika bir fikir. Korkarım bir egzersiz planlamamıştım ama-"

"Oh, pekala. Çok kötü," diye atlıyorum, paltomu almak üzereydim ama sonra onu hiç çıkarmadığımı fark ediyorum.

"Aslında ne yapabileceğimize dair bir fikrim var, izninizle." Bu Creepy Doll'dan.

Bunu bir isyan, onu alt etme ya da tahttan indirme girişimi olarak yorumlayacağını umarak Fosco'ya dönüyorum, ama bunun yerine yardımsever bir tavır takınıyor.

"Anlat bize, Kira."

"Son zamanlarda ev hakkında çok düşünüyorum."

O bunu söylediğinde soğuk buharlaşıyor ve birden yüzüm kızarıyor. Buz tutmuş bir yolun ortasında eriyip donuyorum ve bir otobüsün karanlıkta kayboluşunu izliyorum.

"Yani hepimiz *eve* gideceğimiz için," diyor. "Ve tatiller gerçekten *evle* ilgili olduğu için ... Acaba birkaç dakikamızı *evin* ne *anlama gelebileceği* hakkında yazarak geçirsek mi? Her birimiz için. Örneğin Samantha için *ev* ne anlama geliyor olabilir?"

"Ne?" diyorum ama bu bir soru değil.

"Gerçek bir yer mi? Bir adresi olan?"

"Yoksa daha anlaşılmaz bir şey mi?" "Ne

gibi imgeler yaratıyor?"

Yüzüm ve boynum yanıyor. Benimle alay ediyorlar. Benimle

alay ediyorlar. "Hepimiz için," diye ekliyor Düşes cömertçe.

"Her birimiz için," diye ekliyor Vignette.

Fosco ciddiyetle başını sallar. "İlginç," diyor, ancak bu alıştırma on iki yaşındaki bir çocuğun yaratıcı kapasitesinin altında. "Neden birkaç dakikamızı bu konu üzerinde düşünmeye ayırmıyoruz?"

O dakikalar boyunca kırmızı şaraptan daha fazla içtim. Yanma artıyor. Artık sadece boynum ve kulaklarım değil, tüm vücudum yanıyor. Zihnimde kazaklarımı birbiri ardına çıkarıyorum. Hepsini defterlerine bir şeyler karalarken izliyorum.

Dakikalar dolduğunda, "*Bence çalışmalarımızı paylaşmalıyız"* dediklerini duyduğumda hiç şaşırmıyorum. *Bence yüksek sesle okumalıyız. Katılıyorum. Hepimiz.*

Son çalışmayı bir kohort olarak, bir Çember olarak paylaşacağız.

Fosco bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor.

Kosta Rika sahilindeki bir şenlik ateşine derin derin bakmanın fazla yazılmış tasvirlerini dinliyorum. Labirent gibi bir bahçede kaybolmuş gibi yapmanın, bir sürü kuytu köşenin ve kıvrımın. Los Angeles'ta, New York'ta varoluşsal olmanın, ama aslında, açıkça, zengin olmanın. Ve memnun. Ve yalnız.

"Samantha, sıra sende."

"Evet Samantha, senin için evin ne anlama geldiğini merak ediyorum."

Binlerce kez *Sana Asla Söylemeyeceğim* yazdığım defterime bakıyorum.

"Samantha?" Fosco sorar.

"Benimkini paylaşmamayı

tercih ederim." "Pardon? O da

neydi?"

"BENIMKINI PAYLAŞMAMAYI TERCIH EDERIM." Bağırışım mağaranın duvarlarında yankılanıyor. Yankılanıyor ve yankılanıyor.

Etkilenmiş bir dehşetle bana bakıyorlar. Sonra Fosco'ya çaresizce gülümsüyorlar. *Görüyor musunuz?* Bana öyle bir bakıyor ki, evet, her şeyi görüyor. *Oh, canım, Samantha. Önümüzde uzun bir yolculuk var, değil mi?* Ren geyiği köpeği havlamayı kesiyor. Sarkık kulaklarını kaldırıyor ve eğik bir kafayla bana bakıyor. Neredeyse acıyarak.

–

ATÖLYE SONRASI ZORUNLU DÖNEM SONU *KURABİYE PARTİSİ!* LUNGE'DA

alan. Onların fikri. *Çünkü çok eğlenceli olmaz mıydı? Çok eğlenceli.* Herkes katılıyor tabii ki. Tüm fakülte. Tüm yönetim. Şairler bile bedava yemeğin cazibesine kapıldı.

Köşede durmuş, herkesin Tavşanlar'ın pişmiş ürünlerinden oluşan uzun bir masanın etrafında toplanmasını, mevsim temalı şekerlemeleri ağızlarına atarken kızarmalarını ve başlarının dönmesini izliyorum. Marşmelovdan yapılmış şekilsiz kardan adamlar şeker gözleriyle bana acımasızca bakıyor. Limon sürprizleri kesinlikle şaşırtmayacak. Hepsinin ortasında hain bir kazan gibi tıslayan ve tüküren çivili gökkuşağı şerbeti yumruğu. Tavşanlar gerçekte oldukları cadılar gibi etrafında kıkırdıyor, şimdi çok net görüyorum. Yakında sarılmaya başlayacaklar, farkındayım. Ve ben bunun için etrafta olmak istemiyorum, ben-

"Hemen gidiyor musun Samantha?" diye soruyor bölüm yöneticisi Benjamin, ben onun yanından kapıya doğru ilerlerken. Benjamin eskiden arkadaşım sayılırdı. En azından resepsiyonlardan sonra ofisinde oturup onunla konuşmama izin verirdi ve fakültenin geride bıraktığı daha az peynirli ne varsa yerdik. Ama barbekü olayından beri bana karşı daha soğuk. Benjamin'in barbeküsüydü. İlk yılımızın sonunda biz Narrative Arts öğrencileri için kibarca düzenlemişti. Benim de gitmem gerekiyordu ama son anda vazgeçtim. Çünkü barbekü günü Tavşancıklar bir e-posta dizisi başlattılar. Arayan Cupcake'ti, Benjamin'in jakuzi olduğunu söylediğini duymuştu, mayo getirmeli miydi?

Çıplak gitmelisin, Bunny! :D
Ya hepimiz soyunursak, Bunny? Benjamin kızar mıydı?
Olamaz, Benjamin tam bir tek boynuzlu at insanı! :D
O ZAMAN HEPİMİZ ÇIPLAK GİDELİM YAY ayrıca hangi atıştırmalıkları getirmeliyiz??? :D

Bütün kurabiye yağı lütfen?! ;)
Aman Tanrım Bunny, sen çok zekisin. Ayrıca mini çikolata kaplı fıstık ezmesi kapları?!?!
ÇOK EVET ayrıca balkabağı baharatlı bir şey?!?!?!?!?!?!?!?!?
AMAN TANRIM, BALKABAĞI BAHARATI.
HER ŞEY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Büyümesini ve büyümesini izledim -tüm harfleri büyük cümleleri, milyonlarca ünlem işareti, göz kırpma ve gülen surat salgını- beni boğan kötü niyetli bir sarmaşık gibi. Terlemeye başladım, kalbim çarpmaya başladı ve sandalyemden kalkamadım. Bilgisayar ekranımın üst köşesinde dakikaların ilerleyişini izledim. Geç olmuştu. Artık çok geç. Güneşin batışını izledim. Ve ertesi sabah Benjamin'e e-posta göndermek dışında yokluğumu hiç açıklamadım. *Çok üzgünüm, kendimi iyi hissetmiyordum.* Sanırım o öğleden sonra benim somurtkanlığımla, açıklanamayan soğukluğumla ilgili hikaye üstüne hikaye anlatarak onu kazandılar ve şimdi ilk elden kanıtı vardı. Şimdi onların tarafında. Artık benim bir Owie olduğumu düşünüyor.

Benjamin'e hep o günü anlatmak istemişimdir. Partisine nasıl gitmek istediğimi. E-posta dizisinin beni nasıl engellediğini. Ama göz kırpacağını hissediyorum. *Neyi?*

Ben de ona "Evet, şimdi yetişmem gereken bir uçak var." dedim. "Bu çok kötü." Gerçekten üzgün görünüyor.

"Eğer kalmayacaksan, en azından birazını eve götür," diyerek bana bir selofan poşeti uzattı.

Zencefilli kurabiye adamlara baktığımı görünce, "Sanırım bunları Eleanor yaptı," diyor. "Çok sevimli değiller mi?"

Zencefilli kurabiye adamın alaycı yüzüne bakıyorum. Çarpık uzuvlarına. Her şeyi yapabilecek buzdan gözlerine. "Çok."

Kurabiye poşetini alıyorum, çünkü *hayır* demek, *teşekkür etmek,* açıklamak için kelimeler gerekiyor ve boğazım hala yanıyor. Gitmem gereken bir yer varmış gibi Benjamin'den uzaklaşıyorum. Geç kalmışım gibi. Başım eğik bir şekilde ön kapıdan çıkıyorum ve neredeyse etten bir duvarla çarpışıyorum.

Yukarı bakıyoru m.

Aslan.

"Samantha, acaba ofisimde biraz konuşabilir miyiz?"

22.

"Kapıyı kapatın lütfen." Masasının arkasında oturmuş, kâğıtlarını yeniden düzenliyor, bana bakmıyor. "Oturun."

Onun karşısındaki koltuğa oturdum. Hala paltomun içindeyim. Elimde selofan kurabiye torbam. Şaraptan hafifçe sallanıyorum.

Daha uzun, daha zayıf görünüyor. Yelesi ofis ışığında parlıyor. Kollarında daha fazla ağaç dövmesi var. Daha fazla karga mürekkepli dallarından bakıyor, beyaz gözleriyle beni izliyor.

"Samantha, konuşmamız gerek."

Önce bana, sonra da elimdeki kurabiye torbasına bakıyor. Geçen kış, sonbaharda kampüs dışında yaptığımız toplantılara kıyasla çok resmi ve yapmacık olan o garip aylık toplantılardan beri onun ofisine gitmemiştim. Orta Doğu lokantasında Fas çayları. Bodrum katındaki barda öğle yemeği, bazen akşam yemeği. Bir içki. İki içki. Üç içki, neden olmasın? Ve sonra-

Sana tecavüz mü etti? İlaç mı verdi? Seni sandalyeye mi bağladı?

Hayır.

Ona sakso çekmeni mi istedi?

Hayır.

Sana sikini göstermiştir herhalde?

Hayır.

Lütfen bana elini dizine koyduğunu söyleme yoksa çığlık atarım.

Taytımı beğendiğini söyledi. Ve kaküllerimi. Bir keresinde parfümüme iltifat etmişti. Kehribar rengi olup olmadığını sordu.

Ve?

Olmadığını söyledim. Sonra belki de öyledir dedim. Bilmiyordum.

Ve?

"O neydi Samantha?" "Hiçbir

şey," diye mırıldanıyorum.

"Ee, sömestr nasıl geçti?" diye soruyor. "İyi."

Başımı salladım. "Gerçekten harika."

Kaşını kaldırdı. Sarhoş olduğum bir gece Fosco lakabımı onunla paylaşmıştım ve o kadar gülmüştü ki neredeyse şarabını yüzüme fırlatacaktı. "Ursula'nın Atölyesi'ni beğendin o zaman?"

"Evet. Hem de çok."

Başını sallıyor. Bir

yalan daha.

"Yazıların nasıl gidiyor, Samantha?"

"Oldukça iyi."

"Bu dönem beni kontrol etmediğin için endişeliyim. Tezin üzerinde mi çalışıyorsun?"

Gözler, girdaplar ve parçalarla dolu defterimi düşünüyorum.

"Tabii ki."

"Ursula bu dönem ondan hiçbir şey görmediğini söylüyor."

Ateşlendiğimi hissediyorum. "Yönümü değiştirdim sayılır."

"Anlıyorum."

Sessizlik. Gözlerimi masasına indiriyorum. Başım dönüyor. Başım dönüyor. "Peki, bana bu yeni yönden biraz gönderebilir misin?"

"Hâlâ taslak aşamasında," diyorum masasına

doğru. "Taslak aşamasında," diye tekrarlıyor.

Öfke, hayal kırıklığı ya da endişeyle karşılaşmayı bekleyerek ona bakıyorum.

Onun yerine, ifade yok. Yüzü tam anlamıyla negatif boşluk.

"Bak Samantha, bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama senin için endişelenmeye başlıyorum."

"Benim için endişeleniyor

musun?" "Mezun olman

hakkında." "Oh."

"Burada gerçekten sadece birkaç ayınız kaldı. Şu anda çok uzun bir zaman gibi göründüğünü biliyorum ama aslında çok hızlı ilerliyor."

İkimizin de sevdiği endüstriyel bir Alman tişörtü olan siyah grup tişörtüne bakıyorum.

Grafikte iri göğüslü bir kadın boynuzlu bir canavar tarafından boğuluyor. Kadın tabii ki kendinden geçmiş gibi görünüyor. Hep öyle olurlar.

"Samantha, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Evet. Aramızda ne olduğunu anlamıyorum. Neden artık konuşmuyoruz? Neden şimdi bana karşı bu kadar soğuksun? Sanki senin için bir yabancıymışım gibi. Sanki bir utanç kaynağıymışım gibi. Sanki utanıyormuşsun gibi. Hiç olmamış gibi davrandığımız o garip gece yüzünden mi?

"Hayır."

"Çünkü benimle bir şey konuşmak istersen, ben buradayım."

Yalancı. "Tamam. Teşekkür ederim."

İç çekiyor. "Biliyorsun Samantha. Seni buraya ben getirdim. Warren'a. Çünkü işini sevdim. Senden hoşlandım." Geçmiş zaman. Başımı salladım.

"Böyle bir hayal gücü. Böyle bir yaratıcılık. Harika bir ses."

Masasının üzerinde, geçen kış ofisinden çaldığım ve benim çaldığımı bildiği plastik Wolverine heykelciğinin bulunduğu boşluğa bakıyor. Bir formun fotokopisini çekmek için dışarı çıktığında onu cebime atmıştım. Hikayeyi Ava'ya anlattığımda benimle o kadar gurur duydu ki heykelciği ona verdim.

"Bak Samantha, eğer kış tatilinin sonuna kadar senden bir şeyler yazmazsam, ciddi bir konuşma yapmak zorunda kalacağız. Anladın mı?"

Buz gibi yüzünün çatlamasını, sesinin erimesini, geçen sonbahar tanıdığım o dost canlısı haline dönmesini, bana yumuşak, nazik bir şeyler söylemesini bekliyorum. Hiçbir şey söylemedi. Sadece işini yapıyor. Kontrol ediyor. Daha ne bekleyebilirdim ki?

"Anlıyorum."

Tatmin olmuş bir şekilde toparlanmaya başladı.

"Tatil için eve mi gidiyorsun?" Bana bakıyor, bekliyor. Elbette babamın saklandığını, annemin öldüğünü biliyor. İkimiz de bir yere gitmediğimi biliyoruz.

"Evet. Aslında yetişmem gereken bir uçak var."

Bana hafif bir gülümseme veriyor. "İyi yolculuklar."

23.

Daireme döndüğümde kızarmış ama titreyerek yatağa düştüm. Ava'yı dairemin kapısında beklerken bulabileceğimi düşündüm. Ama tabii ki Koridorda sapık devin tuz lekeli canavar Crocs'ları dışında hiçbir şey yoktu. Walmart poşetlerinden oluşan bir bataklık yarı açık kapısını çevreliyordu; sarı suratlı logolar bana hançer gibi gülümsüyordu.

Az önce koridorda, Noel kurabiyeleri ve benim başarısızlığıma tanık oldukları için muhtemelen daha da güçlenmiş olan Tavşan sevgileriyle dolu Tavşanların yanından geçtiğimi hatırlıyorum. Hepsinin gidecek bir yeri olduğunu bilmenin mutluluğuyla parlıyorlar. *Samantha, acaba ev senin için ne anlama geliyor?*

Burada uzanırken, aniden çok yoruldum, onların gittiklerini hayal ediyorum. Geldikleri çeşitli eyaletlere zıplayarak geri döndüklerini. Deve tüyü omuzlarına asılmış en yumuşak deriden çantalar. Çocuk eldivenli eller tarafından karda taşınan şık küçük bavullar. Havaalanına giden taksilere binerken birbirlerine havadan öpücükler konduruyorlar. Sahte sarılmalarla vedalaşırken kaşmir atkılar birbirine dolanıyor. *Güle güle, Bunny. Bekle. Hayır. Hayır. Güle güle değil! Hadi havaalanına taksiyle gidelim! Gidelim mi? Yapabilir miyiz, lütfen? Çünkü senden uzak kalmaya dayanamıyorum, Bunny! Çünkü henüz sana veda etmeye hazır değilim! Seni çok ama çok özleyeceğim! Bana her gün mesaj at, tamam mı? Ben de sana mesaj atacağım.*

Bana mesaj atmayacaklar. Onlardan biri olmadığımı, sadece tavşanları zıplatabildiğimi kanıtladım.

Siktir et onları, derdi Ava.

Bu beni bir anlığına gülümsetiyor. Ta ki Ava'nın da bana mesaj atmayacağını anlayana kadar.

Telefonumu kapatıp gözlerimi kapatıyorum.

–

UYANDIĞIMDA GÖKYÜZÜ KARANLIK VE KAR YAĞIYOR. YANIYORUM, YANIYORUM. Donuyorum. Uzuvlarım kaskatı. Boğazım boynumda kırmızı, zonklayan bir yumruk gibi.

Tüm vücudum ürperdi. Su. Suya ihtiyacım var ama lavabo çok uzakta. Altımda nefes alıyormuş gibi hissettiğim yatağımdan kalkamıyorum. Sanki sürükleniyormuşuz gibi yükselip alçaldığını hissediyorum. Telefonuma uzanıyorum. Mesaj yok, cevapsız arama yok. Ne bekliyordum ki?

Dışarıda kar yanlara doğru yağıyor.

Herkes çoktan gitmiştir, öyle olmalılar. Tavşanlar. Jonah muhtemelen. Aslan bile muhtemelen geldiği sarp, sislerle kaplı adaya dönmek üzere uçağa binmiştir. Ya Ava? Kesinlikle gitmiştir. Belki de şimdiye kadar Aslan'dan daha uzağa gitmiştir. Ve ben gitmesine izin verdim, gitmesine izin verdim, orada bir kedi yavrusu elbisesi içinde oturdum ve onun "*Ben gid*iyorum" demesini izledim. Ona geri dönmesi için hiçbir kelime vermedim, uğruna geri döneceği hiçbir kelime vermedim. Orada ağzım açık oturdum, tüm kelimelerim hala içimdeydi.

Boğazımdaki yumruğun sıkıldığını hissediyorum. Yanıyor, başım çarpıyor. Şarkı söyleyen ürperti, atlayan kalp. Bunu hak ediyorum.

Kesinlikle.

–

GECELER GÜNDÜZLERE, GÜNDÜZLER GECELERE DÖNÜŞÜR.

Gözlerimi her açtığımda dışarısı daha karanlık, daha soğuk oluyor. Şehir, onun için bulduğum tüm isimleri hak ediyor ve yatakta titreyerek yatarken daha fazlasını buluyorum. RancidAquariumLand. Jailville. BlackSkyGrayEarth.
ZombieCity. Dışarısı gerçek bir cehennem ve internet de bunu doğruluyor. Haritalarda kıyamet işaretleri yapan hava durumu sunucularını izliyorum. Arkalarında, savrulan kar görüntüleri, buzlu ve kazılmamış yollar. Şiddet haberleri tırmanıyor. Geçen yaz olduğu gibi gelen kutum kampüs güvenliğinden gelen suç alarmı mesajlarıyla dolup taşıyor. Akşamın erken saatlerinde silahlı saldırı. Sabah oğlancılık.
Öğleden sonra 3:30'da kafa kesme. Acaba dışarı çıkıp zencefilli gazoz almak için kafa kesmenin olmadığı zaman ne zamandır?

Gözlerimi kapatıyorum. Soğuk ilaçları hayal ediyorum. Ormanlar gibi koyu yeşil. Boş olmayan buzdolabımda akıllara durgunluk verecek mükemmellikte soğutulmuş, amberli zencefilli gazoz gibi güzel, fokurdayan şeylerle dolu. Tam orada, rafta, hiç de serap değil. Dağlardan, saf, soğuk ve tatlı akarsulardan gelen suyu hayal ediyorum. Vazo gibi uzun, berrak bir bardağa dökülmüş. Sihirli bir el onu bana getiriyor. Bardağı başımın yanında yere koyuyor. Suyla soğutulmuş bir avuç içi usulca yüzüme konuyor. Serin, şefkatli dokunuşunu daha iyi hissetmek için gözlerimi kapatıyorum. Kimin eli? Kimin dokunuşu? Ava'nın mı? *O eli hak*

etmiyorsun Bunny, bunu konuşmuştuk. Babamın mı? *Babamın kendi eli var*.

sorunlar. Babam lavabodan daha uzakta. Anne mi? *Bir daha asla ama o yoldan gitme.* Jonah? *Zavallı Jonah'ı bu işe bulaştıramam, o eli de hak etmiyor.* Tavşanlardan biri mi? Önceden belki ama artık değil. *Onlardan hoşlanmayı ya da nefret etmeyi unutun. Gemi her şekilde yelken açtı, Bunny. Lanet olası bir tavşanı bile çocuk yapamayan, sadece bir tavşanı zıplatabilen utanç verici derecede büyüsüz aklın sayesinde. Yani. Sana tavşan eli yok, Bunny. Üzgünüm, üzgün değilim.* Aslan mı? *Tanrım, hayır.*

El kalmadı.

Burada yatmak daha iyi. Nefes alan yatakta tek başıma. Önce çok sıcak, sonra çok soğuk, sonra çok sıcak olan bu odada, tamamen radyatör tanrısının kaprislerine bağlı. Titreme vücudumda bir arya gibi şarkı söylüyor. Tatil için çoktan gittiğini bildiğim halde üst kattaki dairedeki opera kızının şarkılarını dinliyorum. Tavşanların çeşitli sosyal medya hesaplarındaki tatil fotoğraflarına bakmayacağıma dair kendime söz veriyorum. Kuzunun tıraş edildiğini görebileceğim kadar yumuşak bir yünden yapılmış kalın kazaklar giydikleri resimlere bakıyorum. Yanan şöminelerin, zevkle süslenmiş ağaçların, arka planda onları doğuran benzer kıyafetli insanların yanında kadifemsi denizler gibi koltukların derinliklerinde oturmuşlar. Saçma sapan görkemli dağların eteklerinde aerodinamik kar kıyafetleri içinde poz vermek, parlak pembe direkler kullanmak.

Ve sonra başlıkları:

Sıcak şarap ve Mariah Carey'nin Noel şarkısı evet lütfen ☺ #amwriting

oops az önce bïr ton baharatlï kurabïye yedïm üzgünüm-üzgün değïlïm ☺ #amwriting

NOEL BABA IÇIN ÇOK HEYECANLANDIĞINIZDA NEREDEYSE PEE ☺ #amwriting

Elf pornosu çok ateşli #realtalk #amwriting

Her gönderinin ardından kilometrelerce uzunlukta yorumlar geliyor,

OMG, Bunny sen ÇOK ÇILGINSIN! OMG seni özledim!!! Buraya gel! Buraya gel, Bunny! Hayır, sen gel lütfen!

Öldür beni, derdi Ava. Özlemin utanç verici çekişlerini hissetmeyecekti. deve tüyü paltolarını giymek için (*sıkıcı*). Kürk astarlı eldivenlerini, örme *şapkalarını giymek için* (*üşümeyi tercih ederim*). Örgü parmaklarında korkunç bir kaşıntı yok

Yumuşak cüzdanlarını çalmak için. Kremsi tenlerine girmek ve orada yaşamak için. Tertemiz beyaz bulut çarşaflı prenses yataklarında yatmak ve onların yavan rüyalarını görmek. Sütunlarla çevrili kapılarından Wonder Bread anne ve babaları tarafından karşılanmak. Hayatta olan. Borç içinde olmayanlar. Meksika'nın dağlarında bir deri bir kemik kalmış köpeklerin ve güneşin kavurduğu tozun arasında saklanmayanlar. Dolandırıcılık ya da yolsuzluktan aranmayanlar.

Senin için ev nedir, Samantha? Senin için neyin ev olduğunu merak ediyorum.

Ava. Ava'nın evi. Oraya gitmem gerekiyor. Titriyor olmama rağmen yataktan kalkıyorum ve dışarı çıktığımda hava nefesimi kesecek kadar soğuk. Ama onun evine giden yolu hatırlayamıyorum. Girdiği tüm o dönemeçler, o kadar çoktu ki. Bahçelerden geçerdi. Ara sokaklardan geçiyorduk. Bir nehirden geçtik mi? Her ihtimale karşı üç tane geçtim. Normalde tek başıma yürümeye korktuğum sokaklarda cesurca yürüyorum. Arabalar kükreyerek geçiyor, bazen uğursuzca yavaşlıyorlar. Onları görmezden geliyorum. Karanlıkta onu evine kadar takip ettiğim zamanlarda yaptığım gibi devam ediyorum. *Sadece beni takip et.* Başımı eğerek, bilinmeyen ama yakın bir canavardan kaçar gibi kaçıyorum, ne şekil alacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Neden bu kadar hızlı yürüyorsun? Ava bana sorardı.

Bilmiyorum. Sadece öyle hissediyorum, sanırım.

Yüzünü göremesem de karanlıkta gülümsediğini hissedebiliyordum.

Tamam, Bunny, derdi. Sonra sırf beni kızdırmak için yavaş yavaş yürümeye başlardı. Bir ağaca ya da aya bakmak için dururdu. *Ne ay ama. Sence de öyle değil mi?*

–

SAATLER, GÜNLER, HAFTALAR GIBI GELEN BIR SÜRE BOYUNCA DOLAŞIYORUM. GÖZLERIM

bulanık, kaygan sokaklarda tanıdık evini görebilmek için. Dışarıda solan çiçekler için. Çatıdaki rakunlar için. Nerede olduğunu bilmem gerekmiyor mu? Ben orada yaşamadım mı? Belki de giderken her şeyi yanında götürmüştür. Yılan derisi bavuluna, delikli balık ağları, şanslı saksağan tüyü ve kayıp gözlü kadın şeklindeki matarasıyla birlikte koymuştur. Böylece onu bir daha asla bulamayacaktım. Beni o kadar hayal kırıklığına uğratmıştı. Evinin duvarlarını bir kazak gibi katladığını hayal ediyorum. Katlanmış ve taşınmış.

Şehri geçip okyanusa gidiyorum. O okyanusta değil. Ya da gökyüzünde. Ya da bu çöplükte. Ya da bu ağacın arkasında.

Ne kadar dolaştığıma ve şehrin ne kadar dönüp eğildiğine rağmen bulmakta zorlanmadığım daireme geri dönüyorum. Masama oturdum.

Kendime yazacağım, yazmalıyım, şimdi yazmanın tam zamanı diyorum. Bunun yerine pencereden tuğlalara bakıyorum. Yolun karşısındaki bir apartmanın penceresinden, yine masa sandalyesinde oturan, tıraşlı, yaşlı bir adam görüyorum. Çok ama çok hareketsiz oturuyor. Saatler geçiyor ve o sandalyeden kalkmıyor, hatta hareket bile etmiyor. Belki de ölmüştür.

Yenilmiş bir şekilde yatağa geri döndüm. Telefonuma baktım. Beş tüylü tavşanın sıcacık bir yığın halinde olduğu bir ana ekran fotoğrafı. Eskiden Ava'yla onun çatısında, yanak yanağa, gülümsemeden ama ruhen mutlu bir fotoğrafımız vardı. Ne zaman değiştirdim? Hatırlayamamak en üzücü şey.

Neredesin diye mesaj attım. O zaman sil.

Gerçekten gittin mi? Sil. *Her şey için çok özür dilerim*.

Sil.

En iyi silici *olmadığımı biliyorum.*

Ben en boktan silme oldum. Sil sil

sil sil sil.

Olduğu gibi bırak. Onu rahat bırak. Onu hak etmiyorsun.

–

GÖZLERIMI AÇTIĞIMDA, O BURADAYDI. APTAL ODAMIN ORTASINDA DURUYORDU. çok uzun. Bir sepet soğuk, parlak kiraz taşıyor, nereden bulmuş onları? Yuppy meyve suyu barından şeftalili zencefilli smoothie.

"Seni terk edip durduğum için özür dilerim," diyorum ona. "Bana ne oldu bilmiyorum."

Şşşt, diyor. Soğuk elini buz gibi yanan alnıma koyuyor ve eli korkunç derecede soğuk olmasına rağmen harika hissettiriyor. Tam da hayalini kurduğum, özlemini çektiğim bir el.

"Gideceğini sanıyordum," dedim ona. Sonra

havalandı.

O havaya dönüşüyor ve ben çığlık atıyorum.

Ter içinde uyandım. Burada bayat boş hava, yatak odama giren zayıf beyaz ışık ve yan odadaki sapık devin manyak kahkahalarından başka bir şey yok.

24.

Noel arifesi sabahı. Ateşim nihayet düştü. Cheapo's'ta alışveriş yapıyorum, umutsuzluğun öbür dünya müziğinde işitildiği bir mağaza. Yaşlı insanlar gıcırdayarak konserve zerzevat koridorlarında ilerliyor, ürün piramitleri çok parlak ışıklar altında ürkütücü bir şekilde parlıyor. Buradaki muzlar asla yenilebilir olmayacak - hemen siyaha dönmeden önce yeşil kalacaklar. Elmalar bile güvenmediğim bir şekilde parlatılmış görünüyordu, sanki ringe çıkarılan aşırı pürüzlü sirk hayvanları gibi. Arabamın yarısı bu gece ve yarın yiyeceğim ramenlerle dolu.

Tanrım, bu çok iç karartıcı, diyor Ava. *Ve sıkıcı. Sen sıkılmadın mı?*

Param buna yetiyor, dedim ona. Çünkü burada olmasa bile, yine de onunla konuşabilirim.

Uygun mu? Hadi, Smackie. Kemanları bırak lütfen.

Ben senin gibi değilim, tamam mı? Hayatımın her alanında ilginç olamam. Hiç yoktan bir şey yaratamam.

Ama kafamda, bunu sadece eğlenceli buluyor. Hem patlamamdan memnun olan hem de acıyan alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Tamam, pahalı mağazaya gideceğim, tamam mı? Forestier'e gideceğim. İstediğin bu mu?

Sadece kendiniz için harika bir şey çalarsanız.

-

FORESTIER'IN YERINDE HAVA KESILMIŞ ÇAMLAR VE KAVRULMUŞ ET KOKAR. Kümes hayvanları. Kış olmasına rağmen kapıdan içeri girdiğimde beni bol miktarda yaz çiçeği karşılıyor. *İyi misin?* Ava'ya dedim ki. *Şimdi mutlu musun?* Ama o beni terk etti. Neden mutlu olsun ki? Buradan Cheapo'dan daha çok nefret ettiğini hatırlıyorum. Öyleyse neden tekrar buradayım? Lahana ormanlarına, organik ahududulara, tasarım elmalara ve narlara, hiç bitmeyen egzotik karışımlara, zengin kız gökkuşağının her renginden soğuk sıkım meyve suyu reyonlarına bakıyorum. *Evet, neden?* Hepsi

bana söylüyor. Birdenbire tuhaf, üzgün bir sirk sebzesi oluverdim. Ve bana dehşete benzer bir şeyle bakan absürt fiyatlı organik ürünler.

Ne kadar süre koridorlarda dolaştığımı bilmiyorum. Belki saatlerce. Her şeye özlemle bakıyorum. Pahalı kakao. Süslü makarna sosu. Bir paket kurutulmuş chanterelles. Nar taneleri. Sepetime hiçbir şey koymamak. Kaybolmak. Nerede bu lanet ekmek? Buradan çıkmam lazım. Önce bir şeyler almalıyım. Ramen gibi bir şey almaya gidiyorum ve birden yüksek sesle pop müzik açıldığını duyuyorum. Arkadan bir ses usulca şarkı söylüyor. *İstersen dolaş.*

Yukarı baktım. Süslü mantarların yanında duruyordu. Aynı yıpranmış siyah trençkot. Aynı koyu renk dağınık saçlar keskin, kurt gibi bir yüzü çerçeveliyor. Gülümsüyor gibi görünen vahşi gözler. Bana. Otobüsteki adam.

Cebinden çiğnenmiş bir baget çıkıyor ve fazlasıyla insani olan yumruğunda bir paket chanterelles var. Beni görünce işemenin ortasında durdu. El sallıyor. *Merhaba.*

El sallıyorum. *Selam.*

Sonra da B-52s'i ıslıkla çalarken pervasızca çalmaya devam ediyor. Süslü makarna sosu. Kakao, ekstra koyu, ekstra preslenmiş. Bir kutu marrons glacés, Fransa'da geçirdiğimiz Noel'de babamın bize aldığı. *Cennet gibi değil mi?*

Hepsini paltosunun karanlık iç kısımlarına tıkıştırmasını, bana göz kırpmasını ve arkasını dönmesini izliyorum. Onu takip ediyorum, gerçi şimdi hızlı adımlarla yürüyor, koridorlarda ıslık çalarak ilerliyor. Balık turşularının arasından geçerek. İskoç somon fümesi, sakıncası yoksa. En iyi keçi peynirlerinden bir seçki lütfen. Zeytin barının etrafında bir akbaba gibi dönüyor. Sadece parlak yeşil olanları alıyor. Babam bana, *yemeye değer olanların sadece bunlar olduğunu* söylemişti *Samantha. Fransız. Lemony. İnce.*

"Merhaba Samantha."

Fosco. Aralık kadifeleri içinde. Operatik başı bir tarafa eğik. Sanki tüm dünya yağmalanacakmış gibi, ustalıkla düzenlenmiş etlerle dolu cam vitrine yaslanmış.

"Ursula. Merhaba. Üzgünüm, ben-"

"Seni buralarda dolaşırken gördüğümü sandım," diyor gülümseyerek. "Kaybolmuş görünüyordun."

"Hayır, ben-evet, şey, bu mağaza biraz ..." Koridoru tarıyorum ama o gitmiş, onu kaybettim.

"Kafa karıştırıcı mı?" diye soruyor. Bana, Düşes'in sadece şirret dudak kıvrımıyla arzuladığı şeyin tam yetişkin versiyonu olan hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sanırım olabilir. Eee. Hâlâ şehirde misin?" Endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Evet."

"Burada bir ailen olduğunu bilmiyordum. "

"Bilmiyorum."

Bu itiraftan sonra sessizlik. Bir baş sallama. Ah evet, sorunları olan kişi. Gözden düşmüş baba. Ölmüş anne. Bunun gibi bir şey. Çok üzücü. Her şeyin zonklayan özüne kadar indiğine inandığını bildiğim bir bakışla beni ölçüp biçtiğini hissediyorum. Boş alışveriş sepetine bakıyor. Yıpranmış montumu. Ceplerimdeki yırtıkları.

"Tatil için ne planlıyorsun?" *Bir yalan düşün, bir yalan düşün. Yalan, yalan, yalan*. "I-"

Ama bana sanki zaten biliyormuş gibi bakıyor. Kötü bir bağlantı yüzünden donmaya devam eden yasadışı indirilmiş televizyonun önünde çarpık bir çatalla ramen çevirdiğimi görebiliyor. Noel ışıklarıyla donattığım hüzünlü bir biberiye fidanını suluyorum.

"Umarım *yalnız* geçirmeyi planlamıyorsundur? Öyle mi?"

Tek başına deyince kulağa mağara gibi geliyor. Sanki duvarları bu dünyanın tüm nahoş şeyleriyle dolu iğrenç, karanlık bir mağara gibi ve ben kendi özgür irademle bu korkunç alana isteyerek, yüzsüzce sürünüyorum. Yerde sürünürken bulduğum haşaratları beslenmek için ağzıma atıyorum.

Ona hayır dedim, tabii ki hayır. *Yalnız* değilim. Ama gülümsemesi, benim üzgün kız yalanımı ne kadar kolay deldiğini söylüyor.

Ve sonra onu tekrar görüyorum. Şimdi onun arkasında. Pırıl pırıl nar kulesinin yanında duruyor. Fosco'nun omzunun üzerinden benimle göz göze geliyor, tam da uzun siyah paltosunun iç cebine bir nar sıkıştırırken. Bana gülümsüyor. Parmaklarını oynatarak tekrar el sallıyor.

"Samantha, buraya gelmelisin. David ve ben küçük bir Noel ziyafeti veriyoruz."

Omzunun üzerinden, cebine daha fazla nar koymasını izliyorum. İki. Üç. Onları oraya nasıl sığdırıyor?

Şşşt, diye işaret ediyor, işaret parmağını dudaklarına bastırarak. Sonra yığınlardan çalmaya başlar. Kristalize zencefil, kurutulmuş mango ve

Omega-3 çikolatalı kiraz karışımını avuç avuç ceplerine doldurdu. Gözleri hep üzerimdeydi. Kendime rağmen gülümsüyorum.

"Samantha," beni omuzlarımdan tuttu ve tam önümde durarak onu görmemi engelledi, "bu evet mi?"

Ona çok teşekkür ettiğimi ama gerçekten yapamayacağımı, empoze edemeyeceğimi söyledim. Ama hayır cevabını kabul etmiyor, kesinlikle Samantha. Çünkü bu onun için bir zevk olacak, görmüyor muyum? Parmak uçları omuz etime bastırıyor. Ona bakışımı tamamen gölgeledi. Parmaklarımda onu hareket ettirmek için bir kaşıntı var. Onu kendi omuzlarından yakalayıp fiziksel olarak yolumdan çekmek için.

"Gerçekten ve gerçekten bizim için bir zevk," diyor. "Ve yalnız olmayacaksınız. Hâlâ şehirde olan diğer bazı öğrenciler de orada olacak." Sonra eğilip sivri bir fısıltıyla, "Bu gemideki tek kişi sen değilsin Samantha," diyor.

Yüzünün her yerinde "*Sana böyle rastladığım için minnettar değil misin?*" yazıyor.

Minnettarlık, lütfen. Minnettarlık mı? Evet diyene kadar beni elinden bırakmayacak.

"Teşekkür ederim, Ursula. Bu çok nazik bir teklif.

Minnettarım." "Yani orada olacak mısın?"

"Orada olacağım."

"Harika." Sonunda beni serbest bırakıyor ama artık çok geç. Ürün reyonunda her zamanki gibi siyah spor giysili zayıf insanlar dışında kimse yok, güzel şeyleri ikinci kez bakmadan dolup taşan arabalarına atıyorlar.

25.

WGörünmeyen hoparlörlerden dünya müziği yükseliyor. Kelt müziği Zimbabwe müziğiyle karışmış, ya da ben müziğin tek kaynağını sorduğumda bana öyle söyledi.
sohbet etmek için. Çok güzel, diyorum ve yalanım onun devasa oturma odasında rahatsız edici bir şekilde yankılanıyor. Cupcake'in ya da Creepy Doll'unkinden daha büyük, Düşes'inkinden bile daha büyük. Afrika maskeleri bembeyaz duvarlardan bana bakıyor. O'Keeffe tarzında ama muhtemelen kendi başyapıtları olan bir çiçek ya da alev kılığına girmiş bir klitorisin tuhaf resmi.

Ava burada olsaydı, *kaç* derdi. *Gerekirse camı kır.*

Ya da sadece bana bakardı ve o bakış tüm ruhumun düşüncelerini bana geri söylerdi ve kendimi rahatlamış hissederdim. Borulara ve çelik davullara gülümseyerek katlanabilirdim.

Hatta Fosco'ya, "*Ne kadar etkileyici* bir *müzik seçimi,"* bile diyebilir.

"Teşekkür ederim Samantha. Her zamanki ilahilerinizden daha ilgi çekici olacağını düşünmüştüm," diye *itiraf ediyor.*

"Çok daha zorlayıcı," diye kabul ediyorum ve sonra düşünüyorum: *Bunu yüksek sesle mi söyledim?* Kapıda bana uzattığı şarabı çok hızlı içiyorum, çok hızlı. *Yavaşla biraz, Samantha.*

"Her zaman Zimbabve'ye gitmek istemişimdir," dediğimi duyuyorum şimdi.
Neyim var benim?

"Öyle mi Samantha?" Fosco, yeni keşfedilmiş bir saygıyla, "Samantha," diyor.

Başımı salladım. "Oh evet. Yani . . . ." diyorum ama cümlemi bitiremiyorum. Hakkında çok az şey bildiğim bu ülkeyi tanımlayabileceğim tüm olası sıfatlar beni terk ediyor. "Uçsuz bucaksız," diyorum sonunda.

Bana oturma odasını gösteriyor, orada "birkaç öğrenci" derken sadece Jonah'ın yarım fermuarlı parkasıyla beyaz süet kanepenin ortasında oturduğu ortaya çıkıyor. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Ayrıca siyah balo *elbisesi* giymiş zayıf bir genç kız da var -*kızım*

Persephone, tanışmış mıydınız?

-Bacaklarını bir şezlongun kolçağına atmış oturuyor, manga çıkartmalarıyla kaplı bir telefona kaşlarını çatarak bakıyor. Yüzü, annesinin bir sürü topal piliç gibi barındırmakta ısrar ettiği zavallı yüksek lisans öğrencilerinin Yule'sini öldürdüğünü söylüyor.

"Selam Samantha," diyor Jonah beni gördüğünde. "Tatil için burada olduğunu bilmiyordum." Bir elinin avucunda üzerinde şişte karides olan bir peçete tutuyor ve diğer eliyle bana mutlulukla el sallıyor.

Neden mutlu olamıyorsun? Neden her durumda hep en kötüsünü düşünüyorsun? Annem sık sık yaptığı gibi kafamın içinde bana soruyor. Ama Jonah'ı gördüğüm için mutluyum. Tüylü saçlarından parkasına ve sigara kokusuna kadar o kadar rahatlatıcı ve güçlü ki bir an için onu içmek istiyorum.

"Hey Jonah, ben de senin burada olduğunu bilmiyordum."

Fosco gülümseyerek, "Tesadüfi," diyor.

Şimdi onun koltuğunda oturmuş, kavanoz kavanoz top gibi dizilmiş vajina pembesi güllere bakıyorum. *Çünkü güllerim* her *zaman etrafımda olmalı*, dediğini hayal ediyorum çiçekçiye, akranlarına, öğrencilerine, ama sonra bu düşünce için kendimi suçlu hissediyorum. *Seni o davet etti, seni nankör amcık. Ne de olsa bu onun Yule'si. Sizi kanepeler ve Hint yemekleri için davet etmek zorunda değildi*. Ona ve bize yeni katılan kocası Silky'ye gülümsüyorum. *Ağaç* adını verdiği bir dilde şifreli küçük şiirler yazmak için Avrupa'nın dört bir yanındaki yıkık dökük şato ve villalarda bir milyon hibe ve rezidans kazanmış, Eraserhead saçlı, sırık gibi bir adam.

Elbette şairler ona tapıyor. Onunla resepsiyonlarda bir ya da iki kez sohbet etmek dışında pek bir şey yapmadım. *Merhaba, Sasha. Sen nasılsın Sarah?* Onu asla düzeltmem.

Çiçek topları ve birkaç kanepe tepsisiyle dolu sehpanın diğer tarafında oturuyorlar ve sürekli uzatıyorlar, *kanepe mi?*
Kanape mi? Kanepeyi denedin mi Samantha?

"Evet. Harikaydı, teşekkür ederim." Harika mı? Gerçekten mi? "Bir tane daha alır mısın?"

"Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler."

Persephone'un çıplak bakışları altında şaraptan bir yudum daha alıyorum. "Ben de bir çift alayım," diyor Jonah.

"Elbette iki tane al Jonah. Diğer öğrenciler gelmeden ve hepsi gitmeden önce üç tane al!"

Silky'den baş sallama. Persephone'dan alay. Uzuvlarının sesli bir şekilde yeniden düzenlenmesi, derin kızgınlığını belirtmek içindi. Jonah habersiz.

"Teşekkürler. Çok güzeller. Sanırım bunlardan yüz tane yiyebilirim."

"Çok sevindim."

Hepimiz onun memnuniyetle çiğnemesini izliyoruz. Sonra yutkunmasını. Sonra tekrar çiğniyor. Onu sindirirken izleyebilseydik, izlerdik. Geldiğimiz için çok mutlu olduğunu tekrarlayıp duruyor. Hepimiz burada olduğumuz için. Birlikte olduğumuz için. Birkaç öğrenci daha her an bize katılabilir. Kimse bize katılmıyor. Onun yerine Persephone mırıldanarak akşam yemeği için geri döneceğine dair söz vererek ayrılıyor. Pencereden masalsı sokağa bakıyorum. Düşes altın sarısı köpekleriyle yolun karşısında oturuyor. Sokağın adı Dostluk olmasına rağmen diğer Tavşanların hiçbirinin burada yaşamaya gücü yetmiyor. *Çünkü burası pisliklerle dolu bir sokak, derdi* Ava ne zaman tabelanın önünden geçsek. Bugün beni arayacağını umuyordum. Ama telefon çaldığında arayan babamdı. Önce çalmasına izin verdim. Kendimi onun uzak, kırık dökük sesine, konuşabileceklerimize hazırladım. Diğer, daha mutlu Noeller. Buradaki hava ile oradaki hava. Her şeyin korkunç fiyatı. Annem değil, asla annem değil. Sarhoş olsaydı, bana hiç olmamış ya da olmayacak Karadeniz kaplıcasını anlatabilirdi. Tuzlu su banyolarının ihtişamını. Şifalı buhar mağaralarını. Süitlerin kendileri gerçek rüyalar gibi, *rüya gördüğünü sanırdın Samantha. Ve yine de ev gibi hissettireceğini de* eklerdi. Bir yerin böyle hissettirmesi çok önemlidir.

Onun yerine, nihayet telefonu açtığımda, bana üç yaşındayken çimlerdeki rüzgardan nasıl korktuğumu anlattı. *Seni bir parka götürmüştüm ve gayet güzel oynuyordun, gayet güzel, sonra bir rüzgar geldi ve çimleri biraz dalgalandırdı, biliyor musun? Ve sen bunu gördüğünde, çığlık atıp kaçtın. Parktan dışarı fırladın, yol boyunca ağladın. Dürüst olmak gerekirse çok korktum Sam. Çimenlerin üzerinde öyle çığlık atıp koştuğunu görmek?*

Hiçbir şey söylemedim. Sadece paraziti dinledim. Nefes alışının sesini. Bu hikâyeyi bana daha önce de defalarca anlatmıştı. Hep aynı şekilde bitirirdi.

Biraz endişelendim, şimdi itiraf ediyorum. Senin için. İkimiz de endişeliydik. Ama sen iyi çıktın. Sonunda mı? Sen iyi olmadın mı?

Bu arada Jonah onlara "Warren'a gelmeseydim muhtemelen karda bir yerlerde schnapps ya da

Şu anda at sakinleştiricileri. Muhtemelen ikisi de." Ev sahiplerimize gülümsüyor.

Ne kadar ilginç, diyor Fosco. Jonah'ın bu itirafını duyunca, sanki göğsünün altında gerçekten şişiyormuş gibi kendi kalp bölgesine hafifçe bastırıyor. Düşes de bunu sık sık yapar. Şu anda Kosta Rika'ya benzeyen bir yerde, çan kollu tuniklerle, kanlı güneşlerin, volkanların önünde, büyülü bir ormana benzeyen bir yerde bu hareketi yaparken çekilmiş fotoğraflarını paylaşıyor. En son kontrol ettiğimde, bembeyaz bir atın ağzına hararetle bastırdığı yüzünün kapalı gözlerle çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmıştı. Ateşimin sancıları içinde, tüm bu güzelliğin onu öldürmesi için korkunç bir dilek tuttum. Atın onun kafasını küçük bir meyve sanmasını. Ya da ata binerken atın onu bir böcek gibi silkelemesini.

"Aslında ölmüş bile olabilirim," diye bitiriyor Jonah.

Fosco ve Silky arasında ciddi bir bakış alışverişi.

"Peki sen nerede olacaksın Samantha?" Silky bana dönerek soruyor.

Yüzünün her yerinde. Nasıl da bir korku hikayesi bekliyor. Sanırım ona bir tane anlatabilirim. Babamın bir gösteri için çalıştığını, bir ucube çetesi. Warren'a gelmeden önce, boyum yüzünden baş ucube olduğumu. Noel için eve gitseydim, ev Utah otoyolunun alt geçidinde bir çadır olurdu, beni cam yediğim kısmı yapmaya zorlardı. Ya da cırcır böceği yediğim kısmı. Tadlarının salataya ne kadar benzediğini bilsen şaşırırdın.

Ben de ölmüş olurdum, onlara söyleyebilirim. Muhtemelen. Kesinlikle. Ya da en azından ciddi şekilde sakat kalırdım. Yalnızlıktan duygusal olarak çökmüş. Cansız bedenim, çürümemin kokusu koridorun sonundaki sapığı uyarana kadar kırık aydınlatma armatürümde asılı kalacaktı. *Ama sizin sayenizde, nazik beyefendi ve hanımefendi, sessizlikten daha kötü bir müziğin kakofonisi içinde, alev alev yanan lavanta kokusuyla dolu bu oturma odasında oturmak için yaptığınız bu davet sayesinde kurtuldum, yeniden doğdum.* Dizlerimin üzerine çöktüğümü hayal ediyorum. Silky'nin leylak tonlarındaki pantolonunu tuttuğumu.

Onun yerine "Sadece yazmaya odaklanmak istedim" diyorum.

"Kendini adamış," diyor Silky.

"Evet, çok," diyor Fosco.

Hâlâ çok hızlı içtiğim şaraptan büyük bir yudum alıyorum. Sağ tarafımda görünmeyen bir adam sanki sihir yapmış gibi şarabı bardağıma doldurmaya devam ediyor.

"Peki dönemleriniz hakkında ne hissediyorsunuz?"

Baştan savma bir soru, gevşekçe uzatılmış bir el. Ama Jonah bunu ciddiye alır.

"Benim dönemim mi? İyi geçti. Yani gayet iyiydi. Almak zorunda olmadığım tüm dersleri aldım çünkü Warren'dayım. Öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenebilirim. Ayrıca hepsi o kadar ilginç geliyordu ki karar veremedim ve hepsine girdim."

"Bu çok hırslıydı, Jonah."

"O da aptalcaydı. Matematik ve robot bilimi gibi gerçekten zor dersler. Bu okul çok yoğun. Herkes çok zeki. Bir süreliğine kendimi öldüreceğimi düşündüm."

"Ne kadar güzel," diyor Fosco, herkesin kadehini yeniden doldururken. "Elbette, eğer yazmanıza engel oluyorsa, bu korkunç olur. ."

"Hâlâ yazıyorum. Belki de çok fazla." "*Çok fazla* mı? Jonah, bu harika."

"Bilmiyorum, sanırım bu gerçekten çok fazla olabilir."

"Şimdi bana ne üzerinde çalıştığını hatırlatır mısın?" Sanki unutacak kadar hatırlamış gibi.

"Alaska hakkında uzun bir şiir. İki sayfa olacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar doksan sayfa falan oldu. Yazmaya devam ediyorum, sanırım bu iyi bir şey ama aynı zamanda biraz korkutucu çünkü duramıyorum."

"İlham geldiğinde. İlham perileri konuştuğunda."

"Belki ama gerçekten duramıyorum. Sonsuza kadar devam edebilir. Aslında biraz korkuyorum."

"Çok harika. Samantha, bu dönem Atölye hakkında ne düşünüyorsun?"

"Atölye mi?"

Top Gun dönemindeki Tom Cruise'un harelipli halini hayal ediyorum. Güzel kafası patlıyor. Kemik yağmuru, kan yağmuru, sihirli Tic Tac'lar sayesinde artık siper almaya zahmet etmediğim korkunç beyin yağmuru. Ve sonra o güzel göz küresinin kedi yavrusu kucağıma inişi, deniz hayalim gibi mavi-yeşil, zor kazanılmış bir kedi gözü gibi bana göz kırpışı.
Daha sonra, çığlık atmamı engellemek için, çünkü hiçbir Tic Tac beni çığlık atmaktan alıkoyamazdı, Cupcake bana gömme dolabını gösterdi. *Bak, Bunny*. Tüm çan etekli elbiseleri faşistler gibi düzgün bir sıra halinde dizilmiş, renklerine göre gökkuşağı oluşturacak şekilde düzenlenmişti.

"Harika," diyorum. "İnanılmaz derecede iyi. Burada gerçekten çok mutluyum."

Ama *şaşırtıcı derecede iyi olmak* yeterli değil, bunu söyleyebilirim. Ava ve benim Travma Pornosu dediğimiz şeyi istiyor. *Bana bir şey ver, seni fahişe. Seni bakkala davet ettiğim için beni pişman etme.*

Kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Oh, evet." Korku hikâyelerimize gösterdiğin sahte ilgi olmasaydı ne yapardık Fosco? Tarot kartları, el kuklaları ve sabuntaşı parçaları içeren yönlendirmelerle onları içimizden çıkarmaya çalışmasaydın?

"Bunu duymak beni oldukça rahatlattı Samantha, söylemeliyim. Bölümünüzdeki kadınlarla bazı *sorunlar* yaşadığınızı biliyorum." Geçen kış, rüzgar çanlarıyla dolu ofisinde oturup, dönem boyunca Atölye'den muaf tutulmayı talep ettiğim, yalvarmadığım zamandan bahsediyor. Ona iki katı çalışacağımı söyledim, üç katı çalışacağımı söyledim.

Nedenini sorabilir miyim, Samantha?

Ona bağımsız olarak daha iyi çalıştığımı söyledim. Ayrıca şu anda projem hakkında gerçekten güçlü bir fikrim vardı. Atölye sadece kafamı karıştırırdı. Beni yoldan çıkarırdı. Her türlü yalanı söyledim ama bir saniye bile inanmadı.

Samantha, diye iç geçirdi, *Atölye Sürecin ayrılmaz bir parçasıdır. Atölye bizi asla "şaşırtmaz", aksine bizi açar, büyümemize yardımcı olur, bizi yeni, zor ve heyecan verici yönlere götürür. Özellikle de benim Atölyem, sanırım bunu fark edeceksiniz. Hiç düşündünüz mü, belki de projeniz yoldan çıkarılmaktan fayda sağlayabilir? Üretken bir yönelim bozukluğu?*

Bana gülümsedi, ofis kaftanı parıldıyordu. Egosunun tüm bunlara bağlı olduğunu gördüm. Başka bir taktik kullanmam gerekecekti.

Atölye'nin kendisi değil, benim grubum. Diğer

kızları mı kastediyorsun?

Evet. Sonra kendimi dört yaşındaymışım gibi hissettim. Gülünç, surat asan ve öğretmenine ispiyonlayan bir çocuk.

Yani, son derece iyi ve akıllılar ve işlerini seviyorum, yalan *söyledim. Onlar sadece bir grup. Ve bu iyi. Tamamen iyi. Sadece ben bunun bir parçası değilim. Ve sınıftaki diğer tek kişi benim. Bu yüzden. Bu işleri garipleştiriyor.*

Anlıyorum.

Ne yapabileceğine bakacağını söyledi. Ama sonunda, "dikkatlice düşündükten sonra" beni Atölye'ye geri gönderdi. Bir sonraki derste bir öğretmen, bir yazar olarak uygulamalarının nasıl kapsayıcı olduğu hakkında bir konuşma yaptı; insanları bir araya getirdiğini düşünmekten hoşlanıyordu. Ve bütün bu süre boyunca bana baktı, sanki "*Gördün mü?" der gibiydi. Nasıl zemin hazırladığımı görüyor musun?*

Tavşanlar ondan bana baktılar ve bildiklerine yemin ettim. Ve ben ölmek istedim. Otuz yıllık el yazması ders notlarının üzerine katlanmış ellerine, omuzlarındaki pelerinine, içindeki kuru buza baktım.

Aklım hep onun kendinden memnun kişiliğinde tütüyor. Ve böylece Fosco ismi doğdu.

Ama şimdi, tabii ki, bu benim tez dönemim. Artık Çalıştay yok. Yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirim.

"Oh, her şey yoluna girdi. Artık hepimiz büyük ve mutlu bir aileyiz." Gülümsüyorum. "Aslında son zamanlarda farklı ifade araçlarını deniyorum."

Yüzü öyle diyor. "Pekala. Warren bu tür deneyler için uygun bir yer. Bu derin, kişisel çalışma."

Omzunun üzerinden, yemek servisi üniforması giymiş uzun boylu, geniş omuzlu bir çocuk ona biraz daha şarap doldurmak için beliriyor. Barbie mavisi gözleriyle bana bakıyor, çarpık dudaklarıyla gülümsüyor.

"Bir sorun mu var Samantha?" Onun endişeli ifadesi. Yanındaki sarkıntılık eden adam. *Merhaba. Seni tanıyorum. Beni sen yarattın, hatırladın mı?*

"Evet."

"Evet? Sorun ne?"

Hatırlamıyorlar kızım, dedi Caroline, Snuggery'nin tezgahının arkasında bir tane gördüğümüzde. *Hatırlamıyorlar. Ciddiyim. Bazı yönlerden gerçekten çocukça davranıyorlar. Sakin ol. Bir mini muffin daha al.*

"Samantha?"

Tavşan çocuk hâlâ bana bakıyor. *Bazen geri dönüş yolunu buluyorlar,* Ürpertici Bebek bir keresinde bana söylemişti. *İster inan ister inanma, birçoğu sonunda iş buluyor. Masanın altında, besbelli. Şiddet mi? Bazen şiddete başvuruyorlar sanırım. Bilmiyorum. Her neyse, kızım. Trader Joe'ya gidip biraz daha kurabiye yağı alalım mı? Ruhum için ihtiyacım var.*

"İyiyim. Ben iyiyim," diyorum şarap kadehime bakarak.

"Pekala," diyor Fosco. "Sonunda ufkunu, tabiri caizse yaratıcı kanatlarını genişletmek için buradan faydalanmana sevindim."

Kadın bardağını uzatıyor ve adam bardağını dolduruyor, kusurlu ellerini gizlediğini bildiğim beyaz eldivenler giyiyor. Onu çağırdığımızda orada mıydım? Bunu söylemek zor.

Tavşanların tüm incelikli hokkabazlık konuşmalarına rağmen, çocukların hepsi aşağı yukarı aynı görünüyor. Ama bu bana sanki beni tanıyormuş gibi bakıyor. *Bana her şeyi anlat Samantha.*

"Kesinlikle genişletiyorum."

"Harika. Biliyor musun Samantha, seninki Warren'da tamamı kadınlardan oluşan ilk grup. Siz genç kadınların hepinizin bir tür öncü olduğunu söyleyebiliriz."

Arkasında tavşan çocuk bana göz kırpıyor. *Samantha, senin için avlanacağım.*

"Çok da *hoş* genç kadınlar. Warren'da gerçekten şımartılıyoruz. Mahsulün kaymağını yiyoruz."

"Krema," diye katılıyorum. "Kesinlikle."

"Her zaman söylerim, burada olduğun sürece arkadaşların senin yaşam destek sistemin." "Ben de öyle derim."

"Onlara yalnızlığınız kadar ihtiyacınız var. Hatta belki de yalnızlıktan daha fazla. Çok fazla yalnızlık, Samantha, en kötü türden paranoyaya ve boş bakışlara yol açabilir."

"Aynen öyle."

"Öte yandan birbirimizden öğreniyor, birbirimizle birlikte büyüyoruz."

Creepy Doll'un kanlı tavan arasında oturduğumuzu düşünüyorum ve birbirimizle öğrenip büyüdüğümüzü hayal ediyorum ve gülmeye başlıyorum. Gülüyorum, gülüyorum ve gülüyorum. Jonah neye güldüğüm hakkında hiçbir fikri olmasa da benimle birlikte gülüyor. Tavşan çocuk da gülüyor.

Fosco bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Özür dilerim, diyorum ama duramıyorum, kahkahalar gelmeye devam ediyor. Bastırılamaz. *Demitasse*'de Tavşanları ilk gördüğünde Ava'dan duyduğum kahkahanın aynısı, kafasını arkaya atıp güldü ve güldü. Ve duramadığına inanamadım.

"Bu kadar komik olan ne? Bir şey mi kaçırdım?"

Ama kendi boğazımdan çıkan kahkahalar yüzünden ona cevap bile veremiyorum. Kahkaha bir tavşan deliği ve ben düşüyorum, Alice gibi düşüyorum. Yukarı ya da dışarı çıkış yok. Tek yol aşağı, aşağı, aşağı. Tek yol düşmeye devam etmek. Yenik düşmek. Onunla titriyorum. Ava'nın kahkahası. Birden onu o kadar çok özlüyorum ki ağlamak istiyorum. Gözyaşları, gerçek gözyaşları, gözlerimden akıyor.

"Samantha?" Jonah elini uzatıp koluma dokunuyor. Oturma odasında yalnızız. Fosco ve Silky'nin mutfakta kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyorum.

Jonah bana "İstersen bende biraz uyuşturucu var" dedi. "Kokain ya da başka bir şey değil. Haplar. Sadece yasal şeyler. Yine de muhtemelen seni daha iyi hissettireceklerdir. Rahatlatır." Bana içinde çeşitli renklerde haplar olan küçük, bulanık bir plastik torba uzatıyor. Zehirli böceklerin parlak sırtlarına benziyorlar.

Hâlâ üzerinde karides kuyrukları olan bir bayram peçetesini avuçluyor. Saçları, şenlikli ya da prezentabl ya da her ikisi de olduğunu düşündüğü bir görünüme kavuşacak şekilde taranmış.

"Jonah, çok üzgünüm."
"Ne için? Seninle tekrar takılmak güzel." Gülümsüyor.

Parkanın altına düğmeli bir gömlek giydiğini ve Edvard Munch'*un Çığlık* tablosunun grafiğini taşıyan bir kravat taktığını görüyorum. Jonah'ın her okul etkinliğinde giydiği resmi kıyafeti.

"Gitmeliyim."

"Seni götürebilirim."

"Hayır, muhtemelen burada kalmalısın. Erken ayrılmam yeterince kötü zaten. Seni de uzaklaştırmak istemiyorum."

"Tamam. Hey, o kitabı bulabildin mi?" "Ne kitabı?"

"Geçen gün aradığın, hatırladın mı?" Ava'nın lokantanın camından görünen yüzü. *Ben gidiyorum.*

"Gerçekten gitmeliyim."

"Hemen gidiyor musun Samantha?" Fosco mutfaktan geliyor. Hepsi kalmam için ısrar ediyor. En azından akşam yemeği için. Ne de olsa Noel'deyiz.

"Hayır, eve gitmeliyim." Gözleri "*Samantha"* diyor. *Bu ne anlama geliyor olabilir?*

26.

O Dışarıda, güneş zayıf ve gökyüzünde yüksekte. Kar hafifçe yağıyor. Çok uzakta olmayan Düşes'in evini görüyorum. İçeri girme hayali beni kısa sürede tüketir. Bütün elmas eşyaları ateşe verebilirim. Ustalıkla düzenlenmiş Latin Amerika romanları yığınını darmadağın edebilirim. Buzdolabındaki tüm probiyotikleri ve kombucha'yı yalayabilirim. Ters yöndeki dairemi düşünüyorum. Soğuk. Buzdolabı boş. Ayrılmadan önce son New England iğne şarabımı da bitirmiştim. Caddenin karşısında, onun karanlıkta kaybolan otobüsün içinde kayboluşunu izlediğim otobüs durağını görüyorum.

Sanki işaret verilmiş gibi bir otobüs yaklaşıyor.

-

"AFFEDERSINIZ, BU OTOBÜS NEREYE GIDIYOR?"

Şoför tek gözüyle bana bakıyor. "Her şey bitti.

Nereye gidiyorsunuz?"

"Sokağın adını unuttum," diye yalan söylüyorum. "Yine de gördüğümde anlayacağım."

Bana bakıyor, etkilenmemiş. Cenazeniz, hanımefendi.

Ben bozuk para kullanırım, Warren kartımı değil. Ona bu zevki tattırmayacağım. Ve göze çarpmak, kendimi hedef haline getirmek istemiyorum. *Ne demek hedef?* Ava bir keresinde sormuştu. Ben de açıkladım: *Hepimizin parası olduğunu düşünüyorlar ve muhtemelen diğer Warren öğrencileri gibi olmadığımı açıklayacak zamanım olmayacak.*

Yüzü, *diğer Warren öğrencileri gibi olmanızı sağlayan şeyin tam olarak bu olduğunu* söylüyordu.

Ava'sız otobüse bakıyorum şimdi, seyrek nüfuslu, son derece kasvetli. Koli bandıyla bantlanmış koltuklarda bacaklarını açmış, başlarını kirle kaplı pencerelere çevirmiş, mavi otobüs ışığının ve dışarının karanlığının sersemlettiği ve bastırdığı asık suratlı insanlar oturuyor. Başımı eğerek koridorda yürüyorum. Rüzgarlık giymiş çok yaşlı bir kadının karşısına oturuyorum, ilk başta bana biraz ölmüş büyükannem gibi görünüyor, en azından

Yüzün. Rahatladım. İşte büyükannem. Biraz deli bir insanın kıyafetlerini giyiyor. Boğazında ağ örmüş bir örümcek dövmesi var.
Şizofreni hakkında yırtılmış bir tıbbi posteri yüksek sesle okumak.

Şizofreni*: Belirtiler Sizde de Var mı?*

Listedeki her bir semptomu okuyor, "Oh bende bu var, oh bende bu var" diyor. Keyifli şaşkınlık sesleri çıkarıyor. Sanki okuduğu bir yemek tarifiymiş ve bunu keşfettiği için gıdıklanıyormuş gibi-

"-Buzdolabında zaten tüm malzemeler var. Alışverişe gitmeye gerek yok."

Enseme fısıldıyor, oradaki küçük tüylere usulca üflüyor, kelimeleri ağzımdan değil, zihnimden çıkarıyor. Döndüm.
Arkamdaki yırtık koltukta oturuyor. Boynunda "Your Silent Face" şarkısını çalan kulaklıklar. Siyah trençkotlu çerçevesi soğukkanlılıkla eğilmiş. Karmakarışık saçları gözlerinin içine düşüyor, her biri kendi ışıltılı gri duman bulutu.
Arkadaşmışız gibi bana gülümsüyor.

"Tavşanını bulabildin mi Samantha?"

-

OTOBÜSÜN MAVI IŞIĞINDA ONUN CILIZ, KURT GIBI YÜZÜNE BAKIYORUM. GÖZLERI bana sabitlenmiş, bekliyorlar.

"Öldüğünü söylemiştin," diyorum kısık bir sesle.

"Öyle mi yaptım?" Omuz silkiyor. Kirden başka görecek bir şey olmamasına rağmen pencereye dönüyor. Boynunda siyah bir balta dövmesi olduğunu fark ediyorum. Ensemde küçük yıldızlar gibi iğneler batıyor. Bana bakıyor. Hem her renkten hem de hiçbir renkten olmayan gözler.

"Peki arkadaşların nerede?"

"Arkadaşlarım mı?"

Bana baktığında göğüs kafesimin bir çift Fransız kapısı gibi açıldığını hissediyorum. Beni hayatta tutan her şey aniden ortaya çıkıyor ve orada duruyor.

"Onlar benim arkadaşım değil. Onlardan nefret ediyorum." Kelimeler ağzımdan bükülmüş bir duman halinde çıkıyor.

Gülümsüyor. Yeşil yapraklar üzerinde ışık. Ben hızla hareket eden bulutlara, sırtımdaki nemli çimlere bakıyorum. Tomurcuklanan ıslak çiçeklerin kokusu

etrafımda. On beş yaşındayım.

"Peki arkadaşın olmayan o kızlar nerede Samantha?"

Eski şehrimde bir kulüp. Sırtımı yontulmuş tuğlalara dayadım. Yumruğumda bir yabancının beyaz sivri uçları. Frankenstein alnı ama kırmızı bir yastık ağzı. Barın karanlığında bir akvaryum balığı gibi parlayan gümüş bir gömlek giyiyordu. Bir New Wave şarkısının basları kalbimde çarpıyordu. Ağzı, içine düştükçe düştüğüm karanfil dumanlı bir tüneldi.

"Noel tatili. Tatil için evlerine gittiler."

"Hepsi aynı uçakta mı? Biz konuşurken gökyüzünde spiral çizen aynı yanan uçakta mı?"

Bu sefer gülümsediğinde, bir zamanlar ruhumun omurgasını sarsan bir black metal grubunun davulcusunu görüyorum.

"Farklı uçaklar. Farklı yerler," diyorum. "Ne
yazık," diyor.

Ceketinin cebinden gümüş bir şişe çıkarıp içiyor, sonra bana uzatıyor. Tereddüt ettiğimde bana doğru sallıyor. Ondan aldım ve içtim. İçimde yeşil bir ateş yanıyor. Ona geri vermeye çalışıyorum ama beni durduruyor.

"Sende kalsın. İhtiyacın var gibi
görünüyor." "Peki ya sen?"

"Aşktan uçuyorum, Samantha."

Kiraz çiçekleri düşüyor. Rob Valencia sahne zemininde kıvranıyor. Bir zamanlar seks yaptığım bir balıkçının gözleri *her şeyin içini bildiğimi* söylüyordu.

Şimdi öne doğru eğiliyor, o kadar yakın ki soğuk nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Ormanlar. Yeni öldürülmüş şeyler. Islak beyaz adaçayı kokusu. Bir elini yüzüme doğru uzatıyor. Beni öldürmeye çalışabilir. Bu iyi bir şey. Ama sadece yanağımı hafifçe sıyırıyor. Gözlerimi açtığımda, Tavşanların yüzümü bir peri prensesi gibi boyadıkları zamandan kalma altın simlerle tozlanmış avucunu gösteriyor. Tanrı bilir ne kadar zamandır tenimdeydi.

Simleri kendi yanağına sürüyor ve bana gülümsüyor. Yüzünde sim varken bile, bu dünyadaki tüm sevimli olmayan şeyleri tek bir adamda topluyor. Ve sonra bana çarpıyor. Bunu tenimde ani bir şarkı, kanımda bir alev, kalbimde bir açılma gibi hissediyorum. *Sen* benim-

"Eve" diyor. Ve tam o sırada otobüs durur. Ayağa kalkar. Kulaklıklarını tekrar takar ve ıslık çalarak koridordan kapıya doğru yürür.

27.

I karanlıkta onu takip ettim. O kurt gibi sinsi sinsi ilerliyor, ben birkaç adım gerisindeyim. Sanırım arkasını dönecek ve "*Ne oluyor?"* diyecek. *Ne yaptığını sanıyorsun sen*? Ama görünüşe göre onu takip etmeme izin veriyor. Hâlâ arkasında olup olmadığımı görmek için arada bir hafifçe arkasını dönüyor. Belki biraz da kendi kendine gülümsüyor. Anlayamıyorum.

Gittikçe daha uzağa yürüyor ama asla onu tamamen kaybedeceğim kadar uzağa gitmiyor. Bu kasabada çok az sokak lambası olduğu için bazen bir süreliğine karanlıkta kayboluyor ve onu sonsuza dek kaybettiğimi düşünüp korkuyorum. Ama sonra tekrar bir ışık çemberi oluşuyor ve ileride onun uzak şeklini görüyorum. Bir kızılağaçtan daha uzun. Koyu renk saçları karla beyaza dönüyor.

Bir o tarafa, bir bu tarafa dönüyoruz. Bir ormanlık alandan, bir otoparktan. Şehrin hiç görmediğim güzel ve boktan yerlerinden geçiyoruz. İnsanların bahçelerinden geçerken onun bir çobanpüskülü dalını şuradan, bir çam dalını buradan koparışını izliyorum. Bir seranın önünde adımlarken, onun içeride yetişen narin bembeyaz çiçekleri koparışını izliyorum. Hepsini dikenli bir buket halinde topluyor, sonra yoluna devam ediyor, şimdi daha hızlı yürüyor. Evlerin arasından geçip hiç bitmeyen bir sokağa giriyor, burada onu kaybettiğime emin oluyorum çünkü dünya kararıyor, kararıyor, kararıyor, ama sonunda sokağın ileride bir caddeye açıldığını görüyorum, silueti ... .

. .. bir sıra terk edilmiş görünümlü ev. Hurda dolu ön bahçeler. Kepenkleri indirilmiş bir dükkânın merdivenlerinde uslu uslu oturan siyah bir kedi.

Tanrım, hangi cehennemdeyiz biz? *Ama ben buraya daha önce de gelmiştim. Daha önce gelmemiş miydim?*

Sonunda hızını yavaşlatıyor, elindeki buketi sallıyor, avucunu geçtiğimiz tüm çitlerin karlı parmaklıklarında gezdiriyor. *Şunu yapmayı kes!* Annem beni her yakaladığında bağırırdı. *Tanrı aşkına, hastalık kapacaksın. Ne kadar pis olduğunu biliyor musun?* Ama asla karşı koyamazdım.

Ben de aynısını yapmak için elimi uzatmak üzereydim ki ileride aniden durduğunu gördüm.

Küçük, iki katlı tuğla bir evin karlı ön bahçesinde duruyor.

Neden burada duruyoruz? Ne yapıyoruz?

Eve bakıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Kırmızı ön kapı. Çiçekler hala saksılarında ölü. Tüm temel biraz sola eğilmiş - tıpkı *Amsterdam'da olmak gibi,* derdi. *Gözlerini kapatırsan bisiklet zillerini, canlı seks şovlarını bile duyabilirsin.* Dans ettiğimiz çatı şimdi karla kaplı.

Yolu tanımıyordum, Ava'nın kullandığından farklı bir yoldu. "Burada ne işimiz var?" Ona dönüp soruyorum. Ortadan kaybolmuştu. Görebildiğim kadarıyla sadece boş, karlı bir sokak. Onun tuğla evinin önünde tek başıma duruyorum.

Kırmızı kapıya doğru koştum. Buz gibi düğmeyi deniyorum, kilitli. Tıklıyorum, cevap yok. Yumruklarım yanana kadar kapıya vuruyorum. Tokmağı tekrar deniyorum, elimde kalıyor. "Ava, Ava, Ava," diye sesim kısılana kadar bağırıyorum. Onun adını da söylemek istiyorum ama bilmediğimi şimdi fark ediyorum.

–

SONSUZA DEK. SONSUZA DEK, BU PIS KARDA NE KADAR ZAMANDIR BURADA DURUYORUM.

Evinin önünde, kapısının donmuş tokmağı elimde. Boş pencerelerine bakıyordum. İzliyor, herhangi bir yaşam ya da ışık belirtisi bekliyordum. Ama içerisi karanlık ve ölü. Sanki burada yaşamıyormuş gibi. Hiç yaşamamış gibi.

Belki de çok uzun zamandır kimsenin yapmadığı gibi.

Adamdan hiçbir iz yok, sanki onu hayal etmişim gibi. Etrafta boş karanlıktan başka bir şey yoktu.

Vazgeç, diyor karanlık. Vazgeç*, vazgeç, vazgeç. Git buradan. Git ve bir tavşan ol, Bunny. Zıpla, zıpla, zıpla. İstediğin bu değil miydi?*

Ne istediğimi bilmiyordum.

Karanlık *çok geç* diyor. *Artık çok geç.*

Yukarıdan bir tırmalama sesi duyuyorum ve yukarı bakıyorum. Çatıdan bana merakla bakan rakunlar - Ava onlara *rahiplerim* diyordu. *Onlara her şeyi itiraf ettim. Onlara yük olmak istemediğimden değil. Ama rakunlar, bilirsiniz, bununla başa çıkabilirler. Çöpü, çürümeyi, tüm dipteki şeyleri severler. Bir ara onları denemelisin Smackie.*

Dağılıp kaybolmalarını izliyorum. Bir zamanlar köpekle kurt arasında dikkatli bir şekilde kanalizasyon borusundan aşağı inerken alkışladığımız küçük rakun hariç hepsi. Küçük rakun karlı saçak oluğunda kıpırdamadan duruyor. Bana bakıyor.

Ona üzgün olduğumu söyle. Hiç gitmemem gerektiğini söyle. Her şeyi berbat ettim. Onu özlüyorum. Hem de çok.

Dönüp evin yan tarafında kaybolmasını izledim. Gözlerimi kapadım.

–

"SMACKIE, SEN MISIN?"

Bütün geceyi aydınlatan küçük sarı bir kare. Tüylü saçlı silueti sanki hep orada duruyormuş gibi duruyor.

"Tanrım. Ne zamandır burada dikiliyorsun?" Sonsuza kadar. Ama ben bir dakika falan diyorum. "Ezik. Sana yıllar önce anahtar vermemiş miydim?"

Üçüncü Bölüm

28.

Bazı açılardan sanki hiç gitmemişim gibi. Sanki hep buradaydım, koyu ipek minderlerine uzanmış, sarmaşıkların arasına tünemiş tek gözlü kuşların goblenine bakıyor, mevsim şerefine sıcak şarapla doldurduğu Drink Me matarasını tutuyordum. Ayaklarım sahte kürke batıyor Topuklarımı yumuşacık otlar gibi okşayan halıda. Binlerce eski tütsü çubuğu gibi kokan bu oturma odasında her zaman yeni bir tane yanıyor. Onun yağmur parfümünün kokusu, elimde olmadan takip ettiğim bir iplik gibi odalarda dolaşıyor. Pikapta çalan tango ya da altmışların tuhaf Fransız müziği, tam da hayalini kurduğunuz ama bir türlü bulamadığınız müziğe benziyor. Etrafımızda yanan kadın şeklindeki lambalar - her zamankinden daha fazla, öyle görünüyor, her zaman bu kadar çok muydu? Kırmızı kadife perdeler aralandı. Pencerede, ciddi ay ışığı yaşadığım yerde asla parlamadığı bir şekilde parlıyor.

Çünkü ay yaşadığın yerden nefret ediyor.

Daha önce burada olduğunu hatırlamadığım bir şöminenin yanında uzanıyoruz. Noel ışıklarıyla süslenmiş. İkimizden de uzun. Yüksek, sıçrayan alevlerle dolu büyük bir ağız. Bu hep burada mıydı?

Şşşt. Daha yakına gel. Tanrı aşkına donuyorsun.

Ellerimi tutuyor, sanki 1985'te gotik bir balodaymışım gibi hâlâ siyah file eldivenli. Solgun saçları canlı yılanlar gibi alevlerle çevrili.

"Gittiğini sanıyordum,"

diyorum. "Gittiğini

sanıyordum."

"Ben mi? Ama sen-" "Aslında, öldüğünü

sanıyordum." "Öldüğümü mü?"

"Ruhun zaten. Öldürüldü. O küçük kız tarikatı tarafından. Senin için bir mum bile yaktım." Pencere pervazına doğru eliyle işaret ediyor. Önce uzun, mavi, titrek muma, sonra da yüzüne bakıyorum. File peçesinin altında ölümcül bir ciddiyet. Benden nefret ediyor.

"Senden nasıl nefret edebilirim ki?"

Uzanıp eliyle yanağımı okşuyor, işaret parmağının ucunu burnumun ucuna sürtüyor. Bana parıltılarla kaplı eldivenli parmaklarını gösteriyor. Ve ben onu hatırlıyorum. Otobüsün mavi ışığında bana gülümsüyordu. Parmak uçlarındaki simler. Onu buraya kadar nasıl takip ettiğimi. Evine kadar yürümesini ve sonra karanlıkta kaybolmasını izledim.

Ava'ya onu tanıyıp tanımadığını sormaya çalışıyorum ama o sadece "*Şşşt*. Şimdi uyu."

O bunu söylediğinde, uzuvlarımın muazzam ağırlığını hissediyorum. Ne kadar uzun zamandır onları sürüklüyordum. Gözlerim kapanıyor ve kapanıyor ve kapanıyor.

—

SONRA AVA BIN YIL KADAR UYUDUĞUMU SÖYLEDI. UYUYAN GÜZEL onun çalıları arasında bana bir şey yapamaz. Ama huzur içinde uyuyamıyorum, göz kapaklarım güzelce çırpınıyor, dudaklarım ayrık ama sessiz, ağzımın yumuşak teslimiyetçi O'su yumuşak kahraman prensimin dudaklarını bekliyor. Bunun yerine, nemli ve terli bir şekilde uyanıyorum, saçlarımı hala tutan Tavşan örgüleri beni boğuyor, daha sonra kendi gece çığlıklarım olduğunu öğreneceğim şeylerden dolayı boğazım acıyor. Beyaz bir pencereye uyanıyorum, kar parlak, hızlı balıklar gibi yağıyor. Kırmızı ejderha cübbesi giymiş bir kadın yatağımın ayak ucunda oturuyor. Elinde vazo gibi uzun bir bardak kahve ve kristal bir denizkızının kasıklarına doğru küllediği bir sigara var. Endişeli görünüyor.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor bana.

"İyi, sanırım."

"Çok çığlık atıyordun."

"Bağırıyor muydum?"

"Komşular birisine elektrikli testere götürdüğümü düşünmüş olmalılar. Ya da hayatımın en harika sevişmesini yaşadığımı." Sırıtıyor. Sonra endişeli görünüyor. Gerçekten endişeli. "O kızlar sana ne yaptı öyle? Neyse boş ver. Şu anda bunu konuşmayalım. Evde olduğun için mutluyum."

"Ev," diye tekrarlıyorum ve bu kelime onun cılız masasında yiyeceğimiz taze Çin çörekleri, içeceğimiz yeşil çay gibi. Masa, sandalyeler ve onların içinde birlikte oturup sigara içmemiz ve küllerimizi aynı kırıntı kabuklu tabağa dökmemiz gibi. "Ben de."

—

VE AYNEN BÖYLE, GERI DÖNÜYORUZ. ESKIDEN OLDUĞU GIBI. GEÇEN KIŞ GIBI
Yaz. Önümüzde sonsuza dek uzanan günler, haftalar, aylar. O güzel canavar dünyalarını çiziyor. Ben yazıyorum, sonunda yazıyorum, nasıl oluyor bilmiyorum ama-

"Fazla düşünme, Smackie."

Mutfak masasında karşılıklı oturuyorduk. Her birimiz kendi siyah defterimizle. Bitmeyen bir sigarayı, dumanı hiç tütmeyen bir fincan barut çayını paylaşıyoruz. Rastgele pişirilebilir nesneleri beslemeye devam ettiğimiz fırın

-Tatlı patatesler, avokadolar, muzlar... Donmuş mutfağında ısınmak için ateşe çubuk atar gibi. Hava çok soğuduğunda fırının kapağını açıyoruz.

"Kendimizi zehirliyor muyuz?"

"Muhtemelen."

Geceleri, Drink Me matarasında ne varsa içerek birlikte akşam yemeği pişiriyoruz, mutfağında savrulan bir gemi gibi geziniyoruz. Bugünlerde çalışmıyor gibi görünürken alkol ve yemeği nasıl karşıladığı benim için bir muamma, ama o sadece "Benim kendi yöntemlerim *var"* diyor. Yemekten sonra göl rengi halısının üzerinde birlikte dans ediyoruz. Kendi içimizdeki tango müziğiyle sallanıyoruz, dersten hatırlayabildiklerimizle. Çok fazla dans hareketi öğrenmiştik.

Herhangi birini hatırlıyor musun? Pek hatırlamıyorum.

Ben de öyle.

Ama hatırladıklarımızı bayılana kadar uyguluyoruz. Örgü avuç içleri yanaklarıma sertçe bastırıyor, bu yüzden farklı renkteki gözlerine bakmaktan başka seçeneğim yok.

"Ölmediğine emin misin?" diyor. *Emin misin, emin misin, emin misin?*

Başımı sallıyorum. Evet. Ölmedim. Ben ölmedim. Gerçi tam olarak emin değilim.

Bugün çok harikaydı. Muhtemelen burası cennet. Gece, müzik ve ışıklardan oluşan bir şelale. Gece, el ele tutuşup içine girdiğimiz bir tavşan deliği. Gece, ellerimi sonsuza dek kazabileceğim karanlık bir topraktır. Gece, on altı yaşımda kalbime bastıracağım bir edebiyat sayfası olur. Gece bir-

Ama o dinlemiyor. Bana bir kez daha ruhumu nasıl çaldıklarını düşündüğünü anlatıyor. Küçük bonobo elleriyle parçaladıklarını. Çimenli parfümleriyle kalbimi tütsülediklerini. Saçlarımı o kadar sıkı örmüşler ki kafatasım neredeyse basınçtan patlayacakmış. Bir ara sokakta pırıl pırıl bir yığın halinde yattığımı düşünüyordu, yüzüm bir peri kedisi gibi boyalıydı.

Altın yıldızlarla kaplı uzuvlar, tavşan kulakları ya da bir taç ya da her ikisini de enfeksiyonlu kafa derime dikmişlerdi. Onunla ilgili anılarımı bir kek silgisiyle sildim. Sadece onunla ilgili anılarımı değil, kendimi, onun sevdiği her şeyi.

Ben sarhoş olup ağlamaya başlayana kadar bu resmi çiziyor.

Evet. Hayal ettiği şey buydu. "Bunun benim için nasıl *olduğunu* biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Örgüler olmadan o kadar hafif ki, sonsuza kadar sallayabilirim. Geldiğim günün ertesinde bir bombayı parçalar gibi çözmüştü. Tüm o ayrıntılı düğümler ve kıvrımlar bir şekilde uyuşmuştu. Bunu banyo aynasının önünde yaptık, ben acımı Drink Me'de boğarken o birbiri ardına inanılmaz derecede sıkı örgüleri serbest bıraktı.

Saçlarım hâlâ koyu renkli, kıvrımlı bir bulut gibi başımın etrafında asılı duruyor.

Bulutları siktir et, diyor Ava. *Şu anda sahip olduğun şey vahşi siyah bir yele.*

Şimdi yüzümü bırakıyor, yanımdaki duvara yaslanıyor ve aşağı kayıyor. İkimiz de sırtımızı şöminenin yanındaki sıcak, sızan tuğlaya dayayana kadar onunla birlikte aşağı kayıyorum. Önümüzdeki duvara sprey boyayla Cthulhu'nun *geri dönmesi için yakarışlar yazılmış, geri dön lütfen!* Ve aynı elde, ama farklı boyayla *Yalnızım, çok yalnızım*. Ava bunun önceki kiracılardan kaldığını tahmin ediyor, muhtemelen kendisi gibi sanat okulu terk uyumsuzlardan. Üstünü boyamaya cesaret edememiş.

Dışarıda hafif bir kar yağıyor. "Özür
dilerim," diyorum. "Her şey için."

Elini bana doğru uzatıyor ve omzumu okşayıp bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğini düşünüyorum. Onun yerine, saç bulutumun içinde saklandığı anlaşılan, sökerken gözden kaçırmış olmalı, uzun, ince bir örgüyü tutuyor. Bir farenin kuyruğuna benziyor. Onu sabitlemek için kullandıkları kurdele, fiyonk ya da parıltılı lastiği çoktan kaybetmişler.

"Onları suçluyorum, diyor. *Ve* o okulu." Bana döndü. "Gidip orayı havaya uçurmalıyız."

"Yapmalıyız," diye kabul ediyorum.

Sarhoş bir şekilde bana bakıyor.

"Yapmalı mıyız? Gerçekten mi? *Gerçekten* istiyor musun?"

Hala bonoboların zihin kontrolü altında olduğumdan endişeleniyor.

Tavşanlar.

Her neyse. Aynı fark. Her neyse, özgür irademi kullanmam önemli. Bütün gün bana en küçük şeylerle bile pratik yaptırıyor. Hayvanat bahçesinde, ikinci el mağazasında, anarşi kitapçısında, tünellerde ve kafelerde. Ben,

Samantha Heather Mackey, ada tilkisine saatlerce bakmak istiyorum.

Üzgün, sentetik hayvanat bahçesi ağacı. Maymun sergisini görmek istemiyorum. Öğlen başlayan penguen geçit törenini görmek istiyorum, katılımlarının tamamen gönüllü olduğu konusunda bir kez daha temin edildikten sonra. Benim için o gümüş kafatası yüzüğünü çalmasını istiyorum. Bugün yeşil çayı tercih ederim. Fırından istediğim Çin çöreği kırmızı fasulyeli.

Ama ikinci el mağazasından kendim için seçtiğim siyah paltoyu denediğimde -çünkü *hava çok soğuk ve bir paltoya ihtiyacın* var, dedi Ava- perdenin arkasından çıkıp aynada kendime ve arkamda umutla bekleyen Ava*'ya* baktığımda, sadece onu tatmin etmek için, "*Harika görünüyor, bayıldım,"* dedim. Gerçek şu ki hiçbir şey görmedim. Saçları siyah bulutlarla kaplı bir yabancının uzun, sulu formu. Kenarları bulanık bir kadın. Ölü.

29.

Ocak, Şubat, Mart. Kış bir kar selidir. Yavaş ve kalın yağar. Hızlı ve parlak yağar. Güneş doğarsa bile zayıf bir beyazdır.

Alev. Ava hiç böyle bir kış görmediğini söylüyor. Çılgınca ama güzel sayılır. Artık derse gitmek zorunda olmadığım için Warren, yaşadığıma inanamadığım uzak bir ülkeye dönüşüyor. Tavşanlar uzak bir anı. Telefonum ölüm sessizliğinde ve ilk defa bu sesi seviyorum. Sanki *ölmüşüz gibi, haklısın,* Ava gülümsüyor. *Burası da öbür dünya.* Elindeki viski bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

Saçlarım yeniden benim saçlarım gibi hissetmeye başladı. Sıkı kıvrımlarını kaybediyor. Taranmadan yüzüme düşüyor. Etrafımda, onun eski kaltak perdesi dediği şey. Kafa derim artık saçma sapan bükülmelerden dolayı çığlık atmıyor. Kıpırdama, *Bunny*, derdi Cupcake. *Eğer sürekli gözlerindeyse, yüzünü göremeyiz.* Üzerine sayısız küçük çarpık çiçek ve gökkuşağı çizdikleri tırnaklarım, nane ya da gök mavisi rengindeki tek tük kırıntılar dışında çıplak. Kalıcı parıltılı bıyıklardan geriye kalan parçalar da nihayet yüzümü terk ediyor. Ava'ya göre rüyalarımda hâlâ çığlık atıyorum. Tuhaf şeyler. Kapkekler hakkında. Bükülmüş dudaklar. Bir balta hakkında. *Bana anlatma*, diyor. *Bilmek istemiyorum*.

Ve uyandığımda onun adı dudaklarımdan soğuk, buharlı bir bulut gibi ayrılıyor.

Panikledim. Dairesinin soğuk koridorunda koşuyor, ona sesleniyorum. Bazen onu hemen bulamıyorum ve kalbim çarpmaya başlıyor, nefesim kesiliyor. Ama o hep oradadır. Halının üzerinde kıvrılmış yatıyor, başı göğsüne doğru kıvrılmış, uzuvları bir origami turnası gibi kendi içine katlanmış. *Yatakları hiç sevmem*. Ya da uyanıktır, fırına tatlı patates koyuyordur. Küçük metal şapkasından uzun cam fincanlara damlayan Vietnam kahvesi yapıyor. Masada oturmuş, birçok düşmanımızla savaştığımız bir resim çiziyor. Bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Günaydın, Günışığı."

"Günaydın."

Ona *sormuyorum, peki ya işin*? O da bana sormuyor, *okulda olman gerekmiyor mu*? Soracağından değil. Ve her neyse, son tez dönemi. *Yine de siz kızlardan ara sıra kontrol etmenizi, görünür olmanızı, etkinliklere, Demitass'lara, okumalara katılmanızı, zengin Warren topluluğunun aktif vatandaşları olmanızı bekliyoruz çünkü öğrenme sınıfta bitmiyor.* Sikerim öyle işi. Onun yerine, masada Ava'ya katılıyorum. Yazıyorum. Ve uzun zamandır ilk kez, geliyor. Sadece gelmekle kalmıyor, çok da kolay oluyor. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum. Burada onunla olmak kadar kolay. Neşeli. Korkutucu. Korkunç da olabilir. Umurumda değil. En azından geri döndü, kaybettiğimi ya da öldürdüğümü düşündüğüm ya da beni tiksintiyle terk eden şey. Gitmiş ya da ölmüş değil, burada, tıpkı şimdi olduğu gibi. Tam burada, masanın karşısında benimle birlikte.

Bütün gün çalışıyoruz, sevişiyoruz, yemek yiyoruz ve dans ediyoruz, ta ki sonunda ateşin önüne düşene kadar. Gözlerimizi kapatıp yalnızlık ve sincaplar hakkında şarkı söyleyen halk şarkıcısı kadını dinliyoruz. Bir öğleden sonra ortadan kaybolan, kendi hayatından çıkıp giden ve bir daha geri dönmeyen kadını. Onun yalnız güvercin sesini, içinde battığımız bir banyo gibi dinleriz.

–

ONDAN IZ YOK. OTOBÜSTEKI ADAM. TAVŞANIM MI? DÜŞÜNMEYE BAŞLADIM.
Onu hayal ettim. Belki de Fosco'dan ayrılırken Jonah'ın haplarından birini almışımdır. Beni ona geri götürmesi için kendi beyaz tavşanımı yarattım. Ona "*Hiç boynunda balta dövmesi olan bir adamı etrafta dolaşırken gördün mü?" diye* sormak istediğim anlar oluyor. *Uzun boylu mu? Siyah trençkotlu? Dallardan bir buket taşıyan?* Ama bir şey beni durduruyor. Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Bu odaya, bu eve, sadece onun ve benim olduğumuz bu dünyaya bakıyorum ve başımı onun omzuna yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Bırak gece şafağa dönüşsün. Dışarıdaki kar yağsın ve bizi gömecekmiş gibi yağsın.
Lütfen bizi gömün. Benim için hiç sorun olmaz.

Sonra bir gece, başımızın üstünde bir gıcırtı sesi duyduk. Tavandan geliyordu.

O ses de neydi?

Ava'ya bakıyorum. O da omuz silkti. Benimle dalga geçmesini ve Cthulhu olduğunu söylemesini bekliyorum ama "Muhtemelen Max'tir" diyor.

"Max?"

"Kiracım. Sen gittikten sonra üst kata taşındı."

"Üst kata mı? Buraya mı? Neden ben-?"

"Bütün gün dışarıda ve eve geç geliyor. Umarım çok gürültü yapmamışızdır."

"Gürültülü mü?" Ne tür bir
gürültü? "Şeytandan bahset,"
diyor Ava.

-

VE SONRA. SONRA OTURMA ODASININ KAPISINDA DURDU.
hep buradaydı. Tıpkı otobüsün mavi ışığında yaptığı gibi bana sırıtıyordu. Balta dövmesi boynundaki tendondan bana kara kara parlıyordu. Saçları koyu, şık bir kaos. Gözleri duman gibiydi.

Yani bu bir rüya değildi.

Hayır, gözleri öyle diyor. Rüya değil. Kesinlikle rüya değil. Ava bunu kanıtlamak istercesine ona gidiyor ve onu öpüyor. Derinden. Samimi bir şekilde. Bana daha önce öpüştüklerini söyleyen bir şekilde. Sonunda çekiliyor ve bana bakıyor. Lady Danger rujunun çizdiği çiziksiz ağzı. Uzun kolları, hatlarını çok iyi biliyormuş gibi vücudunu gevşekçe tutuyor.

"Merhaba, Samantha."

30.

I Ona bakarken yüzümün ne ifade ettiğini gerçekten bilmiyorum. Kapının pervazına yaslanmış, sanki o benim çılgınca
Dalgalanan duygular ve kürklü küçük bir yumruk. Ama bir insan, her zaman öyleydi. Ve herhangi bir insan değil, havalı bir insan. Seksi. Korkunç seksi. Görünüşe göre adı Max. Dumanlı gözleri, uzun boyu, kambur duruşu ve iğnelerle dolu yırtık pırtık siyah giysileriyle bir kapı pervazına yaslanmayı kendine iş edinmiş Max adında havalı, seksi bir adam. Asker kıyafetli kolu hâlâ "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diyen Ava'nın etrafında.

"Hayır," diyorum hemen, o da "Evet," diyor.

Ava bana baktı. Sonra ona. Sonra da bana. Peki, hangisi?

"Birbirimizi buralarda gördük," diyor. Kayıtsızca, çok kayıtsızca. I Tırnaklarının gümüşe boyalı olduğunu fark ettim. Keskin noktalar halinde törpülenmiş. "Değil mi Samantha?"

Birden telefonumun cebimde vızıldamaya başladığını hissettim. Haftalardır ilk defa.

Bana gülümsüyor.

"Sen" demekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Ava bana "*Senin neyin var*?" der gibi bakıyor.

"Smackie'ye aldırmayın. Zor bir dönemden geçiyor. Uzun bir hikaye."

Anlıyormuş gibi sempatik bir şekilde başını sallıyor. Sonra bana doğru yürüyor, yaklaştıkça boyu uzuyor. Uzun, dikenli gölgesi bedenimin üzerine düşüyor. Ellerimi yere bastırarak oturduğum köşeyi tamamen karartıyor.

Önümde çömeliyor, böylece dumanla çevrili göz göze geliyoruz. Göğüs kafesi açılıyor. Tüm vücudumda bir uğultu. Elimi tutuyor. İnsan dudaklarına götürüyor. Öpüyor. Hafifçe, çok hafifçe.

Sonra, aynen böyle, onu düşürdü. Uzanıp köpekmişim gibi saçımı karıştırıyor.

"Gitmeliyim aşkım," diyor Ava'ya dönerek.

Aşkım mı? Aşkım mı?

O gece otobüste "*Aşktan uçuyorum Samantha"* dedi.

Ava'nın dudaklarının elimin arkasında bıraktığı ize bakıyorum. Ve sonra ona nasıl baktığını görüyorum. Bir zamanlar bir ağacın yaprakları arasında dans eden ışığa baktığım gibi. Altında yatıyordum, yapraklı gölgeler üzerimde titriyordu, tüm o altın yeşili ışık üzerimdeydi. Adam ona böyle bakarken, kadın, görünüşe bakılırsa, umursamaz bir tavırla, bu gece erkenden eve gelmesini, böylece hep birlikte takılabileceğimizi söylüyor. Belki bir şeyler içeriz?

"Bunu kaçırmazdım" diyor. Akşam yemeği bile getirecek. "Bu sefer çoktan ölmüş olsun, lütfen," diyor Ava.

Sırıtıyor, söz veriyor. Ama *gözleri* ve ağzının kıvrımları *kim bilir neler yapabileceğimi* söylüyor. Onların gizli gülümsemelerini izliyorum, özel bir şaka olması gereken şeyin tadını çıkarıyorlar. Sadece aralarında.

Ve sonra onu tekrar öpüyor. O kadar derinden ve o kadar uzun süre öpüyor ki, bacaklarım çalışmıyormuş gibi kanepenin arkasına yaslanıp onları izlerken bir güneşin doğup battığını ve tekrar doğduğunu hissediyorum. Sonunda ayrıldıklarında dudaklarında ruj kalmamıştı, ağzı soluk pembe bir halkayla çevriliydi. Bana dönüp, "Görüşürüz Samantha," dediğinde ağzının etrafındaki halkanın aynısı.

Arkasında orman kokusu bırakarak kapıdan çıkıyor ve bunun altında, bana hatırlatan hayati bir hayvan kokusu. Sanki unutabilirmişim gibi.

Bunca zamandır vızıldayan telefonumu çıkardım. Dört cevapsız arama. Dört mesaj. Her biri sadece bir kelime, çok tanıdık bir kelime, uzun. Ardından bir soru işareti/ünlem, bir lale ve bir hayalet, sivri bir nokta, hiçbir şey yok.

Ve şimdi bir tane daha:

Bunny neredesin?

31.

Rabbit, spesiyalitesi olan dört farklı şekilde pişirdi. Beğeneceğimizi umuyor. "Beğenmek mi?" Ava araya giriyor. "Bu lanet bir ağız operası."

"Ağız operası," diye tekrarlıyor. "Bunu sevdim."

Mum ışığında, tavşanın etini ve kemiğini insan elleriyle sanki o hayvanla hiçbir bağı yokmuş gibi parçalamasını izliyorum. Darlingler tavşan yer miydi? Pixy Stix dışında bir şey yediklerini hiç görmedim. Düz, beyaz dişleriyle tavşan etini parçalamasını izliyorum. Hepsini eve getirdiği, çalmış olduğundan emin olduğum koyu kırmızı şarapla yıkıyor. Bir yandan da Ava'ya bakıyorum. Kiraz çiçekleri açıyor. O ciddi bir ay ışığı. O titreyen yeşil yapraklar.

Bu arada, hayvan gölgesi duvarlara tırmanıyor ve tırmanıyor. Boynuzlu, kürklü ve dişli. Tavşanların boynuzlu gölgeleri var mı? Gördüğüm kadarıyla yok. Ava bunu nasıl göremez? Ama görmüyor. Hem de hiç. Masanın karşısından ona bakıyor, çenesi dantelli avucunda, sigarası parmaklarının arasında küle dönüyor, sanki Jacques Brel ya da belki Lux Interior, ona Amsterdam ya da sıçıp batırmak hakkında bir şarkı söylemek üzereymiş gibi. Kendisinin de Warren'ı havaya uçurmak istediğini söylediğinde ona inanır. Onun da The Cramps, Scott Walker, altmışlı yılların Fransız popu ve Mancini'nin bestelerine karşı zaafı vardır. Oh, ve dans etmeyi çok seviyor. Özellikle de tangoya.

Hissettiğim şey sorumluluk. Etik-ahlaki yükümlülükler. Çünkü arkanıza yaslanıp en iyi arkadaşınızın kendi yarattığınız bir hayvan-adamla çıkmasına izin veremez ve hiçbir şey söyleyemezsiniz. Diyemezsiniz. Hiçbir şey söylememek mi? Bu çok yanlış olur. Pek çok açıdan. Bir şey söylemek zorundayım. Söylemek zorundayım-

"Biraz daha şarap,

Samantha?" "Evet, lütfen."

Beni sarhoş etmeye çalışıyor, bu çok açık. Doldurmasını, doldurmasını ve doldurmasını izliyorum. Bana gülümsüyor. Çok terbiyeli. Çok kibirli. Belki de benim değildir.

Bu hâlâ bir olasılık mı? Çünkü tavşanlar diğer tavşanları yemez. Tavşanlar

asla şarap içmeyin. Tavşanların duman gibi gözleri ve bıçaklarla dolu kurt suratları yoktur. O benim olmamalı. Ama gözlerindeki o parıltı aksini söylüyor, o belli belirsiz sırıtış da. O da biliyor, ben de biliyorum ve bu yüzden ona her baktığımda gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Ona bakmak siyah bir aynaya bakmak gibi, kendi kabusumun içinde olmak gibi.

Onunla ve Ava ile akşam yemeği aslında uzun bir deja vu gibi. Tam olarak ne zaman sandalyesinde öne doğru eğilip beni kızartacak bir yoğunlukla ona bakacağını biliyorum. Ya da ne zaman arkasına yaslanacağını, başını sallayacağını ve az önce söylediği şeyi onaylayacağını. Ne zaman *Evet, Kesinlikle, Ben de, Oh, Ben de aynı şekilde hissediyorum* diyeceğini.

Telefonum bütün gün olduğu gibi kucağımda vızıldıyor. Neden, haftalar süren sessizlikten sonra? Ne istiyor olabilirler ki?

Bunny son zamanlarda seni kampüste göremiyorum! Kokteyl için dışarı gel lütfen

Bunny. Hayır, hala hasta mısın? Sana çorba getireyim mi? Meyve suyu? Ne zaman istersen mesaj at!

Bunny neredesin?

?

"Bu ses de ne, senin telefonun mu Samantha?"

"Hayır."

Az önce anlattığı espriye ne kadar güleceğini *çok* iyi biliyorum - hahaha o *çok* komik - kendi esprisini yapmadan önce. Aptalca bir tane. Muhtemelen benim anlatacağım bir fıkra olsa da bundan utanıyorum. O asla gülmeyecek. Kaybettin, sanırım.

Ama Ava gülüyor. Hahaha. *Komik olduğunu düşünüyorsun. Öyle değil mi Samantha?*

"Evet."

Balta dövmesinin ne zaman mum ışığını yakalayacağını ve masanın karşısından bana siyah bir şekilde parlayacağını tam olarak biliyorum. Bana tehlikeli olabileceğini hatırlatıyor. Bana uyanık olmam gerektiğini hatırlatıyor. Bana hatırlatıyor-

"Samantha, tavşanına dokunmadın," diyor.

"Öyle değil mi?" Tabağıma bakıyorum. Bana bütün olarak kızarttığı bir tanesinin kafasını verdi. Şeften bir hediye. Görmeyen gözlerine derin derin bakıyorum.

Samantha, ona söylemelisin.

"Yer kontrolden Samantha'ya," diyor Ava. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? İyi, evet."

"Yine kendi dünyanda mısın?"

Gülümsüyorum. Evet,

gülümsüyorum. Hepsi bu kadar.

"Samantha bir yazar," diyor Max'e. O da hayvanın yanından kopardığı kalça parçasının üzerinden bana bakıyor. Sanki zaten bilmiyormuş gibi.

"Öyle mi? Buna ne dersin? Peki sen ne yazıyorsun Samantha?"

Onunla ilgili beni en çok korkutan şey, yüz hatlarının sabit kalmaması, yer değiştirmesi. Bazen Edinburgh'da ateş yerken izlediğim sokak çalgıcısı oluyor. Bazen gümüş gömlekli, beyaz sivri uçlu ve karanfil dumanlı öpücüğü olan kara dalgalı çocuk.

"Smackie?"

Gençken Alice ile hayvanat bahçesinde ziyaret ettiğim yalnız kurt. Rüzgarla eğilmiş bir ağacın altında hareketsiz duran zayıf bedenine bakar ve serbest kalırsa ne olacağını düşünürdüm. *Her şey, derdi Alice,* heyecanla.

"Smackie."

Kenara çekip beni öldüreceğini düşündüğüm Çek taksi şoförü. Onun ellerinde öleceğime o kadar inanmıştım ki eve dönerken yol boyunca dua etmiştim. Buğday rengi saçları, yumuşak sesi ve annemin beş yaşındaki bir çocuk için oldukça ürkütücü bulduğu sessiz zekasıyla çocukluğumun en iyi arkadaşı Brian. Büyüdüğümüzde benimle evleneceğine söz vermişti. O taşınmadan önce sahte bir düğün bile yapmıştık. Beyaz bir güneş elbisesi giymiş, omzuma dallardan ve karahindibalardan oluşan bir buket atmıştım. Brian'a ne oldu? O benim hafızamda beyaz-sarı bir saçın üzerindeki güneş ışığı olarak var.

"Samantha!"

"Pardon, ne

dedin?"

"Max sana bir soru sordu," diyor Ava.

Şarap kadehini sapından tutan Max'e bakıyorum, yüz hatları yine değişmiş, nasıl fark etmiyor? O şimdi gülümseyen, centilmen bir sabrın resmi, kız arkadaşının arkadaşlarının hayatlarıyla ilgilenen, gerçekten ilgilenen mükemmel bir erkek arkadaş.

"Sadece ne yazdığını sordum? Hayalet hikayeleri mi?" diye soruyor. "Karanlık romantizm mi?" Alaycı bir sırıtış.

Ona açıklamanın zor olduğunu söyledim.

Başını sallıyor. Elbette öyle. Açıklaması çok zor olmalı.

Daha önce tanışamadığımız için çok üzgün olduğunu söylüyor. Ama meşgulmüş, Samantha, çok meşgulmüş. Aynı anda dört farklı yerde olmak zorundaymış.

"Max bir performans sanatçısı," diyor Ava. "Bütün kış bu büyük proje üzerinde çalıştı. Aslında senin okulunda."

"Okulum mu?"

Korku dolu bakışımı yanlış yorumluyor. "Biliyorum. *İğrenç.* Ama görünüşe göre oldukça yıkıcı. Kurumun canı cehenneme, ki biliyorsun ben de buna varım. Ona dedim ki, dikkat et de ruhun bonobolar tarafından çalınmasın."

"Tavşancıklar," diye otomatik olarak düzeltiyorum, sonra anında pişman oluyorum çünkü başını kaldırıp bana bakıyor. Bana. Gülümsemesi, cevabını zaten bildiği bir soruydu.

"Tavşanlar mı?" diye tekrarladı. Ve bana bunu ilk gece söylediği zamanı hatırlattı. Ağzındaki kelime. Tuza ihtiyacı vardı ama iyiydi. Kesinlikle. Çatalına geçirdiği kırmızı şarapla kızarmış tavşan etini havaya kaldırıyor. Etrafında sallıyor.

Ava gülüyor. Tam bir kart. "Keşke. Samantha'nın bir süre birlikte olduğu şu tarikatçı kızlar. Onun ruhunu bir plasenta gibi yemeye çalıştılar."

"Bilmem ki-" diye söze başladım, yüzüm kızarmıştı.

"Lanet bir plasenta gibi," diye tekrarlıyor, bana bakmadan. Benden Ava'ya bakıyor ve ıslık çalıyor. "Vay canına," diyor. Bir çatal dolusu tavşan etini ağzına atıyor. Düşünceli düşünceli çiğniyor. Başını sallıyor. "Sesleri berbat geliyor."

Ava ve ben sessizce "Öyleler," diyoruz.

"Sanki yavaş yavaş yok edilmeleri
gerekiyormuş gibi."

"Yapmalılar," diye fısıldıyorum daha düşünemeden.

Ava dehşete düşmüş bir halde ikimize de bakıyor. "*Yok edildi mi?* Neden
zahmet ettin ki? Lanet olsun!
onları."

"Kesinlikle," dedi o ve ben aynı anda. "*Siktir et* onları."

Uzun diliyle bıçağını yalamasını izliyorum. Kalçamın iç kısmında bir korku yalaması hissediyorum. Her iki bacağımda da. "Okulumda ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor, şaşırmış gibi yapıyor, sorumla gerçekten eğleniyor, sanki masanın karşısından ona oyuncak bir silah doğrultmuşum gibi.

"İşim hakkında konuşmayı sevmiyorum Samantha. Ortaya çıkarmanın heyecanını mahvediyor. Eminim anlıyorsundur."

"Samantha da yazı konusunda aynı şekilde," diyor Ava kolumu
okşayarak. Kulak kütüğüne benzeyen bir şeyi kesmeyi bırakıyor ve
Ava'ya gülümsüyor.
"Gerçekten mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu konuda çok ketum," diyor Ava.
"Ben *o kadar ketum değilim,*" diye mırıldanıyorum.

"Onu görmelisin. O deftere bir şeyler karalıyor. Ortaokuldaki bir sınavdaymış gibi eliyle sayfayı kapatıyor." Bana gülümsüyor. "Çok tatlı."

Max masanın karşısından bana sırıtıyor.

"Çünkü senin hakkında yazıyor," diyor.

Göğsümün alev aldığını hissediyorum. Bu karanlık odada bile bana ihanet edeceğini bildiğim bir kızarıklık yayılıyor. Ava'nın bana baktığını hissedebiliyorum. Samantha, bu doğru mu? Ama onunla yüzleşemiyorum.

Bakışlarımı Max'e, onun ürkütücü yakışıklı ama bir o kadar da masum gülümseyen yüzüne sabitliyorum. Telepati kurmaya çalışıyorum. Bir uyarı. *Hain*. Ama ya farkında değil ya da umursamıyor. Belli ki onun üzerinde Tavşanların Melezleri, Sevgilileri, hatta Taslakları üzerinde sahip olduğu türden bir güce sahip değilim.

Durun! Otur! Bana fro-yo getir! Buraya, yanıma uzan, güzel sevgilim.

"Ben de senin hakkında yazardım," diye devam ediyor Ava'ya. "Eğer bir yazar olsaydım." "Siktir git," diyor ona usulca ama duygulanmış görünüyor. Gerçekten duygulanmış. "Yazardım. Sen hayatımda gördüğüm en heyecan verici ve harika şeysin.

başıma geldi."

Söyleme şekli çok samimi. Sanki yatağımın altına koyduğum gizli defterimin üçüncü sayfasından değil de kendi beyninden çıkmış gibi.

Ona çenesini kapatmasını söylüyor ama bunu kastetmediğini biliyorum.

Onun çenesi

Devam edin lütfen. Korku ve hayranlığım bir yana, devam ediyor.

Öne doğru eğilir ve onun elini tutar. Ama duvardaki korkunç gölgesiyle, sinirli ama romantik ruhun vücut bulmuş hali. Nancy onun güneşiyken Sid Vicious.

"Seninle olmak," diyor Ava'ya, "edebiyatın içinde olmak gibi. Beni bir sonraki adımda nereye götüreceğine dair hiçbir fikrim yok. Ama heyecanlıyım. Hayatım değişebilir. Ve artık yalnız değilim."

Bunu söylediğinde içimden ölüyorum. Başka, daha eski bir deftere yazdığım kelimeleri hatırlayın. İlk gün ve gece kaçamaklarımızdan birinin ardından akşamdan kalmayken kampüsün ıssız yeşilliklerine coşkuyla karalamıştım.

Sabah 11:00'de onunla tanıştıktan sonra elimi tuttu ve bir sonraki gün doğumuna kadar bırakmadı. Uçan tavşan heykeline, henüz örülmemiş saçlarıma düşen yapraklara fısıldamış olabilirim. *Bir dostla tanıştım.* Sözlerimi şimdi onun ağzından duymak. Utanç. Melodramı. Yalnız, terli, umutlu bir ihtiyaç. Döşeme tahtalarının açılıp beni yutmasını istiyorum. Onlara bakıp dua ediyorum. Tozla kaplanmışlar çünkü Ava asla toz almaz, ben de almam ve görünüşe göre o da almaz.

Bütün bunlara ne diyebilirdi ki? Kapa çeneni mi? Siktir git mi? Bu sefer gerçekten.

"Bu çok tatlı," dediğini duyuyorum. Ona bakıyorum. Kemirilmiş birkaç kemikten başka bir şey olmayan tabağına bakıyor. Ava asla fazla yemez, gerçekten. El değmemiş tabakların üzerinde sigara içiyor ve sonra onları bitirmem için bana bırakıyor, külü tuz gibi üstüne serpiliyor. Ama tabağı sanki yalayarak temizlemiş gibi pırıl pırıl parlıyor. Ve kızarıyor. Boynuna kadar.

"Doğru," diye cevap veriyor hemen. Bir koku gibi yoğunluk yayıyor. Bir rüzgâr, bir gölge gibi her odaya beraberinde getirdiği o orman kokusu. "Öyle değil mi Samantha?"

Uzanıp son ekmek kabuğunu kapıyor, ki bu beni cezbediyor ve şişenin ağzından şarabı yudumluyor. Sonra şişeyi Ava'ya uzatıyor, o da aynısını yapıyor. O da bana uzatıyor, ben de geri uzatıyorum ama sadece bir damla kalmış.

—

SON ŞIŞEYI DE BITIRDIKTEN SONRA, TANGO KONUSUNU TEKRAR ELE ALDI.

en sevdiği dans. Bekle, onun da mı favorisi? İkinizin de mi? Siktir. Ne kadar vahşi. Ne kadar çılgınca. Ne kadar tesadüfi, değil mi Samantha?

Ava halıyı yuvarlamamızı öneriyor. "Hadi ama Smackie. Senin için Diego bile olurum."

Ve diyor ki, "Diego? Diego kim?"

"Sadece Smackie ve benim dans etmek için icat ettiğimiz klişe bir adam. Yani, gerçekten de birbirimizle dans ediyorduk. Değil mi?"

"Evet."

Gülümsüyor. "Ne kadar tatlı. Göster bana."

—

AVA VE BEN DAHA ÖNCE BIRLIKTE DANS ETTIĞIMIZDE NEREYE BAKIYORDUK? BAKTIK MI

Birbirlerine mi? Hatırlayamıyorum. Tek bildiğim şimdi birbirimizden biraz uzağa baktığımız. O hiçlik boşluğuna gülümsemeye çalışıyorum, sanki o gerçekten orada duruyormuş gibi. Ama şimdi hiçbir şey yok. Max var. Korkunç seksi bir şekilde kapının pervazına yaslanmış, yakışıklı, şeytani bir ağaç. Sigara içiyor ve elinde koyu kehribar viski dolu bir bardak tutuyor.

Kokular yayıyor, garip gölgeler. Bizi dikkatle izliyorlar. Bizi değil. Ava'yı. Ava'yı izliyor.

"Sanırım oldukça yorgunum," diyorum ondan ayrılarak. "Yatsam iyi olacak."

Ama ben dönmüyorum. Yerimden kıpırdamıyorum, yanmaktan hiç vazgeçmeyen ateşin önünde dönüp durmalarını izliyorum. Hâlâ tütmekte olan sigarasını dudaklarıma götürüyorum. Tadı Kuzey Denizi kıyısındaki gerçek bir şenlik ateşi gibi olan viskisini içiyorum. Ruhlarının mürekkep balığı dokunaçları gibi birbirine dolanmasını izliyorum. Dehşete düşüyorum. Büyülendim. Açıklayamayacağım şekilde utandım. Ayrıca giderek sarhoş oluyorum ve bakmadan duramıyorum. Adamın kadına bakışına. Kadının ona bakışına. Benim için döktüğü ve döktüğü şenlik ateşini içiyorum. Durmadan çalan telefonumu görmezden geliyorum.

Bunny bu hiç komik değil. Ortadan kayboldun.

Bunny, sen öldün mü? Yaşadığın iğrenç apartman seni öldürdü mü? Eğer ölmediysen, lütfen bana mesaj at! Hey! Hangi cehennemdesin?

S, son zamanlarda seni kampüste göremiyorum. Endişeleniyorum. Tekrar görüşmeliyiz. Yakında.

Ava'yı döndürmesini ve çevirmesini izlerken dünyanın kenarları yumuşuyor. Müzik durduğunda bile dönmeye devam ediyorlar. O zaman anlıyorum, zaten biliyor olsam da.

Sikişiyorlar. Tabii ki sikişiyorlar.

32.

O Tabii ki öyleyiz," diyor ertesi gün. "Kaç yaşındasın, on iki mi?"

Onun çatısında oturuyoruz, gökyüzü gri bir arduvaz gibi üzerimizde asılı duruyor. Bana bakıyor, bilmek istiyor, gerçekten on iki yaşında olup olmadığımı bilmek istiyor. Çünkü bu, yetişkin bir kadına fısıltıyla şu soruyu soran bir insanın yaşı, "Ee siz çocuklar, bilirsiniz ... . ?"

Sikişmek mi*?* Bitirdi.

Ve görünüşe göre kelime yüzümü acıtmış gibi görünüyordu. O kadar dehşete düşmüş gibi bakma, dedi. Korkmuş görünmediğimi söyledim ve o da yüzümü görmem gerektiğini söyledi. Bonobo saçlarım sayesinde görebiliyor. Kaltak perdem hala tam olarak açılmadı. Yani iki gözümün içine bakmakta özgür. Ben sakin, soğukkanlı, rahat görünmeye çalışırken dudağımın nasıl şiddetle titrediğini görmek için. Max'in, siksiz tavşan oğlanların aksine, seks yapabildiğini öğrenince hiç şaşırmadım, memnun olmadım ya da dehşete düşmedim. En iyi arkadaşımla.

Uykun nasıldı Samantha? diye sordu bu sabah, cevap beklemeden önce beni burnumdan öptü, sonra Ava'yı ağzından, boynundan, kulağından, omzundan, tekrar ağzından, diğer kulağından, tekrar boynundan öptü. Sonra da gitti. Nereye giderse gitsin. Nereye gitti ki?

Bilmiyorum. Okuluna, sanırım? Projesi üzerinde çalışmak için. Bölgeye özel olduğunu söylüyor, her ne demekse.

Görmeni çok istiyorum Samantha, diye fısıldadı bana kapıdan çıkarken. *Bittiğinde tabii ki.*

Ama okulumun tam olarak neresinde? Ava'ya sordum.

Nereden bilebilirim ki? Onu takip etmiyorum. Burası Bonobo Evi değil!

Aşağıya, yerdeki karın arasından çıkan yeşil parçalara bakıyorum. Parlak tomurcuklarla dolu ıslak, damlayan ağaçlara. Çünkü görünüşe göre, bir şekilde, artık bahar geldi. Hava tatlı, çiçek kokuyor, sanki bitkiler seks yapıyormuş gibi. Ava bana nasıl çiçek açtıklarını anlatırken beynim pamuk gibi.

bağlandım. Benim öldüğümü ya da bonobo beslediğimi düşündüğü zamanlar. Enkaz halindeydi, çok yalnızdı ama beni unutmaya çalışıyordu çünkü ben zaten kendimin bir hayaletiydim. Sonra adam çıkageldi, boş odayı sordu, kadın ilan etmediği halde. Bir anda ortaya çıktı, gerçekten. En iyi müzik zevkine sahip bu anarşist. Ve çok da ciddi bir sanatçı. Tam olarak ne yaptığını bildiğinden değil. Bu konuda çok gizemli davranıyor.
Ve ciddi. Tanıdığı başka biri gibi. Her neyse. Alev alev yandığından emin. Ve o harika bir aşçı, bunu dün gece kendi gözlerimle gördüm, değil mi?

"Evet," diye başımı sallıyorum. Düşündüğünüzde baş sallamak garip bir şey. Başınız boynunuzun üzerinde nasıl da sallanıp duruyor.

"Neyin var senin, Smackie?"

"Benimle ilgili bir şey yok. Benim neyim olabilir ki?"

"Oluyorsun. Ne bileyim işte. Garip davranıyorsun."

"Tuhaf mı? Ben garip değilim." Başımı sallıyorum. Hiç de garip değil. Ben de değilim. "Ben sadece ... bilirsin, *endişeliyim.*" Bunu söylerken ona bakamıyorum bile.
Onun yerine, açıkça konuşmamı isteyen rakun rahiplere bakıyorum. *Çünkü ona söylemelisin, Samantha,* telaffuz ediyorlar. *Çünkü belli ki söylediği gibi biri değil, değil mi? Bunu bilmeli.* Ama bana inanır mı ki? Kimse inanır mı?

"Endişeli," diye tekrarlıyor, sanki çok şüpheli bir kelimeymiş gibi. Ki öyle.
Ama yine de devam ediyorum.

"Sadece biraz ... yoğun görünüyor."

Sanki az önce onu çatıda karşısına çıkarmışım gibi aniden gülümsüyor. "Bunu sevdim," diyor. "O ..."

"Ne?" Soruyorum. Çok hevesli görünmemeye çalış.

Sanki havada, etrafımızda göremediğim bir parıltı varmış gibi etrafına bakıyor. Asla göremeyeceğim çünkü o tür gözlerim yok. Ama orada işte.

"Ne?"

"Seksi," diyor sonunda ve şekilsiz bir duman bulutu çıkarıyor. Yükselişini ve ağaç tepelerinin arasında kayboluşunu izliyorum.

"Ava, sana bir şey söylemem gerek."

"Söyle bana."

Sakın ona söyleme. Söylersen onu sonsuza dek kaybedersin.

Ava bana uzun uzun bakıyor. Beni alnımdan öpüyor. "Merak etme Smackie. Ben hâlâ en çok seni seviyorum."

–

GÖRÜNÜŞE GÖRE ÜST KATTAKI ODA ŞU ANDA YAŞADIĞI YER. İÇERI GIRDIM VE Kendimi gözetlemiyorum. Ne de olsa burası benim odamdı. Her neyse, kapıyı açık bırakmış. Sayılır. En azından kilitli değil. Aslında beni davet ediyordu.

İçeri gel, Samantha. Gel de bak.

Şimdi odayı tarıyorum... arıyorum... Ne aradığımı bilmiyorum. Her şey bıraktığım gibi duruyor. Birkaç yeni şey. Bir yığın küçük, beyaz Çin yemeği kartonları. Boş. Echo & the Bunnymen'in "Bring On the Dancing Horses" şarkısını çalarken dönüp renk değiştiren ucuz bir gökkuşağı hoparlör. Bunların dışında, burada benden başka kimsenin yaşadığına dair gerçek bir kanıt yok. Kimsenin burada yaşadığına dair gerçek bir kanıt yok. Yatak hiç yatılmamış gibi görünüyor. Burada bıraktığım kitaplar hâlâ duvarlara tırmanıyor, dokunulmamış. Köşede, pencerenin yanında duran ve Ava'nın hediyesi olan yıpranmış, siyah yazı masasına doğru yürüyorum. İnsanın *kendine ait bir odası olması falan*. Köşeye bıçağıyla bir *S harfi* bile kazımıştı. Böylece benim olduğunu biliyordu. Yine de çoğu gün mutfak masasında karşılıklı çalışıyorduk. *O* çalışıyordu. Bense kendi hasarımı kurcalıyor, ince siyah defterin etrafında köpekbalığı gibi dönerek bir giriş yolu arıyordum. Aslında bunun gibi bir defter. Tıpkı masanın ortasında duran bunun gibi.

Bulunmak ister gibi. Alınmak istiyor. Açıldı.

Kendi el yazımı gördüğümde kalbim sıkışıyor. Birkaç sayfa kaynayan gözlemler ve hüzünlü karalamalar. Hatırlamaya değmeyecek bazı rastgele alıntılar. Listeler. Çok fazla liste. Karmakarışık sarmaşıklar ve kapaksız gözlerle çevrili *bilmediğim* kelimeler. El yazımdan nefret ediyorum. Zorlukla okunabilen, her an devrilecekmiş gibi duran, sonra çizgiden tamamen sapan ve küçük intihara meyilli kümeler halinde kenar boşluklarına doğru yuvarlanan hararetli yazı. Bir sürü kelime çizilmiş. Bütün paragraflar x'lerle çizilmiş.

Listeler bile belirsizlikle dolu görünüyor. Ama şimdi geri çevirdiğimde, ilk sayfada yeni bir şey olduğunu görüyorum. Yalnızlık hakkında bir süre önce bir yerden kopyaladığım ve artık benim için hiçbir şey ifade etmeyen uzun ve hassas bir alıntının altında. Parıldayan siyah mürekkeple yazılmış yeni bir metin. Bir liste. Farklı bir elle yazılmış. Bu benim elim ve benim elim değil. Daha dik.

Kendinden emin. *Bu doğru* mu diye düşünmeden. *Yanılıyor muyum?*

Bu listeye bakıyorum.

Samantha_Mackey@warren.edu praisexenu
Caroline_Anderson@warren.edu Iluvcorgies
Kira_Stone@warren.edu Unicornsplease
Victoria_Fielding@warren.edu
bloodmilkforgogol Eleanor_Brown@warren.edu
ledaswanned Ursula_Radcliffe@warren.edu
7SeAwiTcH7 Alan_Reid @warren.edu
fleshmarketclose

Sıcaklık boynuma kadar çıkıyor. Sanki beni ısırmış gibi defteri düşürüyorum. Aman Tanrım. Nefesim kesildi. Masanın köşesine oyulmuş *S* harfine bakıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Masanın çekmecesini açmayı dene.

Kilitli. Kilitli mi? Bu çekmeceler daha önce kilitlendi mi?

Bir vızıltı sesi beni zıplattı.

Yatağın üzerinde görmediğim bir telefon vardı. Onu elime aldım. Ekran çeşitli numaralardan gelen okunmamış mesajlarla kaplıydı.

Icarus, beni yakıyorsun.

Byron, oops! O yumurtadan çıkan ördek emojisi başkası içindi.

Umarım seni işinden alıkoymuyorumdur ☺ Sadece seni bir süredir görmedim.

Yapabildiğinde mesaj at ☺

Tete-a-tetes'lerimizi özledim ☺

ÇOK ☹

NOT. Yara izleri şimdi çok güzel görünüyor, sana göstermek

isterim xoxo (Caroline bu arada.)🐰

Tristan! Bunları aldığından emin değil misin? Telefonum son zamanlarda çok

garip ☹

Pls yardım et Kalın, kalın bir ormanda kayboldum ve kurtlardan korkmuyorum!
😿

Hud. Beni ateşlendiriyorsun. Boşal.

Bu sonuncusunu, ayı postundan bir kilimin üzerine uzanmış çıplak gövdesinin resmi izliyor. Mavi-beyaz vücudu boynundan kesilmiş gibi-

"Arketipik zulüm gören kadın kahraman. Ama yüzündeki yarı gülümseme, yarı kaş çatmayı hayal edebiliyor musunuz?"

Çığlık atıyorum. Önümde duruyor. Tam önümde. Çok yakın. O kadar yakın ki hem ormanın hem de hayvanın kokusunu alabiliyorum. Duvara rahatça yaslanıyor, aynı zamanda beni rahatça köşeye sıkıştırıyor.

"Telefonumu bulmuşsun," diyor.

Hiçbir şeyi ele vermeyen dumanlı bakışlar. Anlaşılmaz bir gülümseme.

"Oh, *esrarengiz olup olmadığını bilmiyorum* Samantha," diyor ve telefonu açık avucumdan kolayca alıyor. Sanki ona ben vermişim gibi. Parmakları elime değdiğinde karanlık bir elektriklenme oluyor. Bana her dokunduğunda kaburga kafesinin açıldığını öğrendim. Ama manipüle edilmeyeceğim, dikkatim dağılmayacak ya da yönlendirilmeyeceğim. Bunun yerine başımı kaldırıp, yüzen renkleriyle beni boğan gözlerine bakıyorum (*Seni boğan* ben *miyim Samantha, yoksa ceplerin siyah taşlarla dolu halde buraya kendi iradenle mi geldin?* "Ne oluyor lan?"

Şimdi güzel kaşları çatıldı. Dumanlı bakışları masum bir şaşkınlığa dönüşüyor. "Devam mı ediyorsun?"

"Şu mesajlar!" "Ne

olmuş onlara?"

"Ne olmuş onlara? *Ne olmuş* onlara?" Sanki nereden başlayacağım ki diyorum. Ama sonra başlayamadığımı, bilmek istediklerimi kelimelere dökemediğimi fark ediyorum. Ki bu çok fazla.

Bana tatlı biriymişim gibi gülümsüyor. Onu suçlamaya hazır, açık ve kekeleyen ağzım, anlamadığım bir şekilde beni ona sevdiriyor.

"Samantha," diyor ve uzanıp saç bulutumu şefkatle karıştırıyor. Serin orman avuçlarını yanan yüzümün iki yanına yerleştiriyor. O kadar harika hissettiriyor ki dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor ve istesem de geri alamıyorum, cevaplar istiyorum.

Onun yerine bana bir soru sordu: "Şimdi okula gitmen gerekmiyor mu?"

"Okul mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzümü bıraktı. Cebine uzanıyor. Kendimi bir bıçak ya da bir çeşit çivili sopa için hazırladım. Ama o sadece ucuz mor kılıfının içindeki çatlak telefonum. "Yanlışlıkla seninkini almış olmalıyım." Bariz bir yalan. "İşte."

Orada öylece duruyorum. Ona bakıyorum.

"Devam et," diyor ve o gece otobüste şişeyi salladığı gibi şişeyi bana doğru sallıyor.

Ekranın okul gelen kutuma açık olduğunu görüyorum. Bir e-postaya.

Sevgili herkes,

Acil Durum Zorunlu Çalıştayı için lütfen bugün saat 17:00'de Mağara'da olun. Lütfen acele edin. Lütfen kulaklarınız ve gözleriniz açık olarak gelin. Lütfen Yaraya Dokunmak için hazırlıklı olun.

Nimetler,
Ursula

"Vay canına," diyor omzumun üzerinden okuyarak, sahte bir şaşkınlıkla. "Kulağa ciddi geliyor. Sanırım gitseniz iyi olacak."

Saçlarımı tekrar karıştırıyor, kaltak perdesinin düşmesine izin veriyor, böylece bir kez daha dünyayı sadece bir gözümle görebiliyorum. "Biliyorsun, yara kendi kendine kapanmayacak Samantha."

33.

NO fikir. Mağarada neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yok. Nefesimi tutarak odaya giriyorum. Onları görmek için kendimi hazırlıyorum.

uzun zaman sonra. Mesajlarını kafamda tekrar tekrar oynatıyorum ama ne anlama gelebileceklerini, neler olup bittiğini hayal etmeye cesaret edemiyorum. Kapıyı açıyorum, kendimi her türlü olasılığa hazırlıyorum, kendimi-

Her zamanki masa meydanı, şimdilik boş. Fosco yanardöner önlüğüyle bana gülümsüyor. Tek bir fular bile yerinde değil.

"Samantha," diye sesleniyor mağaranın karanlık odasından. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu. "Kaçmana gerek yok. Rahatla. Nefes al.

Sadece zamanında gelmedin, aslında biraz erken geldin." *İlk kez* gülümsediğini söylüyor.

Elini benimkinin üzerine koyuyor. Yalnız olmamıza rağmen fısıldıyor. "Bu arada, e-postanı gerçekten takdir ettim."

"E-postam mı?" Kendinden emin eliyle sayfaya karaladığı e-posta adresini ve şifresini hatırlıyorum.

"Samantha, şeffaflıkta utanılacak bir şey yok. Yardım çığlığında. Diğer öğretmenler bunu zayıf bulabilirdi sanırım. Ben samimi olduğunu düşündüm. Cesurca. Ve yardım etmeye hevesli harika meslektaşlarınız da öyle. Ne kadar harika bir grup, birbirlerini ne kadar destekliyorlar."

Elimi çok sıkı sıkıyor.

"Yalnız olduğumuzu düşünüyoruz. Çok özel olduğumuzu düşünüyoruz. Derin bir yanılgı içindeyiz. E-postanıza göre, bugün bizimle paylaşacak bir çalışmanız olmadığını *biliyorum.* Endişelenmeyin. Bu kesinlikle utanılacak bir şey değil. Sizin için bugün sadece dinlemekle ilgili olacak. İzlemek ve belki biraz geri bildirim sunmak. *Eğer* kendinizi mecbur hissederseniz. Kulağa nasıl geliyor?"

Bana öylesine yüce gönüllü bir zafer edasıyla bakıyor ki, yalanını geri almak, ona aslında bir kez olsun işim olduğunu, paylaşabileceğim pek çok iş olduğunu söylemek geliyor içimden. Bunun yerine başımı sallıyorum.

"Harika. Anlayışınız için teşekkür ederim."

"İyi olduğuna emin misin Samantha? Titriyorsun."

Yolda üşütmüş olabileceğime dair bir şeyler mırıldanmak üzereydim ki arkamızdan bir ses duydum. Yaklaşan adımların pıtırtısı. Nefesimi tutuyorum. Alışkanlık gereği kendimi çimenli parfümlerin, yüksek şekerli seslerin, şiddete varacak kadar yoğun sözlü ve fiziksel sevginin saldırısına hazırlıyorum. Ama hiçbir koku almıyorum. Yumuşak, tıkırdayan adımlardan başka bir şey duymuyorum.

Sonra Caroline'ın karanlıktan çıktığını gördüm. Tek başına.

Gülümsüyordu. "Merhaba, Ursula. Merhaba Samantha."

Soluk lavanta rengi elbise. Beyaz hırka. İki eliyle küçük beyaz bir kutuyu şiddetle kavrıyor. Çin yemeği için aldığınız türden. Odasında bulabileceğiniz türden.

Karşımdaki sandalyeye oturduğunda kalbim kulaklarımda çarpmaya başlıyor. Bana bakıyordu. Buğulu bir şekilde. İfadesi siyah-beyaz bir filmdeki kadın kahraman gibi yumuşak ve hülyalı, kamera lensi vazelinle kalın bir şekilde bulaşmış.

"Samantha, seni görmek çok güzel," diyor. Sesi çok uzaklardan geliyor. Sanki başka bir yerde rüya görüyormuş gibi. Gülümseyen bulutların arasında süzülüyor. Beyaz hırkasının düğmelerinde antropomorfik kekler olduğunu fark ediyorum. Onu daha önce bu hırkayla görmüş müydüm? Hırkası, lavanta rengi elbisesi ve karanlıkta çok soluk bir sarıya boyanmış gibi görünen yeni kesilmiş saçlarıyla, adaşına hiç bu kadar benzememişti. Ya da bir mısır çocuğuna.

"Saçını beğendim," diyorum.

Sanki hala orada olduğundan emin değilmiş gibi hülyalı bir şekilde dokunuyor. Sonra tenimi ürperten bir şekilde bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Sürecin ilginç bir yan etkisi," diye gözlemliyor Fosco. Bu tür dönüşümlerin son tez döneminde nasıl yaygın olduğunu anlatıyor. Hepimiz Mağara'nın anaç kucağından ayrılıp kendi karanlık alanlarımıza çekildiğimizde - orada yaşayan acı, korku ve utancı edebi bir altına dönüştürmek için. Cinsel organlara iğneler batırılır. Saçlar demir testereleriyle kesilir, bazen kökünden koparılır. Cinsiyetler akışkan hale geliyor, yönelimler değişiyor, beyazlar aniden soylarındaki diğer ırkları keşfediyor. Ve tabii ki bazıları işi çok ileri götürüyor. Zavallı genç bir adam kulağını kesmiş. Bu talihsiz bir olaydı ama aynı zamanda bir gösterge niteliğindeydi. Çalışmanın gerektirdiği daha derin Dönüşümün. Çalışma bedelsiz olmaz.

Caroline orada öylece oturuyor, kendi kendine "Summertime "ın çarpık bir versiyonunu mırıldanıyor, Fosco'nun köpeğinin pes edip uzaklaşana kadar bacaklarına atlamasını görmezden geliyor. Şimdi görüyorum ki saçları aslında morun çok soluk bir tonuna boyanmış.

Fosco Caroline'e, "Seni burada yalnız gördüğüme şaşırdım," diyor. "Normalde hepiniz büyük bir grup halinde gelirsiniz."

Caroline kibarca gülümser ama hiçbir şey söylemez. Beyaz kutusuna bakıyor. Sanki ona bir sır veriyormuş gibi başını sallıyor. Sonra bana baktı. "Samantha, üşüttüğünü söylediğini duydum."

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Belki hırkamı istersiniz?" diye devam ediyor. Hırkayı çıkarmaya başlıyor. İşte o zaman göğsünün ve kollarının her tarafına jiletle kazınmış *EAT ME* kelimelerini görüyorum. Yara izleri taze görünüyor, kan henüz Ms ve Es'lere yapışmamış. Ve yine de küçük beyaz kek hırkasını bana doğru sallarken gülümsüyor. İstemiyor muyum? Emin miyim? Pekala, tamam. Eğer fikrimi değiştirirsem. Sandalyenin arkasına asıyor. Sonra memnun bir şekilde bana bakıyor. Yüzümdeki ifade başlı başına bir ödül.

"Beğendin mi?" Sanki bana pişirdiği bir yemeği, ördüğü bir atkıyı soruyormuş gibi. "Üzerinde çalıştığım bir performans parçasının parçası. Bir işbirliği. Beden'i daha içgüdüsel olarak dahil etmeyi düşündüm."

"Çok güzel," diyor Fosco, sanki bir çocuğun çizdiği kedi ya da gökkuşağı resmini övüyormuş gibi hiç etkilenmemiş görünüyor. "Çok hoş değil mi Samantha?"

"Çok hoş."

"Bunu takdir *edeceğini biliyordum* Samantha." Buğulu gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor. Bakışlarını elinde parçalanacakmış gibi şiddetle tuttuğu beyaz kutuya indiriyor, sonra tekrar bana bakıyor. Daha da buğulu.

"Samantha, sana birkaç mesaj gönderdim. "

Bunny bu hiç komik değil.

"Yaptın mı?"

Ortadan kayboldun. "Evet,

birkaç kez." "Özür dilerim.

Telefonum-"

"Anlıyorum." Ama yüz ifadesinden yalan söylediğimi anladığını söyleyebilirim. "Şey. İyi olmana sevindim. Endişelendim." Sis yoğunlaşıyor, sesindeki bulutlar kararıyor. Beyaz tenindeki kırmızı yara izleri göz kırpıyor ve parıldıyor. "Belki de

Kahve içmeye falan gidebiliriz," diye devam ediyor. "Bir ara arayı kapatırız. "

Dudağının kenarı küçük, tik tak bir gülümsemeye dönüşüyor. Ruj sürdüğünü şimdi fark ediyorum, gül renginin çok soluk bir tonu, her zamanki renksiz balsamı değil. *Ruj fahişeler içindir, Bunny.*

"Elbette," diye yalan söyledim.

Gülümsüyor, o kadar rahatlamış görünüyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. "*Ne zaman*?" diye soruyor. "Ne zaman-"

Ama yine ayak sesleri duyulur ve sessizliğe gömülür. Kutusuna bakıyor. Bize doğru gelen topukları görmezden geliyor. Her adımda kendini belli ediyor. Küçücük bir tıkırtı değil, yankılanan bir tıkırtı.

O gelene kadar. Kira. O da yalnız. Asla yalnız olmayan Kira. Bir peri masalı ormanında kaybolmuş gibi her zaman birilerinin koluna tutunan Kira. Koyu kırmızı kadife bir babydoll elbise ve kendi kırmızı kadife kapüşonunu giyen Kira. Aynı zamanda elinde beyaz bir kutu tutan Kira. Kira'nın örümcek ağıyla örülü taytının içindeki açıkta duran, biçimli bacaklarına bir çift yılan gibi bakan sevgili arkadaşı Caroline'i görünce sevinç çığlıkları atmayan Kira. Kira, arkadaşı Caroline'ı organlarını parçalayan bir sarılmayla sarmalamaz, hatta yanına bile oturmaz. Bunun yerine Caroline'ın taze gövde yaralarına bakıp gözlerini deviriyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Sam," diyor bebekçe yüksek ya da nefes nefese olmayan ama derin bir sesle. Derinden derine. Onun gerçek sesi. Bir elini benimkinin üzerine koyuyor ve mavi-siyah dudaklarıyla bana gülümsüyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Caroline'ı tamamen görmezden geliyor. Caroline onu tamamen görmezden geliyor. Her ikisi de Fosco'nun köpeğini tamamen görmezden geliyor, odanın ortasında çılgınca, köpürerek daireler çiziyor, dikkatlerini çekmek için çaresizce çırpınıyor.

"Anlat bakalım Sam," diyor Kira, elimi ovuşturarak. Sesi hâlâ daha derin, dibi olmayan bir kuyu gibi. "Nasılsın?"

Bu arada, onun harika olduğunu söylüyor. İş (gizli gülümseme) çok iyi gidiyor.

Onunla ilgili başka bir şey daha farklı. Kedi kulağı yok. Uzun, dağınık kızıl saçları Avalon'un sislerinde dolaşan bir cadı-prensese ait.

Caroline'a bakıyorum, şu anda bana sadece sessiz bir çaresizlik olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakıyor. Size ne oldu böyle sürtükler? Neden sarılmıyorsunuz? Neden bir kedinin anısına topluca sarılmıyorsunuz?

"Samantha," diyor Kira, kaplan gözleri kafatasımı delip geçiyor. Son günlerde nerede saklandığımı soruyor. Bana bazı mesajlar gönderdiğini söylüyor.

Bunny sen öldün mü?

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama onun yerine nefesim kesiliyor. Hepimiz öyle yapıyoruz.

Çünkü Victoria, saçları olağanüstü derecede taranmamış, kırmızı ruju yüzünde çapraz bir kesik oluşturmuş bir halde içeri giriyor. Kirli bir eşofman altı ve kirli bir kabarık etek giymiş, mücevher kutusu balerininin canlanmış ve raydan çıkmış hali gibi. Yüksek sesle bir sandalyeye çökerken ekşi çöp kokusu nefesimizi kesiyor. Kirli kucağında elbette gri parmak izleriyle lekelenmiş beyaz bir kutu oturuyor. Fosco'ya yumuşak bir *merhaba* ve bana kaba olmayan bir gülümseme dışında kimseye bir şey söylemiyor. Sadece kendi kendine mırıldanıyor, bu sırada Fosco'nun köpeği ayağının dibinde sızlanıyor. Bütün sabahı çamurla pençeleşerek geçirmiş gibi çamura bulanmış parmaklarıyla kutuyu kışkırtıcı bir şekilde okşuyor. Tüm yüzü sırıtarak kimseye *siktir çekmiyor.*

"Victoria. Keyfin yerinde görünüyor," diye gözlemliyor Ursula. "Oh, öyleyim. Çok iyi bir ruh hali."

Şimdi bana bakıyor. Hepsi öyle. Hala gülümsüyorlar. Birbirlerini görmezden geliyorlar.

Tam olarak bir sandalye arayla oturuyorlar. Kucaklarında bomba gibi tıklayan üç beyaz kutu.

Ursula, Süreç'in bu döneminde, son sömestrde olması beklenen bir şeymiş gibi odada etrafına bakınıyor. Bu arada, belki de başlamalıyız çünkü-

Sonra en çok korktuğum ses. En yumuşak süetten bir botun adımı. Bir Shar-Pei'nin derisi gibi pahalı bir şekilde kırışmış. Yüzündeki beyaz ay karanlıktan çıkıyor. Bakıyor . . .

. . . telaşlı, özür dileyen. Ve zayıf. Solgun, çok solgun. Cildinden mi yoksa siyah giymesinden mi? Rahibe kıyafeti gibi boynuna kadar uzanan uzun bir kaftan. Saçları sanki biri onu asmaya çalışıyormuş gibi sertçe arkaya doğru toplanmış.

"Eleanor, geç kaldın."

Yüz hatlarının şaşkınlık ve panikle çarpılmasını izliyorum. İkisi de ilkti. Özür dilerken (bir başka ilk) içime hastalıklı bir sevinç yayılıyor, sonra sessizce itiraz ediyor: "Ama ... 5:11'e kadar başlamayacağınızı söyleyen bir e-posta göndermiştiniz."

"E-postamda 5:00 yazıyordu. Neden biri 5:11'de toplantı talep etsin ki?"

Eleanor biraz siner, bu durum karşısında kafası daha da karışmış

görünür.

Önce benim yalvaran sesimle Fosco'ya, sonra Fosco'nun sesiyle Eleanor'a beste yaparken, bir yandan da kendi kendine mırıldanırken insan parmaklarının dizüstü bilgisayar tuşlarına vurduğunu hayal ediyorum.

"Ama-"

"Bunu dersten sonra daha fazla tartışabiliriz Eleanor. Şimdilik, neden oturmuyorsun ve hadi gidelim, olur mu?"

Ağzını açtı, sonra bana baktı ve kapattı. KareKare'yi kızdırmamak en iyisi, ki kendisi fakültede onun elmas görünümleri hakkında söyleyecek iyi bir şeyi olan tek kişi. Yavaşça oturmasını izliyorum. Son derece alışılmadık köşe koltuğuna. Siyah çantasından çıkardığı küçük beyaz bir kutunun köşesini görüyorum. Ona baktığımı görünce, çantayı sandalyesinin altına sıkıştırıyor.

"Şimdi, anladığım kadarıyla bugün hepinizin benimle paylaşacak işleri var. Samantha hariç tabii ki." Onu düzeltmeye zahmet etmedim.

"Elbette," diyorlar, neredeyse hep bir ağızdan. Hâlâ birbirlerine bakmıyorlar.

Hala kendi kendilerine gülümsüyorlar. Hülyalı bir şekilde. Küstahça. Ya da Eleanor'un durumunda, gergin bir şekilde. Sanki her biri hem harikulade hem de tehlikeli bir sırrı kucaklıyormuş gibi. Korku hissediyorum. Parıldayan bir korku.

"Pekala. Kim başlamak ister?"

"Yapacağım." Hepsinden aynı anda. Fosco memnun görünüyor. Çok hevesli!

"Pekâlâ, neden bunu kolaylaştırıp geliş sıranıza göre gitmiyoruz? Caroline, seninle başlayalım."

Caroline ayağa kalkıyor. Üzerinde parlayan spot ışığında pürüzlü yara izleri parıldıyor.

"Bunun adı 'Peeled'," diyor sessizce. "Dürüst olmak gerekirse, henüz ne olduğunutam olarakbilmiyorum.Bir tür şiir sanırım. Normalde şiir yazmam

ama." Lavanta rengi sırıtışını ısırıyor. "Bana ilham geldi." Sayfayı kavrarken elleri biraz titriyor.

"Her neyse, bence bu gerçekten bir şeylerin başlangıcı olabilir."

Victoria'dan duyulabilir bir homurtu. Kira'nın yan gözle beni süzdüğünü hissedebiliyorum ama bakışlarımı, titreyen sayfasına sanki kendi yüzüymüş gibi sevgiyle bakan Caroline'da sabit tutuyorum. Sanki bir büyünün etkisindeymiş gibi okumaya başlıyor.

-

OTURMA ODASINDA ELINDE USTURAYLA BIR ADAM DURUYOR.

İçeri zorla mı girdi yoksa kadın mı onu içeri aldı? "Peeled "in Caroline olduğu çok açık olan isimsiz kahramanı böyle düşünür. Böylece Byron adında şeytani bir çapkınla olan psikoseksüel saplantısı/ona sahip olması başlar. Çay müstehcen bir şekilde karıştırılır. Bardağın içindeki kaşığın şıngırtısı transa geçirici bir etkiye sahiptir.

Ve sonra.

Sonra Caroline'ın Smut Salon'da tarçın çubuğunu tıraş ederkenki yüz ifadesini hatırlıyorum. Başını geriye doğru eğmiş, kendinden geçmişti. Göz kapakları ele geçirilmiş gibi bir açılıp bir kapanıyordu. Bu sözleri onun şeftali ve krem rengi etine kazımış mıydı, yoksa o sadece koltuğuna yaslanıp katran gibi gözlerle izlerken, cesaretlendirirken, denetlerken, usulca sorarken, hiçbir iz bırakmadan bırakılmanın, bir yara izi zevki olmadan yaralanmanın ne faydası var?

—

SAYFAYI INDIRDIĞINDE SESSIZLIK. KİMSE ALKIŞLAMIYOR. KİMSE "*ÇOK İYİ"* DEMEZ, *Tavşancık.* Kimse ona sarılmıyor. Fosco'dan sivri bir öksürük geliyor. Eleanor'un kapalı dudaklarından çıktığına emin olduğum *sürtük* kelimesini duyuyorum.

Caroline memnun ve arınmış görünerek oturur. Beyaz kutusunu açar. İçinde saçlarıyla aynı tonda mor kreması olan devasa bir cupcake var. Keki ona ikram ederkenki yüz ifadesini görüyorum, kibar beyefendi ne kadar düşünceli bir şekerleme olduğunu biliyor. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi keki yemeye başlıyor. Kesik elleriyle ağzına büyük parçalar atıyor.

"Caroline için geri bildirimi olan var mı?"

Victoria'nın boğuk kahkahası dışında sessizlik. Kira'nın kaleminin not alırken çıkardığı gıcırtı: *Kaltak.* Eleanor ölümcül bir şekilde yere bakıyor.

"İlginç," diye mırıldanıyor Ursula, odayı inceledikten sonra, bazen sessizliğin kendisinin nasıl konuştuğunu gözlemliyor.

"Evet," diyor Caroline. Sesi hâlâ gülümseyen bulutların arasında. Her neyse. Beklediği tepki tam olarak buydu. Hepimiz gidip kendimizi becerebiliriz. Ağzına biraz daha kek atıyor. Gül dudaklarının her iki köşesinde mor krema. Yara izleri ışıkların altında terliyor.

Bu arada, Fosco bazı basmakalıp geri bildirimler sunuyor. *Bir ayrılış.* Hamile duraklaması. *Senin için oldukça farklı, Caroline. Bize verdiğin bu karanlık ... romantizm.* İkinci hamile duraklaması. Küçümseyici gülümseme.

Normalde Fosco, Caroline'in parçalarına bayılır; bu parçalı anlatılar, belli ki hiç iş sahibi olmamış, endişeli genç kadınları içerir.

Günün öğleden sonraki saatlerinde kara kara düşünmek, tuhaf şeyler düşünmek, yemek pişirmek ve hüzünlü olmak yerine.

"Ama tabii ki yola çıkmak iyidir Caroline. Arada bir kaybolmak."

"Kaybolmak mı? Ama-"

"Çünkü bu yüzden buradayız, değil mi? Süreç aldatıcı ve anlaşılması zor olabilir."

Birden Caroline'ın gözleri yaşlarla parlıyor. "Sanırım bu bir şeyin başlangıcı," diye fısıldıyor. Yüzü acıyarak Ursula'ya döner ama Ursula çoktan arkasını dönmüştür.

"Sıradaki kim?"

Kimse elini kaldırmıyor. Masama, ahşaptaki tanelere derin derin bakıyorum, kendime kesinlikle kendi dehşetim olduğunu söylediğim şeyi saklamaya çalışıyorum, kendime rağmen gülümsüyor gibi göründüğüm, kesinlikle histerik olması gereken tik benzeri gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum. Üç beyaz kutu, nereye bakarsam bakayım göz köşelerimde korkunç bir şekilde parıldamaya devam ediyor. Bana göz kırpmaktan vazgeçmeyen bir dehşet. Dürtüyor. *Hiç merak etmiyor musun Samantha?* Kafamın içinde Max'in sesini duyuyorum. *İçinde ne olduğunu merak etmiyor musun?*

"Ben giderim," diyor Kira, elindeki sayfaları bir cellat listesiymiş gibi tutarak. İsimleri okumak için sabırsızlanıyor.

"Kira, harika."

Beyaz kutusunu açmasını izliyorum. Bir oyuncak bebek. Kadife bir elbise giyiyor.

Bana bakan cam gibi kaplan gözleri. Kiraz ağızlı gülümseyen. Şimdiye kadar *eğlendin mi, Samantha?*

"Bunun adı 'Kurt Kızla Tanışıyor'," diyor Kira. "Bir tür peri masalı ama tamamen yeniden tasarlanmış. Bence bu bir şeyin başlangıcı." Caroline'dan duyulabilir bir koklama. Victoria ağzıyla osuruk sesi çıkarıyor. Eleanor şimdi gözlerini yumruk gibi sıkıca kapatmış.

"Sürtük!" Kira daha sözünü bitirmeden Cupcake tıslıyor, narin ruhu kötü kalpli kız kardeşler tarafından uzun süre boğulmuş ve şimdi dil yeteneği olan kurt gibi bir yabancı tarafından sessiz hapishanesinden kurtarılmış kızıl saçlı sevimli bir dilsizin hikâyesini anlatıyor. Onun vahşi derinliklerinden alçak sesle konuşmaya, gözlerinin birçok rengini sayarken sihirli olduğu birçok yolu saymaya yeni başlıyor. Akik. Yeşim. Cezayir menekşesi. Puce. Ama Caroline ağlayarak odadan kaçtı. Sessizlik. Kimse kımıldamıyor. Gülsem mi, ağlasam mı, çığlık mı atsam bilemiyorum. Onun yerine hâlâ bana bakan bebeğe bakıyorum. Anlaşılmaz bir şekilde gülümsüyor. Kira devam etmek için ağzını açıyor

Ama Fosco ustalıkla onun sözünü keser, bu bir ilktir. "Teşekkür ederim, Kira. Sanırım işin *özünü anladık.*"

Öyle hamile bir duraklama ki, doğuruyor, kendi yavrusunu tüketiyor, sonra yeniden çocukla büyüyor. "Sanırım bize tartışacak *çok şey* verdiniz." Hepimize o sondalı, yoğun jinekolojik tarzıyla bakıyor. *Eee?*

"Nefret ettim." Bunu söyleyen Caroline, şimdi karanlıktan çıkıyordu. Ağzı hâlâ saçlarına çok yakışan krema ile kaplı. "Çok *türevsel.*"

"Türev mi, Caroline? Bu oldukça-"

"Çalmak! Peri masalı kanonundan. Bu çok yanlış ve onun için çok tipik bir durum."

"Buna *edebi kendine mal etme* deniyor, *alo*?" Kira, bebeğinin kan rengi saçlarını okşayarak şöyle diyor.

Caroline homurdanıyor. "Bu hırsızlık. Anlatı
hırsızlığı." Fosco, "Bunun hakkında daha fazla
şey söyle," diye ısrar ediyor.

Caroline başını sallar. "Yapamam." Gözlerinde yaşlar. Kekten biraz daha yiyor.

"Başka kimse var mı? Victoria, evet, seni dinleyelim."

"*Nefret* etmedim," diyor Victoria, kollarını rahatça kavuşturarak. "Sadece ezik, aptalca ve tamamen ilgisiz olduğunu düşündüm."

Fosco kaşlarını çatıyor. Sıkıntılı görünüyor. Rahim'de kendinden, Anne'den gelmeyen hiçbir zalimlik olmayacak. "Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Hayır," diye tükürüyor, Kira'yı bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bu genel
bir izlenim." "Samantha? Eleanor?"

Beni suçlayan bebeğin cam gibi gözlerine bakıyorum. Beni suçlayan mı yoksa kabul eden mi?

Başka tarafa bakıyorum. "Hâlâ işlem yapıyorum."

"Söylemeliyim ki Samantha, bir kez daha bugün tam da senin olduğun yerdeyim. Ben de süreçten geçiyorum." Sanki bizim için dua ediyormuş gibi ellerini birleştiriyor.

"Peki, kim-"

"Yapacağım," diye araya girer Victoria. Ayağa kalkar ve beyaz kutusunu masasının üzerine boşaltır.

Kelimeler yuvarlanıp masaya ve yere saçılıyor. A. O. Bu.
Çünkü.

Megalomanyak. Penis. Güvercin.

Manyetik şiir. Gözlerimi kapatıyorum. Küçük kelime çantasını büyük bir ciddiyetle verdiğini görüyorum.

Victoria buruşmuş tek bir sayfayı kaldırıyor. "Demek bu bir vinyet."

"Sürpriz, sürpriz," diye fısıldıyor Kira bana.

"Affedersiniz?" Victoria diyor ki. "Ne dedin lan sen? Orada küçük bir sürtük gibi ne fısıldadın?"

"Ben hiçbir şey söylemedim, değil mi Samantha?"

Kira destek için bana dönüyor ve masum bir şaşkınlıkla bakıyor.

–

HUD İSİMLİ DENEYSEL BİR PORNOGRAF/ÇARŞI ADAMI. VAROLUŞSAL

balerin. Çöplükte aralarında geçenler, homurdanmalardan oluşan bir ses şiirinde aktarılan etin yok edilmesidir. Tuhaf manyetik kelimelerle noktalanıyor. Uyluk. Ooze. Genesis.

İşini bitirdikten sonra Victoria bir kukla gibi koltuğuna yığılır. Kuklacısı tarafından aniden terk edildi. Üzerimize çorba kusmuş gibi görünüyor ve beğenmemiz ya da nefret etmemiz için bize meydan okuyor. Daha az umursayamazdı. Kelimeleri parmaklarıyla şefkatle düzenlemeye başlıyor. Boğazımda yükselen kahkaha-çığlık-çığlık sonunda patlamakla tehdit ediyor ve yüzümü ellerimin arkasına saklamak zorunda kalıyorum.

"Düşüncesi olan var mı?"

"Yalancı," diye homurdanıyor Caroline. "Sen bir yalancısın. Ve sen de berbat bir yazarsın. *Kan saati mi? Zihin ayı mı?* Özür dilerim ama bu *ne* anlama geliyor ki?"

"Caroline!" Fosco azarlıyor.

"*Anlamadıysan* bu *benim* suçum değil

Caroline." "Evet, öyle!"

"Bir şey söyleyebilir *miyim*?" Kira gerçekten de elini

kaldırır. "Tabii ki."

"Ne zaman Victoria'nın vinyetlerinden birini okusam, kendimi aptal gibi hissederim çünkü onları neredeyse hiç anlayamam. Sonra da kendimi suçluyorum. Düşünüyorum da, Kira, bu senin kavrayamayacağın *kadar zekice* olmalı. Mutlaka bir şeyleri kaçırmış olmalısın. İçimde her zaman "B*u da ne böyle?"* diyen küçük bir ses olmasına rağmen. *Bu hiç mantıklı değil. Bu çok nazlı ve kasten anlaşılmaz ve Victoria'dan başka kimse bunu anlamayacak*. Aslında bunu anlamak için Victoria'nın şımarık, parçalanmış, tembel, gösterişçi küçük zihninin içinde yaşamam gerekir. Ve bizden başka, *benden başka* kim bunu yapmaya istekli olabilir ki? Bütün gece Victoria Decoder ile çalışmak? Kimin umurunda olur ki? Ve sonra içimden SÖYLESENE diye bağırmak geliyor. NE OLDUĞUNU SÖYLE. BUNUN NE ANLAMA GELDİĞINI VE ONUNLA TAM OLARAK NE YAPTIĞINI SÖYLE."

Öyle derin bir sessizlik ki gürültü. Beyaz gürültü. Altında kahkahalar duyuyorum. Onun kahkahasını. Tırnaklarını gökkuşağının tüm renklerine boyadığı bir insan yumruğunun arkasında.

"Sanırım demek istediğim," diye devam ediyor Kira, daha sessiz bir şekilde, "şimdi anlıyorum. Bir okuyucu olarak kendime güvenmeliydim. Bir okuyucu olarak içgüdülerim çok ama çok değerli. Ve Victoria'ya bana bunu aydınlattığı için minnettarım. Bana bir okur olarak kim olduğumu öğrettiği için. Bunun için çok teşekkür ederim Victoria."

Victoria ona geniş bir gülümseme verir. Masanın altında bacaklarını açıyor ve uyluklarına kadar uzanan çürükleri ortaya çıkarıyor.

"Bir şey değil, Kira." Yanımda,

Kira bir nefesi yutuyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor Caroline. Başı ağrıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Bunu kime söylediği belli değil.

"Katılıyorum," diye fısıldıyor Kira, bakışları hâlâ birinin vurduğu uyluk çürüklerinde.

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun Samantha?"

Şimdi hepsi bana yalvarırcasına bakıyor. Max'i düşünüyorum. Sırayla her birinin üzerine kocaman gölgesini düşürüyor. Sadisti, sinsi tanrıyı, çöpçüyü oynuyor. Oturma odalarında, yatak odalarında oturuyor, her birine Bekarlığa Veda'ymış gibi gülümsüyor. Sivri tırnaklarının arasında kırmızı bir gül tutuyor. Ellerini tutuyor. Her birine küçük beyaz bir kutu uzatıyor. *Bu sensin.* Ve sonra çeşitli iç çamaşırlarını parmakladığımı, renklere ve kesiklere, el hissine derinden, dayanılmaz bir şekilde aşina olduğumu, Spotify seks çalma listelerindeki tüm şarkıları bildiğimi hissediyorum. Caroline'ın şeftali tüyleriyle kaplı teninde jileti tuttuğumu, Victoria'nın uyluk etine batan dişlerin benimkiler olduğunu. Doldurulmuş midillilerini kızak yataklarından tekmeledim, komodin romanlarının devrilmesine, melatonin ve Valium şişelerinin yere dökülmesine, jöle fasulyesi rengindeki vibratörlerinin küçük çekmecede yuvarlanmasına ve sonunda toz toplamaya başlamasına neden oldum. Ve sonra, benim elim tek boynuzlu at şeklindeki ışığı söndürdü. Açık yatak odası pencerelerinden gelen esinti tenimi serinletirken, onların çeşitli aşağılamalarını yeniden canlandırdım, yırtılmamış dudağımda muzaffer bir gülümseme vardı.

Hasta hissediyorum. Korkunç derecede hasta.

"Bu çok harika," diyor Fosco, düşmüş bir meşale gibi sessizliğimi ele alarak. "Bu tür zor konuşmalar. Çok *aydınlatıcı,* çok değerli. Bizi nasıl da açıyorlar. Yaraya dokunuluyor ve kanıyor. Yapmalıyım

Yine de bugünün yazılarındaki androcentrik eğilimlerden biraz endişe duyduğumu söylemeliyim. Bunu fark ettin mi Samantha?"

"Evet."

"Bu seviyede, bu kurumda yazan kadın hikâye anlatıcıları olarak buna dikkat etmeliyiz. Bir *erkek* tarafından 'kurtarıldığımız' anlatısını gerçekten dayatmak istiyor muyuz? Bir *erkek* tarafından aydınlatıldığımızı mı? Bir *çocuk* tarafından yıkıldığımızı mı? Görünüşe göre aynı *çocuk*? Kim bizi kurtarmak, ırzımıza geçmek ve aydınlatmak için aynı şeyleri söylüyor? İşin *bu* olmasını gerçekten istiyor muyuz? Warren'da geçirdiğimiz zamanın meyvesi mi? Çalışmanın sadece pijama partilerinin malzemesi olmamasını umuyoruz. Samantha, sence de öyle değil mi?"

Bana bakıyorlar. Kira bebeğini okşuyor, Caroline şimdi çatık kaşlı bulutların arasında, Victoria hala sırıtıyor ve sıkılmaya çalışıyor ama açıkça kızgın. Samantha?

Bunca zamandır sessiz duran Eleanor'a bakıyorum, hala kapalı olan kutuyu elinde tutuyor, beni izliyor, bir mağara adamı alevin üzerindeki düşman gibi. Elmasla işlenmiş proem onun siyah kucağında oturuyor ve içinde Tanrı bilir ne var.

"Sanırım herkesi dinlemem gerekiyor," dediğimi duyuyorum.

Eleanor bana bakıyor ve ruhunun tısladığını hissediyorum.

Fosco, "Eleanor, *umarım* sen de bir *erkek çocuk* hakkında yazmıyorsundur," diyor.

Eleanor aniden gülümser. "Tabii ki hayır, Ursula. Ben asla o kadar aptal olmam. Ama anlaşılan yanlış hikâyeyi getirmişim," diyor bana bakarak. "Benim hatam."

"Eleanor, bu hiç sana göre değil."

"Öyle olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Bir daha asla olmayacak."

34.

We Eve geldiğimde onu arka bahçede çitlere yaslanmış, sigara içerken ve Kira'nın kedi kulaklarını takarken buluyorum. Kira'nın kedi kulaklarını takmış.

Bir şeyler dikmekten bahsettiği çimenlik. Tanrı bilir ne. Beni gördüğünde gülümsüyor, viski bardağını kaldırıyor. Çok rahat. Havalı adam kamburunu koruyor. Black metal davulcusu erkek arkadaşımın konserlerinden sonra yanıma gelişini düşünüyorum, sahte kan sıçramış laboratuvar önlüğü terden ağırlaşmış, ceset boyası gözlerinden aşağı akıyor. Bilmek için ölüyordum. Sormak için fazla havalı.

"Ee, Atölye nasıldı Samantha?"

Pek çok yalan söylemiş olan ağzına bakıyorum. Tanrı bilir pembe-beyaz bedenlerinin hangi kısımlarına dokunmuş olabilecek ellerine.

"Aydınlatıcı," diyorum.

"Aydınlatıcı," diye mırıldanıyor ve sigarasından düşünceli bir nefes çekiyor.

Hah. Tam olarak beklediği sıfat değildi ama- "Onlara ne yaptın?" Ağzımdan kaçırdım.

Bana bakıyor. Kafası karışmış. Hayal kırıklığına uğramış. Açıkçası, biraz sinirli. Duman yavaşça ağzından çıkıyor. Yüzüme doğru üflüyor. "Bana söylemek zorundasın."

Bana bakıyor, otoriter görünme çabama, bunun gizlediği çaresiz yalvarışa, sonra homurdanıyor ve başka tarafa bakıyor. Başını sallıyor. Bir nefes daha alıyor. Bu sefer meydan okuyor.

"Öylece veremem Samantha. Açık bırakmak istedim. Yorumlamaya."

Yorumlama kelimesine hafifçe gülümsüyor ve belki de kendi dehasının önemli anlarını hatırlıyor.

"Bana ne yaptığını anlatmalısın. Bana tam olarak anlatmalısın."

"*Öyle* mi?"

Şimdi kızgın. *Ve biraz da incinmiş, Samantha.* Ben onun tek seyircisiyim, bunun farkında değil miyim? Bu şey için harcadığı emek, planlama. O

açıkçası beni şaşırtmasını bekliyordum. Bunun yerine, burada küçük can sıkıcı detaylar ve daha da kötüsü açıklamalar istiyorum.

"Yani, *size tam olarak anlatacaksam* neden zahmet edeyim. Bunun neresi eğlenceli? Neden sanat yapmakla uğraşayım ki?"

"Senden asla ... yapmanı istemedim." ve sonra sözümü kesiyorum.

Bana yaklaştı, kaşlarını kaldırdı. O da *neydi öyle?*

Alt dudağımı ısırıyorum, kızardığımı hissediyorum.

Gülüyor, başını geriye atıyor, böylece ay ışığı boynunu yakalıyor ve yukarı baktığımda, sapından bıçağına kadar siyah baltanın tamamını görebiliyorum. Sonunda durduğunda, bana şefkatle bakıyor. Sevgi gibi bir şeyle. Oh, Samantha.

Bakışlarımı ayakkabılarıma, içinde durdukları çamura indiriyorum.

"Hepsinin sana aşık olduğunun farkında mısın?" Bunu yumuşakça, suçlayıcı bir şekilde söylüyorum. Çamuru suçluyorum.

Ona bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Aferin onlara," diye mırıldanıyor. Bu haberler onun için ilginç değil. Süreç'in, İş'in kaçınılmaz kayıpları. Omlet yapamıyorum, vs.

"Ama sanki ele geçirilmiş gibi davranıyorlar."

Hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Artık özgürler... en azından

birbirlerinden." "Tehlikeliler, biliyorsun," diyorum, parlayan yüzlerini

hatırlayarak

Bugün Atölye'de yoğunluk ve öfke ile çarpıtıldı. Tavan arasındaki eski atölyelerimiz. Balta ile.

"Korkuyorum," diyor usulca.

"Gerçekten." "Ben ciddiyim."

"Ben de öyle. Gözlerimin içine bak. Ne kadar

korktuğumu görüyor musun?" "Onlarla yattın mı?"

Yüzünü buruşturuyor.

"Ew." "Onlara kur mu

yaptın?"

"*Woo*?" diye tekrarlıyor. Ugh. "*Kur* yapmadığıma söz

verebilirim." "Onlara *zarar verdin* mi?"

Tanrım, bu soru onu sıkıyor. *Hadi ama Samantha. Yara izlerini kendin* gördün*. Çürükler, ısırıklar, saçlar, boşluk gibi bir ses, alo?*

Ama o rol yapıyor. "Neyim ben, Samantha? Bir canavar

mı?" Evet. Ve seni dünyanın üzerine saldım.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum çünkü onları görememek beni deli ediyor. Caroline da bana böyle yapardı. Orospu perdemi örerdi.

yüzümden uzaklaştırıp, başımın tepesine kıvrımlı bir taç şeklinde çekti. *İşte böyle, Bunny.* Ama tam onun sonsuza dek saklı kalmış tek gözünü ortaya çıkarırken, içgüdüsel olarak elimi savuruyor. Büyük bir kedi gibi tıslıyor. Korktuğumu görünce gülümsüyor.

Eldivensiz elleriyle yüzümü kavrıyor. Yüzümdeki bu gerçek insan elleri beni büyüleyip teslim alamayacak. Avuç içlerindeki çizgileri ve her şeyi hissedebiliyorum. Sıcaklıkları karşısında içgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum. Hafifliklerine.

"Samantha," diyor. "Hoşuna gitti mi, gitmedi mi?"

Kendilerini ve birbirlerini aşağılamalarını izlemek mi? Birbirlerine çığlık atmalarını? Sadece kendi pembe ve beyaz, yaralı ve çürük, şekerle şişirilmiş bedenlerine sarılmalarını? Bir tür aşk transında yazmış olmaları gereken özellikle korkunç eserleri okumak? Onlarla alay eden bir eser ve bir aşk? Fosco tarafından azarlanmalarını mı izleyecekler?

"Hayır, hiç eğlenmedim." dediğimde başımı hafifçe sallıyor. Hiç eğlenmedim.

"Ava ne olacak?" Ben soruyorum.

Yüzümü bıraktı. Bay Yoğun Samimi oldu. Christian Slater, trençkotunun cebinde bombayla. Babun kalpli Christian Slater.

"Peki ya Ava?" diyor. "Bilseydi

üzülmez miydi?"

"Tam olarak neyi bilseydi Samantha?" Ben kızarana kadar bana bakıyor.

"Siz aşağıda ne fısıldaşıyorsunuz?" Ava bağırıyor. Ava bağırıyor. rakun rahiplerinin arasında çatıda. İç Beni'nin derinliklerinde.

Ona güneşmiş gibi bakıyor. Tek eksiği bir demet dal. Yumuşak bir filtre. Gökyüzü açılsın ve saçlarından kirpiklerine damlayacak, bıçak gibi yanaklarından aşağıya perçem perçem kayacak, spot ışıklı bir film yağmuru düşsün başına. O mu ağlıyor yoksa yağmur mu? Asla bilemeyeceğiz. Ve her neyse, etrafımızda kabaran aşk şarkısını dinleyin.

–

YEMEK MASASININ KARŞISINDAN ONA BAKIYORUM. MAX. TRISTAN. BYRON. Hud. Icarus. Adı her ne sikimse. Bu gece kendime rağmen yiyeceğim gamlı yahniyi pişirmesini izliyorum. Bana siyahımsı bir şarap doldurmasını izliyorum. Belki de bu sahip olacağım tek çocuktur. Benim ve benim değil. Kendi bilinmez iradesiyle tamamlandı. *O kadar bilinmez mi,*

Samantha? Yüzünü Ava'ya, her zaman Ava'ya dönmüş olmasına rağmen, yüzünün yan tarafıyla bana söylüyor gibi görünüyor. Ne kadar güzel olduğunu gerçekten biliyor mu? diye milyonuncu kez soruyor ona.

Kapa çeneni, dediğini duyuyorum, ama onun *çenesi "Kapama çeneni. Asla, lütfen.* Ona söylemeyi hiç düşünmediğim şeyleri söylüyor. Dudaklarında kendi çiziktirdiğim satırları duyuyorum. Sabahları takılmaktan eve dönerken tavşan heykeline, ağaçlara fısıldadığım şeyler. Hikayelerin başlangıçlarıyla dolu. Yüksek sesle söylenemeyecek kadar ezik şeyler. Hepsini daha önce duyduğumu bildiğim bir sesle söylüyor. Alçak. Emin. Her zaman kendi içinde gülümsüyor. Ciddi olup olmadığını asla bilemezsiniz.

"Ben ciddiyim."

Bayılır. Sabah açan bir çiçek gibi onun için açılır. Zaten örtülü olan yüzünü dantelli siyah bir eldivenin arkasına saklıyor. Arkadaşım. En sevgili dostum. Uyar onu. Onu uyarmak zorundayım. Daha fazla siyah şarap içiyorum ve gölgesinin bizi tüketmesini izlerken gözlerim ağırlaşıyor. Ona sorular sormak istiyorum.

Ne istiyorsun? Benden mi? Arkadaşlarımdan mı? Düşmanlarımdan mı? Düşes'in oturma odasında bakışlarımın altında zıplayarak kaçan, karda bir tavşan için çok büyük izler bırakan o iğrenç cüceden mi doğdun gerçekten? Yoksa başka bir hayvandan mı doğdun? Kendi yarattığım bir canavardan mı? Ama dudaklarım kapalı kalıyor. Biraz daha şarap içiyorum. Onları oturma odasına kadar takip ediyorum. Dans etmelerini izliyorum.

Ava'nın Campari ve sodasını içmek. Yarısı içilmiş sigarasını dudaklarıma götürüyorum. Ona bakarken yüzü ruhumu utandıracak şekilde aydınlanıyor. O kadar çıplak bir şekilde aşık ki. Onunki de öyle mi? Onunki daha çok yavaşça açılan bir yumruk gibi. Sonuna kadar açılabilir. Ya da açılmaz. Göreceğiz.

Vücutlarının bir araya gelişini ve müzikle birlikte dağılışını izliyorum. Öpüşmelerini izliyorum. Dudaklarının birbirleri için açılmasını izliyorum. İçimde bir şeyler açılıyor ve açılıyor. O kadar geniş açılıyor ki içimdeki her şey dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum. Aynı anda hem korkuyor hem de heyecanlanıyorum.

Vücutlarının arasında, pencereden yansıyan kendi yüzümü görüyorum. Yanakları Ava'nın kokteyliyle kızarmış. Rüya gibi ve mutlu. Dudaklarımda saf bir mutluluk gülümsemesi. Hiçbir şeyin ona dokunamayacağı şiir bulutunun derinliklerindeki Yunus'a benziyorum.

Bölmede görünen başka bir yüz daha var. Bu dışarıdan içeriye bakıyor. Sanki hep oradaymış da ben şimdi görüyormuşum gibi. Düşes. Bana bakıyor, Ava ve Max'e bakıyor. O da gülümsüyor. Ama bu

Başka türlü bir gülümseme. Çileden çıkmış. Bilgiyle dolmuş. İntikam için kendini hazırlıyor.

Çığlık atıyorum.

"Samantha?! İyi misin?" Bu, yanıma koşan Ava'dan geldi.

Pencereyi gösterdim, Max kontrol etmeye gitti. Ama o karanlığın içinde kayboldu.

Artık orada karanlıktan başka bir şey yok. Sadece bir ay, yaşadığım yerde hiç parlamadığı gibi parlıyor. *Çünkü ay senin yaşadığın yerden nefret ediyor, hatırladın mı?*

Yine de oradaydı. Bundan eminim. "Oydu." "Kim?

Kim vardı orada?" Ava soruyor.

"Hiçbir şey, hiç kimse. Sadece bir rüyaydı. Muhtemelen. Ya da bir halüsinasyon. Uzun bir gün geçirdim. Belki de uyumalıyım."

"Evet," diyor Max, "belki de yapmalısın."

Hastasın, dakikalar sonra aldığım mesaj.

—

ÇATIDAYIZ, AVA VE BEN, ALTIMIZDAKI BAHÇEDE ONU IZLIYORUZ.

Düşünüp durduğu o nemli yeşilliğin üzerine eğilmiş. Nihayet başlamak için yeterince sıcak, dedi bu sabah pencereden dışarı bakarken.

Nefretle, diye düşündüm.

Neye başlayayım? En kötüsünü hayal ederek sordum.

Dikim, diye cevapladı.

Ne ekiyorsun?

Tohumlar.

Toprağa arsenik döktüğüne dair hayaller. Tüm otları ve yabani otları ateşe veriyor. Çimlere büyü yapıyor, böylece çimler uzuyor, birbirine karışıyor ve bizi gömüyor. Dürüst olmak gerekirse, çimlerle ya da başka bir şeyle ilgili niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Niyetim mi? Geçen gece, sarhoşken, oturma odası etrafımızda dönerken ona sorduğumda - onunla yüzleştiğimde! Dönen *oturma odası değil Samantha, sensin*. Birlikte dans ediyorduk, ki bunu neredeyse hiç yapmayız. Çünkü boktan bir şey. Çünkü birbirimizin ayaklarını öldürüyoruz. Çünkü o sola gittiğinde, ben de sola gidiyorum. Ben sağa gittiğimde, o sağa gidiyor. Boktan *bir gösteri,* Ava kanepeden gözlemledi. *Bunu yaparak para kazanabilirsiniz. Mezun olduğum okulda bunu yiyip bitirirlerdi.*

Niyet kelimesini kullanmamın onu çok eğlendirdiği açıktı. Kocaman bir kahkaha attı. *NİYETLERİM. Benim niyetlerim*.

Eee? Dedim ki. Hiç de eğlenmemiştim. Bilmem gerekiyordu. Çaresizce. Bir saniyeliğine renk değiştirmeyi bırakmasını dilediğim gözlerine baktım.

Ama bu çaresizliğim onu bile eğlendirmiş görünüyordu.

Bilmiyorum Samantha, dedi, *bunlar ne?*

–

SON BIRKAÇ GÜNDÜR ÜRKÜTÜCÜ BIR SESSIZLIK VAR. TAVŞANLARDAN MESAJ YOK. Lale yok. Trol yok. Balta yok. Açık kollu hayalet yok. Telefon görüşmesi yok. Aslan'dan sadece bir e-posta, Fosco cc'd. Konu satırı: *Kontrol ediyorum*. Ardından üç nokta. Mesaj kısaydı. *Korkarım bu noktada sohbet etmemiz gerekiyor. Bu akşam Mağara'da 7'de, lütfen.* İşaret yok. Buz gibi bir *Best* bile yok. Ama mesajını takip eden beyaz boşluk, düşünmesi gerektiğini bildiğim her şeyi söylüyor. Tezim hakkında onunla iletişime geçmesi gereken kişi benim. Bu benim işim, onun değil. Alo?

Ava şimdi bir sigara yakıp Drink Me'yi uzatarak, "Söndür şunu," diyor.

"Yapamam."

"O zaman benden ona kocaman bir siktir git. Ona söyle, sevdiğim hiç kimse sikilmesin ve yaşamasın."

"Beni seviyor musun?"

"Ne soru ama. Tabii ki. Kimse seni benim kadar sevemez." Bana gülümsüyor. Ciddiydi. Tüm ruhuyla. Kendini bir el gibi açık tutuyor, avuç içi yukarı bakıyor.

Ava, seni seviyorum.

"Ava, Max gerçek değil." Sözcükler dudaklarımdan dökülürken, dümdüz önümdeki damlayan ağaçlara bakıyorum.

"Ne demek o *gerçek* değil?"

Nefes alıyorum. "Yani, onu ben

yaptım." Gülüyor.

"Ciddiyim," diye

fısıldıyorum. "Onu sen

yarattın," diye tekrarlıyor.

Başımı salladım. "Evet. Bir tavşandan." Gözlerimi kapatıyorum. Her şey çok korkunç. "Onu bir tavşandan *yaptın."*

Tekrar başımı sallıyorum. "Benden nefret etme," diye yalvarıyorum.

"Lütfen benden nefret etme."

"Samantha, bana bak. Sen neden bahsediyorsun?"

Ben de ona anlattım. Her şeyi. Tavşanlar hakkında. Çocuklar hakkında. "Atölye" hakkında. O gittikten sonra olanları. Bu çocuğu nasıl yaptığımı ama ilk başta bunu bilmediğimi çünkü bir tavşan çocuğa benzemediğini. Hem de hiç. Diğerlerinden çok farklıydı. Aslında o kadar gerçekçiydi ki, onun bir tavşan olduğunu ben de bilmiyordum. Ta ki sonrasına kadar. Ve o zamana kadar, onunla çoktan takılmıştı. Ona onu sevdiğini söyledim çünkü onu seviyorum. Ama aynı zamanda Tavşanlarla da yattığını söyledim. Onlardan intikam almak için. Onları sevdiği için falan değil. Onlardan nefret ediyor. Çünkü ben onlardan nefret ediyorum. Ki bu mantıklı. Her neyse, sanırım artık durdu. Onlarla uğraşmayı. Emin değilim. Hala ona aşık olabilirler. Kızgın da olabilirler. Kesinlikle kızgınlar. Muhtemelen bir şeyler planlıyorlardır. Bak, her şey çok belirsiz. Bu niyet sorusu. Herkesin ne istediği, tüm bunların sonunda nereye varacağı sorusu. Tek bildiğim, hepimiz çok büyük bir tehlike içinde olabiliriz. Ve hepsi benim hatam.

Ona bunu söylerken gözlerim ağaçlarda, dalları soluk yeşil tomurcuklarla dolup taşıyor. Max'e bakmaya cesaret edemiyorum, o hâlâ bahçede kürekle toprak kazıyor. Küreğinin toprağı çevirdiğini duyabiliyorum.

Ava hiçbir şey söylemiyor. Öldü mü? Sözlerimle onu öldürdüm mü? Hayır, yanımda sessizce nefes aldığını duyuyorum, sigara içiyor. Nabzı yağmur kokusunun çiçek açmasını sağlıyor. Ama ona bakmaya dayanamıyorum.

"Peki," diye soruyorum, bir başka dayanılmaz sessizlikten sonra, hala damlayan ağaçlara bakarak, "bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne hakkında?" diyor. Sesi düz. Korkutucu derecede düz. "Az önce sana söylediğim şey hakkında mı?"

Max'e bakıyor, geniş, ağaç gibi gövdesi işine eğilmiş. Yırtık kolları küreği kavramış, kürek çekiyor. Muhtemelen teri bile ormansıdır.

"Bence sen harika bir sanatçısın. Ve çalışmalarını alkışlıyorum." Bana bakıyor ve ben de onun düz yüzünün altından bir kahkaha fışkırdığını görüyorum.

"Ne? Ava, hayır. Ava, hayır, bu gerçek, sana söylediğim şey. Gerçek.çılgınca geldiğini biliyorum. "Kendi sesimin manik kalitesini duyarak geri çekiliyorum.

Ses.

Ona bakmak için dönüyorum ama Max'e bakıyor. Kambur durmuyor. Ayakta duruyor. Aşağıda durduğu yerden ona bakıyor. Bize el sallıyor. Ona.

İkimiz de onun el sallamasını izliyoruz. Koyu renk saçları tek gözünü kapatıyor. Ciddi bir yüz.

El sallıyor, el sallıyor, el sallıyor. Elleri başının üstünde.

Ona bakıyor, sonra tekrar bana. Bana o kadar uzun süre ve o kadar dikkatle bakıyor ki başka tarafa bakmak istiyorum ama bakmıyorum. Sonra yüz ifadesindeki bir şey değişiyor. Gülüşündeki hafiflik kayboluyor. Ve gözlerinde korkunç bir şey beliriyor. "Samantha-"

"Özür dilerim," diyerek sözünü kesiyorum. "Bu hikayeyi nereden bulduğumu bilmiyorum. Çılgınca. Sanırım hâlâ kafam oldukça karışık." Başımı sallıyorum. Ona bir bak.

Değişim hala orada, yüzünde. Hafiflik geri gelmiyor.
Bana dayanamayacağım bir şekilde bakıyor. Kaltak perdesinin düşmesine izin vererek ondan uzaklaşıyorum.

"Gitmelisin. Toplantına," diyor.

Artık boş vermekten bahsetmek yok. Onun bakışları altında beceriksizce merdivenden inmeye başlıyorum, sonra aniden korkunç bir his beni ele geçiriyor. Durdum, arkamı döndüm, kaydım ve neredeyse düşüp kendimi öldürecektim.

Hâlâ orada oturuyor, artık beni değil, onu izliyor. "Ava."

"Ne?"

"Hiçbir şey" diyorum. Ama hareket etmiyorum. Ayaklarımın altındaki kiremitler çatırdamasına ve yeniden kaymaya başladığımı hissetmeme rağmen onu terk edemiyorum.

"Hâlâ burada olacak mısın?" diye sordum. "Döndüğümde mi?"

Gülümsüyor. "Elbette hala burada olacağım. Nereye gidebilirim ki?"

35.

HAlo?" Mağaradan sesleniyorum. Ama tek duyduğum kendi sesimin damlayan duvarlardan yansıyan yankısı. Her zamankinden daha karanlık. Rahim gibi değil
bugün hakkında sıcak. 7:00 dememiş miydi? Ama Mağara'da saat yok. Mağarada hiç ışık yok. Girdiğim kapı bile çoktan karanlığa karıştı.

"Alo?" Tekrar seslendim. Hiçbir
şey yok.

"Alan?"

Cevap yok. Sadece benim yankım. Çağırıyorum ve onun adını çağırıyorum.

Muhtemelen seninle taşak geçiyordur. Seninle dalga geçmeyi seviyor, unuttun mu?

Onu beklerken, karanlıkta şeklini ararken kalbimin çarpmaya başladığını hissediyorum. Sessizlik ve karanlık onun sessiz yargısında toplanıyor. Pedagojik ve psikoseksüel stratejisine. Onun şık siluetinde. O bahar gecesi partide ara sokakta beliren siluet. O gece hiçbir şey olmadı, hiçbir şey olmadı. Gökyüzü ve yeryüzü birbirine çarpacak kadar sarhoş olduğumda bir rüya gibi karanlıktan çıktı.

Cuntscapades! diye çığlık attıktan sonra Jonah'dan hışımla uzaklaştım, ara sokağa, eğik geceye doğru. Ve işte oradaydı, sokağın caddeyle birleştiği yerde duruyordu, sanki onu oraya ben yazmışım gibi tuğlalara yaslanmıştı, üzerinde bir kızı yutan bir canavarın tişörtü vardı, çıplak kollarına siyah dallar tırmanıyordu. Sokak bir gemi gibi sallanırken hiç kıpırdamadan duruyordu.

"Samantha," diyor kadifemsi bir ses şimdi. Erkek sesi. Lilting. Devedikeni ve funda bir kayalığın üzerinde hafifçe sallanıyor.

Karanlıkta duyduğumda ürperiyorum, ama kendime rahatlamam gerektiğini söylüyorum. "Alan," diyorum, sesime rahatlama katarak, yankı sesim
titreme. "Buradasın."

Etrafıma bakıyorum ama siyahtan başka bir şey yok.

"Buradayım Samantha." Sonsuz sabır. "Neredesin?"

Onunla birlikte sokaktan çıkma hayalleri. Arabasının yolcu koltuğuna oturmak. Bizi bir yere götürmesini izlemek. *Nereye gidiyorduk?* Sormayı umursamadım. Sonra, neredeyse kaçırdığı, yakalamak için sarhoşça frene basmak zorunda kaldığı bir kırmızı ışıkta, yolcu penceresinden Tavşanları gördüm. Sarhoş kucaklaşmalarını kampüs yakınlarında kadehle şampanya satan bir bistro terasına taşımışlardı. Ön camdan sonsuz kırmızı ışığa doğru bakmaya devam etsem de, arabasında beni gördüklerini gördüm. Bizi gördüklerini. Çenemi yukarıda, bakışlarımı dik tuttum.
Ne istersen düşün, en kötüsünü düşün, sana meydan okuyorum. Göz ucuyla ona baktım. O da dümdüz ön cama bakıyordu, kelimenin tam anlamıyla bakabileceğin kadar dümdüz bakıyordu. Ve onun da onları gördüğünü biliyordum. Onların bizi gördüğünü görmüştü. Sonra birden her şey tersine döndü. Ben onun arabasında oturuyordum. Birlikteydik. Deliklerle dolu dantel taytımın içinde çapraz bacaklarım, ayaklarımdan sarkan topuklu ayakkabılarım, çılgınca sallanan zihnim, gökyüzünün ve yeryüzünün birbiriyle bu kadar garip açılarda olması, yan dikiz aynasında yüzümün korkunç ifadesini yakalamam. Hepsi yanlıştı. Ve o. Sürücü koltuğunda yanımda. Ayık görünmeye çalışıyordu. Sakince ışığın değişmesini bekliyordu. O da tamamen yanlıştı.

"Samantha," diyor ses yine. Kadifemsi. Daha yakın. Yine de siyahın içinde siyahtan başka bir şey görmüyorum.

"Neredesin?" diye sordum.

O gece onun dairesine gittiğimi zar zor hatırlıyorum. Sonsuza kadar çıkıyormuş gibi görünen karanlık bir sarmal merdivenden tökezleyerek çıktığımı hayal meyal hatırlıyorum. Sürekli dönen oturma odasında karşısına oturduğumu. Bir kitaptan diğerine, bir konudan diğerine atlayan geveleyerek konuşmamız, sanki sarsıntılı bir hızlı ileri sarma gibiydi. Kendi kendime bunun tıpkı diğer konuşmalarımız gibi olduğunu ve sonunda tekrar konuşuyor olmanın güzel olmadığını söylüyordum.
Ama bu sefer bütün konuşmayı ben yapıyordum. Bu sefer yüksek sesle konuşuyordum, sanki dışarıdan birinin duymasını istiyordum. Sözlerimi büyük bir titizlikle söylüyordum. Sanki eşyaların, insanların ve kitapların isimleri dudaklarımdan kayıp yere şarap gibi dökülmüyormuş gibi. Sanki her şey yanlış değilmiş gibi. Hiçbir şey söylemeden beni izliyordu. Sanki çoktan aşina olduğu -birçok prodüksiyonunu izlediği- ve bu noktada açıkçası biraz sıkıldığı bir oyundaydım, ama potansiyel olarak bazı iyi bölümler geliyordu, değişir. Tamamen prodüksiyona bağlı. Tek konuşan ben olsam da tekrar konuştuğumuz için memnun olduğumu söyledim. O kadar yüksek bir sessizlikte konuşuyordum ki sanki odada canlı bir şey varmış gibi hissediyordum. Öyle görünüyordu.

Ne kadar her şey yolundaymış gibi konuşmaya devam etsem de büyüyor, şekil ve gölge alıyordu.

Tüm kelimelerim yere dökülene kadar. Onları toplayamayacak kadar sarhoştum. O *yüzden onları orada bırak*.

Kafam kan içinde, kalbim kulaklarımda atarken, sessizlik artık etrafımda dayanılmaz bir şekilde kükrerken, cilalı zemine baktığımı hatırlıyorum.

Ve sonra, utanç verici bir şekilde, ağlamaya başladım. Ona her şeyi anlattım.

Utanç verici şeyler. Utanç verici şeyler. Ne kadar sessiz olduğunu ve ne tür bir sessizlik olduğunu değiştirmek için her şeyi. Tavşanlardan ne kadar nefret ettiğimi. Onların benden ne kadar nefret ettiğini. Bütün kış yalnızlığım. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olma endişem. Ne kadar engellendiğimi. Buraya gelmeden önceki değişken, yalnız hayatımı, babamın haritadan silinişini, hatta annemi bile. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladım ama yetişkin bir kadındım ve bu kelimeleri dantel kalçalarıma geveliyordum. Her an sessizliğinin bozulmasını, odanın durulmasını, hafiflemesini ve kendini düzeltmesini, bir elin uzanmasını, bir sesin teselli ve şefkat sözcükleri sunmasını bekliyordum. Ama o sadece içmeye devam etti, izlemeye devam etti.

Konuşmadı, dokunmadı. Omzuma kolunu dolamadı. Dizimde eli yoktu. Sikini kalçama dayamadı. Boynumda bir ağız ya da kulağımda bir nefes yoktu. Sesinin ve dokunuşunun yokluğu o kadar hissedilirdi ki fiziksel bir ağırlık kazanmıştı.

Siluetini bulmak için mağarayı tekrar tarıyorum. Hâlâ hiçbir şey yok, siyahtan başka bir şey yok.

"Buradayım Samantha. Tam burada." Yine Alan'ın brogue'u, sabırsızlanıyor. "Özür dilerim, gerçekten göremiyorum."

Daha sonra o gece hakkında yazmaya çalıştığım hikayelerde, o sessizlikte bir şeyler oluyor. Kalkmamız, karanlık koridorda yürümemiz, onun merdivenlerden yukarı çıkmak için dönmesi, benim tökezleyerek ön kapıdan çıkmamdan ziyade. Onu bir şeyle dolduruyorum. Seks gibi bir şeyle. Bir şiddet iması. Verilen bir pas. Aşılan bir çizgi. Bir şey, hiçbir şey değil. Kesinlikle hiçbir şey değil. Çünkü yılın geri kalan haftalarında ikimizin de birbirimizin yüzüne bakamamasını açıklamanın tek yolu buydu. Ne zaman beni görmüyormuş gibi davrandığını görsem ya da daha da kötüsü sadece başını salladığını görsem içimde kabaran o garip utanç ve acı. Ondan sonra kapısı kapalı bir odada nasıl hiç takılmadığımızı. O gece oradan nasıl ayrıldığımı. Az önce ne olduğunu merak ederek. Hiçbir şey olmadığını bilerek, her şeyin değiştiğini de bilerek. Tüm kelimelerim hala

onun katında dururken, kendimi ne kadar boş ve bomboş hissettiğimi.
Onları geri almayı o kadar çok istemiştim ki. Hepsini geri almayı.
Sil geceyi, dilsiz gözyaşlarımı, bitmek bilmeyen sözcük yuvarlanmalarımı. *I*

Bunu sana vermeyi hiç istemedim. Şimdi ne kadar yalnızım. Gerçekten yalnızdım, karanlıkta ayak sürüyerek ilerliyordum, yer ayaklarımın altından kayıyor gibiydi, sokağın karanlığı ve gökyüzünün karanlığı, büyük bir karanlık. Öyle kaybolmuştum ki bir şekilde kendimi ev yerine gölette bulmuştum. *Benimle tanıştığın yerde,* Ava bana hatırlatıyor. *Gördün mü Smackie? Bazen kaybolmak harika bir şeydir*.

"Kayıp mı oldun Samantha?" Alan şimdi yumuşak bir sesle söylüyor.

"Biz buradayız." Biz mi?

"Evet, Samantha," diyor başka bir ses. Bu sefer kadın. Tanıdık da. "Buradayım." Fosco.

"Ursula? Hiç beklemiyordum-"

"Samantha, ağız seslerimize doğru yürü lütfen," diyor Fosco.

Ağız sesleri mi?

"Evet, kesinlikle," diyor Alan. "Ya da konuşmaya devam edin, biz sizi buluruz."

Kaç, diyor kafamın içindeki bir ses. *Hemen şimdi. Koşabildiğin kadar hızlı koş-*

Sonra karanlıkta bir elin ağzımı kapattığını hissediyorum. Eldivenli. Deri. Yanmakta olan kek karışımının tatlı kokusuyla boğuluyorum. Korkunç bir şekilde yanlış giden bir pişirme projesi gibi. Çığlık atmaya çalışıyorum ama el beni sıkıca tutuyor. Uygun bir kol göğsümü bir yılan gibi sarıyor ve başka bir el ensemi kavrıyor. Şimdi deri elin içinden çığlık atıyorum. Parmakları sertçe ısırıyorum. Çığlık atan bir kız gibi arkamdan tiz bir feryat yükseliyor. Ve sonra ensemi kavrayan el sıkıca kavrıyor. Ve aniden her şey sonsuza dek parlak bir karanlığa bürünüyor.

–

ÖNÜMDE BIR FIGÜR. İKI FIGÜR. IŞIĞIN NASIL OLDUĞU YA DA KARANLIK yüzlerini göremiyorum, vücutlarını göremiyorum. Sadece şekillerini. İkisi de iri. Biri tıknaz, diğeri zayıf. Tıknaz ve zayıf. *Siz kimsiniz?* Onlara sormak istiyorum ama görünüşe göre ağzım çalışmıyor. Odaklan. Odaklanodaklanodaklanodaklan. Ama gözlerimi açık tutmak çok ağır ve zor bir iş, *neden*? Uyuşturucu yüzünden. Bilgi içimde ağır, tatlı bir şurup gibi akıyor. Damla damla. Damla damla.

Figürler oturuyor. Gülümsüyorlar bile, sanırım. Bana. Bu çok hoş. Belki de iyidirler. Bekliyorlar, öyle görünüyor. Sabırla bekliyorlar. Ne için acaba? Ve sonra korkuyorum. *Uh-oh. Korkutucu,* diyor beynim. *Gitsem iyi olacak. Güle güle zamanı.* Figürlere el sallayıp *güle güle sizinle tanıştığıma çok memnun oldum* demek üzereyim, figürler, ama elimi kaldıramadığımı fark ediyorum, yapamıyorum

Hareket et. Ben de oturuyorum. Sert bir sandalyeye bağlıyım. Bağlandım. Bağlı*, bağlı, bağlı*. Dehşete kapılsam da bu düşünce hoşuma gidiyor, tıpkı parlak mavi bir gökyüzünde süzülen kırmızı bir balon gibi. Bulutsuz havada hülyalı bir şekilde süzülüşünü izliyorum, *zihnimde daha önce burada olduğumu, bu kırmızı balonu izlediğimi* düşünüyorum ve sonra havada bir yerlerde bir çığlık duyuluyor. Benim çığlığım. İçimden bir ses "K*aç lan!"* diyor.

"O neydi Samantha? Özür dilerim*,* tam olarak anlayamadım," diyor figürlerden biri. Tıknaz. Yabani saçları uyuz gibi kafasından fışkırıyor. Sesi *bana güven* diyor.

Kimsin sen? Sormak istiyorum ama dudaklarım doğru hareket etmiyor. Gürültüden başka bir şey çıkmıyor.

"Samantha, korkarım bu kabul edilemez. Daha açık konuşmalısın." Bunu söyleyen Slim, şimdi görüyorum ki peri masallarındaki korkunç kadın gibi uzun gümüş-siyah saçları var, adı neydi? Cadı. Bu sesi tanıyorum. İki sesi de tanıyorum. Nereden tanıyorsun? Onları nereden tanıyorum?

"Ne de olsa bu *senin* komite toplantın Samantha ve konuşacak çok şeyimiz var."

"Konuşacak çok şey var Samantha."

Komite toplantısı! Tartışın! Rahatladım. Alan ve Ursula. Ağlayabilirim.

Onlara sarılmak için hamle yapıyorum ama ellerim bağlı. Bunu denediğimi görünce öne doğru eğildiler, sanırım hepimiz sarılabilelim diye beni çözeceklerdi. Ama hayır, sadece loş kırmızı ışıkta yüzlerini görebilmem için eğildiler. Çarpık yüz hatları. Zombi derileri. Dudakları bükülmüş ve sadece bir tarafı yırtılmış. Başlarından sarkan bir çift uzun, gri, seğiren kulak.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Ölü ağzımdan ses çıkmıyor.

Yanlış renkteki gözleriyle merakla bana bakıyorlar ve Düşes'in vahşi siyah hayvan bakışlarını üzerimde hissediyorum. *Merhaba Samantha.*

"Tartışmaya hazır mısın, değil misin Samantha? Başlayabilir miyiz lütfen?"

Tavşan Aslan yırtık dudaklarıyla söylüyor. Elleri çok tanıdık siyah deri eldivenlerle kaplı *çünkü eller serttir Bunny*. Pütürlü vücudu, tüm şekil bozukluklarını ve tasarım kusurlarını gizlemek için kesilmiş lacivert bir takım elbiseyle örtülü. *Çünkü vücutlar da zordur*. Onu beş dakikada yapmışlar gibi görünüyor.

İçimden daha fazla sessiz çığlık geliyor. Çok iyi bildiğim Tavşan uyuşturucusunun derinliklerindeyim.

"Samantha, belki de bizi *sen* başlatmak istersin." Bu Bunny Fosco'dan. Tıslayan eşarplar içinde. Arkasında Caroline'in anime parıltısı beliren mor boşluklar gibi gözler, beni yemek istiyormuş gibi görünüyor ve yine de tamamen onun beğenisine göre pişirilmiyorum, *ah canım*. Elinde küçük bir baltayı sanki yanan bir adaçayı demetiymiş gibi hafifçe tutuyor. Odayı arındırmak için burada.

"Hayır mı? O zaman bu senin toplantın olsa da sanırım ben başlayacağım Samantha. Hazır mısın?"

Kapağında *Samantha Mackey*'den *Benim Hüzünlü Kız Romanım yazan* siyah bir kitabı açmasını izliyorum.

Başlığın altında, kaşlarını çatmış ve çubuk kollarını kavuşturmuş bir kadın çubuk figürünün resmi yer almaktadır.

"Çalışmalarını inceliyordum Samantha. Ve söylemeliyim ki Samantha, hayal kırıklığına uğradım."

"Ben de. Çok hayal kırıklığına uğradım. *Yani,*" diyor Tavşan Aslan. "Yani, ilk başta 'ilgimi çekti'." Eldivenli parmaklarıyla hava atıyor.

"*İlk* başta hepimiz 'ilgimizi çekti'. Hatta belki gözlerimiz kamaştı. Belli bir sertlik, belli bir karanlık cazibe karşısında büyülenmiştik."

"Elbette, hepsi," diye kabul ediyor Tavşan Aslan. "Ama şimdi?" Biçimsiz omuzlarını silkiyor. "İğrenç. Ben de öyle düşünüyorum." Bunny Fosco'ya bakıyor, o da ciddiyetle başını sallıyor.

İkisi de iğrenç kafalarını bana çevirdi. Gri yüzleri dalgın, araştırıyor.

"Samantha, kendini bize vermiyor. *Utangaç* davranıyor," diye tükürüyor. Tavşan Aslan, "Bile bile kendini saklıyor," diyor. "Gereksiz yere erişilmez.
Önermesini yerine getirmiyor."

"Ve göz kamaştırıcı bir önermeydi. Bunu kim inkar edebilir ki?" "Ben değil."

İkisi de bana aç gözlerle bakıyor. Rob Valencia'nın korsajımı yemek ister gibi baktığını düşünüyorum. Ağzı orkide dolu. Yüzüm bir orkideymiş gibi bana bakıyorlar.

Dudaklarını yalayarak yaklaşıyorlar.

"Samantha, kahramanınız için çok endişelendiğimi söylemeliyim," diyor Bunny Fosco.

"Çok endişeliyim. Yani," diye ekliyor Tavşan Aslan.

"Yine de ona bir kahraman diyemeyiz, değil mi? Yani, ona öyle diyebilir miyiz Samantha?" Tavşan kulağının kütükleri anten gibi seğiriyor. "Oldukça *pasif biri*, Samantha, değil mi?" İğrenç gri başını eğiyor.

İtiraz etmeye çalışıyorum ama ağzımı dolduran yumuşak bir şey hissediyorum. Ellerimi bağlayan aynı yumuşaklık. Bir tıkaç. Başından beri orada mıydı?

"Her şey onun başına *geliyor*, değil mi Samantha?"

Dudaklarım, ağzımın içinde gittikçe büyüyen yumuşak tıkacın etrafında fokurdayan bir ses çıkarıyor. Ağzımı dolduran, bileklerimi bağlayan bu yumuşaklık canlı hissettiriyor. Hayvan. Etrafımda çürümekte olan bir hayvanın kokusu var. Çürümüşlüğü zar zor gizleyen boğuk bir tatlılıkla örtülü.

Uyuşturucu vücuduma yayılırken sekizinin de gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Beynimin, tüm motor fonksiyonlarımın kadife gibi sarılması, uzuvlarımda dolaşan şurup kıvamındaki ağırlık. Neden bundan kurtulmanın yolunu düşünemiyorum? Ama beynim dişlerini göstererek zıplayan pembe midilliler tarafından istila edildi.

"Ne zaman *güçlenecek* Samantha? Hmm? *Temsilci mi olacak*? Karıştırdığı tüm pisliklerin sorumluluğunu ne zaman üstlenecek?"

"Ne zaman," diye homurdanıyor, "kimseyi beceremediği o çarpık küçük üçlüsünü yapmayı bırakacak, bilmek istediğim bu."

Bunny Fosco üzgün bir şekilde başını sallıyor, evet, evet, doğru. "Onun 'arkadaşı' ya da her neyse. Ada, değil mi? Her neyse."

"Her neyse," diyor Tavşan Aslan gözlerini devirerek.

Fosco öne eğiliyor, çarpık yüzü benimkine o kadar yakın ki zombi nefesini tenimde hissedebiliyorum.

"Yine de," diye mırıldanıyor. "Üzücü, sanırım. Sonunda ona ne olacağı."

Ne oluyor? Sonunda ona ne olacak?

Hâlâ yaklaşıyor, yüzüme şefkatli bir açlıkla bakıyor. Kira'nın baltasını eldivenli elleriyle çevirdiğini hissediyorum, bu sırada yumuşak canlı şey ağzımı dolduruyor, dolduruyor, tavana doğru itiyor, dilime baskı yapıyor.

"Samantha, bir kitabın nasıl olması gerektiğini biliyor musun? Her Büyük Kitap, yani? Warren'da kesinlikle bir tez?"

Baltayı boğazıma doğru tutuyor. Bıçağı terleyen boynuma hafifçe sürtüyor, tıpkı bir kedi yavrusunun tırmalaması gibi.

"Ee, Samantha?"

Bırak beni. Kes şunu. Lütfen, ben burble-drool.

"Çok güzel Samantha, bir balta. Bir kitap balta gibi olmalı."

"*İçimizdeki donmuş deniz için,"* diye bitiriyor Tavşan Aslan.

Bıçağı boynuma biraz daha bastırıyor. *Hayır*, kadife kundağın içinden iç çekiyorum. Ellerimi çözmeye çalışıyorum ama onları çözecek bir şey bulamıyorum, gitmişler. *Eller sert, Bunny.*

Yararsızca kıvranmamı izliyorlar. Sahte bir üzüntüyle iç çekiyorlar.

"Samantha, bunu okuduktan sonra Warren'a uygun olmadığından endişelenmeye başladık."

"Ve bilmemiz gerekir, Samantha. Yani, burada öğretmenlik yapıyoruz."

"Seni asla içeri almamalıydık Samantha. Hazır değildin." "Yani hazır değildim."

"Ama sen bir pislik olsan da," diye söze başlıyor Bunny Fosco, "biz yine de sana yardım etmek istiyoruz. Gerçekten istiyoruz. Bu yüzden sana bir hediye veriyoruz Samantha.

Çünkü biz çok iyiyiz. Bakmak, düşünmek ve değerlendirmek için bir şey." "Bir simge. Bir yazı ipucu. Bir sürpriz," diyor Tavşan Aslan.

"Bu olacak

eve döndüğünde seni bekliyor."

"*Eğer* eve dönerse. Yani eve gitmesine izin vermeli miyiz?" Bunu düşünüyor gibi görünüyorlar. Hmm.

Beni öldürecekler. Beni öldürecekler.

Hayır. Başımı sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum.

Bunny Fosco sandalyesinden kalkıyor; Bunny Lion da öyle. Deri eli uzanıp yüzümün yan tarafını sıyırırken o baltayı kaldırıyor.

Yavaşça, çok yavaşça. Boynumun arkasına uzanıyor. Şimdi beni öpecek. Şimdi beni öldürecek. Onun yerine ensemdeki o yeri bulup sıkıyor ve her şey yeniden karanlığa gömülüyor.

36.

Hey." Gözlerimi parlak tepe ışıklarıyla açıyorum. Mağaranın zemininde, ters çevrilmiş bir sandalyede bağlı ve ağzım tıkalı bir şekilde yatıyorum. Ruhum bomboş
beynim artık kıkırdamıyor. Bir hademe elinde dev bir süpürgeyle başımda dikiliyor ve sıkılmış görünüyor. Daha önce böyle bir şey görmüş gibi kurdelelerime göz kırpıyor.

"Pekâlâ. Devam etme zamanı, bayan."

Süpürgesinin sapıyla yan tarafımı dürtüyor.

"Lütfen çöz beni," diye bağırmaya çalışıyorum ağzımdaki tıkaçtan. Ağzımdan kar gibi beyaz tüyler dökülüyor.

Hiç etkilenmeden dudaklarımdan düşüşlerini izliyor. "Şimdi ne oldu?"

"Beni çözebilir misin, lütfen?" Tekrar deniyorum.

Omuz silkiyor. Uzanıp mırıldanarak bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki kurdeleleri çözüyor, ki bunlar *oldukça kolay* kayıyor, *bayan*.

"Teşekkür ederim," diye soluyorum, daha fazla beyaz tüy salıyorum.

"Beni kurtardın.
Beni öldürmeye çalışıyorlardı."

Başını sallıyor. "Siz çocuklar ve kavramsal sanatınız."

"Hayır, anlamıyorsunuz, *gerçekten* deniyorlardı ..."

Son bir tüy parçası ağzımdan süzülüyor ve aramızda havada asılı kalıyor. Sıkıntıyla tüye bakıyor. Diğer tüylerle birlikte yere süzülüşünü, şimdi süpürmek zorunda kalacağı kurdele yığınını izliyor. İç geçiriyor.

"Gerçek dünya, bayan. Dışarıda. Bunu biliyor musunuz? Bir ara ona geri dönmek zorunda kalacaksın."

-

ALÇAK KIRMIZI BIR AY ÜZERIMDE PARLIYORDU. WARREN'DAN BURAYA KADAR KOŞTUM.

Bunny ilaçları vücudumu terk ettikçe daha hızlı ve daha hızlı. Takip edildiğime inanıyordum. Yan ve dolambaçlı yollara saparak. Görünmezliğimden kaçarken

Kaçınılmaz takipçiler. İçimde hastalıklı bir his, sanki paniklemiş siyah bir hayvan içimde koşuşturuyormuş gibi.

Sana bir hediye veriyoruz Samantha. Çünkü biz çok iyiyiz.

Eve döndüğünde seni bekliyor olacak.

Ava'ya yaklaşırken ön pencerenin ardına kadar açık olduğunu görüyorum. Alışılmadık bir şey değil.

Esintiyi sever. Esinti *benim sevgilim, Smackie,* bana her zaman söyler. *Sevgilim meltemle tanış. Benimle İskoç aksanıyla konuşuyor. Bacaklarımı ve ayaklarımı serinletiyor*. İçeriden gelen pembe bir parıltı, hafifçe çalan müzik. Onun ıslak yaprak kokusunu, tatlı bahar havasında oraya buraya asılı duran yeşil çay kokusunu yakalıyorum.

İçim rahatladı. O hala burada. Tabii ki hala burada.

Nereye gidebilirim ki?

"Ava," diyorum içeri girerken.

İçeride, kadın şeklindeki tüm lambalar yanıyor. Mumları ve Noel ışıkları da öyle. "La Vie en Rose" çalan bir plak. Uzun zamandır yanmış binlerce tütsü çubuğunun kokusu. Bir yerlerde yeni bir tane yanıyor. Yatağının üzerindeki goblende kuşlar, her biri tek gözüyle bana bakıyor.

Odalardan geçerken, merdivenleri çıkarken ona sesleniyorum. "Max? Ava? Max?"

Merdivenlerin tepesine ulaştım. Ve sonra donup kalıyorum.

-

"ZAMAN DURDU" GIBI ŞEYLER SÖYLEYEN KITAPLAR OKUDUNUZ MU? BEN HER ZAMAN

saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Ama var. Durabilir. Benim burada, tekmelenmiş kapı aralığında durduğum kadar hareketsiz durabilir. Kan sıçramış duvarlar ve kırık pencere kadar hareketsiz durabilir. Odanın ortasında yatan, sırtında balta olan dev ölü kuğu kadar hareketsiz durabilir, beyaz kanatları uçuşa hazırmış gibi açılmış, dev gövdesinden koyu kan sızan bir havuz gibi. Kan havuzunda yanında oturan Max kadar hareketsiz

yayılıyor gibi görünüyor. Bedenim karanlık, akışkan ve yakıcı bir şeyle dolarken bile çığlık atmayan kendi dudaklarım kadar hareketsiz.

Uzun, cansız beyaz boynuna bakıyorum. Beyaz tüyleri yaran parlak bıçağa. Bu bir rüya, diyorum kendi kendime, koyu kırmızı suyun üzerinde yüzerken ayaklarımın altındaki zemin şişiyor ve batıyor.

"Max," diyorum ve sesimdeki büyük çatlağı duyuyorum, isminin tam ortasında. "Bu da ne böyle? Ne oldu?" Ama cevap vermiyor.

Ben. Tüm vücudu başka yöne dönmüş, kuğunun üzerine eğilmiş, kayıtsız. Kafası sarkıyor. Saçları gözlerinde. Kesinlikle hareketsiz.

Beyaz kuşa dönüp bakıyorum, kan ayaklarımın etrafına yayılıyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümü hissediyorum. Kan karanlık ve bacaklarımın etrafını korkunç derecede ısıtıyor.

"Max." Uzanıp onu omuzlarından tutarak sarstım. Her zaman bu kadar zayıf mıydı? Omuzları her zaman bu kadar ince, bu kadar dayanıksız mıydı?

"Bu da ne? Ne yaptın sen?" Sesimdeki büyük çatlak aynadaki bir çatlak gibi yayılıyor.

Başı hâlâ aşağı sarkıyor, boynu gevşek.

Bu bir rüya olmalı. Elbette, sadece bir rüya. Ava beni her an uyandırabilir ve bunu bana söyleyebilir. Ama Ava burada değil. Bir şekilde bunu biliyorum.

"Max."

"Bana gitmemi söyledi."

"Ne?"

"Sen gittikten sonra. Bana gitmemi söyledi. Yalnız kalmak istediğini söyledi." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha önce hiç gitmemi istememişti. Ne söylediğimi ya da ne yaptığımı anlamadım. Sadece *gitmemi söyledi.* Ben de gittim. Uzaklaştım, ona biraz zaman tanıdım. Ama sonra içimde bir his belirdi. Bu hasta, hasta his. Bu yüzden buraya geri döndüm."

Hâlâ kuğuya bakıyor. Beyaz bedeni görüşümü yakıyor.
Beyaz bedeni çok hareketsiz olan.

"Max, lütfen. Neler olduğunu anlamıyorum. Bana neler olduğunu anlat."

Omuzlarını bana bakacak şekilde çeviriyorum ve bu, oynamak istediğiniz bir oyuncağı, hikayeye uymayı reddeden üzgün, ucuz bir bebeği desteklemek gibi. Onu sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum ve adını söyleyip söylerken yine de başı aşağı sarkıyor. Annemin beni böyle salladığını hatırlıyorum. Çocukken, gençken beni kaç kez böyle sallamıştı.
Samantha. Lütfen. Beni dinle. Kes şunu, tamam mı? Bu durmak zorunda. Numara yapmayı bırakmalısın.

Hastalıklı bir his. Hastalıklı, hastalıklı bir his.

Ellerimle, bakışlarımla buluşması için başını yukarı kaldırıyorum.

"Max." Yüzü ellerimde o kadar pürüzsüz, küçük ve hafif ki.
Avuçlarım karıncalanıyor.

"Lütfen. Söyle bana. Ava nerede?"

Ama sorarken bile cevabı biliyorum. Cevap, içimde yükselen karanlık ürperti. Cevap, kuğuya sevgiyle bakan yüzünde. Sanki kiraz çiçekleri dökülüyormuş gibi. Ciddi ay ışığı. Yeşil yapraklar üzerinde titreyen ışık. Cevap, aniden kulaklarıma dolan annemin sesi, adımı yorgunca, endişeyle, azarlayarak çağırıyor, *Samantha.* Cevap, havada hâlâ belli belirsiz, çok belli belirsiz asılı duran ve tutulmuş bir dilek gibi bedenden yükselen yeşil çay ve ıslak yaprak kokusunda. Cevap, açık pencereden gelen esintinin odanın içinde hâlâ usulca, çok usulca savurduğu beyaz tüylerde. Işığı her yakaladıklarında beyaz tüyler gibi saçlarının arasından usulca esiyor. *Esinti benim sevgilim, Smackie. Sevgilim meltemle tanış.* Beyaz tüyler gibi saçlarının arasından usulca esiyor, bana sevgiyle, her zaman sevgiyle gülümsediği son seferinde yüzünün etrafında esiyor.

Cevap kendi kalbim. Ki o da çöküyor.

–

GÖLETIN KENARINDA BIR BANK. GEÇEN BAHAR. SABAHIN ERKEN SAATLERI. BURADA OTURUYORUM.

bir kuğunun çamurda daireler çizmesini izlemek. Aslan'ın evinden yeni çıktım. Buraya gelmeye niyetim yoktu. Ama ayakların seni bir yere götürdüğünde ne olur biliyor musun? Siyah giysiler bedenime yapışıyor. Ellerim yanlarımda boş ve açık.

Boş ve boşaltılmış. Yalnız, yalnız, yalnız. Kuğuyu izliyorum, o da yalnız, sabah ışığı beyaz tüylerinde, karanlık suda bir rüya gibi süzülürken, keşke hepsi bir rüya olsaydı. Keşke geceyi silebilseydim. Başka bir şeyle doldurabilseydim. Biriyle.

Bankta yanımda biri oturuyor. Birdenbire orada.

Bir kadın. Bankta tam yanımda. Sanki çok yakın arkadaşmışız gibi gülümsüyor.

Hey, ateşin var mı?

Siyah ipek elbise, siyah file eldivenler. Biri mavi diğeri kahverengi farklı renkte gözler, file bir tülün ardından bana bakıyor. Platin saçlar, ışığı yakaladıklarında beyaz tüyler gibi.

Çakmağı ona verdiğimde gülümsedi ve teşekkür etti.

Onu sigara içerken izliyorum. Onu sonsuza kadar izleyebilirim.

Samantha, diyor biri, çok çok uzaklardan adımı çağırıyor. Siktir git. Her kimsen git buradan. Yanımda sigara içen, yanımda gülümseyen, başını ışığa doğru eğen bu kadınla konuşmak istiyorum.

"Tanıdık geliyorsun," diyorum ona. "Daha önce tanıştık mı?"

Bana döndü. Gülümsemesi yüzümdeki ışık gibi. Yeşil yapraklar üzerinde titreyen ışık.

"Sanırım öyle."

Sesinde bir şey var. İçinde belli bir müzik. Çok özel. Anında tanıdık geliyor. Demek istediğim müziği biliyor musun? Sanki sadece bir ses değil de bir yer gibi. Daha önce bulunduğumu düşündüğüm bir yer. Sonsuza kadar yaşayabileceğim bir yer. İçinde hava ve ışık var. Pencereler ve kapılar var. Hem içeride hem dışarıda. Bu bir el. Yumuşak. Sert. Açık. Daha önce tutmuş muydum?

Şimdi gölete bakıyorum. Bomboş. Sadece durgun bir yüzeyde yüzen zambak yastıkları.

Samantha!

Şimdi çatıdayız, o ve ben, dans ediyoruz. Yandaki Meksika müziğini bastırmak için hafifçe tango müziği çalıyor. Köpekle kurt arasında bir saat. Muhtemelen zehir olan bir kokteylden çok fazla tükettik, ama siktir et, gitmek için ne güzel bir yol. Birbirimizin kollarında sallanıyoruz. Aramızda, havadan yarattığımız güzel bir adam. Ve gülüyoruz, çünkü liderlik ve takip etme konusunda berbat durumdayız. Ama onu da siktir et. Çünkü çok ama çok mutluyum. Burada. Seninle. Gözlerimi kapatmaya bile korkuyorum-

Samantha!

Annem. Aşağıdaki bahçede duruyor. Çatıdan bana bakıyor. Kollarını kavuşturdu. Başını sallıyor. Onun burada ne işi var?

Samantha, beni dinle, lütfen. Durman gerek. Hayal gücünün seni alıp götürmesine izin vermeyi bırak. Her neyse. Bunu bana daha önce de söylemişti. Hayatım boyunca.

Hep *evet anlamında* başımı sallardım. *Tamam. Dinliyorum. Durdum*. Ama dinlemiyordum, durmuyordum. Çünkü yine kaçıyorduk, ben ve hayal gücüm. Kuzey Denizi kıyısındaki uçurumun kenarında el ele tutuşuyorduk, yükseklerdeydik, bir sekoya ağacının tepesindeydik, Paris'e giden bir trendeydik, nehirde mavi dudaklarımızla Hindistan'a yüzmeye çalışıyorduk. Ya da sadece koşuyorduk. Dik ve sonsuz bir tepeden aşağı, o ve ben, el ele tutuşuyorduk.

Kız şeklinde büyük bir ormandı. O yanan bir şeydi. Eli aynı anda yaprak, duman, kar ve etti. Birlikte kıvrımlı bir toprak yoldan, çimenlerin dalgalandığı bir vadiden, çamur renginde akan bir nehrin yanından, daha da büyük bir ormana doğru kaçıyorduk ya da kim bilir sadece nereye koşuyorduk? Hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi. Ama heyecanlıydım. Hayatım değişebilirdi. Ve artık yalnız değildim.

Peki ya şimdi? Şimdi çatıda tango yapıyoruz.

Uzanıyor ve siyah örgü eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Bana nasıl tanıştığımızı anlat Smackie," diye tekrar soruyor.

Dokunuşu tenimdeki su kadar serin. Gözlerimi kapatıyorum, dans ederken ona bastırıyorum.

"Sanırım sabahın erken saatleriydi."

Gözlerim kapalı olmasına rağmen başını salladığını hissedebiliyorum. *Evet, evet.* "Sanırım göletin kenarında oturuyordum. Bir bankta, tek başıma." *Evet.*

"Suyun üzerindeki kuğuyu izlemeye geldim-"

"Ama o sabah kuğu yoktu, hatırladın mı?" diye ekliyor.

Ona bakmak için gözlerimi açtım. Yüzümde hala gülümseyen bir ışık. Saçları beyaz tüyler gibi.

Samantha, diyor annem şimdi, üzgün bir şekilde, başını sallayarak. Yukarıya, yukarıya, yukarıya, bir kuğudan yarattığım bir kadınla mavi saatlerde tango yaptığım yere bakıyor. Sanki inmeyi reddettiğim bir başka yüksek ağaca tırmanan bir kediymişim gibi. Ama bu sefer farklı. Yüzü diyor ki, bu farklı. Bu şimdiye kadar tırmandığım en yüksek ağaç. Bu şimdiye kadar yerden en uzağa gittiğim yer. Bu, onun çok sevdiğimi bildiği altın yeşili yaprakların içine çekildiğim en derin yer. Sert zeminde durduğu yerden bana başını sallıyor, benim yükseklerde, dallarda sallandığım yere. Cılız çatımda dans ediyorum. Kollarımda sallanan bu kadına bakıyorum. Benden biraz daha uzun. Yeryüzünün kendisi kadar gerçek hissettiren. Yalnızlıktan ve göletin etrafında dönen bir kuştan uydurduğum bir şey değil. Çünkü nasıl bilemezdim ki?

Sen gerçeksin, bu kadına söyledim. *Sen gerçek değil misin?*

Sanki bunu düşünüyormuş gibi bana bakıyor. Sonra gülümsüyor. Etten, ateşten, kardan ve havadan bir el uzatıyor. Saçımı okşuyor. *Smackie.* Gözlerimi kapatıyorum.

Ve sonra gitti.

Çatı ve akşam ışığı gitmiş.

Kan gölünün içindeyim ve sırtında balta olan bir kuğuya bakıyorum. Oda karanlık ve boş. Yatak yok. Sandalye yok. Halı yok. Perde yok. Müzik yok. Lamba yok. Sadece terk edilmiş bir evin zemini ve camında bir çatlak olan parmaklıklı bir pencereden kırmızı ve dolunay şeklinde gelen ay. Sadece ben ve Max.

koyu kanla kaplı beton bir zemin. Bir kuştan çıkması mümkün olandan daha fazla kan.

Kuşun yılan gibi uzun boynuna bakıyorum. Koyu cam gibi gözleri ardına kadar açık. Yeşil çayın, ıslak yaprağın kokusu odanın içinde belli belirsiz asılı duruyor şimdi.

Çıplak duvarlara, yerdeki tek bavula, içinden dökülen bir sır gibi yuvarlanan koyu renk giysilerime, köşedeki küflü uyku tulumuma, onun üzerinde yüzüstü duran açık defterime bakıyorum. Yurt çöplüğünden kurtardığım kadın şeklinde bir lamba, üzerinde Kendine Ait Bir Oda yazan İngilizce bölümü salonundan çaldığım bir kahve kupasının yanında.

"Ava." Sesim bitmemiş odada yankılanıyor. Ucuz yalıtımlı ahşap duvarlarda. Başımın üzerinde paslanmış borular, kirişler ve asılı tellerden başka bir şey yok.

Yanımda, anarşi trençkotunun içinde yüzen Max'e bakıyorum. Yüzüne bakıyorum. Bıçaklar ve kurt, kostüm makyajı gibi silinip gitmiş. Yüz hatları artık değişmiyor, artık aşkın anları ya da eski sevgilileri hatırlatmıyor. Onun yüzü sadece benim yüzüm. Sonunda kılık değiştirmemiş. Çamur kadar tanıdık. Kederle yumruklanmış. Öfke. Birdenbire onu öldürmek istedim. Nefret, sevgi, hava ve lanet bir hayvandan yaptığım bu şeyi.

Orada bir balta var. Sapı hafif kavisli, kiraz renginde. Ve sonra onun olmadığını anladım. Şimdi görüyorum, onu kavrayan pembemsi beyaz eli. Küçük ve narin parmaklı, piyano eğitimi almış. Kemandan nasırlaşmış. Tırnaklar doğal zehirlerin rengine boyanmış. Gözümde canlandırabiliyorum. Başının gümüş tacının üzerine kaldırdığı cılız ak balıkçıl kollarını görebiliyorum. Düşes, o anda uzuyor. Peri kıyafetlerinin altında gerçekte olduğu korkunç şeye doğru uzanıyor, balta Ava'nın dönmüş sırtının üzerinde sallanıyor.

Ava döndü.

Ava.

Ben daha hareket edemeden, düşünemeden Max uzanıp baltayı sırtından alıyor ve odadan dışarı fırlıyor.

37.

Şafak öncesi karanlıkta onu takip edin. Yumruğunda kanlı bir balta taşıyan bir adam, tek bir niyetle sokaklarda yürüyor. Yürüyor, tam olarak biliyorum

nereye, tam olarak hangi lake ön kapıya. Onun hedefi benim kanımda. Onun niyeti benim kalbimde.

Birinin onu durduracağını düşünürdünüz. Kanlı baltalı bir adamı kovalarken birinin beni durduracağını düşünürsünüz. Ama kimse durdurmadı. Batı yakasından doğu yakasına doğru ilerlerken görünmez de olabiliriz; o hep önde, ben arkada koşuyoruz. Neredeyse hiç sokak lambası olmadığı için rahatladığım bir şehirde yarışan kanlı bir çift. Adını çağırıyorum. O cevap vermiyor. Kalbindeki öfke ve kederden beni duyduğunu bile sanmıyorum. Ya da duyuyorsa bile bunun için zamanı yok. Elindeki görevden başka hiçbir şeye ne zamanı ne de gözü var. Peki elimizdeki görev ne? *Bilirsin işte.*

Gerçekten ne kadar uzun ya da geniş olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten fark etmemiştim. Gölgesinin ne kadar dikenli ve korkunç olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten.

Ta ki onu Düşes'in ön kapısına giden taş basamaklara çıkan lalelerle kaplı yola açılan süslü kapının önünde dururken görene kadar.

Kalbimdeki tüm nefretle onun evine bakıyorum.

Kalbimdeki tüm kayıplarla onun evine bakıyorum.

Kanımızı kaynatan, dipsiz, ön kapısına sığmayacak kadar büyük bir öfke ve kederle onun saçma evine bakıyoruz.

Yapılacak tek bir şey var, gerçekten.

Gerçekten yapılabilecek tek bir şey var.

Adalet. İntikam. Çok basit. Kolay. Bunu yaptıklarını binlerce kez gördük, değil mi? Sadece bir salıncak-bir*!-ve* onların-

"Max."

Sanki bir rüyadan çağrılmış gibi bana dönüyor. Sanki orada olduğumu ya da kim olduğumu unutmuş gibi.

Onun yavan evine, özenle kesilmiş çalılarla dolu sıradan çimlere bakıyorum. Ay ışığının aydınlattığı garaj yolunda parlayan aptal arabasına.

"Yapamayız."

Bunu biliyorsun. Yapamayacağımızı biliyorsun.

Başını sallamasını bekliyorum. Tabii ki yapamayız. Ama bana sanki sözlerimi anlamamış ya da umursamıyormuş gibi bakıyor. *Sikerim öyle işi.* Elindeki baltayı kaldırarak kapıdan içeri dalıyor.

"Max! Dur! Lütfen! Bak, bunların hepsi benim

hatam." Geri döndü. "*Ne?*"

"Ava." Onun adını söylemek bile sesimde, ikimizde bir şeyleri kırıyor. Gözlerimizi yakıyor, birbirimize suyun içinden bakıyoruz.

"Ona senden bahsettim."

"Ona benden mi

bahsettin?"

"Ben gitmeden önce. Bu yüzden seni gönderdi. Bu benim hatam. Bütün bunlar." "Ona benim hakkımda ne söyledin?"

Onun sesindeki kırılmayı ben de kendi sesimde duydum. Dün çatıda önce bana, sonra Max'e, sonra da bana baktığını hatırlıyorum. Gülüşündeki hafiflik aniden yüzünü terk ediyor.

"Her şey. Kim olduğun."

"*Ben kimim,*" diye tekrarlıyor usulca. Kederin içinde boğulan sözlerinde neredeyse bir gülümseme duyabiliyorum.

"Neden? Neden ona söyledin Samantha?" Sesi şimdi benimki gibi dalgalanıyor, vücudu şimdi benimki gibi hafifçe sallanıyor, sanki dans etmek üzereymişiz gibi. Gözlerimi kapatıyorum.

Nedenini

biliyorsun.

Söyle hadi.

"Çünkü onu sevdim. Ben de onu sevdim."

Çok sevdim. Gözlerimi açıyorum ve bana yumruk yemiş gibi bakıyor. Baltayı indirdi. Düşes'in toprağı ve aşırı budanmış çiçekleriyle dolu bir yatakta dizlerinin üzerine çöküyor.

"Max."

Ama o sadece orada oturuyor. Biçilmiş çimlere bakıyor.

Yumuşak bir tango müziği çalıyor, açık pencereden bir koku gibi yayılıyor.

Parmaklarını bize doğru uzatıyor.

"Max, lütfen buradan gidelim."

Uzanıp omzuna dokunuyorum. Ama faydasız. Taş da olabilir.

Oturma odasında bir ışık yanıyor. Pencereden onları içeride görüyorum. Sadece başları ve boyunları yukarıdan altın renginde aydınlatılmış, saçları da aynı parlak gölge gibi görünüyor. Cupcake'in üzerinde file bir örtü görüyorum. Ürkütücü Bebek'in üzerinde de bir file örtü. *Paylaşmak için* ikiye ayırmış olmalılar, *Bunny*. Ağzını kahkaha atıyormuş gibi kapatan Vignette'in ellerinde file eldivenler var. Ve tüyler. Düşes'in saçlarında beyaz tüylerden bir toka. Daha önce gördüğüm siyah ipek bir elbise giyiyor. Daha dün gördüm. Çatıda. Farklı renkteki gözleriyle bana son kez baktığında ve gülümsediğinde.

Tabii ki hala burada olacağım. Nereye gidebilirim ki?

Ve işte böyle, baltayı elime aldım. Ürpertici Bebek'in yüzlerce kez yaptığı gibi ceketimin içine soktum. Cüzdan, dudak parlatıcısı, ev anahtarı gibi. Her *neyse, kızım.* Ve istikrarlı, panter ayaklı bir zarafetle, ön kapısına doğru yürüyorum. Kilitsiz bırakmışlardı. Tabii ya. Onun için.

—

KORIDORDAKI AĞIR AYAK SESLERIMI DUYDUKLARINDA ONA SESLENMEYE BAŞLADILAR.

isimler. *Tristan? Icarus? Byron? Hud?*

Baltayı paltoma sokup oturma odasına girdiğimde sessizliğe gömülüyorlar. Beni gördüklerine şaşırmış, çok şaşırmış görünüyorlar. Belki de korktular?

Duvaklarından yüz ifadelerini anlamak zor. Ava'nın peçeleri. Süet koltukta yarım daire şeklinde oturmaya devam ediyorlar. Bir çeşit şafak öncesi kokteyl partisi veriyor gibi görünüyorlar. Etrafta şampanya kadehleri.

"Samantha, bunun bir sürpriz olduğunu söylemeliyim." "Ne sürpriz ama."

"Burada ne halt *ediyorsun*?" Cupcake tükürüyor. "Byron nerede?"

Vignette bana göz kırpıyor. Bileğindeki file eldivenleri ayarlıyor. Siyah giyiyor. Hepsi öyle. İnce kesimli, vintage tarzı elbiseler. Her biri Düşes'in giydiği, çok iyi tanıdığım siyah ipek elbisenin daha küçük kız kardeşi, daha yakından görmek için nefesimi kesiyor. Buradan yağmurun ve yeşil çay parfümünün kokusunu alabiliyorum. Dizlerim hafifçe bükülmeye başlıyor. Görüşüm dağlanmış gibi. *Bu hızlı olabilir. Çok hızlı olabilir. Sadece bir vuruş ve-*

"Samantha, çok *üzgün* olduğunu hissediyoruz. Bir şey hakkında mı? Elbette hayal gücümüzün sınırları olduğu için bunun ne olabileceğini *ancak* hayal edebiliyoruz, ama devam et, anlat bize. Seni dinliyoruz."

Düşes bana bakıyor. Nasıl? Paris metrosunda bana ölüm bakışları atan bir çingenenin Warren kızı versiyonu. Gülümsemesi siyah ipek denizinin üzerinde bir nefret buketi gibi. Ben de elim baltada, tıkırdayan trenin karşısından ona bakıyorum.

Yapılacak tek bir şey var, gerçekten.

Yapılabilecek tek bir şey var, gerçekten.

"Neden? Neden yaptın bunu?"

Sözlerim altın ışıklı odanın tozsuz havasında asılı kalıyor. "Sen neden bahsediyorsun Samantha?"

"Samantha, korkarız ki neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Bana söyletecekler.

"Onu sen öldürdün. Onu öldürdüğünü biliyorum."

Bana bakıyorlar ve bu sefer başka tarafa bakmıyorum. Gözlerim sulanana kadar onlara bakıyorum, elim baltanın üzerinde, sıcak parmaklarımda kayganlaşıyor. Ama gözümü kırpmaya cesaret edemiyorum. Bir an için utanç içinde başlarını öne eğeceklerini düşünüyorum. Kendi kabuslarından uyanacaklar. Yeniden yüksek lisans öğrencisi olacaklar, bir zamanlar oldukları gibi mantıklı yaratıklar olacaklar. Bunun yerine, eğreti peçelerinin altından birbirlerine yan gözle bakıyorlar ve sonra şampanyalarından sivri, yavaş yudumlar alıyorlar.

"Samantha," diyor Düşes, yüz hatlarını aceleyle sahte bir sempati origamisine dönüştürerek. Başını sallıyor. "Tüm bunlar o kadar üzücü ki, gerçekten utanç verici."

"Çok utanç verici," diyor Ürpertici Bebek.

"Senin için," diye açıklıyor Cupcake. "Byron seninle mi bu arada?"

Vinyet bana sırıtarak bakıyor. Bored-horny. *Borny*, onun deyimiyle. Hud hangi cehennemde?

Düşes, Fosco'nun hamile duraklamasını kullanarak, "Trajik derecede aşağılayıcı, gerçekten," diyor. "Sizce de öyle değil mi?" Çalıntı siyah ipek elbisesi altın ışığın altında parıldıyor, o kadar kötü oturuyor ki.

"Nasıl yaparsın?" Diyorum. Ama sesim bir tehdit gibi değil, kırılmış, parçalanmış gibi geliyor. Düşmüş bir şey gibi. "Bunu ona nasıl yapabildin?"

Düşes hüzünle gülümser. Vinyet esniyor. Cupcake ve Ürpertici Bebek peçelerinin ardından bana bakıyor. "*Biz mi*?"

"Peki ya *senin* yaptığın Samantha?"

"Bizimle *arkadaşın* arasında gidip geliyorsun ya da küçük bir waffler gibi her neyse."

"İhanetten
bahsediyoruz." "*Her iki*
tarafta da."

"'Arkadaşının' uçup gitmesine ya da ölmesine ya da öldürülmesine şaşmamalı. O küçük üzgün *odanda* ne yaptığın hakkında bir fikrimiz varmış gibi davranamayız Samantha. Yani, rol *yapmamız bir yere kadar.*"

Beni çatıda tango yaparken gören gülümsemeler, artık yalnız değilim. Kendi icadım olduğunu bilmediğim bir şeye kapılıyorum. Oda dağılıyor, sonra tekrar odaklanıyor ve sonra tekrar dağılıyor. Üzerinde durduğum yumuşak halı o kadar kalın ve pelüş ki altındaki zemini hissedemiyorum. *Gözünü çalıntı elbiseli fahişeden ayırmamalısın, yapmalısın-*

"Sana söylemek istediğimiz bir şey *vardı* kızım. Kuş arkadaşın hakkında ya da her neyse. Neredeyse birkaç kez söyleyecektik. Ama sen *çok* hayalperesttin. Sana anlatırsak belki sinir krizi geçirirsin ya da altına işersin falan diye düşündük. Bilmiyorduk. Demek istediğim, herkes için fazla havalı olmaya, bizimle, hatta şairlerle ya da herhangi bir gerçek insanla birlikte olmamaya kendini o kadar adamıştın ki."

Elimdeki balta kayıyor. Bakışlarım hâlâ bir silah gibi ona dönük. "Onu sen öldürdün. Onu öldürdüğünü biliyorum."

Düşes bana çok üzgünmüş gibi bakıyor, gerçekten. Gerçekten. Ama gerçekten değil. Hem de hiç değil.

"Dürüst olmak gerekirse, Samantha. Muhtemelen onu *sen* öldürdün."

"Ve muhtemelen hatırlamıyorsun bile çünkü o kadar çılgınsın, o kadar *kaybolmuşsun.*"

Terk edilmiş tavan arasının karanlığı aklıma geliyor. Camında çatlak olan pencereden parlayan kızıl ay. Ben ve Max bir kan gölünün içinde oturuyorduk.

"Samantha, batı yakasındaki o terk edilmiş evde yaşadığın sahte üçlü gecekondu dramının ayrıntılarını biliyormuş gibi davranmayacağız. Ama sana şunu söyleyebiliriz. Sonunda ne *oldu*? En iyisinin bu olduğuna eminiz. Bu konuda bize gerçekten ama gerçekten güvenebilirsiniz.
Hatta belki de ... ... Bilmiyorum, *büyümene* yardımcı
olur." "Yani, Darling'lerini öldürmek zorundasın,
unuttun mu?"

"Yani, onlar *gerçek* değil Samantha, hatırladın mı? Bekle, doğru ya. Samantha unutur."

"Küçük kuş arkadaşları yaratır
..." "Belki arkadaştan daha
fazlası ..."

"Onlarla tek başına oynuyor ve farkında bile değil. Yani, *yani* senin için utanç verici."

"Ve üzücü. Çok üzücü. Ve bir çeşit korkutucu-çılgın?"

"Bunu takdir etmediğimizden değil, kızım. Kesinlikle, çılgın-korkunç-üzücü bir şey ya da başka bir şey ekler. Birinci sınıftayken -belli ki orada değildiniz- bir pastaya yanlışlıkla o tuhaf egzotik baharatı eklediğimiz zaman gibi mi? O tuhaf baharatın adı neydi? Hatırlayamıyorum bile. Bir an için "*Aman Tanrım, biraz daha inanılmaz lütfen" dedik*. Ama sonra daha fazlasını eklemeye çalıştık. Ve "*Hayır, kesinlikle olmaz*." dedik. Bu baharatın sadece belirli etnik mağazalarda bulunmasının bir nedeni var. Sonunda, sadece bir çay kaşığının sekizde birine ihtiyacınız olduğu ortaya çıktı. Arada sırada. Hepsi bu kadar."

Bana gülümsemesinin tüm nefret buketini veriyor. Her siktiğimin çiçeği. Ceketimin içinde bir balta tuttuğumu çok iyi biliyor. O aptal değil, bu oyunu o icat etti, hatırladın mı? Her ölümcül düşüncemi biliyor, vahşi bir esintideki beyaz tüyler gibi yükselip alçalıyor. Ama neyse. Şampanyasını yavaşça yudumluyor, benim titreyen silah bakışlarım altında tadını çıkarıyor. Çünkü bunu asla yapmayacağım, değil mi *Samantha? Bizi öldürmek mi? Gerçek insanları? Bu senin için bile biraz fazla ileri gitmek olmaz mı?*

"Samantha, o sınıra gitmeyi sevmeni *çok* seviyoruz."

"Ama uçurumun kenarına gitmek bir şeydir. Tamamen düşmek başka bir şey, değil mi?"

"Arkadaşlarının bile seni geri getiremeyeceği bir yer

mi?" "Ya da gerçek insanlar gibi."

"Demek istediğim Samantha, eğer gerçek ile illüzyon arasındaki farkı anlayamıyorsan, sana yardım edemeyiz."

"Gerçekten yapamayız, kızım."

"*Gerçek* bir sanatçı aradaki farkı bilir. Bunun aslında gerçek bir sanatçı ile deli bir insan arasındaki fark olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Bunu lisede öğrenmiştik. En azından benimkinde öğrendik."

"Samantha, gerçekten mi?" diye devam ediyor Düşes. "Bence kendi içine derin ve sert bir şekilde bakarsan, sonunda göreceksin. Bence sonunda her şeyin en iyisi için olduğunu göreceksin."

"Tamamen en iyisi için, kızım."

"Yani, hep '*sen yaparsın*' diyorduk ama yine de. Bunun bir gün bitmesi gerekiyordu, değil mi? Yani, *gerçek* dünyaya gitmek üzeresin, değil mi?

Sen, Samantha? Bu tür takıntılar yaşıyor olamazsın."

O zaman anladım. Oturma odasının köşelerinde çürüyen tavşan çocuklar yok. Oda tertemiz, köşelerde toz bile yok. Kanıt yok. Sehpanın üzerinde damlatmaz bardak, Pixy Stix tozu ya da yerde çiğnenmiş frezya yaprakları yok. Bodrum katından, döşeme tahtalarının arasından yükselen ve ilk başta bana kâbuslar gördüren, oraya inme isteği uyandıran -Hayır, *Bunny, yapma. Onları* orada *bırak* - sonunda beyaz gürültü gibi duymamayı öğrendim. Hiçbirini. Sadece onlar. Bir de ben. Sıradan bir zengin kızın oturma odasında. Bej rengi. Ve etrafımızda her zamanki şafak sökmeye başlıyordu. Parmak parmak pembe parmak.

Onları
öldüremem.
Gerçekten
yapamam.

Düşes'in gülümsemesi değişiyor. Muzaffer, düşüncelerimi anında biliyor. Hayır, bekle. Muzaffer değil, hayalperest. Birdenbire bir rüyaya dalmış gibi görünüyor. Hepsi öyle. Yarı örtülü yüzlerinde bir aydınlık beliriyor. Sanki omzumun üzerinden bir gökkuşağı belirmiş gibi.

Dönüyorum. Max. Oturma odasının penceresinin dışındaki silueti, bir sigara yakıyor. Bıçak gibi güzel yüzü alevle aydınlanıyor. Ve sonra yine karanlık. Sadece sigarasının kırmızı kirazı. Uzaklaşıyor.

"Tristan!"
"Byron!"
"Hud!"
"Icarus!"

Siyah bir dalga gibi yükseliyorlar. Sanki yanıyorlarmış gibi yanımdan geçip oturma odasından çıkıyorlar.

–

HEPSINI DÜŞES'IN TAŞ MERDIVENLERINDE HALKA ŞEKLINDE DURURKEN BULDUM. Toplanın. Hiç kıpırdamadan durmak. Arkadaş gibi birbirlerinin ellerini tutuyorlar ama aslında sadece birbirlerine destek oluyorlar. Donmuş gibi görünüyorlar.

Şaşkına döndüler. Dudakları ayrılmış. Puslu ön bahçede durmuş sigara içen Max'e bakıyorlar, hala gölgede. Hepsine, birine ya da hiçbirine bakıyor olabilir.

Söylemesi zor.
Bu erken sisli ışıkta bunu söylemek çok
zor. Hepsi bir bakış açısı meselesi.

Toplu bir iç çekiş aniden bir bahar esintisi gibi dudaklarını terk ediyor. Parmaklarının arasında gevşek ama sıkı bir şekilde tuttuğu sigarasıyla adama hülyalı, aç bir şekilde bakmalarını izliyorum. Sanki elinde bir buket kır çiçeği, bir tıraş bıçağı, mavi bir orkide, yağmurda en sevdiğiniz şarkıyı çalan bir müzik seti varmış gibi.

Senin için.

Sadece

senin için.

Sigarayı gülümseyen, yırtılmamış dudaklarına götürüyor.

Ve sonra ona saldırıyorlar. Merdivenlerden bahçeye, onun durduğu yere doğru çılgınca bir koşuşturma. Birbirlerini iterek. Birbirlerini saçlarından, boyunlarından tutup geri çekiyorlar. Siyah topuklarıyla birbirlerine çelme takıyorlar. Dokunaçları birbirine geçmiş, pembe etten ve siyah ipekten oluşan tek bir kalamar canavarı. Cupcake önce ona ulaşıyor ve kollarını göğsüne doluyor ve gözlerini kapatıp çığlık atmaya başlıyor. Bu sırada Vignette onu bacağından, Creepy Doll da diğer kolundan yakalıyor. *Hayır, yapamazsın sürtük, diye* mükemmel bir eşzamanlılıkla hırlıyorlar. Sonra Düşes'ten tavşan gibi bir homurtu yükseliyor ve ayağa fırlayıp kafasını koparacakmış gibi onu boynundan yakalıyor.

Bir anlığına donup kaldım. Bir an önce oldukları gibi dondular. Donup kalmış, onları izliyor. Vücudunu çekiştiriyor, duyması korkunç olan çığlık çığlığa sesler çıkarıyor. *O benim, hayır o benim, hayır o benim, seni amcık, bırak beni, bunu konuşmuştuk! O benim, benim, benim, benim.* Düşes bile şimdi domuz gibi ciyaklıyor. Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Köpük. Düz beyaz dişler ortaya çıktı.

Tıslama çığlıkları. Özenle boyanmış ağızlarından çıkan insanlık dışı sesler. Görkemli oditoryumlarda sayısız filozof ve eleştirmene atıfta bulunan ağızlar. Yüksek lisans başvurularına koyduklarına şüphe olmayan bir öfkeyle onu çekiştirmelerini izliyorum. Onları bu dünyanın parlak güzel şeylerine doğru sürükleyecek ve onları ele geçirene kadar durmayacak sonsuz bir öfke.

Max ise kayıtsız bir şekilde bunun olmasına izin veriyor, kızılağaç bedeninin kuduz bebekler tarafından çığlık atacak kadar zıt dört yöne çekilmesine izin veriyor, sigarası hâlâ dudaklarının arasında. Şiddetli çekiştirmelerine rağmen, fazla zarar vermiyor gibi görünüyorlar. Hem de hiç. Bir grup küçük çocuğun kendisine bir ağaç gibi tırmanmasına izin veren sabırlı bir baba gibi orada duruyor.

Gülümsüyor mu? Belki

de. Söylemesi zor.

Bu değişken ışıkta, çiçek açan ağaçlarının gölgesinde bunu söylemek çok zor.

Ama bana bakıyor, bunu biliyorum. Yüzümün iki yanında karıncalanma hissediyorum. Boynumun arkasından aşağıya doğru. Göğüs kafesi açılıyor.

Hazır

olun. Ne

için?

Ama bilgi zaten göğsümde bir pilot ışığı gibi yanıyor. Sadece onu alevlendirecek bir kıvılcıma ihtiyacım var.

Hayır, ona söyledim.

Sanki düşmüş gibi, sanki yaralanmış gibi aniden

dizlerinin üzerine çöküyor. "HAYIR!" Bağırıyorum.

Hepsi donuyor. Bana bak.

Bana değil, şu anda ellerimde tuttuğum baltaya. Titriyor çünkü kendi ellerim titriyor. Kaygan çünkü kendi ellerim kaygan.

Kızlar donakalır ama onu bırakmazlar.

Max'e bakıyorum. Bana bakıyor, bakışları yüzümdeki orman elleri gibi, kalbimin içini açıyor. *Yap hadi.*

Başını arkaya yatırıp boynunu ortaya çıkarıyor, gökyüzündeki ateşli ışığı yakalamasına izin veriyor ve ben de balta dövmesinin otobüsün mavi ışığında ilk kez olduğu gibi, en başından beri olduğu gibi siyah bir şekilde bana doğru parladığını görüyorum.

Hayır.

Evet, Samantha.

Hayır, yapamam,

lütfen. Yap hadi.

Tüm hayallerimin ve kâbuslarımın tek bir insan şekline dönüşmüş haline bakıyorum. Kalbimdeki tüm sevgi ve nefret artı lanet olası bir tavşan. Güneş arkasından doğmaya başlarken boynuzlu gölgesi ön bahçesini yutuyor. Tavşanların boynuzlu gölgeleri var mı?

Baltayı başımın üzerine kaldırıyorum. Ona yapışmışlar, *durmam* için bağırıyorlar, *lütfen dur!*

Gülümsüyor. *Güven bana.*

Nişan alıyorum ve saldırıyorum. Baltadan baltaya. Bıçak korkunç yumuşak bir şeye çarptı. Korkunç bir çatırtı duydum. Tüm vücudum titriyor.

Çığlık atmaya başladıklarını duyuyorum. Gözlerimi açıyorum. Uğruna savaştıkları çocuk artık bir çocuk değil. Bir zamanlar siyah bir kürk ve insan derisinin olduğu yerde, toynaklı uzuvlar, pürüzsüz, alaca bir deri, eskiden insan kafası olan yerden çıkan dikenli boynuzlar var. Duman gibi

iri kara gözler. Bir geyik.

Güçlü, güzel bacaklarıyla onları tekmeleyerek uzaklaştırır. Büyük boynuzlu kafasını sallayarak onları deviriyor.

Muhteşem bir manzara. Öfkeli bacaklarıyla saldırmasını ve zarif kafasını *hayır, hayır, hayır, hayır diye* sallamasını izlemek, ta ki hepsi düşene, topuklarından yere serilene ve yırtık siyah ipekleri içinde ıslak toprakta yatarken, bodrumdaki kendi tavşan çocukları gibi usulca inleyene kadar.

Sonra ve sadece o zaman yaratık durur. Tüm heybetiyle yükseliyor. Geçen kış burada onunla göz göze geldiğimde, karlı ön bahçesinden bir rüya gibi geçtiğinde durduğu yerde duruyor.

Dumanlı gözleriyle bana bir kez baktı. Sonra ağaçların arasına doğru süzülüyor. Yaprakların, sisin ve uzun gölgelerin arasında kayboluşunu izliyorum.

Elimde ağır bir şey var. Bir baltanın sapı.

Düşürüyorum.

38.

Gwarren'daki radüasyon, eminim biliyorsunuzdur, efsanevidir. Gerçekten bir şey, bir gösteri. Cam flütlerden taşan şampanyalar. Hepsi
Derinlerin kabuklu yaratıkları buzun üzerinde. Dalgalanan tül bulutları. Çiçek açan, tomurcuklanan yeşilin üzerinde beyaz çadır kümeleri. Ve her çadırda, sırıtarak birer birer törenle dünyaya salınmak üzere olan bir dizi giysili pislik.

Silky hepimizi podyuma çağırıyor. Kazandığımız ödülleri okuyor. Sağ elimizi sıkarken, sol elimizle alıyormuş gibi yaptığımız sahte bir diploma verir gibi yapıyor. Adım okunduğunda, tüm bunları hatırlamaya çalışarak sahneye doğru yürüyorum. Ama diplomayı uzattığında, onun sahte olduğunu, sadece tören amaçlı olduğunu unutuyorum ve diplomayı Silky'nin elinden almaya çalışıyorum, o da diplomayı sıkı sıkı tutuyor ve dişlerinin arasından, "*Hatırladın mı, e-postayı hatırladın mı*?" diyor. Hatırlamıyorum, sadece *iyi diye* düşünüyorum. *Alabilirsin*.

Orada dururken kalabalığın içinde Ava'yı arıyorum, bir refleks. Kendimi hâlâ yaparken bulduğum, engel olamadığım bir şey. Siyah ipek yok. Mavi kırmızı dudaklardan sarkan kavgacı bir sigara yok. File bir tülün arkasından bana bakan farklı renkte gözler yok. Podyumdan ayrılmaya çalışıyorum ama Silky elimi avucunun içinde tutuyor, yüzü görünmez kameralar için gülümsemeye devam ediyor. Kamera yok, ona söylemek istiyorum. Bu önemli olayı benim için yakalayacak kimse yok. Ama onu kravatından tutup, tüm cazibesine rağmen bunu kulağına fısıldamıyorum. Sadece sert beyaz koltuğuma doğru yürüyorum. Soluma bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Çadırın karşı tarafında oturdukları yere. Tüm yaralanmalar nedeniyle kolay erişim için ön sırada. Düz bir çizgi halinde oturuyorlar, sandalyeler tam olması gerektiği kadar aralıklı, daha yakın değil. Aralarında üç kırık bacak, iki kırık kol, altı parçalanmış kaburga ve iki burkulmuş ayak bileği var. Düşes boyunluk takıyor.

Kitap sanatları kazası, herkese söylediklerini duydum. Basın odasında. Çok üzücü. *Biz sadece geceleri bir şeyler yapmaya çalışan masum kızlardık.*

Güzeldi. Neredeyse ölüyorduk. Neredeyse ölüyorduk, değil mi?

–

BITTIĞINDE, DALGALANAN TÜLLERLE SARILMIŞ ÇADIR SÜTUNLARININ ARASINDA DURUYORUM, İnsanların kadeh tokuşturmasını ve iyi yetiştirilmiş gülümsemelerle birbirlerine tebrikler, tebrikler demesini izlemek. Öğretim üyeleri, iPhone'u olan her bir yardımcı için sabırla aynı kamera mükemmel gülümsemesini tekrar tekrar sunuyor. Küçük yemek mimarisi tepsileri süzülerek geçiyor. Şampanya flütleri, her seferinde içtiğime aldırmayın. Nefret ettiği mükemmel ışığa bakıyor. Nefret ettiği görkemli ağaçlara. Gözlerini devirip durduğu büyük yaz planları hakkındaki tüm konuşmaları duymak. Gözlerimi kapatırsam, siyah ipek omzunu omzumda hissedebiliyorum. Neredeyse nefesinin altından neler söyleyebileceğini duyabiliyorum. *Buradan defolup gidebilir miyiz? Buraya sadece senin için geldiğimi biliyorsun.*

"Samantha, işte buradasın."

Beyaz çadırın altında, yüzüne vuran alçak akşamüstü ışığında, olağanüstü derecede korkutucu görünüyor. Sadece bir adam. Benden ne daha yaşlı ne de daha uzun. Benim gibi garip. Yabani saçlarının altında iyi niyetli bir ifadesi var. Beni tek başıma gördü. Sadece merhaba demek ve tebrik etmek istedi.

"Hiçbir eğlenceye katılmıyor musun? Fotoğraf çekmeye?" diye soruyor bana. Sesi açık, tanıdık, neredeyse nazik, o ilk sonbaharın ışığını, yapraklarını geri getiriyor. En çok ihtiyaç duyduğum şey oydu; dost bir yüz, konuşacak biri, bana inanan biri.

Gözlerimin açıklanamaz bir şekilde, aptalca dolduğunu hissediyorum ve ayakkabılarıma, içinde durdukları ıslak çimlere bakıyorum. Sonra ona bakıyorum. Ağladığımı görürse, fark etmemiş gibi davranıyor.

"Belki sonra," diyorum ona.

Başını sallar, anlıyormuş gibi gülümser. Garip bir duraklama. Çok garip.

"Bu arada, tezinizi çok beğendim," diyor aniden, sanki bir kutsama.

"Yaptın mı?"

"Evet, hem de çok. Bu ..." Doğru kelimeyi ararken sözünü yarıda kesiyor.

Geçen yıl, açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi arka ayaklarımın üzerinde bu kelimeyi bekliyor olurdum. Başım eğik. Beni yapabilecek ya da yıkabilecek bu sıfat bisküvisi için nefes nefese kalırdım. Bu beni yapabilir ya da yıkabilir. Bu öğleden sonra, sadece bekliyorum.

"Farklı. Beklediğimden. Senin geldiğin şeyden.
Her neyse,
beğendim."
"Teşekkür
ederim."
"Gerçekten de yazdıklarının seni bir yerlere taşıyacağını düşünüyorum Samantha. Sana harika şeyler getireceğini düşünüyorum. Ben hep öyle düşündüm."
Tekrar gülümser. Bir sessizlik daha. Onu hiçbir şeyle doldurmuyorum. İkimiz de arkamızı dönüp başka kümelere dalmaya izin verdiğimizde kesinlikle hiçbir şeyle dolduruyorum.
Ya da benim durumumda, nazikçe ele geçirilmiş gibi. İpekle örtülü bir kol tarafından. Ursula bahar ışıltısı içinde kendinden çok memnun ve biraz da sarhoş görünüyor. Kırık kızlardan oluşan bir halkanın başında duruyor. Dört çarpık pembe-beyaz vücut. Sahte gülümsemeye çalıştıklarında seğiren dört uyuşturulmuş yüz. Bana.
Merhaba, Samantha.
Gülümsemelerine karşılık vermiyorum.
Yere tekmelendikten sonra, geyik ağaçlara doğru süzüldükten sonra, baltayı ıslak çimenlerin üzerinde bırakarak uzaklaştım, onları şafak sisinde orada yatar halde bıraktım. Daireme döndüğümde polisin aramasını bekledim. Dekanın aramasını. Avukatlarının beni arayıp mahkemede görüşeceklerini söylemesini, teşekkür etmelerini. Kimse aramadı. Oturup pencereden dışarı bakmakta özgürdüm, ellerim yanlarımda açık ve boş, bazen kendi yansımamı, bazen tuğlaları ve ötesindeki gökyüzü şeridini, bazen de her ikisini, istediğim kadar uzun süre görebiliyordum. Hatta sonsuza kadar.
Ama ben yapmadım. Sonunda, eve geri döndüm. Onun evine. Bizim evimize. Benim evime. Çatı katındaki yarısı dolu defterlerimi topladım. Dans ettiğimiz çatıya çıktım. Hikayeyi bitirdim. Arada bir bahçenin köşesine dikmiş olması gereken ağaca baktım.
Onu gömdüğüm yere.
"*Tam* kızlarımı," diyor Ursula şimdi, "*öncülerimi* kutlamak üzereydim ki fark ettim: Samantha olmadan kadeh kaldıramayız, değil mi?"
Tabii ki hayır, kibarca mırıldanıyorlar. Sesleri fısıltıya dönüşmüş, sargılı elleriyle şampanya kadehlerini gevşekçe tutuyorlar.
"Tebrikler," dediler bana, sessizce, çok sessizce. Sanki ruh eşimi öldürmemişler gibi. Sanki ben onların ruhlarını yok etmek için şeytani bir hayvan adam çağırmamışım gibi. Sanki biz aslında sadece beş genç

kadınmışız gibi.

bir sanat programından mezun oluyor. Warren'ın tamamı kadınlardan oluşan ilk kohortu. *Ne kadar da öncüyüz, değil mi?*

Tebrikler demiyorum. Bu sahte kadeh kaldırmada şampanya kadehimi kaldırmıyorum. Onun yerine dördünün bakışlarımın altında yudumlamalarını izliyorum. Acıtıyormuş gibi görünen yudumlar. Ve onlara soruyorum, "Peki size ne oldu?"

"Kitap sanatları kazası," diye fısıldıyor Caroline, pastel hırkası göğsündeki soluk EAT ME yazısını kapatamıyor. Saçlarını altın sarısına boyatmış ama hırkası gibi bu da kanıtları tam olarak örtmüyor. Hastalıklı soluk mor, ışığın bir oyunu gibi hâlâ orada burada görünüyor.

"Kitap sanatları kazası," diye tekrarlıyorum. "Kitap sanatlarının *bu* kadar zarar verebileceği kimin aklına gelirdi?"

Bana ters ters bakıyorlar. Ya da bakmaya çalışıyorlar. Bu onlar için zor. Tic Tac ağrı kesicilerin kenarlarını alıp götürmesiyle çok zor. Muhtemelen sonsuza dek sisin içinde, gökkuşağı gökyüzünde asılı ve süzülüyorlar.

"Ben de tam bunu *söylüyordum* Samantha," diye araya girdi Ursula. "Yıllar boyunca orada burada küçük aksilikler yaşamadık değil elbette. Elbette yaşadık. Ama bu." Başını iki yana sallar.

"Sanırım bazen çok ileri gidebiliyorsun," diyorum bir bilgelik incisi gibi. "Ve bilirsiniz, çok ileri gittiğinizde, arkadaşlarınız bile sizi geri getiremez."

"Siz kızlar tam olarak ne tür bir proje üzerinde çalışıyordunuz?" Ursula soruyor. Hepsine bakıyor, merak ediyor, bekliyor. Kaşları annelik endişesiyle kalkık.

Paniklemiş görünüyorlar. Ağızlarıyla nefes almaya başlarlar. Yan göz zayıf bir şekilde deneniyor. Kovan zihinli telepati de denendi, belki, pembe sisin içinden. Bir an için bana bile baktılar.

Eleanor aniden koltuk değneğini düşürdü. Ayaklarımın dibine düşüyor, sapı bir savunma gibi bana dönük.

Çimlerin üzerinde yatan şeye bakıyorum.

Şampanyamı içiyorum ve onları yeşil tentenin altında bırakarak uzaklaşıyorum. Boş kadehi omzumun üzerinden atıyorum ve arkama bakmıyorum. Çadırdan çıkıp gözlerimi acıtan öğleden sonra ışığına doğru yürüyorum ve son kez dalgalanan beyaz tülün içinden geçiyorum. Siyah ipek gibi omzumu okşuyor.

–

BUGÜN SUDA BIR KUĞU VAR. BUNUN DIŞINDA DEĞIŞEN BIR ŞEY YOK.
Buraya son geldiğimden beri. Bank boş. Oturduğumda tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Beş milyon sigaradan ilkini içiyorum.

Mezuniyet sesleri artık arkamda kaldı. Beyaz tüller esintide dalgalanıyor. Çiçekli yeşillikler zenginlerin parti kalıntılarıyla doldu. Kamera tıkırdatan anneler. Elleri ceplerinde sürekli başını sallayan babalar, kaybolmadıkları halde biraz kaybolmuş gibi görünüyorlar.
Göz kamaştıran kardeşler. Eğik keplerinin altında parlayan, kapılarda, benim hatırım için bir kez hariç hiç girmediği binaların yanında fotoğraf çektirmek için bekleyen önlüklü mezunlar.

Buraya sadece senin için geldiğimi biliyorsun.

Artık hepsi arkamda kaldı. Beni terk ediyor. Aslan'ın oturma odasının zeminine dökülen kelimelerim gibi. *Öyleyse onları orada bırak*. Suyun yüzeyinde süzülen kuğuya bakıyorum. Ne hayal etmiştim? Burada olacağını mı?

"Samantha! Hey!"

Jonah kepi ve cübbesiyle bana doğru geliyor, el sallıyor. Genel törende yürümüş olmalı, grubumuz içinde bunu yapan tek kişi.

Yaklaşırken gülümsüyor, parmaklarının arasında sigarasının dumanı, avucunda bir bardak su tutuyor.

Ben de gülümserim. El salla.

"Her yerde seni arıyordum Samantha! Çoktan gitmiş olmandan endişelendim."

"Hâlâ buradayım. Şapka ve cüppe için gerçekten çok uğraşmışsın." Sırıtıyor. "Evet."

"Yürümek eğlenceli miydi?"

"Dürüst olmak gerekirse, aslında sadece ayakta duruyordum. Ama hey, daha önce podyuma çıkarken birkaç fotoğrafını çektim."

"Sen mi yaptın?"

"Evet, tabii ki yaptım. Sen benim arkadaşımsın. Hey, sorun ne?" Yüzümü görmemesi için yere bakıyorum.

"Hiçbir şey."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece mutluyum. Sen olduğun için mutluyum. Arkadaşım olduğun için." "Fotoğrafları görmek ister misin?"

"Elbette."

Bakmamız için telefonunu kaldırıyor. "İşte iyi bir tane. Sahte diplomaya çok sıkı tutunmuşsun. Aslında biraz komik, bak."

"Evet."

"Merak etme, ben de neredeyse sahte olduğunu unutuyordum ama Eric oraya çıkmadan hemen önce bana hatırlattı."

Eric'e ve hâlâ çadırın kenarında duran diğer şairlere el sallıyor. Her şeyi, hatta göz kırpmayı bile ürkütücü bir uyum içinde yapıyormuş gibi görünen, değişik derecelerde sakalları olan siyahlar giymiş dört adam. Senkronize çıplak küçümseme bakışları gerçekten de ses çıkarıyor. Ama Jonah el sallamaya devam ediyor.

Tamamen habersiz. Ya da belki o kadar da habersiz değildir. Belki de biliyor ve umursamıyor. Bu nasıl olabilir ki?

Bana gülümsüyor. Gözlerinin rengi değişmiyor. Gözleri tek renk.

"Peki şimdi nereye gidiyorsun?" diye soruyor bana.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Yani, gelecek bir soru işareti, değil mi?

Bir süre daha burada kalabilirim ama sonra ... Bilmiyorum."

Gülümsemesi değişiyor ve yanımı dürtüyor. "Bu geceyi kastetmiştim. Bu gece nereye gidiyorsun?"

"Oh. Muhtemelen eve gidiyordur." Bizim yerimize. "Çatıda oturun ve rakun rahipleriyle kutlayın."

Köpeğin kurda dönüşmesini izle. Rüzgârın yüzümü onun ormanlık avuç içleri gibi kavradığını hissediyorum. Bahçenin köşesinde çiçek açmış bir ağacın bulunduğu toprak parçasına bakıyorum.

"Rakun rahipleri, ha? Kulağa hoş geliyor."

Kuğu şimdi bize yaklaşıyor, göletin kenarından geçiyor. Şafaktan hemen önceki o bahar sabahını düşünüyorum. Bankta yanımda nasıl belirdiğini. Kendimi birdenbire olasılıklarla nasıl canlı hissettiğimi. Onda harikulade bir dünya, açık bir el, iliklerime kadar seveceğim biri olacağını bildiğim bir insan görmüştüm. Nasıl da hiçbir fikrim yoktu. Bilmemek ne kadar harika ve korkunç bir şeymiş. Kıyıda yüzen kuğuya baktım. Belki bunu tekrar yapabilirim. Onu tekrar hayal edebilirim. Zihnimin çatılarında ve ağaçlarında, sonsuza dek yanımda bir başkasıyla yaşarım. Onun ağ gibi örülmüş elini elime alır ve bu sefer asla bırakmazdım.

Titreyen gölgeye doğru süzülüşünü izliyorum.

Jonah'a "Benimle gelebilirsin," dedim. "Eğer istersen."

Bakışlarımı çamura indiriyorum.

"Elbette Samantha," diyor çamur, "çok isterim."

Teşekkür

M Ken Calhoun, Alexandra Dimou, Rex Baker, Chris Boucher, Lynn Crosbie, Emily Culliton, Kate Culliton, Theresa Carmody, McCormick Templeman, Jennifer Long-Pratt, Ian Nichols ve Mairead Case'e dostlukları, anlayışlı okumaları ve destekleri için; Viking'deki muhteşem ekibe-Lindsey Schwoeri, Andrea Schulz ve Gretchen Schmid- ve Penguin Kanada'daki harika Nicole Winstanley'e özverileri ve sıkı çalışmaları için; Denver Üniversitesi'ndeki parlak kurgu grubuma - Vincent Carafano, Mark Mayer, Thirii Myint, Natalie Rogers, Rowland Saifi ve Dennis Sweeney - atölyedeki ilk taslakları okudukları için; ve DU İngilizce fakültesine - Faird Hunt, Brian Kiteley, Bin Ramke, Adam Rovner ve Selah Saterstrom - cömert ve düşünceli geri bildirimleri için.

Bu kitaba inandığı ve onu daha iyi hale getirdiği için Bill Clegg'e sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ayrıca ailem James Awad ve Nina Milosevic'e sevgileri ve yorulmak bilmeyen destekleri için teşekkür ederim.

Bu kitabın ilk savunucularından ve en harika, sarsılmaz arkadaşlarından biri olduğu için Jess Riley'e çok özel teşekkürler. Ve bana.

Son olarak, Ken Calhoun'a, her şey için bir kez daha.

Yazar Hakkında

Mona Awad, Scotiabank Giller Ödülü finalisti olan ve Colorado Kitap Ödülü, Amazon Kanada İlk Roman Ödülü ve Arap Amerikan Kitap Ödülleri'nden Mansiyon Ödülü kazanan *13 Ways of Looking at a Fat Girl* kitabının yazarıdır. Brown Üniversitesi'nden Kurgu alanında yüksek lisans ve Denver Üniversitesi'nden İngilizce ve Yaratıcı Yazarlık alanında doktora derecesi alan yazarın çalışmaları *Time*, *VICE*, *Electric Literature*, *McSweeney's, Los Angeles Review of Books ve* başka dergilerde yayımlanmıştır.

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.